

V šachu

Dick Francis

Sledoval jsem Derryho Welframa moudře s odstupem asi padesáti kroků, když náhle zavrával a upadl na mokrou betonovou plochu. Zůstal nehybně ležet. Zastavil jsem se a přihlížel, jak se mu ruce těch, kdo byli nejbliž, snaží pomoci, jak se kolemstojící tváří zaraženě a nejistě. V jejich obličejích převládalo zděšení. V tu chvíli mě napadlo jediné jadrné, tvrdé slovo.

Derry Welfram nehybně ležel tváří k zemi, zatímco kolem něj vedli čtrnáct dostihových koní přihlášených na dostih, který se měl běžet ve tři třicet. Zpocení žokejové se po něm jen letmo ohlédli, plně-soustředění na to, co je čeká, a trásli se zimou v říjnovém mrholení. Četl jsem jim myšlenky. Jistě si mysleli, že ten člověk je opilý. Vidět na zemi opilce uprostřed odpoledne není na dostihových závodištích nic neobvyklého. Ono nepříjemné, neutěšené odpoledne si žokejové nejspíš řekli, že ten opilec je na tom vlastně dobře.

Vykročil jsem nenápadně o kousek blíž a sledoval, co se děje. Někteří z lidí nejbliž Welframovi, když upadl, zvolna ustupovali stranou. Dívali se za odcházejícími koňmi, bylo vidět, že by rádi odešli dívat se na dostih. Několik dalších lidí přešlapovalo z nohy na nohu, taky měli chuť dát se na ústup, ale styděli se. Jeden člověk, zřejmě s větším smyslem pro odpovědnost, odběhl pro pomoc.

Pomalu jsem se loudal k otevřeným dveřím u baru vedle padoku, odkud několik zákazníků vyhlíželo ven. Lidé sedící uvnitř byli vesměs promoklí a sledovali místní průmyslovou televizi.

Jeden ze skupinky stojící ve dveřích se mne zeptal: „Co je s tím člověkem?“

„Nemám tušení,“ pokrčil jsem rameny. „Nejspíš se napil.“

Připojil jsem se ke skupince, splynul s ní, nepokoušel se vejít do baru, jen jsem tam prostě stál, kousek od dveří, pod stříškou, aby mi nekapalo za krk.

Muž se smyslem pro odpovědnost se poklusem vrátil a v těsném sledu za ním přibíhal statný člověk v uniformě zdravotní služby. Mezitím někdo Welframa otočil na záda a uvolnil mu kravatu. Ostatní přihlížející ochotně ustoupili, jakmile se přiblížil profesionál. Sanitář Welframa položil rovně na záda a začal energicky něco povídat do vysílačky. Pak zvrátil Welframovi hlavu dozadu a pokusil se o dýchání z úst do úst.

Nedovedl jsem si vůbec představit, že bych se dokázal přinutit přiložit svá ústa na Welframova. Možná je snadnější dotknout se někoho úplně cizího. S Welframem bych to nedokázal, i kdybych mu tím zachránil život, a já ho živého potřeboval.

Přispěchal další člověk. Byl hubený, měl na sobě plášť do deště a byl mi povědomý. Znal jsem ho od vidění, byl to lékař závodiště v Yorku. Poklepal sanitáři na rameno, aby s dýcháním přestal, a přiložil Welframovi prsty na krk. Pak vzal naslouchátka, rozepnul Welframovi košili, přiložil mu fonendoskop na hrudník. Hodnou chvíli, skoro půl minuty poslouchal, pak se vzpřímil, něco řekl sanitáři a fonendoskop zastrčil do kapsy pláště. Potom rychle odešel, protože se už blížil start dalšího dostihu a je povinností lékaře závodiště stát pokaždé u dráhy, aby morálně podpořil jezdce.

Sanitář si znova povídal s vysílačkou. Už se nesnažil vdechovat vzduch do nereagujících plic. Pak se dostavil jeho kolega s nosítky a příkrývkou. Oba muži člověka se stříbrnými vlasy v tmavomodrém obleku zahalili příkrývkou a naložili ho, člověka, jehož srdce zmlklo, člověka bez srdce.

Skupinka zvědavců se s úlevou rozešla. Dva nebo tři z nich odešli rovnou do baru. Ten, který se předtím vyptával mne, se teď zeptal jednoho z příchozích: „Co je s tím člověkem?“

„Umřel,“ řekl jeden z těch lidí a pak celkem zbytečně dodal: „Páni, potřebuju se něčeho napít.“ Protlačil se do baru a skupinka ode dveří (včetně mne) ho následovala, aby ho vyslechla. „Prostě najednou upadl a bylo po něm.“ Potřásl hlavou. „To člověka donutí přemyslet.“ Pokoušel se upoutat pozornost barmana. „Člověk přímo slyšel takovej ten chrapot... pak to najednou přestalo... prostě bylo po něm, než přijela sanitka... Barmane, dvojítej gin... nebo ne, trojítej...“

„Tekla mu krev?“ zeptal jsem se.

„Krev?“ ohlédl se. „No jasně že ne. Při infarktu člověk nekrvácí... Barmane, gin s tonikem... toho toniku moc nedávejte... a kdybyste trošku přidal na rychlosti, jo?“

„Kdo to byl?“ zeptal se někdo.

„Nemám tušení. Nějakej chudák.“

Na obrazovce se začal odvíjet dostih a všichni jsme se otočili, abychom ho sledovali. Musím ovšem přiznat, že jsem vůbec nevnímal, kdo vlastně přišel první. Věděl jsem, že teď, po Welframově smrti, bude můj úkol o to těžší. Možná po určitou dobu až nesplnitelný. Dostih ve tři třicet byl za daných okolností naprosto nedůležitý.

Z baru jsem odešel po skončení dostihu, mezi spoustou jiných lidí. Chvilku jsem se jen tak potuloval a snažil se zaznamenat cokoli, co třeba není, jak by být mělo, ale nic jsem nezaznamenal. Hlavně jsem se snažil zjistit, jestli třeba někdo nehledá Derryho Welframa, jestli nepostává u ošetřovny, jestli se tam nešel na něj zeptat. Nic. Z tlampače se ozvala výzva, aby se divák nebo diváci, kteří doprovázeli na dostihy pana D. Welframa, přihlásili v kanceláři. Postával jsem tedy chvíli poblíž kanceláře, ale nikdo se nedostavil.

Mrtvý Welfram opustil závodistiště v sanitce směřující k márnici. Po chvíli jsem taky z Yorku vyjel ve svém nenápadném audi a přesně v pět jsem podle pokynů telefonem z vozu zavolał Johna Millingtona, svého bezprostředního nadřízeného.

„Jak to? Jak to myslíte, že je mrtvý? To přece není možné.“

„Selhalo mu srdce,“ řekl jsem.

„Někdo ho zabil?“

Ani jeho ani mne by nepřekvapilo, kdyby ho někdo zabil. Musel jsem však odpovědět: „Ne, nic tomu nenasvědčuje. Sledoval jsem ho celou věčnost. Do nikoho nevrátil, nic takového. Taky nikde žádná krev. Nic podezřelého. Prostě najednou zemřel.“

„Zatraceně!“ Ulevil si vztekle, jako kdybych za všechno mohl. John Millington, kdysi vrchní policejní inspektor, nyní zástupce ředitele bezpečnostní služby Jockey Clubu, se stále nedokázal smířit s tím, že mě na neurčitou dobu přidělili do jeho oddělení, ačkoli jsem za ty tři roky, co jsem s ním spolupracoval, přispěl k tomu, že se dostihová závodistiště zbavila několika padouchů.

„Ten kluk je obyčejný amatér,“ protestoval, když mu oznamovacím způsobem ohlásili můj nástup. „To je přece úplný nesmysl.“

Už sice netvrdil, že to je nesmysl, ale přátelství mezi námi nevzniklo.

„Rozruch kolem toho nebyl žádný? Neptal se na něj nikdo?“

„Ne, nikdo.“

„Jste si jistý?“ Jako vždy zpochybnil moje schopnosti.

„Jsem si naprosto jistý.“ Rychle jsem mu vyjmenoval všechny dveře, před kterými jsem hlídal.

„S kým se setkal, než to zabalil?“

„Myslím že s nikým. Jedině možná brzy ráno, než jsem se na něj navěsil. Taky nikoho nehledal. Vsadil si dvakrát u totalizátoru, vypil dvě piva, prohlédl si koně a díval se na dostihy. Prostě jako by měl volno.“ Millington si ulevil jadrným slovem, stejným, které jsem sám předtím nevyslovil. „Takže jsme tam, kde jsme začali,“ řekl vztekle.

„Ano,“ přitakal jsem.

„Zavolejte mi v pondělí ráno,“ řekl. Odpověděl jsem že ano a zavěsil jsem. Byla sobota. V neděli a v pondělí jsem mívával volno, pokud nebylo zle. Bylo mi jasné, že volné pondělí mizí v nedohlednu.

Millington a s ním celá bezpečnostní služba a rozhodčí Jockey Clubu se stále nemohli vzpamatovat z toho, jak se jim před soudem zhroutila jediná šance dostat za mříže nejspíš vůbec nejhoršího operátora pohybujícího se v podsvětí dostihového sportu. Julius Apollo Filmer byl obviněn ze spoluúčasti na vraždě jednoho stájníka. Ten stájník byl natolik nemoudrý, že v jedné newmarketské hospodě nahlas v opilosti veřejně prohlásil: „Na posranýho Filmerna toho vím tolik, že by mu tu jeho prdel vykopali z dostihového světa větší rychlostí, než jakou Shergar vyhrál derby.“

Chudáka stájníka za dva dny poté našli v příkopě se zlomeným vazem. Policii (za Millingtonovy asistence) se podařilo sestavit žalobu, podle níž zločin naplánoval i zaplatil Julius Filmer. Jenže v den soudu se čtyřem svědkům obžaloby udály podivné věci. Jeden svědek se nervově zhroutil a v hysterickém záchvatu skončil na psychiatrii, další svědek dočista zmizel – údajně ho prý později spatřili ve Španělsku. Zbývající dva si záhadným způsobem různá fakta pamatovali velice mlhavě, ačkoli předtím jim paměť sloužila perfektně. Obhajoba potom předvedla jako svědka úhledného sympatického mladíka, který odpřisáhl, že pan Filmer docela zaručeně nemohl být v blízkosti newmarketského hotelu, kde údajně mělo do jít k naplánování vraždy, protože v inkriminovanou dobu s ním hovořil o obchodních věcech celou noc v jistém motelu (jako důkaz-účet) vzdáleném od Newmarketu tři sta mil. Porotci nesměli být seznámeni se skutečností, že onen sympatický, dobře oblečený mladík s dokonalým chováním, pěkně umytými a načesanými vlasy, je toho času ve výkonu trestu pro podvody a k soudu ho přivezlo policejní auto.

Jinak skoro všichni přítomní – právníci, policisté, dokonce i sám soudce – věděli velmi přesně, že toho sympatického mladíka v příslušnou noc z vězení propustili na kauci, taky věděli, že ačkoli samotný vrah je zatím neznámý, Filmer nade vši pochybnost vraždu stájníka objednal.

Když zaznělo „není vinen“, Julius Apollo Filmer se spokojeně zašklebil a objal se se svým obhájcem.

Výsměch spravedlnosti! Stájníkovi rodiče hořce plakali nad hrobem svého syna, Jockey Club skřípal zuby, Millington přísahal, že Filmera dostane dřív nebo později a mstu v tom případě pokládá za věc osobní cti. Soustředil se na pronásledování tohoto padoucha tolik, že mu na nic jiného nezbyvaly myšlenky.

Strávil pak mnoho času v Newmarketu po hospodách, které už předtím prošla policie, a snažil se zjistit, co vlastně Paul Shacklebury – mrtvý stájník – na Filmera měl. Ale nikdo údajně nic nevěděl, nikdo nepromluvil. Žádný div, ostatně komu by se chtělo skončit v příkopě.

O trochu líp se přece jenom dařilo Millingtonovi, když jednal s hysterickou svědkyní. Už ji z nemocnice propustili, ale ještě stále se třásla strachem. Byla pokojskou v hotelu, ve kterém Filmer vraždu plánoval.

Zaslechla, a původně slíbila odpřisáhnout, že Filmera slyšela říkat nějakému cizímu člověku: „Jakmile bude po něm, máte u mě pět kilo a pět kilo dostane ten, kdo ho odrovná, takže to koukejte dojednat.“

Pokojská právě chystala čisté ručníky v koupelně, když oba muži zabraní do hovoru vešli do pokoje z chodby. Filmer s pokojskou mluvil velmi úsečně a rychle ji vypakoval, takže si ani nestačila druhého muže prohlédnout. Pamatovala si však přesně, o čem mluvili, i když tehdy samozřejmě nechápala, jak to je závažné. To si uvědomila až později, celá věc jí uvízla v paměti díky slovu „odrovná“.

Asi měsíc po soudním procesu to Millington s pokojskou dotáhl tak daleko, že napůl přiznala, že ji zastrašovali, aby nevypovídala. Ptal se, kdo jí vyhrožoval. Prý toho člověka nezná, ale prý by to zapřela, prý by zapřela všechno, nebo by se znova zhroutila. Ten člověk vyhrožoval, že ublíží její šestnáctileté dceři. Ublíží... prý ve velmi živých barvách vyličil hrůzný program, jaký jí chystal. Když Millington chtěl, mluvil jako med. Milou paní sladkými řečmi (bůhví jestli by je splnil) nalákal, aby chodila několik dní na dostihy a aby se tam zcela bez rizika dívala z různých okének bezpečnostní služby. Slíbil jí, že bude ve tmě, pohodlně usazená, neviditelná, a on že jí ukáže několik lidí. Paní byla velice rozčilená a dostavila se v tmavých brýlích. Millington ji přemluvil, aby je odložila. Seděla v křesle napjatá, s rovnými zády, a pořád se ohlížela přes rameno na mne. Stál jsem tiše za ní.

„Toho si nevšímejte,“ uklidňoval ji Millington. „Ten patří k věci.“

Kolem okének ono odpoledne prošel snad celý dostihový svět. Od toho ta okénka taky byla. Během tří dlouhých hlídek v jediném týdnu na třech různých dostihových závodištích pak Millington ukázal pokojské prakticky všechny Filmerovy přátele a kontakty, ale ona nepřestala vrtět hlavou. Teprve v následujícím týdnu při čtvrtém pokusu prošel kolem sám Filmer. Už to vypadalo, že pokojská znova propadne hysterii, ale ačkoli se všelijak třásla a szela a ustavičně od nás žádala, abychom ji ubezpečili, že se Filmer nikdy nedozví, že ho viděla, zůstala na stráži. Krátce nato k našemu úžasu najednou ukázala na skupinu lidí, kterou jsme s Filmerem ani ve snu nespojovali.

„To je on,“ vydechla „ach můj bože... to je on... poznávám ho úplně spolehlivě.“

„Kdo?“ zeptal se Millington dychtivě.

„Ten v tmavomodrém... ten šedovlasý. Ach můj bože... nesmí se dozvědět –“ Hlas jí stoupal strachy. Ještě jsem zaslechl, jak ji Millington začíná uklidňovat, ale to už jsem vybíhal z kanceláře. Potom jsem okamžitě zpomalil a vmísil se do davu proudícího od padoku k tribunám před dalším dostihem. Šedovlasý pán v tmavomodrém nikam nespěchal, taky se nechával unášet davem. Pověsil jsem se na něj a držel se ho celé odpoledne. Filmera kontaktoval jen jedinkrát jakoby náhodně, jako by se neznali. Na dálku to vypadalo, že se tmavomodrý pán Filmera ptá, kolik je hodin. Filmer se podíval na hodinky a odpověděl. Tmavomodrý pán přikývl a šel dál. Bylo jasné, že tmavomodrý pán je Filmerův člověk. Nicméně na veřejnosti se to nikdy nijak neprojevalo, stejně jako veřejnost nikdy nespojovala se mnou Millingtona. Sledoval jsem tmavomodrý oblek ze závodiště v hustém provozu na silnici a z auta zavolaal Millingtonovi.

„Má Jaguar, poznávací značka A576 FDD. Mluvil s Filmerem. Je to náš člověk.“

„Dobře.“

„Jak se daří dámě?“

„Komu? Jo tý. Musel jsem poslat Harrisona, aby ji doprovodil až do Newmarketu. Už se zase rozsypala. Držíte se pořád toho našeho člověka?“

„Jo.“

„Já se vám ještě ozvu.“

Harrison patřil mezi Millingtonovy zaměstnance. Bývalý policista, statný, bodrý, blížící se důchodu. Nikdy jsem s ním nemluvil, ale znal jsem ho od vidění jako všechny ostatní. Uznávám, že mi chvíli trvalo, než jsem si zvykl, že patřím k seskupení chlapů, kteří o mně nic nevědí. Jako kdybych byl přízrak.

Byl jsem naprosto nenápadný. Dvacet devět let, šest stop vysoký, hnědovlasý, hnědooký, váhy přiměřené, bez zvláštního znamení jak se říká. Na závodistiích jsem splýval s davy, prohlížel si dostihový program, potuloval se sem a tam, díval se na koně, dostihy, občas si vsadil. Byl jsem nenápadný snadno, neboť všichni ostatní kolem mne si počínali zcela stejně. Prostě jsem byl jenom jedna ovce ve velkém stádě. Každý den jsem se převlékl, abych vypadal jinak, nenavazoval jsem žádné kontakty. Byl to život osamělý, ale současně fascinující.

Znal jsem od vidění všechny jezdce a trenéry, taky většinu majitelů. K tomu stačily člověku vlastní oči a program. Ovšem taky jsem o těch lidech hodně věděl, protože jsem jako dítě a mladík strávil na závodistiích mnoho času. Na dostihy mne vodila jedna postarší, turfu fanaticky oddaná tetička. Ta mě vychovávala. Zasludou její znalostí a vtipné hovornosti se ze mne stala přímo databanka. V osmnácti, po tetině smrti, jsem se na sedm let vydal do světa. Když jsem se pak vrátil, ten tam byl nezralý mladík, a lidé, kteří si mne možná trochu pamatovali jako dítě, si mě sotva všimli. Nepoznávali mne.

Do Anglie jsem se vrátil kvůli dědictví po otci i po tetě, jelikož kurátoři očekávali mé instrukce. Posílali mi potřebné finanční prostředky často na vzdálené konce světa. Když jsem však vstoupil do kanceláře Cornborough, Cross a George se stěnami obloženými knihami, starší partner Clement Cornborough mě pozdravil nevrle a ani se nezdvihl ze židle. Zůstal za psacím stolem.

„Nejste vy... hm...“ díval se mi přes rameno, jako by někoho očekával.

„Ano... jsem. Tor Kelsey.“

„Dobrý bože.“ Pomalu vstal, naklonil se a podal mi ruku. „Že jste se změnili! Vy... tedy...“

„Jsem starší, víc vážím a vyrostl jsem.“ Taky jsem byl opálený po krátkém pobytu v Mexiku.

„Já... tedy... poznamenal jsem si, že bychom mohli jít společně na oběd,“ řekl váhavě.

„Výborně,“ odpověděl jsem.

Vedl mne do důstojné tiché restaurace plné jiných právníků, se kterými se důstojně zdravil. Nad rostbífem mi sdělil, že si do smrti nemusím vydělávat, nebudu-li chtít (což jsem věděl), a vzápětí se mě zeptal, jak hodlám se životem naložit. Nevěděl jsem, jak na tuhle otázku odpovědět. Sedm let jsem se učil žít a žádné formální vzdělání jsem nezískal. V kanceláři jsem trpěl klaustrofobií a na studia jsem neměl povahu. Bavily mě stroje a měl jsem šikovné ruce. Chyběla mi ctižádostivost, ani jsem nebyl po otci podnikavý. Na druhé straně jsem neměl v povaze rozházet do větru, co otec zanechal.

„Co jste až doposud dělal?“ vyptával se starý Cornborough ve snaze udržet konverzaci. „Byl jste v řadě zajímavých míst, že?“

Cestovatelské vyprávění je většinou velká nuda. Vždy je lepší cestování prožívat, než o něm vyprávět.

„Většinou jsem pracoval s koňmi,“ odpověděl jsem zdvořile. „V Austrálii, v Jižní Americe, ve Spojených státech, všude. Byl jsem u dostihových koní i u poníků, taky jsem vlastně hodně dělal rodeo. Jednou dokonce i cirkus.“

„Nebesa!“

„Teď už to není tak snadné naopak, je čím dál tím těžší, aby si člověk odpracoval cestovné. Rada zemí to nedovoluje a taky už se mi nechce k tomu životu vracet. Už jsem si užil dost a nějak jsem z toho vyrostl.“

„Tak co teď?“

„Nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Budu se muset, kolem sebe porozhlédnout, ale s mamčinou rodinou se nehodlám stýkat. Tak jim prosím vás neříkejte, že tu jsem.“

„Jak si přejete.“

Moje maminka pocházela ze zchudlé honební rodiny. Když si ve svých dvaceti vzala mého otce, šedesát pět let starého obra z Yorkshiru, majitele dražebního impéria ojetých vozů, nevlastnícího žádné příbuzné v Burkeově seznamu šlechty, rodinu to výsostně pohoršilo. Všichni tvrdili, že si maminka tatínka vzala jenom proto, že ji zahrnul koňmi, ale já věřil, že ho měla opravdu ráda. Ať tak či onak, tatínek jí ležel u nohou, jak mi mnohokrát vyprávěla jeho sestra, moje teta. Když maminka zemřela po úrazu při honitbě (mně byly teprve dva roky), tatínka přestal život těšit. Přežil maminku o tři roky a zemřel na rakovinu. Protože rodina mé matky o mě nestála, ujala se mne teta Viv Kelseyová, a já díky ní prožil nádherné dětství.

Teta Viv byla neprovdaná a ve mě získala dítě, po němž tolik toužila a jež nemohla sama přivést na svět. Když si mě k sobě vzala, muselo jí být už šedesát, ačkoli mi nikdy nepřipadala stará. Zůstala mladá duchem. Od své smrti mi hrozně chyběla.

Millington se mě zeptal: „Ten vůz, co sledujete... máte ho ještě?“

„Na dohled.“

„Je registrovaný na jméno Derry Welfram. Říká vám to něco?“

„Ne.“

Millington měl ještě stále dobré kontakty na policii a zřejmě snadno získával informace z počítače.

„Adresa: Parkway Mansions, Maida Vale, Londýn,“ řekl. „Kdybyste ho ztratil, tak to zkuste tam.“

„Dobře.“

Derry Welfram způsobně zajel přímo k Parkway Mansions. Millingtonovi lidé ho potom jednoznačně identifikovali. Welframovu fotografii Millington vyzkoušel na svědcích, kterým selhala paměť a pak mi výsledek popsal: „Dva se málem podělali strachy a začali koktat, že toho člověka v životě neviděli. Nikdy, nikdy, nikdy.“ Byli oba tak vyděšení, že z nich nedokázal nic vytáhnout.

Millington mě požádal, abych Welframa sledoval, až ho zase uvidím na dostizích, abych si všiml, s kým bude mluvit, což jsem činil už měsíc do chvíle, kdy ten člověk v tmavomodrém upadl na zem. Viděl jsem ho obsáhleji hovořit asi s deseti lidmi a ve všech případech ti lidé vyslechli určité špatnou zprávu. Opouštěl zděšené, vystrašené oči hledící na pochmurnou realitu. Díky tomu, že jsem měl do dalekohledu zabudovaný velice chytrý fotoaparát (a ještě jeden, který vypadal jako zapalovač), získali jsme slušné rozeznatelné portréty většiny Welframových vyděšených kontaktů, ale zatím se nám podařilo identifikovat sotva polovinu z nich, možná ani to ne. Millingtonovi lidé na věci ještě pracovali.

Millington došel k závěru, že si Welframa někdo najal, aby lidi zastrašoval a aby je nutil platit dluhy. Měl za to, že Welfram je jenom „klacek k pronajmutí“ a nepatří výhradně Filmerovi. S tím jsem ho viděl mluvit jen jednou od té doby, kdy jsem je spolu zahlédl poprvé, což ovšem zdaleka neznamenal, že to byl jejich jediný kontakt. Každý den se v Anglii konají tři dostihové dny, ne-li víc, a občas bylo opravdu sázkou do loterie hádat, kam se moje kořist vydá. Ostatně Filmer chodil na dostihy míň často než Welfram, maximálně dvakrát až třikrát týdně. Měl podíly na řadě koní, většinou se na dostihy dostavoval, když mu koně běželi. Každý den jsem si v novinách ověřoval, kde to bude.

Problém tkvěl v tom, že u Filmera nešlo o zjištění, co provádí, ale přistihnout ho při tom. Na první pohled, na druhý pohled, dokonce ani na třetí nedělal nic špatného. Kupoval dostihové koně, nechával je trénovat, chodil se dívat, jak běží, těšil se z dostihového sportu jako každý majitel. Teprve postupem času, těch deseti let, kdy se Filmer pohyboval na scéně, lidé začínali mít pochyby, povytahovali obočí, mračili se, ledaco se zdálo divné.

Filmer občas prostřednictvím agentur nebo trenéra kupoval koně v dražbě, ale většinou je získával soukromou cestou, což je samozřejmě naprosto v pořádku. Každý majitel má právo prodat koně, komu chce. Zarážející bylo, že Filmer získával koně, u kterých by člověk nikdy nepředpokládal, že by je jejich předchozí majitelé prodali.

Millington mi o Filmerovi podal stručný referát několik týdnů poté, co jsem u bezpečnostní služby nastoupil. Tehdy mi to ovšem vyprávěl jenom jako věc, na kterou je asi třeba dát trochu pozor, a ne jako záležitost nejvyšší důležitosti.

„Tlačí na lidi,“ řekl, „to víme s určitostí, jenže nevíme, jak to dělá. Je příliš šikovný, takže na něj nic nemáme. Nepočítejte s tím, že ho přistihnete, jak někomu dává balík za informace. Takhle primitivně si nevede. Spíš si všimněte lidí, co se začnou ošívát, když se ukáže nablízku. Jasně?“

„Jasně.“

Několik takových lidí jsem zaznamenal velmi brzy. Oba trenéři, u kterých měl koně, se v jeho přítomnosti chovali obezřetně a většina žokejů, kteří jeho koně jezdili, si s ním podávala ruku jen chladně. Lidé od tisku věděli, že na otázky neodpovídá, tak mu ani žádné nekladli. Jeho dekorativní, pokorná přítelkyně skákala jak pískal, a jeho mužský průvodce byl vyslovený poskok. Přitom ne že by se Filmer choval na dostizích panovačně nebo hrubě. Usmíval se, když se to slušelo, blahopřál jiným majitelům po vítězství a poplácával koně, kteří mu způsobili radost.

Bylo mu čtyřicet osm, byl statný, vysoký pět stop a deset palců. Millington tvrdil, že na sobě nemá zbytečný tuk, všechno samé svaly. Však trávil tři dny v týdnu v tělocvičně. Nad svalnatým tělem nosil docela úhlednou hlavu, velké ploché uši, husté černé vlasy prokvé-tajícím stříbrem. Nikdy jsem se němu nedostal tak blízko, abych viděl, jaké má oči, ale podle Millingtona byly hnědozelené.

Millingtona zlobilo, že Filmera odmítám sledovat soustavně. Což jsem odmítal jednak proto, že by to dřív nebo později zpozoroval, jednak to nebylo zapotřebí. Filmer měl vžitou rutinu. Od auta šel na oběd a pak se pohyboval mezi bookmakerem, hlavní tribunou a padokem zcela pravidelně. Na každém závodišti měl své oblíbené místo, odkud se díval a odkud dobře viděl na padok. Všude měl svůj oblíbený bar, kam chodil na pivo a pro svou slečnu objednával vodku. Na dvou závodištích měl pronajatou soukromou ložnici, na dalších o nejbližší volnou ložnici žádal. Bylo jasné, že mu jde spíš o soukromí, než že by v ložnici chtěl hostit přátele.

Narodil se na ostrově Man, v tom daňovém ráji v bouřlivém Irském moři, odkud člověk na Anglii nedohlédne. Vyrůstal mezi milionáři, kteří se na ostrov utíkali před zničujícími daněmi, jež by museli platit

na pevnině. Jeho otce proslavilo, jak ty uprchlíky před berňákem dovedl odírat. Mladý Julius Apollo Filmer (bylo to jeho pravé jméno) byl učenlivý a brzy svého otce ve snadných ziscích bohatě předčil. Pak odešel z domova, aby měl větší pole působení. Právě tehdy, vyprávěl Millington zasmušile, ho bezpečnostní služba Jockey Clubu ztratila z dohledu. Znova se objevil na závodističích asi po šestnácti letech. Jako povolání uváděl „ředitel společnosti“ a jak se domohl poměrně značného jmění, důsledně zamlčoval. Když se chystala obžaloba před soudním líčením ve věci jeho účasti na přípravě úkladné vraždy toho stájníka, policie dělala, co mohla, aby blíž osvětlila Filmerovu minulost, jenže Julius Apollo nebyl hloupý, znal právo obchodních společností mimo území Anglie, a tak se mu podařilo uchovat všechno v temnu. Jako trvalé bydliště udával stále ještě ostrov Man, ačkoli se tam nikdy dlouho nezdržoval. Během rovinové sezóny se pohyboval mezi hotely v Newmarketu a v Paříži, v zimě mizel z dohledu zcela. Přinejmenším z dohledu bezpečnostní služby. Překážky, zimní sport, ho nikdy nelákaly. Pracoval jsem v bezpečnostní službě první rok, když Filmer k překvapení všech koupil nejnadějnějšího dvouletého hřebečka v celé zemi. Bylo to vskutku překvapivé, protože původní majitel Ezra Gideon patřil mezi přirozené aristokraty dostihového sportu. Starší, zámožný, všeobecně vážený pán žil pro své koně a radoval se z jejich úspěchů. Nikomu se nezdařilo vyzvědět, proč se zbavil svého nejlepšího zvířete a za jakou cenu. Když pak kůň na podzim zvítězil, když jako tříletý byl hvězda, a když ho pak za milióny syndikalizovali pro chov, Ezra Gideon zachovával kamennou tvář.

Když pak Filmera zprostili viny, prodal mu Ezra Gideon dalšího nadějného dvouletka. Velcí páni z Jockey Clubu Gideona prosili téměř na kolenou, aby jim řekl, proč to udělal. Prohlásil, že je to jeho soukromá věc. Od té chvíle se na závodističích neukázal.

V den, kdy zemřel Derry Welfram, jsem se vracel do Londýna a cestou jsem znova uvažoval, co asi Filmer na Gideona měl. Uvažovalo o tom hodně lidí. Od té doby, co nevěra a homosexualita nejsou nic zvláštního, to měli vyděrači špatné, a já si nedovedl představit, že by čestný, konzervativní Ezra Gideon mohl spáchat nějaký módní zločin, jako třeba že by zneužíval děti nebo obchodoval s drogami. Ale něco tam muselo být, jinak by nikdy nebyl Filmerovi prodal takové dva koně, nebyl by se zřekl toho, z čeho se dokázal nejvíce radovat.

Chudák starý pán, pomyslel jsem si. Přilepil se na něj Derry Welfram nebo někdo podobný a stiskl ho stejně jako Paula Shackleburyho, který skončil v příkopě. Chudák starý pán, příliš se bál, aby přijal něčí pomoc.

Než jsem dojel domů, zazvonil v autě znova telefon. Sálh jsem po sluchátku a slyším Millingtonův hlas.

„Šéf s vámi chce mluvit,“ řekl. „Dnes večer v osm na obvyklém místě. Půjde to?“

„Ano, přijdu, nevíte náhodou... proč?“

Millington odpověděl: „Nejspíš proto, že se Ezra Gideon zastřelil.“

2

Šéf, plukovník Valentine Catto, ředitel bezpečnostní služby Jockey Clubu, byl malý a sporý. Od naleštěných špiček bot až po řídnoucí světlé vlasy velící důstojník, jak má být. Měl organizační schopnosti, které mu pomohly k vysoké hodnosti v armádě, byl inteligentní, nepočínal si ukvapeně a dovedl naslouchat.

Často opakoval zásadu: „Napřed myslet, pak teprve jednat –pokud na to je čas.“

Setkal jsem se s ním poprvé, když mě starý Clement Cornborough pozval na oběd, abychom si trochu promluvili, jak se tehdy vyjádřil, než mi předá finanční fond, který pro mne již dvacet let spravuje. Prý to bude taková malá oslava, řekl, v jeho klubu.

Jak se pak ukázalo, šlo o Hobbs Sandwich Club, poblíž kriketového hřiště, malý viktoriánský paláček s potměnlým, vznešeným barem a místnostmi obloženými dubovým dřevem a nekonečnou řadou portrétů pánů v kriketových čepičkách, bílých flanelových oděvech, většinou s knírkem.

Když mě vedl dveřmi se skleněnou vitráží, vysvětloval mi, že klub získal jméno Hobbs Sandwich po dvou velkých hráčích ze Surrey, působících mezi oběma válkami, přičemž sir Jakub Hobbs byl jedním z mála hráčů povýšených do rytířského stavu a Andrew Sandham mistrem kriketu všech století. Já se samozřejmě tenkrát ještě nenarodil.

Kriket jsem naposled hrál ve škole a nijak zvlášť mě to nebavilo. Clement Cornborough zůstal kriketu oddaný celý život.

V baru mě představil svému příteli, rovněž kriketovému nadšenci Valu Cattovi. Obědval s námi. O mém finančním fondu nepadlo jediné slovo, oba moji společníci dobře patnáct minut mluvili jen a jen o kriketu. Cornboroughův přítel Catto se mě pak začal vyptávat na všechno možné. Po chvíli jsem pochopil, že zřejmě podstupuju přijímací rozhovor, jenže jsem nevěděl proč. Teprve později jsem se dozvěděl, že si předtím jednou při čaji v přestávce kriketového zápasu Catto začal Cornboroughovi stěžovat, že nemá

nikoho, kdo by se opravdu vyznal v dostizích, ale lidé kolem nich by ho neznali. Že potřebuje něčí oči a uši, tichého, neznámého, anonymního vyšetřovatele, někoho jako moucha na zdi, které si nikdo ani nepovšimne. Společně bědovali, že takového člověka těžko najdou. O několik týdnů později, když jsem přišel do Cornboroughovy kanceláře (nebo když jsem z ní odešel), napadlo mého právníka náhle řešení, které ihned příteli Valovi svěřil.

Oběd u Hobbse a Sandwiche (sestávající ze všeho možného jenom ne ze sendvičů) trval do pozdního odpoledne. Než skončil, měl jsem zaměstnání, a ani mě nemuseli moc přemlouvat, protože se mi od začátku zdálo zajímavé. Plukovník Catto navrhl, aby to obě strany zkusily s dvouměsíční lhůtou. Pak se zmínil o platu a Cornborough se ze široka usmál.

„Co je na tom k smíchu?“ ptal se plukovník. „To je naprosto normální plat, jaký platíme všem novým zaměstnancům.“

„Nic, já jsem se jenom zapomněl zmínit, že... tedy, totiž...“ Odmlčel se a nejspíš uvažoval o tom, jestli by se další částí věty neprohřešil proti zachování profesionálního tajemství. Ozval se až po chvíli: „Bude lepší, když vám to řekne sám.“

„S platem souhlasím,“ řekl jsem.

„Co přede mnou tajíte?“ zeptal se Catto a najednou bylo vidět, že je skutečný velitel. Netvářil se podezřívavě, ale bezúsměvně. Pochopil jsem, že nevstupuju do služeb lehce excentrického přátelského kriketového nadšence, ale že jsem se zavázal silnému, cílevědomému člověku, který velí celému pluku a toho času má za úkol chránit dostihový sport od nepoctivosti. Dával mi jasně najevo, že nepůjde o kratochvilné hrátky, a pokud snad s tím počítám, on se mnou počítat nebude.

Řekl jsem suše: „Mám soukromý příjem činící po zdanění asi dvacetinásobek platu, který mi nabízíte. Plat nicméně přijímám a hodlám za něj odvádět práci.“

Pozorně mě vyslechl, zaznamenal, že se skutečně zavazuju s plným vědomím a svědomím. Po krátké odmlce se usmál a přikývl. „Tak tedy dobře. Kdy můžete nastoupit?“

Nastoupil jsem následující den na dostizích v Epsomu. Nejdřív ze všeho jsem se učil, kdo je kdo.

Vynořovaly se mi dřímající vzpomínky, v duchu jsem slyšel tetu Viv, jako kdyby ještě žila. „Tamhle je Paddy Frederik. Nevyprávěla jsem ti, že kdysi měl za ženu Betsy, nynější paní Glovebinderovou? Brad Glovebinder měl u Paddyho Frederika koně v tréninku. Když mu ale Paddy přebíral Betsy, tak od něj koně odvezl... svět je krutý. Dobrý den Paddy, jak je? Tohle je můj synovec Torquil, možná si vzpomínáte, už jste ho několikrát musel vidět. Gratuluju k vašemu vítězi...“ Paddy nás pak odvedl na skleničku a mně koupil coca-colu.

Ten první den v Epsomu jsem se Paddyemu Frederikovi ocitl tváří v tvář zcela nečekaně. Nepoznal mne, ani nezamžikal. Teta Viv zemřela před osmi lety a já se od té doby velmi změnil. Nová totožnost mi nejspíš projde.

Plukovník Catto vycházel z předpokladu, že všichni padouši v dostihovém světě mají za prvořadý úkol naučit se nazpaměť tváře všech pracovníků bezpečnostní služby. Proto mi řekl, že pokud by chtěl se mnou mluvit, tak nikdy ne na dostihovém závodišti, ale výhradně v baru Hobbs Sandwiche. Tak jsme to taky poslední tři roky provozovali. Catto a Clement Cornborough se za mě zaručili, a já se tedy mohl stát plnohodnotným členem klubu. Měli mě k tomu, abych tam občas chodil i sám. Vyhověl jsem jim, přestože mně Cattova posedlost s utajováním připadala přehnaná, ale nakonec mě to začalo i bavit. Samozřejmě jsem se o kriketu poučil víc, než jsem měl v úmyslu. Večer po smrti Derryho Welframa jsem došel do baru za deset minut osm, objednal si skleničku burgundského a dva sendviče s hovězím. Obsloužili mě hned, bylo už po kriketové sezóně, v baru se už nehemžila stovka nadšenců debatujících o hře a taktice.

Zákazníků bylo stále ještě dost, ale od září do poloviny dubna nemusel člověk nikoho překřikovat a šetřit si hlasivky. Když přišel plukovník, vesele mě pozdravil jako klubového kolegu a začal vykládat, co si myslí o soutěžním týmu, který právě dali dohromady a chystají se ho vyslat na zimu do ciziny.

„Vůbec nedali na Witherse,“ huboval. „Jak se vůbec dá s něčím počítat, když nechají nejlepšího doma?“

Samozřejmě jsem neměl vůbec tušení, o co jde, a Catto to dobře věděl. Oči se mu smály. Objednal si dvojitou whisky naředěnou ve vysoké sklenici vody a odvedl si mě k jednomu z malých stolků u zdi.

Nepřestával švitořit o složení družstva.

„No,“ prohlásil nakonec, aniž změnil rychlost řeči nebo sílu hlasu. „Tak je po Welframovi. Shacklebury je mrtvý, Gideon taky, takže co si teď počneme?“

Byla to samozřejmě řečnická otázka. Nikdy mě do baru nepozval proto, aby se mě ptal na radu, spíš aby mě správně nasměroval na další akci. Ovšem pokud jsem měl opravdu závažné námitky nebo připomínky, což se stávalo zřídka, vyslechl mě a někdy i do určité míry změnil instrukce. Na chvíli se odmlčel, jako by čekal na odpověď, a zvolna se napil.

„Nechal pan Gideon po sobě nějaký dopis?“ zeptal jsem se nakonec.

„Pokud víme, tak ne. Bohužel nám nijak nepomohl a nesdělil nám, proč Filmerovi koně prodal, jestli jste snad měl na mysli tohle. Pokud nám samozřejmě příští týden nedojde dopis poštou, ale velmi bych o tom pochyboval.“

Gideon se čehosi bál víc než smrti. To cosi hrozilo živým a neskončilo.

„Pan Gideon má dcery,“ poznamenal jsem. Plukovník přikývl. „Ano, tři, taky pět vnoučat. Žena mu zemřela – už před lety, to asi víte. Pochopil jsem vás správně?“

„Že nejspíš ty dcery nebo vnoučata jsou v zástavě, ano. Myslíte, že to tuší?“

„Jsem si jistý, že ne,“ prohlásil plukovník. „S nejstarší dcerou jsem dnes mluvil. Je to velice milá, rozumná dáma kolem padesáti. Gideon se zastřelil včera večer, tuším asi v pět hodin, jenže ho našli až za dost dlouhou dobu, protože se zastřelil v lese. Dnes jsem zašel k němu domů a jeho dcera Sára mi vyprávěla, že byl v poslední době velmi zasmušilý a čím dál víc propadal depresi. Prý netuší proč. Odmítal o tom hovořit. Sára plakala, samozřejmě, cítila se provinilá, protože sebevraždě nezabránila. Pochopitelně ničemu zabránit nemohla. Když je sebevrah pevně odhodlaný skoncovat se životem, není mu pomoci. Nikdo nedokáže druhého donutit násilím, aby žil. Jedině ve vězení. No nic. Jistěže svým způsobem byla zástava, jenže to netuší. Aspoň kvůli tomu nemá pocit viny.“

Nabídl jsem mu jeden ze svých nenačatých sendvičů. Sáhl po něm roztržitě a začal ukusovat. Já se dal do druhého. Problém Filmer mu zbrázdil čelo hlubokými vráskami. Slyšel jsem od někoho, že Val považoval krach obžaloby u soudu za osobní neúspěch.

„Šel jsem za Ezrou Gideonem sám, hned jak jste s Johnem Millingtonem vyčenichali Welframa,“ řekl.

„Ukázal jsem Ezrovi fotografii, kterou jste pořídil. Myslel jsem, že snad v tu chvíli omdlí. Dočista zběhlal, ale mluvit odmítl. Teď jsme během jediného dne oba kontakty ztratili. Nemáme tušení, po kom Filmer vyjede, jestli už znovu zahájil činnost. Taky nám dá značnou práci, než objevíme jeho dalšího pochopa.“

„Podle mého žádného náhradníka ještě nemá,“ řekl jsem. „Určitě ne tak dobrého, jako byl Welfram. Ono jich asi tolik po světě neběhá.“

„Podle údajů policie jsou čím dál mladší.“

Na to, jak byl ve všech možných jiných věcech úspěšný, se plukovník tvářil hodně zasmušile. Ztracená bitva se jen tak nezapomíná, vítězství mizí v minulosti snáz. Napil jsem se vína a čekal, až se z ustaraného pána zase stane velící důstojník a až přede mnou rozvine bitevní plán.

Pak mě překvapil, řekl: „Já si nemyslel, že vás to bude takdlouho bavit.“

„Proč?“

„Dobře víte proč, hloupý nejste. Clement mi vyprávěl, že ten balík, který jste zdědil po otci, se během dvaceti let zmnohonásobil, narostl takřikajíc jako houby po dešti a pořád ještě roste. Jako celé pole hub. Tak proč sakra ty houby nesbíráte?“

Pohodlněji jsem se usadil a přemýšlel jak odpovědět. Bylo mi jasné, proč nesbírám, ale nebylo mi jasné, jestli mé vysvětlení bude znít přijatelně.

„Jen do toho,“ pobízel mě. „Rád bych to věděl.“

Zadíval jsem se mu do pozorných očí, vycítil jsem, jak je soustředěný, a uvědomil si náhle, že na mé odpovědi jakýmsi záhadným „způsobem“ závisí plán dalšího postupu.

„To není vůbec lehké,“ řekl jsem zvolna. „A nesmějte se mi prosím, ale ono opravdu není snadné mít všechno a smět si všechno dovolit, tedy až na korunovační klenoty... Prostě... pro mne to aspoň snadné není. Připadám si jako dítě, kterému věnují cukrářský krám. Mohl bych mlsat a přejít se... mohlo by se mi udělat nanic... mohl bych být hrabivý... mohl bych se rozplznout. Tak se snažím cukroví vyhýbat a trávím čas tím, že pronásleduju darebáky. Stačí vám tohle na vysvětlení?“

Nezávazně zabručel. „Jak moc upadáte do pokušení?“

„Když je zima, padá sníh s deštěm a fouká vítr jak při doncasterských dostizích, tak velice. Když v Ascotu svítí slunce, vůbec ne.“

„Ne, teď vážně. Zeptám se vás jinak. Jak moc vám záleží na bezpečnostní službě?“

„To jsou dvě zcela odlišné věci,“ řekl jsem. „Nesbírám houby, protože si chci v životě zachovat určitý řád... chci stát nohama pevně na zemi. Houby bývají halucinogenní. Ale pro vás, pro bezpečnostní službu pracuju radši než třeba jako bankovní úředník nebo jako farmář, protože mě to baví, protože mi to taky docela jde a protože to je prospěšné. Zahálet nedokážu. Ale jestli bych za vás položil život, nevím. To byste si přál?“

Nepatrně se pousmál. „Ne, tohle mi stačí. A co takhle nebezpečí? Byl byste ochotný na svých cestách trochu riskovat?“

Po krátkém zaváhání jsem se zeptal: „Jak riskovat?“

Přetřel si prstem nos a upřeně se na mě zadíval: „Nejspíš fyzicky. Možná.“

„Co chcete, abych udělal?“

Přiblížil jsem se ke klíčovému bodu jednání, ale plukovník ještě uhýbal.

Tušil jsem, že se mnou mluví tak, jak se mnou mluví, právě kvůli těm „houbám“, jak to pojmenoval.

Většinou mi věci navrhoval, ale nedával mi rozkazy. Kdybych byl poddůstojník v armádní uniformě, jednal by se mnou rázněji.

Millington, který o houbách neměl nejmenší tušení, mě bez jakýchkoli zábran zupácky komandoval, zejména při napjaté situaci.

Millington mi většinou říkal „Kelsey“ a jenom zcela zřídka, když byl ve zvlášť dobré náladě, „Tore“. („Tor? Co to je za jméno?“ zeptal se mě hned na začátku. „Zkratka z Torquila,“ řekl jsem. „Z Torquila? No to se vám ani nedivím, že si to zkracujete.“)

Sám se vždycky hlásil jako Millington, hlavně do telefonu, a pro mě proto taky byl Millington. Nikdy mi nenabídl, abych mu říkal Johnne. Předpokládal jsem, že když někdo sloužil po mnoho let v přísné hierarchii, přišlo mu samozřejmě oslovovat lidi příjmením.

Plukovník se stále ještě díval na skleničku, kterou zvolna otáčel v ruce. Pak ji postavil přesně do středu pivního táčku, jako kdyby došel k přesnému rozhodnutí.

„Dnes mi volal můj protějšek z kanadského Jockey Clubu.“ Znova se odmlčel. „Byl jste někdy v Kanadě?“

„Ano, jednou. Krátce. Asi jenom tři měsíce. Strávil jsem jez větší části na západě. V Calgary... ve Vancouveru... Jel jsem odtamtud lodí na Aljašku.“

„Byl jste v Kanadě na dostizích?“

„Ano, několikrát, ale to už je asi šest let... Neznám nikoho...“ zarazil jsem se. Bylo mi jasné, co chce slyšet.

„Slyšel jste o tom zvláštním vlaku?“ zeptal se. „Transkontinentální dobrodružný dostihový vlak? Víte o tom něco?“

„Hm.“ Zamyslel jsem se. „Nedávno jsem o tom něco četl. Vlakem jede spousta významných kanadských majitelů i s koňmi, zřejmě se budou náramně bavit, a vlak bude cestou zastavovat u dostihových závodistišť. Je to ten vlak, o kterém mluvíte?“

„Ano, je. Jenže ne všichni majitelé jsou Kanaďané. Někteří z nich jsou Američané, někteří Australané, někteří Britové. A jeden z těch britských cestujících je Julius Filmer.“

„Ach tak.“

„Ano. Ach tak. Kanadský Club celou věc posvětil, protože vlak má světovou publicitu a Kanaďané doufají, že jim to zvýší diváckou účast, což by samozřejmě kanadskému dostihovému sportu pomohlo. Včera mi Bill Baudelaire, můj kanadský protějšek, řekl, že hovořil se společností, která celou věc organizuje. Konají pravidelné koordinační schůzky, a on právě při jedné z nich zjistil, že na listině cestujících se na poslední chvíli ukázal Julius Filmer. Bill Baudelaire samozřejmě zná celou tu historii s tím, jak se nám zhroutila obžaloba. Ptal se mě, jestli bychom nevymysleli něco, jak nežádoucího pana Filmera z toho vznešeného vlaku vystrnadit. Jestli prý ho nemůžeme prohlásit za nežádoucí osobu na všech závodistištích, samozřejmě a zejména včetně kanadských. Řekl jsem mu, že kdybychom měli nějaký podklad k tomu, abychom Filmera vyloučili ze všech závodistišť, byli bychom to samozřejmě udělali, jenže nám ho bohužel soud osvobodil. Těžko ho můžeme diskriminovat, když byl prohlášen za nevinného, mohli bychom si tímsami přivodit nesnáze. Nemůžeme mu ani dost dobře zakázat dostihová závodistiště, protože koupil dva koně od Gideonu. Dnes už je to tak, že nemůžeme nikoho z dostihového sportu jen tak vyloučit. Musíme tomu dotyčnému dokázat, že se proti pravidlům dostihového sportu skutečně prohřešil.“ Hlas se mu chvěl bezmocným vztekem, jaký sdílel s celým Jockey Clubem. Nepatřil mezi lidi, kteří by se s bezmocí smířovali lehce.

„Samozřejmě Baudelaire tohle všechno ví,“ pokračoval. „Chtěl prostě jenom vědět, jestli bychom nedokázali vymyslet, jak Filmera z toho vlaku dostat, a pokud ne, abychom na něj aspoň do vlaku někoho posadili. Vlak je sice vyprodaný do posledního místa, ale Bill jednoho z organizátorů zatlačil do kouta a vyloudil jeden lístek navíc. Chtěl, aby vlakem jel některý z našich rozhodčích nebo některý vedoucí odboru Jockey Clubu, třeba já sám, abychom jeli zcela otevřeně, veřejně, aby si Filmer uvědomil, že je pod dozorem: a cestou nic neprováděl.“

„Pojedete?“ zeptal jsem se napjatě.

„Ne, já nepojedu. Pojedete vy.“

„Jenže...“ zalapal jsem po dechu. „Mně ta role přece nesedí.“ Řekl jsem Billu Baudelairovi,“ pokračoval plukovník suše, „že mu pošlu cestujícího, kterého Filmer nezná, že pošlu někoho ze svých lidí. A pokud by se snad Filmer o něco pokusil – a my vůbec nevíme, jestli se chce o něco pokusit – tak bychom aspoň

měli šanci ho při: tom chytit. Pokud bychom zjistili, co chce udělat a jak.“

„No nazdar. Takhle to zní docela jednoduše, ale je to skoro nemožné.“ Polkl jsem. „Co na to pan Baudelaire?“

„Nakonec jsem ho přesvědčil. Očekává vás.“ Zamžikal jsem.

„No jméno jsem mu neřekl. Prostě očekává někoho. Někoho relativně mladého, jak jsem mu řekl, ale zkušeného. Někoho, kdo zapadne mezi ostatní...“ Krátce se usmál. „... Mezi ostatní milionáře.“

„Ale já přece...“ zarazil jsem se. „Nejsem si vůbec jistý, že na takovou úlohu stačím.“ Na druhé straně to bylo obrovsky lákavé. „Tak co, pojedete?“ zeptal se.

„Ano.“

Usmál se. „Já doufal, že se vám to bude líbit.“

Plukovník Catto bydlel devadesát mil od Londýna v Newmarketu, proto, jak měl ve zvyku, přenocoval v pohodlném apartmá v klubu. Zanechal jsem ho po chvíli v baru a ujel půl míle ke svému domovu v klidné ulici v obytné čtvrti v Kenningtonu.

Rozhlédl jsem se předtím pořádně, kde bych nejlíp zapustil kořeny. Uvažoval jsem o tom, že bych asi mnoho do klubu nechodil, kdybych bydlel na opačné straně Londýna. Kennington, jižně od Temže, těsně u nevládného Lambelhu a Brixtonu, představuje oblast, do které se dostihové publikum nehrne, dokonce se dá říct, že jsem ve svém okolí nezahlédl nikoho, koho bych znal od vidění ze závodíšť.

Náhodou jsem si povšiml plakátu: Část domu k pronajmutí pro slušného člověka. Dva pokoje, koupelna, podíl na dalším příslušenství, hypotéce a údržbě. Volejte večer. Měl jsem sice původně v úmyslu jenom vlastní byt, ale pak mi přišlo, že ani část domu vlastně není vůbec špatná, naopak mě to docela lákalo. Zvlášť s přihlédnutím k tomu, jak osamělý jsem byl v práci. Dostavil jsem se na schůzku, ostatní spolubydlíci si mě prohlédli a přijali mě na zkoušku. Ujednání se osvědčilo. Mezi ostatními čtyřmi nájemníky byly dvě ženy, sestry, obě pracovaly v nakladatelství (jejich otec původně dům koupil a vymyslel systém splácení hypotéky), pak tam ještě bydlel mladý advokát se sklonem ke koktání a herec, který většinou hrál menší role v televizních seriálech. Pravidla v našem domě byla jednoduchá. Platit přesně včas, chovat se důsledně slušně, neplést se ostatním do života a postarat se o to, aby eventuální partner, pokud by zůstal přes noc, ráno nezablokoval nadlouho jednu ze tří koupelen.

Velmi dobře jsme se spolu bavili a byli jsme kamarádi. Dělili jsme se o kávu, o pivo, o víno, měli jsme společné hrnce, ale neměli jsme společná tajemství. Řekl jsem, že jsem dostihový nadšenec, a nikdo se mě neptal, jestli vyhrávám nebo prohrávám.

Herec Robbie – bydlel v nejvyšším patře – mi udělal obrovskou službu, aniž si to uvědomil. Jednou kvečeru mě pozval na pivo, bylo to krátce poté, co jsem se nastěhoval. Když jsem k němu přišel, seděl u jasně osvětleného stolu a vytvářel, jak mi sdělil, masku pro roli, kterou měl hrát. Překvapilo mě, jak člověka dokáže změnit, když si jinak učeše vlasy nebo přilepí knír anebo huňaté umělé obočí.

„Víte, to jsou pracovní rekvizity,“ ukázal na různá líčidla a přičesky úhledně uložené ve škatulkách. „Tady máte třeba neoholenou bradu, tady kudrlinky, všechno, co byste si přál.“

„Třeba kudrlinky,“ řekl jsem zvolna.

„Tak si sedněte,“ řekl vesele a popustil mi svoje místo. Přinesl si pak kulmu na vlasy. Natočil mi rovné vlasy kousek po kousku, že jsem během několika minut vypadal jako hnědý pudl, rozčuchaný a nekartáčovaný.

„No co vy na to?“ řekl můj přítel a trochu poodstoupil, aby si mě pořádně prohlédl. Je to ohromné a snadné, pomyslel jsem si. Tohle dokážu klidně sám, v autě, kdykoli.“

„Docela vám to sekne,“ řekl Robbie. Klekl si vedle mne, objal mě kolem ramen, trochu k sobě přitiskl a usmál se jednoznačně vybízivě.

„Ne,“ řekl jsem suše. „Mně se líbí děvčata.“

Neurazil se. „Jinak jste to nikdy nezkusil?“

„Ne, nesedělo by mi to, miláčku,“ řekl jsem. „Prostě to tak je.“

„No nic. Za optání člověk nic nedá.“

Vypili jsme pivo a on mi ukázal, jak se tvaruje a připevňuje knír. Pak mi ještě nechal zkusit brýle s tmavými těžkými obroučkami. Díval jsem se na toho cize vypadajícího člověka v zrcadle a uvědomil si, jak snadné je své okolí oklamat.

„Jasně, jen to chce nervy.“

Měl pravdu. Taky jsem si opatřil kulmu, ale trvalo mi dobře týden, než jsem se přinutil zastavit s vozem na odpočívadle poblíž Newbury a kulmu skutečně použít. Během následujících tří let jsem si tak pomohl mockrát, aniž mi to přišlo. Cestou domů jsem si vždycky vlasy namočil a vykartáčoval do původního stavu. Neděli jsem většinou trávil povalováním ve svých dvou hezkých světlých pokojích v prvním patře (nade

mnou bydlel advokát, pode mnou sestry), pospával jsem, četl si, prostě jsem se jen tak popelil. Asi rok jsem neděle trávil s dcerou jednoho z členů klubu Hobbs Sandwich, ale na obou stranách šlo jen o drobné, přechodné vzplanutí, žádná velká vášeň. Dívka se potom jaksi odpojila a provdala se za jiného. Byl jsem odhodlaný se taky jednou oženit. Věděl jsem, že to vlastně v zásadě chci, ale že do třiceti nemá smysl spěchat.

V neděli ráno poté, co jsem se setkal s plukovníkem v klubu, jsem začal uvažovat, co si do Kanady vzít s sebou. Řekl mi, abych si počínal tak, jak mi přísluší, prostě jako bohatý mladík, který nemá na práci nic jiného než se bavit. „Stačí, když s ostatními cestujícími budete mluvit jen a jen o koních a přitom budete mít oči otevřené.“

„Dobře,“ přikývl jsem.

„Oblečte se do role.“

„Ano jistě.“

„Já jsem vás několikrát na dostizích viděl, jednou jste vypadal jako burzovní makléř a příště jako tulák. Millington říká, že vás někdy ani nezahledne, přestože ví, že na závodě jste.“

„Zatím sbírám zkušenosti a už se lepším, ale je to všechno v maličkostech. Trošku si změním vlasy, oblečení, nebo se jinak pohybuju.“

„Každopádně vám to jde,“ řekl. „Tak koukejte vypadat tak, aby vás Filmer bral.“

Nepůjde ani tak o to, aby mě Filmer bral, pomyslel jsem si v duchu, když jsem se doma ve skříni díval na různá saka, jako spíš v jaké roli vydržím po deset dní, protože tak dlouho mělo trvat, než se společnost z vlaku rozejde.

Kudrlinky například nepřicházely v úvahu, protože neodolají dešti. Nalepený knír taky ne, může se odlepit. Ani brýle nepřicházejí v úvahu, snadno se stane, že si je člověk zapomene nasadit. Usoudil jsem, že budu muset vypadat tak, jak vypadám a snažit se být co nejnenápadnější.

Vybral jsem ze skříně nejdražší a nejmíň obnošené/oblečení a rozhodl se, že si před odjezdem koupím pár nových košil, nové boty a kašmírový svetr.

V pondělí ráno jsem podle instrukcí zatelefonoval Millingtonovi. Byl jako obvykle mrzutý. O plánu s vlakem už věděl a nelíbil se mu. Prý měla bezpečnostní služba (tím myslel plukovníka) poslat řádně vycvičeného profesionála, nejlíp bývalého policistu. Jako například jeho. Měli vyslat někoho, kdo se vyzná ve vyšetřování a na koho je spolehnutí, že nezničí klíčové důkazy z čiré nevědomosti a nešikovnosti.

Vyslechl jsem ho bez komentáře. Mlčel jsem tak dlouho, až se nakonec ostře zeptal: „Jste tam vůbec?“

„Ano,“ odpověděl jsem.

„Chci se s vámi sejít, nejraději před polednem. Budu pro vás mít letenku. Doufám, že máte platný pas?“

Dohodli jsme se, že se sejdem jako už mnohokrát předtím v malém, příhodném snack-baru poblíž Victoria Station. Tam jsme to měli oba blízko, Millington od jihozápadu od Battersea Bridge a já několik zastávek od jihu.

Dorazil jsem deset minut před určenou hodinou a našel Millingtona už sedět u stolu, před sebou půllitr s hnědou tekutinou. Pojídal housky s párkem. Došel jsem si pro táč a posunoval ho po kolejničkách u zasklených regálů s jídlem. Vybral jsem si tvarohový koláč. Skleněná dvířka mi byla sympatická. Bylo příjemné vidět, že na ten můj kus koláče předtím neprskaly a nedýchaly celé zástupy, ale jenom jeden kuchař a možná dvě prodavačky.

Millington se zadíval na můj hygienický pokrm a poznamenal, že sám radši citrónový řez. „Ten mám taky rád,“ řekl jsem klidně.

Millington byl mohutný chlap, měl rád pivo a pořádný kus masa, a když odešel od policie, zřejmě s povděkem zapomněl na štíhlou linii. Vypadal tak asi na sedmáct kamenů, nebyl vysloveně tlustý, ale velmi statný, a dokázal se pohybovat velice rychle, což se mu při jeho práci nepochybně hodilo. Mnoho drobných podvodníků na závodě podcenilo Millingtonovu mrštnost, netušili, že se davem umí prodrat jako úhoř. Poznali svou chybu, až jim ruka spravedlnosti těžce dopadla na rameno. Viděl jsem na vlastní oči, jak Millington chytil kapsáře při činu. Bylo to imponující.

Snack-bar byl čistý, světlý, prodávali v něm rozumné jídlo, ale byl tam věčný hluk. Hrála populární hudba, skřípaly židle a rachotilo nádobí. Zákazníci byli většinou cestující přicházející od vlaku nebo čekající na vlak bez jídelního vozu, cestující hladoví nebo šetrní, dívající se na hodinky, upíjející horkou kávu.

Nedívali se po ostatních, většinou ve spěchu odcházeli. Na Millingtona a na mne se nikdo ani nepodíval a nikdo nemohl slyšet, co si povídáme.

Ve snack-baru jsme se však zásadně nescházeli, když se jely dostihy v Plumptonu, v Brightonu, Lingfieldu nebo Folkestonu, protože v ty dny procházely nádražím Victoria celé davy dostihových fanoušků. Taky jsme se zásadně nescházeli poblíž hlavního stanu bezpečnostní služby Jockey Clubu na Portman

Square. Mnohokrát mne napadlo, že je zvláštní, že jsem vlastně nikdy nevskočil do dveří svých zaměstnavatelů. Millington prohlásil: „Nelíbí se mi, že pocestujete s Filmerem.“

„Toho jsem si všiml. Už jste mi to řekl.“

„Ten člověk je vrah.“

Předpokládal jsem, že mu nejde o mé bezpečí, ale že mě nejspíš považuje za nedostatečně kvalifikovaného na takový úkol. „Možná že ve vlaku vraždit nebude,“ řekl jsem. „Tohle není žádná legrace,“ ohradil se přísně. „Po téhle cestě už vás bude znát, takže budete na závodističích k nepoužití.“ „Mně řekl plukovník, že vlakem pojedete asi padesát lidí, a já se Filmerovi do cesty plést nebudu. Je pravděpodobné, že si mě nezapamatuje.“

„Budete mu příliš nablízku,“ namítl Millington zarputile.

„Jo, jenže je to jediná šance, abych se do jeho blízkosti vůbec dostal,“ řekl jsem zamyšleně. „Možná jedu jenom na neškodnou dovolenou, každopádně se o něm takhle můžeme hodně dozvědět.“

„Nejsem rád, když se s váma plýtvá,“ potřásl Millington hlavou.

Překvapeně jsem se na něj podíval. „Vida, to je změna.“

„Zkraje jsem nebyl rád, že u nás budete dělat,“ pokrčil rameny. „Nebylo mi jasné, k čemu to bude.“

Považoval jsem to za stupidní nápad. Teď jako byste byl moje oči. Jako kdybych měl oči i vzadu na zádech. Na to si aspoň všichni padouši stěžují od doby, co jste nastoupil. Nejsem zase tak hloupý, abych si to neuvědomil. Akdyž to mermomocí chcete vědět, tak jo, nechci o vás přijít. Řekl jsem plukovníkovi, že riskujeme eso, když vás tím vlakem posíláme. Řekl mi na to, že naopak eso hrajeme a pokud se nám tím podaří zbavit se Filmera, tak to za to stojí.“

Zadával jsem se do Millingtonovy ustarané tváře a zvolna se zeptal: „Víte vy anebo plukovník něco o Filmerových plánech pro tuhle cestu, něco, co jste mi neřekli?“

„Když jsem s plukovníkem mluvil, taky jsem se ho ptal,“ řekl Millington a díval se upřeně na housku s párkem. „Plukovník neodpověděl. Já sám nic nevím, jinak bych vám to řekl.“

Možná by mi to řekl, možná ne. Těžko říct. Následující den, tedy v úterý jsem vyjel do Nottinghamu, abych jako obvykle ostře pracoval. To jest, abych se potuloval po závodisti a nedělal prakticky nic.

Přivezl jsem si s sebou nové oblečení a nový kufr. Měl jsem více méně všechno zabalené, připravené k odjezdu na následující den. Touha po cestování, díky které jsem se potuloval celých sedm let, jako kdyby se probudila z dřímoty a jako kdyby mě postrkovala vpřed. Millington se zbytečně bál, že o mne kvůli Filmerovi přijde, pomyslel jsem si. Spíš by se měl bát mého instinktu putovat dál a dál... Vidět za další roh.

Teď bych si to mohl dovolit ve všem přepychu, bez ruksaku, napadlo mne, v limuzínách a ne autobusem. Mohl bych jíst drahé pokrmy místo párků a bydlet na Palm Beach a ne v zaprášených, zapadlých lesích. Možná by mě ten přepych bavil, možná by mě bavil dost dlouho, ale nakonec, pokud chci žít normálním životem, bych tu cukrárnu stejně musel opustit a zase začít pracovat. Určitě by nebylo dobré to odkládat tak dlouho, až už by mi obyčejný chleba přestal chutnat.

Měl jsem na sobě obnošené kožené sako, placatou čepici a kolem krku fotoaparát vypadající jako dalekohled. Možná že jsem byl takhle vystrojený právě proto, že mi chutnal chleba. V ruce jsem držel dostihový program. Postával jsem jen tak před vážnicí, sledoval, kdo vchází a kdo vychází, kdo s kým mluví, kdo se tváří ustaraně, kdo spokojeně, kdo škodolibě. Z vážnice vyšel nadějný mladý učeň, už převlečený do civilu. Rozhlížel se, jako by někoho hledal. Pak se zadíval na jedno místo a já se ohlédl, abych viděl kam. Díval se na rozhodčího Jockey Clubu, který měl ten den věci na povel. Rozhodčí se v tu chvíli bavil s dvěma lidmi, s majiteli koně, který dnes běží. Po několika minutách smekl před dámou klobouk a odešel k padoku.

Učeň se za rozhodčím klidně díval a pak se znova rozhlédl. Zřejmě neviděl nic nepatřičného, protože vyrazil k té části tribuny, odkud se většinou na dostihy dívají žokejové, a přidal se k jinému mladšímu člověku, se kterým se dal do hovoru. Poblíž tribun se oba rozešli a já pak nesledoval nadějného žokeje, ale toho druhého mladíka. Ten se vydal k bookmakerům dole u tribun, kde zamířil „: ke Colliemu Goodboyovi, vykřikujícímu kursy z malého pódia velikosti bedničky na pivo.

Kontakt nadějného učně si nevsadil. Sálh po záznamní knize a začal si psát, jak sázejí jiní. Mluvil s Colliem Goodboyem (pravým jménem Les Morris), který pak hned smazal z tabule křídou psané kursy a psal nové. Nové kursy byly velice velkorysé. Ke Colliemu Goodboyovi se v tu ránu začali sázkaři hrnout Collie od nich systematicky bral peníze.

S povzdechem jsem se odvrátil a zvolna se loudal k tribunám, abych se díval na následující dostih. Prohlížel jsem si publikum jako obvykle a díval se, jak jde život Nakonec jsem zůstal stát kousek od zábradlí oddělujícího část tribuny vyhrazenou pro bookmakery (říká se jí Tattersalls) od vznešenější

klubovní tribuny. Často jsem tam stával, protože odtamtud člověk snadno přehlédl diváky na obou částech tribuny. Taky odtamtud bylo vidět, když někdo přišel k zábradlí a vsadil si u někoho z těch bookmakerů, kterým se podařilo udržet výhodnou pozici hned zkraje. Bookmakeři „od zábradlí“ byli elita. Slušní, ochotní, poctiví, s tvrdým srdcem, vynikající matematici.

Díval jsem se jako obvykle, kdo sází u koho, a když jsem očima doputoval k bookmakerovi, který byl nejbliž, všiml jsem si, že právě jedná s Filmerem.

Díval jsem se, jak Filmer sází, a přemýšlel jsem o cestě, která mne čeká, když v tom se Filmer otočil a zadíval se mi přímo do očí.

3

Okamžitě jsem se nenápadně odvrátil. Pak jsem se ohlédl.

Filmer se ještě bavil s bookmakerem. Vtlačil jsem se do davu stojícího pět schodů výš, a splynul jsem s ním.

Filmer se už po mně neotočil, ani se nerozhlížel na všechny strany, nehledal mne.

Rozbušené srdce se mi trochu utišilo. Naše oči se předtím střetly náhodou, určitě jenom náhodou. I tak to bylo v dané chvíli krajně nepříjemné.

V Nottinghamu jsem ho nečekal, proto jsem se po něm ani nedíval. Sice mu ten den běželi dva koně, ale do Nottinghamu, Leicesteru ani Wolverhamptonu Filmer nikdy nejezdil. Měl svá oblíbená závodiště, i v tom byl otrok zvyku.

Nesnažil jsem se na něj nalepit, ani to nebylo třeba, věděl jsem, že před příštím dostihem zajde dolů do padoku podívat se, jak jeho koně vodí kolem dokola, tam ho bezpečně najdu. Díval jsem se tedy, jak dokončuje sázku a jak před začátkem dostihu šplhá na tribunu. Pokud jsem viděl, přijel tentokrát sám, což bylo taky neobvyklé. Nebyla s ním ani jeho společnice, ani ho neobskakoval oddaný nohsled.

Dostih odstartovali a já ho se zájmem sledoval. Povíдавý učeň sám nejel, ale běžel jeden z koní z jeho stáje, jako třetí favorizovaný. Doběhl však jako třetí od konce. Zadíval jsem se na Collieho Goodboye.

Usmíval se. Obvyklý špinavý podtrh, jaký dostihovému sportu nijak neprospívá.

Filmer sestoupil z tribuny a zamířil k sedlání. Jako vždy se šel podívat na poslední přípravy svého koně před dostihem. Loudal jsem se za ním, abych si to ověřil. V pořádku. Od sedlání šel k padoku, pak si vsadil u téhož bookmakera jako předtím, než se šel na tribunu podívat na dostih. Po dostihu šel kodsedlání svého koně, který přišel jako druhý.

Filmer přijal prohru důstojně, a jako vždy zamířil jak se sluší poblahopřát majiteli vítěze. Tentokrát korpulentní paní středního věku, zardělé radostí.

Pak Filmer se spokojeným úšklebkem odcházel. V tu chvíli narazil na nějakého mladíka, jenž se mu snažil vnutit aktovku, kterou nesl v ruce.

Spokojený výraz vystřídala zlost větší rychlostí, než s jakou Shergar vyhrál Derby (jak by řekl Paul Shacklebury). Filmer odmítl aktovku přijmout a doslova na mladíka prskal, černou hlavu předkloněnou jak útočící kobra. Nervózní mladík polekaně ustoupil a pak se dal na panický útěk. Filmer se ovládl a rozhlédl se na všechny strany, jestli snad někde poblíž není některý z rozhodčích nebo žurnalistů a jestli incident neviděli. Nikde nikdo. S viditelnou úlevou vydechl. Po mně se vůbec nepodíval.

Sledoval jsem vyděšeného mladíka, ještě stále třímajícího aktovku. Šel rovnou na pánský záchod a hodnou chvíli tam setrval. Vynořil se celý bledý. Dá se tvrdit, že Filmer má podivuhodný vliv na zaživačí ústrojí nejrůznějších lidí, těžko by s ním mohla soutěžit i různá projímadla.

Vyděšený mladík s aktovkou se pak setkal s jakýmsi starším hubeným člověkem, který na něj čekal u východu, za branou, a kousal si nehty. Když viděl, že mladík má aktovku ještě stále u sebe, rozzuřil se skoro tak jako předtím Filmer. Došlo k bouřlivé diskusi. I na dálku bylo podle gest staršího člověka snadné uhodnout, že mladík dostává vynadáno, třebaže slova nebylo slyšet. Hubený pán přitom mladíka opakovaně dloubal do žeber. Mladík měl svěšená ramena. Pak se hubený pán odvrátil a zmizel na parkovišti mezi auty.

Nervózní mladík s aktovkou se vydal od brány zpět na závodiště k nejbližšímu baru. Pohyboval jsem se v prořídlehlé hloučce diváků poblíž dost dlouho, než k něčemu došlo. Hrstka zákazníků sledovala místní televizi. Mladík neklidně přešlapoval z nohy na nohu a potil se. Stále soustředěně pozoroval lidi procházející venku kolem vchodu. Hodnou chvíli poté, co Filmerův kůň „dělal, co mohl“ a neuspěl, aspoň podle komentátora, se konečně objevil sám Filmer. Trhal sázenky a netvářil se příliš spokojeně.

Nervózní mladík okamžitě vyrazil ze své strategické pozice poblíž dveří uvnitř baru a znova Filmerovi nabídl aktovku. Tentokrát ji Filmer přijal. Tvářil se však vztekle a ostražitě se rozhlížel na všechny strany, jestli se někdo nedívá. Neviděl nic, co by ho zneklidnilo.

V tu chvíli bylo před posledním dostihem a všichni funkcionáři byli v akci poblíž dráhy. Filmer se energicky

chopil aktovky a vyrazil na parkoviště k svému vozu.

Nervózní mladík ještě chvíli přešlapoval na místě a pak se vydal stejnou cestou jako Filmer, z brány na parkoviště. Pomalu jsem se loudal za ním. Viděl jsem, jak on i Filmer procházejí mezi vozy, jak míří každý ke svému, každý na opačnou stranu. Sledoval jsem mladíka, Filmera ne. Viděl jsem ho nastoupit do auta, za jehož volantem seděl řidič – ten hubený starší pán zarputile se tvářící. Nevyjeli hned, volným krokem jsem stačil za jejich vozem projít ke svému, zaparkovanému jako vždy strategicky poblíž výjezdu na silnici. Přitom jsem se naučil zpaměti jejich poznávací značku pro případ, že by se mi ztratili. Na hlavní silnici jsem se pak bez obtíží na ně zavěsil a zatelefonoval Millingtonovi.

Vyprávěl jsem mu o aktovce a přečetl mu poznávací značku sledovaného vozu, na kterou jsem za jízdy dohlédl.

„Ale to auto směřuje na sever,“ dodal jsem. „Jak dlouho chcete, abych se ho držel?“

„Kdy vám to zítra letí?“ zeptal se.

„V poledne z Heathrow. Musím si předtím zajet domů sbalit věci a vyzvednout pas.“

Chvíli uvažoval. „Nechám to na vás, kdyby snad záměřili na skotskou dálnici, tak to vzdejte.“

„Dobře.“

„Zajímavé, jak nechtěl, aby ho někdo viděl při tom, když si bere tu aktovku,“ řekl zamyšleně Millington.

„Velmi.“

„Bylo na té tašce něco zvláštního?“

„Ne, vím jen, že byla černá, lesklá, možná krokodýlí, a měla zlaté zámky.“

„Hm. Spojím se s vámi kvůli číslu auta.“

Vůz hubeného pána neúprosně směřoval na skotskou dálnici. Rozhodl jsem se, že se ho budu držet aspoň do té doby, než se mi znova ozve Millington. Což se stalo obdivuhodně brzy. Jako majitel sledovaného vozu je prý registrován pan I. J. Horfitz z Doncasteru. Millington mi nadiktovat adresu.

„Dobře. Tak tedy jedu do Doncasteru.“ Tam to trvá jen něco málo přes hodinu, takže to je dobré, stačím se vrátit domů včas.

„Říká vám něco jméno Horfitz?“ zeptal se Millington.

„Naprostě nic,“ řekl jsem s určitostí. „A mimochodem, pamatujete si toho nadějného učně od Peta Shawa? Toho nadaného? Ten mladý pitomec dnes ústně předal informaci jednomu člověku, ze kterého se vyklubal pomocník Colliého Goodboye. Collie Goodboy na tom hezky vydělal.“

„Nevíte, o co šlo?“

„Shawovi běžel v druhém dostihu kůň tipovaný jako třetí, a přišel skoro jako poslední. Ten učeň předem věděl, že to tak dopadne, ačkoli koně nejel.“

„Hm. Já jim dám, všem jim ukážu, Petu Shawovi, majiteli, jezdcí, tomu učni i Colliemu Goodboyovi!“ Po chvíli zamyšlení dodal: „Trochu je vyplaším a postraším. Fotodokumentaci asi žádnou nemáte, co? Nějaké důkazy?“

„Pořádné ne. Jenom jeden snímek, jak ten učeň mluví s Goodboyovým pomocníkem, ale oba stáli ke mně zády. Pak mám snímek Goodboyova člověka s Goodboyem a snímek Goodboyovy tabule s náramně velkorysími kursy.“

„Lepší než nic,“ řekl rozvázně. „Já je postraším, že se budou jen klepat. Nevinní budou bez sebe vzteky a okamžitě se zbaví viníků, jak už to tak chodí. Darebáci dostanou výpověď! Trochu se to tam pročistí, udělají si doma pořádek a nám to ušetří práci. Na toho pitomce, toho učně, si propříště dáme pozor. Zavolejte mi z Doncasteru.“

„Dobře. Mimochodem, vyfotografoval jsem toho víc. Mám snímek toho nervózního mladíka i toho staršího hubeného člověka, což by mohl být Horfitz... Mám laky Filmera s aktovkou. Ale nejsem si jistý, jestli právě tenhle snímek bude dost ostrý. Měl jsem na to jen vteřinku, fotografoval jsem z dost velké dálky a použil jsem kameru v zapalovači, je míň nápadná.“

„Dobře. Ten film musíme mít, ještě než odjedete. Já... bude nejlepší, když mi zavoláte, až budete na zpáteční cestě. Do té doby mě snad napadne, kde bychom se mohli nejlíp dnes večer sejít.“

„Souhlas.“

„Jak vypadá ten váš Horfitz?“

„Hubený, postarší, tmavý kabát, bouška, brýle. Spíš jako funebrák než jako dostihový divák.“ Millington zabručel, jako by mu to něco říkalo.

„Vy ho znáte?“ zeptal jsem se.

„Ano, znám ho. Z doby, než jste u nás nastoupil. Ivor Horfitz... Před pěti lety jsme mu zakázali přístup na všechna závodiště. Doživotně.“

„Za co?“

„To je dlouhá historie. Jednou vám to budu vyprávět. Ostatně tak mě napadlo, že je zbytečné, abyste vážil cestu až do Doncaste-ru. Toho člověka vždycky snadno najdeme, když budeme chtít. Otočte to na příštím výjezdu a vraťte se do Londýna. Sejdeme se v hospodě u nádraží. Ne ve snack-baru, ale v hospodě.“

„Dobře. Takže se uvidíme... tak asi... za dvě a půl hodiny, když to půjde dobře.“

O dvě a půl hodiny později jsme si dali pivo a zapečené vepřové v Millingtonově oblíbeném útočišti.

Předal jsem mu nevyvolaný film. Spokojeně ho strčil do kapsy. „Oči na zádech,“ utrousil potěšené.

„Kdo je Horfitz?“ zeptal jsem se a zhluboka se napil, abych uhasil žízeň po dlouhé cestě. „Věděl jste, že se zná s Filmerem?“

„Nevěděl,“ odpověděl na poslední otázku. „Filmer by si určitě nepřál, aby ho někdo s Horfitzem viděl, nepřál by si vůbec, aby vyšlo najevo, že s ním má spojení.“

„Tím zřejmě chcete říct, že i toho posla, toho nervózního mladého muže, rozhodčí od vidění znají...“ poznamenal jsem zvolna. „Možná ho znáte i vy... Kdyby to byl úplně neznámý, neidentifikovatelný člověk, proč by Filmer tak vztekale reagoval, proč by nechtěl, aby ho s ním někdo viděl, natož aby někdo viděl, jak si od toho mladíka něco bere?“

Millington se na mne úkosem podíval. „Co jste u nás, tak už jste přece něco pochytil.“ Pohladil kapsu s filmem. „Tohle nám řekne, jestli ho známe nebo ne. Jak vypadá?“

„Nijak. Trochu při těle. Potí se. Tváří se nešťastně. Jako by byl mezi dvěma mlýnskými kameny.“

„Tenhle popis sedí na kdekoho,“ Millington potřásl hlavou.

„Co provedl Horfitz?“ zeptal jsem se.

Millington se dal do jídla. Nespěchal. Když znova promluvil, padaly mu drobečky od úst.

„Patřily mu v Newmarketu malé dostihové stáje i s koňmi a zaměstnával vlastního trenéra, který ho pochopitelně na slovo poslouchal. Nenápadná, ale velmi úspěšná stáj. Perfektní výsledky, na tom by nic nebylo, jsou prostě majitelé, co mají štěstí. Pak jeho trenér ztratil nervy, myslel, že už po něm jdeme, což byl omyl, nás ani ve snu nenapadlo, že by mohl být darebák. No prostě celou tu věc praskl, řekl, že už toho na něj bylo moc. Řekl, že všichni koně ve stájích se dají zaměňovat jeden za druhého a že je Horfitz vybírá na dostihy, kde si myslí, že by mohli mít šanci. Nechával tříleté běžet v dostizích pro dvouleté a někdejší vítěze v nováčcích. Tak různě. „Věčně prodával a kupoval koně, takže se ve stáji nikdo nevyznal a stájníci se mu střídali jako na pouti. To je dnes ostatně běžná záležitost. Najímali nejruznější jezdce. Nikdo na nic nepřišel. Horfitz měl prostě celou řadu vítězů a vydělával na nich, ale bookmakeři neprotestovali. Byly to prostě takové malé nenápadné stáje, rozumíte? Nikdy se o nich nepsalo, protože neposílaly koně na velké dostihy, jenom na malé, co tam reportéři nejezdí, jenomže na těch malých se dá na sázkách vyhrát stejně jako na velkých. Všecko to bylo celkem při zemi, ale pak jsme přišli na to, že Horfitz vydělal na těch podvodech doslova statisíce, a to nejen na sázkách, ale taky prodejem vítězů. Samozřejmě vždycky prodával koně s odpovídajícími papíry a ne ty koně, kteří v dostihu skutečně běželi, ty si nechal a nechal je startovat znova a znova. Prostě prodával ty, na jejichž papíry běželi, a tak to šlo donekonečna. Bylo to chytře vymyšlené a taky odvážné.“

„Ano,“ přikývl jsem. Musím říct, že množství energie a organizační schopnosti, které to všechno vyžadovalo, skoro budily můj obdiv.

„No a pak, když nám to trenér všechno vyslepičil, tak jsme připravili několik pastiček, on nám přitom pomohl, a chytli jsme Horfitze přímo na hruškách. Dostal zákaz činnosti a přístupu na závodiště na doživotí a přísahal, že trenéra zabije. Zatím to neudělal. Trenér dostal zákaz činnosti na tři roky a přísnou důtku, ale teď už dva roky zase dělá. To patřilo do naší úmluvy. Zase trénuje, ale v malém, a my jeho koně velice pečlivě sledujeme a namátkou kontrolujeme papíry na všech závodištích. To právě od té doby. Ostatně toho jste si musel všimnout.“

Přikývl jsem.

Najednou Millington ztuhl. Zadíval jsem se na něj, jak se vyjeveně tváří, a zeptal se: „Co je?“

„Páni, to je ale... k neuvěření! Paul Shacklebury, ten zavražděný stájník, dělal u bývalého Horfitzova trenéra.“

Opustil jsem Millingtona zamračeného nad další sklenicí piva. Snažil se vymyslet, co plyne ze skutečnosti, že u Horfitzova bývalého trenéra pracoval stájník, kterého zavraždili, protože toho věděl příliš mnoho o Filmerovi. Millington si už po několikáté kladl řečnickou otázku, co asi tak Paul Shacklebury mohl vědět.

Taky se ptal – a to bylo aktuálnější – co mohlo být v té tašce a proč ji Horfitz dával Filmerovi.

„Zkuste to s tím potíciím se poslem,“ navrhl jsem a vstal k odchodu. „Třeba ztratí nervy jako ten trenér. Co víte!“

„Možná že ano,“ přikývl Millington, „a Tore... Dejte na sebe v tom vlaku pozor.“

Občas se choval skoro lidsky.

Následující den jsem letěl do Ottawy. V Heathrow jsem odolal pokušení a nevyměnil jsem si lístek do stísněné turistické třídy (kde člověk sedí s koleny u brady) za pohodlí třídy první. V Ottawě jsem požádal taxikáře, který mě vezl z letiště do města, aby mi našel slušný hotel. Rychlým okem přehlédl, co mám na sobě a můj nový kufr, a doporučil mi hotel Four Seasons. Poradil mi dobře. Přidělili mi menší, příjemné apartmá, odkud jsem ihned zatelefonoval Billu Baudelairovi na číslo, které mi dali. K mému překvapení se ozval už po prvním zazvonění. Řekl, že dostal telex, že už jsem na cestě. Měl hluboký hlas, zvučný i v telefonu, s příjemným kanadským přízvukem. Zeptal se, kde budu asi tak za hodinu a prý se u mne staví, aby mi sdělil, co je třeba. Z toho, jak neurčitě hovořil, jsem pochopil, že není sám a nepřeje si, aby jeho společníci věděli, o co jde. Jako doma, řekl jsem si s uspokojením, několik věcí jsem si vybalil, osprchoval se po cestě a čekal, co bude dál.

Venku za oknem tmavnoucí oranžové paprsky zbarvovaly zelenavé měděné střechy vládních budov s věžičkami dozlata, a jak jsem se tak díval, uvědomil jsem si, že se mi tohle půvabné město, když jsem tam byl naposledy, velmi líbilo. Naplnil mne pocit klidu a spokojenosti. V dalších dnech jsem si na ten pocit mnohokrát vzpomněl.

Bill Baudelaire přišel, když se úplně setmělo a já už svítil. Rozhlédl se tázavě po apartmá.

„No vidím, že vám Val opatřil bydlení, jaké se pro bohatého majitele sluší.“

Usmál jsem se, ale nevysvětlil jsem mu, jak se věci mají. Potřásl mi rukou a krátce, soustředěně si mě prohlédl od hlavy k patě, jak si člověka prohlížejí lidé zvyklí odhadovat druhé na první pohled. Nijak se tím neskryval.

Viděl jsem člověka, který sice nevynikal krásou, ale určitě měl šarm, statného, mladšího než plukovník, možná čtyřicátníka, se zrzavými vlasy, světle modrýma očima a světlou pleť s jizvičkami po akné. Tvář, jakou si člověk snadno zapamatuje.

Měl na sobě tmavošedý oblek, světlou košili a tmavočervenou kravatu, která mu nešla k vlasům. Napadlo mě, jestli je to úmysl nebo jestli je barvoslepý.

Přešel obývací pokoj a sedl si do křesla vedle telefonu. Sáhl po sluchátku.

„Je tam služba?“ zeptal se. „Prosím pošlete nám co nejdřív láhev vodky a.. tázavě se na mě podíval.

„Vino. Červené vino. Nejradši bordeaux,“ řekl jsem.

Bill Baudelaire opakoval mé přání do telefonu a zavěsil.

„Můžete to pití zapsat na cestovní výlohy. Já vám to podepíšu,“ řekl. „Máte formulář na cestovní výlohy, předpokládám?“

„V Anglii ano.“

„Tak si to tady taky pište, samozřejmě. Jak platíte hotel?“

„Úvěrovou kartou. Vlastní úvěrovou kartou.“

„To tak děláte běžně? No to nic. Prostě všechny účty, které zaplatíte, mi pak dejte i s ostatními cestovními výlohami a my si s tím s Valem nějak poradíme.“

„Děkuju vám.“ V duchu jsem si řekl, že Vala nejspíš raní mrtvice. Pak jsem si to ale rozmyslel a došel k názoru, že možná vůbec ne. Zaplatí mi to, co mi patří. Tak to má být.

„Sedněte si,“ vyzval mě Bill Baudelaire a já si sedl proti němu do křesla a přehodil nohu přes nohu. V místnosti bylo teplo, ústřední topení hezky hřálo a já byl jen v košili. Bill Baudelaire se na mě chvíli zamračeně a jaksí nejistě díval.

„Kolik je vám let?“ zeptal se krátce.

„Dvacet devět.“

„Val říká, že jste zkušený.“ Nebyla to ani otázka ani výraz nedůvěry.

„Pracuju u něj už tři roky.“

„Řekl, že se do téhle role budete hodit. Že na ni vypadáte... což je fakt.“ Tvářil se spíš váhavě než potěšeně. „Vypadáte tak elegantně... Asi jsem očekával něco jiného.“

„Kdybyste mě viděl na laciné části tribuny na závodišti, taky byste si myslel, že jsem se tam nejspíš narodil,“ poznamenal jsem.

Usmál se. „Tak dobře. To beru. No tak se podívejte, přinesl jsem vám spoustu papírů.“ Ohlédl se na velkou tlustou obálku, kterou položil na stůl vedle telefonu. „Jsou tam všechny možné podrobnosti o vlaku a o některých lidech, kteří v něm pojedou, taky podrobnosti a informace o koních a jak o ně bude postaráno. Celá akce je nesmírně složitá a náročná a mnoho lidí se na tom nadřelo.

Je nesmírně důležité, aby vlak vzbudil co nejlepší dojem, naprosto neposkvrněný od startu až do cíle. Doufáme, že to posílí mezinárodní povědomí o kanadském dostihovém sportu. Sice se v červnu nebo v červenci dostáváme na titulní stránky díky královně a jejímu dostihu, ale přece jen bychom chtěli, aby nám sem jezdilo víc koní z různých konců světa. Aby bylo větší povědomí o našich programech, abychom se

prostě dostali na mapu světa. Kanada je ohromná země, takže prostě chceme, abychom co nejvíc zapůsobili na mezinárodní dostihové kruhy.“

„Ano. Chápu.“ Chvilku jsem váhal. „Máte někoho na propagaci?“

„Prosím? Proč se ptáte? Ano, jedna firma pro nás dělá, to je pravda. Záleží na tom nějak?“

„Ne, nijak zvlášť. Pojede někdo od nich tím vlakem?“

„Myslíte, aby se minimalizovala možnost negativních incidentů? Ne, ledaže by...“ zarazil se a zamyslel nad tím, co právě řekl. „Já mluvím pomalu jako oni, sakra, musím si na to dát pozor. Člověk ten žargon snadno pochytí.“

Ozvalo se zaklepání na dveře, oznamující příchod neobyčejně zvolna se pohybujícího, zdvořilého číšníka. Věděl, kde co najít v ledničce, která k pokoji patřila. Pomalu a důstojně se chystal odzátkovat láhev, až Bill Baudelaire, jen tak tak skrývající netrpělivost, prohlásil, že se obsloužíme sami. Jakmile číšník želví rychlostí odešel, mávl na mě Bill, abych si nalil. Sám si dal pořádnou dávku vodky do sklenice plné ledu. Domluvil se s plukovníkem, že se setkáme v Ottawě, kam stejně musel za nějakými úředními záležitostmi, které nemohl nijak přeložit. Oba pánové taky usoudili, že to bude bezpečnější a že schůzka bude nerušená, protože všichni ostatní se měli sejít v Torontu.

„My dva, vy a já,“ prohlásil Bill Baudelaire s vodkou v ruce, „poletíme do Toronta zítra večer, jenže každý jiným letadlem. Přes den aspoň do sebe nasoukáte všechny vědomosti, které jsem vám tady v těch materiálech dodal, a můžete se mě pak před odjezdem zeptat, na co chcete. Co kdybych se tady u vás stavil zítra ve dvě a udělali bychom si takovou závěrečnou poradou?“

„Bude možné, abych se s vámi nějak spojil po zítřku? Nebude to obtížné?“ zeptal jsem se. „Byl bych rád, kdyby to šlo.“

„Samozřejmě. Sám tím vlakem nepojetu, jak nepochybně víte, ale budu na dostizích ve Winnipegu i ve Vancouveru. Samozřejmě v Torontu. O všem se tam píše, najdete to v těch papírech. Těžko o něčem hovořit, dokud to neprostudujete.“

„Dobře.“

„Ovšem mám pro vás i jednu novinku, která není zrovna příjemná a kterou tam nenajdete, protože jsme se to dozvěděli příliš pozdě, takže jsme to tam nezačlenili. Zdá se, že Julius Filmer koupil podíl na jednom z koní, kteří pojedou vlakem. Podíl byl zaregistrovaný dnes a já se to právě před chvílí dozvěděl telefonicky. Dostihovému výboru Ontaria to dělá velké starosti, ale nic s tím nepořídíme. Neporušil žádná pravidla. Pokud se někdo nedopustil vážného zločinu, jako je třeba žhářství, podvod nebo nezákonné sázky, může vlastnit koně, a Filmera z žádného zločinu nikdo neusvědčil.“

„O kterého koně jde?“ zeptal jsem se.

„O kterého koně? Laurentide Ice. Je docela slušný. To se všecko dočtete tamhle v tom,“ ukázal na obálku.

„Potíž je, že jsme ustavili takové pravidlo, že do vozu, kde budou ustájení koně, smějí jen majitelé. Není dost dobře možné, aby se tam potuloval kdekdo, jednak z důvodů bezpečnostních, jednak aby se koně zbytečně neplašili. Mysleli jsme si, že jediné, co nás může utěšovat, je fakt, že Filmer sice vlakem pojede, ale ke koním nebude mít přístup. No a teď jak je vidět bude.“

„Nepříjemné.“

„K vzteku,“ znova si nalil skleničku a bylo vidět, že má co dělat, aby se ovládl, jak zuřil. „Proč sakra se nám ten prokletý podvodník do toho plete! Z toho nic dobrého nekouká, však ho všichni známe. Určitě má něco v rukávě a všechno pokazí. Vlastně to řekl.“ Zadíval se na mne přes rameno a potřásl hlavou. „Já se vás nechci nijak dotknout, ale jak mu v tom chcete zabránit?“

„Záleží na tom, čemu mám vlastně zabránit.“ Najednou se usmál a celý obličej se mu rozzářil jako předtím. „Ano. To je pravda. Musíme počkat a uvidíme, co bude. Val říkal, že hned tak něco nepřehlédnete. Doufám, že má pravdu.“

Po chvíli odešel a já se s upřímným zájmem vrhl na balíček. Od začátku až do konce jsem všechno četl se soustředěným zaujetím. Velký transkontinentální dobrodružný dostihový vlak. Tenhle nápis v červené a zlaté zdobil lesklou propagační brožurku. Bylo zcela jasné, že celá věc vyžadovala obrovské organizační úsilí. Krátce řečeno, vlak umožňoval majitelům dostihových koní ze všech částí světa přihlásit koně na dostih v Torontu, pak se přesunout vlakem do Winnipegu, tam nechat koně běžet, zůstat dva dny v hotelu v horách a pokračovat vlakem dál do Vancouveru, kde zase mohl kůň běžet. Vlak poskytoval ustájení pro jedenáct koní a čtyřicet osm elitních pasažérů.

V Torontu, Winnipegu a Vancouveru bylo ubytování v nejlepších hotelech. Transport od vlaku do hotelu a na závodiště a zase zpět do vlaku byl samozřejmě taky zajištěný. Cesta začínala sobotním obědem na dostizích v Torontu a končila o deset dní později zvláštním dostihovým dnem ve Vancouveru.

Vlak měl zvláštní spací a jídelní vozy, dva soukromé kuchaře a spoustu dobrého vína. Pokud někdo

vlastnil soukromý vagón, mohl požádat, aby mu ho připojili k vlaku.

Cestující si mohli požádat o všemožný luxus navíc a k tomu po celou cestu i na zastávkách měli zajištěnou zábavu. Skupina herců měla v průběhu cesty hrát detektivku a cestující byli vyzváni pátrat po řešení.

Když jsem se dočetl tuhle informaci, trochu to se mnou trhl. Tak jako tak bude těžké Filmera uhlídat, za okolností, kdy ve vlaku budou probíhat všelijaké smyšlené zmatky, to bude ještě těžší. Filmer mi jako detektivka úplně stačil.

Dočetl jsem se, že se pro osazenstvo vlaku budou konat zvláštní dostihy na závodišti ve Woodbinu v Torontu, v Assiniboia Downs ve Winnipegu a na Exhibition Parku ve Vancouveru. Vše bylo vymyšlené tak, aby dostihy byly co nejatraktivnější pro platící diváky a současně i pro majitele, které lákaly vysoké ceny za vítězství. Majitelům koní cestujícím ve vlaku se zaručovalo na všech závodištích privilegované postavení a pozvání na recepcce pořádané prezidenty závodíšť.

Dalo se předpokládat, že majitelé nenechají své koně běžet třikrát po sobě v tak krátkém časovém úseku. Počítalo se s tím, že každý z majitelů přihlásí svého koně jenom na jeden dostih. Kterýkoli majitel (nebo cestující) mohl, samozřejmě pokud si přál, přivést další koně na torontské, winnipegské nebo vancouverské závodiště silniční dopravou nebo speciálními letadly. Vlak měl cestujícím poskytnout příjemnou zábavu a oslavit kanadský dostihový sport.

Pak v brožurce následovala pasáž vytištěná drobnějším písmem, kde se člověk dočetl, že ubytování se poskytuje též stájníkům, a sice na každého koně pro jednoho stájníka. Pokud si majitelé přejí umístit ve vlaku další personál, nechť to laskavě sdělí co nejdříve. Stájníci a další personál mají ve vlaku vlastní jídelní vůz, spací vůz a zvláštní zábavní program.

Pro koně z vlaku bylo v Torontu, Winnipegu i Vancouveru zajištěno jak ustájení, tak možnost na všech závodištích normálně jezdit práci. V Calgary po dobu, kterou cestující stráví na výletním pobytu v horách, budou koně opět ustájeni v tréninku. Dobrá péče o koně byla samozřejmě nejdůležitější, a v případě nutnosti organizátoři zajistí veterinární pomoc helikoptérou anebo na řádně plánovaných zastávkách. Pak jsem v obálce našel ručně psaný vzkaz od Billa Baudelaira:

Jedenáct míst pro koně bylo vyprodáno již během prvních dvou týdnů po zveřejnění akce.

Všech čtyřicet osm míst pro privilegované pasažéry bylo vyprodáno do měsíce. Je celá řada přihlášek na zvláštní dostihy.

Obrovský úspěch!

Následoval seznam jedenácti koní, u každého jeho forma, a seznam majitelů, u každého národnost. Tři majitelé byli Angličané (včetně Filmera), jeden Australan, tři byli ze Spojených států a pět z Kanady. Ze čtyřiceti osmi míst pro cestující zabrali majitelé, majitelky, jejich manželé, manželky, rodiny a přátelé dvacet sedm míst. Další čtyři místa ze zbývajících jednadvaceti si zakoupili obecně známí kanadští majitelé (u jména měli vždy hvězdičku). Bill Baudelaire připsal dole na seznam pasažérů: Skvělá reakce na naši výzvu, aby naši majitelé projekt podpořili!

Na seznamu cestujících nebylo ani jedno jméno trenéra. Jak jsem později zjistil, trenéři putovali do Winnipegu a Vancouveru letadlem jednak proto, že cesta vlakem zabere příliš mnoho času, jednak proto, že je příliš drahá.

Pak jsem v obálce našel spoustu propagačních brožurek ze všech tří závodíšť, z kanadské železnice a ze čtyř hotelů. Pěkně lesklé brožurky pěly chválu na své podniky. Poslední silnou brožurku s barevnými obrázky vydala cestovní kancelář, která zajišťovala pro vlak hereckou skupinu a program. Kancelář v této věci měla bohaté zkušenosti, jak jsem se dočetl, pořádala podobné povyražení na safari v poušti, na cestách k pólu a nejrůznějších jiných výpravách, jestliže si to někdo vyžádal.

Cestovní kancelář inscenovala detektivky pro pobavení pro jeden večer, pro celý víkend, pro jedno místo anebo pro celou výpravu. Zřejmě měli mnoho zkušeností a byli odborníci.

Psali, že pro Velký transkontinentální dobrodružný dostihový vlak připravili zcela mimořádnou akci.

Detektivka, která vám nedá spát. Výjimečné vzrušení. Všude kolem vás se bude odvíjet napínavý děj.

Nepřehlédněte důležité stopy! BUĎTE VE STŘEHU!

No nazdar, pomyslel jsem si. Ale tím to neskončilo. Poslední věta byla obzvlášť zdařilá.

MĚJTE SE NA POZORU! NĚKTERÍ LIDÉ NEJSOU, JAK SE DĚLAJÍ!

4

„Prosím vás, jak se dá ve vlaku inscenovat detektivka?“ zeptal jsem se následující den Billa Baudelaira.

„To snad přece nejde.“

„Detektivky jsou v Kanadě velmi oblíbené, jsou v módě,“ odpověděl. „Kromě toho to není v pravém slova smyslu inscenace, spíš hra. Prostě mezi cestujícími jsou herci a ti postupně rozvíjejí příběh. Byl jsem na jedné večeři... večeři s detektivkou... ani to není tak dávno, a někteří z hostů byli herci. Než jsme se nadali, tak nás všechny vtáhli do děje, jako kdyby to bylo doopravdy. Obdivuhodné, opravdu. Šel jsem tam jenom proto, že si to přála moje žena, a předpokládal jsem, že se mi to nebude líbit. Nakonec jsem se bavil.“

„Někteří z cestujících...“ řekl jsem zvolna. „Víte kteří?“

„Ne, to nevím,“ řekl s větší dávkou lehkomyšlnosti, než se mi líbilo. „V tom je právě ten vtip, že se lidé snaží uhádnout, kdo je herec a kdo ne.“

Líbilo se mi to čím dál míň.

„Samozřejmě herci se taky třeba schovávají mezi ostatními řadovými cestujícími a budou čekat, až na ně dojde řada.“

„Mezi jakými řadovými cestujícími?“ zeptal jsem se.

„Mezi diváky,“ zadíval se na mne. „V té dokumentaci o tom nic není?“

„Ne, není.“

„Ach tak,“ krátce se zamyslel. „Tak tedy... aby ta výprava byla finančně dostupná, navrhla železniční společnost naše vagóny napojit na pravidelný vlak, který denně jezdí z Toronta do Vancou-veru a jmenuje se Kanadčan. My jsme na to nechtěli přistoupit, protože by to znamenalo, že vlak nemůže zastavit na dvě noci ve Winnipegu ani v horách. Je sice pravda, že vagóny je možné odpojit a odstavit na vedlejší kolej, ale vyplývají z toho bezpečnostní problémy. Náš speciál byl však nesmírně drahý, dá se říct téměř nemožně drahý, jak se ukázalo. Tak jsme tedy inzerovali další, zvláštní výpravu... a sice výpravu diváků... no a tak vznikl náš vlak. Je teď delší, přidaly se asi tři nebo čtyři spací vozy, jeden jídelní vůz, a přidají se jeden nebo dva lehátkové vozy, podle toho, kolik se nakonec prodá jízdenek. Zaznamenali jsme ohromný zájem lidí, kteří sice nechtějí platit částky, jaké platí majitelé, ale přitom mají chuť a čas na dostihovou dovolenou v Kanadě. Ti lidé si kupují lístky na vlak za normální cenu a hradí si ubytování a ostatní výdaje během zastávek... Těmhle cestujícím říkáme diváci, pro zjednodušení.“

Povzdechl jsem si. To znělo logicky. „Co je lehátkový vůz?“ zeptal jsem se.

„Vůz, kde jsou sklápěcí sedadla, ale nejsou tam kupé.“

„Takže kolik lidí bude celkem ve vlaku?“

„To je těžké hádat. Čtyřicet osm majitelů. Říkáme jim majitelé, abychom je odlišili o, d diváků... Astájnici. Pak máme herce a lidi z cestovní kanceláře. Dále posádku, zřízence, číšníky, kuchaře a tak dále. Když k tomu připočteme diváky... možná to všechno dohromady bude asi dvě stě lidí, ale přesně to nebudeme vědět do odjezdu. Možná to nebudeme vědět ani pak, ledaže bychom lidi doslova spočítali.“

Mezi dvěma sty lidmi se ztratím snáz než mezi čtyřiceti osmi, pomyslel jsem si. Nakonec to není tak zlé. Nicméně majitelé budou hledat herce... budou hledat lidi, kteří nejsou, jak se dělají!

„Chtěl jste kontakt,“ připomněl mi Bill Baudelaire.

„Ano.“

„Probrali jsme to v Jockey Clubu a myslíme si, že bude nejjednodušší, když nám z každé zastávky zavoláte.“

„Kolik lidí z Jockey Clubu ví, že tím vlakem jedu?“ zeptal jsem se trochu vyděšeně.

Zatvářil se překvapeně. „Předpokládám, že všichni z vedení vědí, že ve vlaku budeme mít člověka.“

Nevědí ovšem koho, aspoň neznají jméno, zatím. Rozhodli jsme se, že nikoho nebudu jmenovat, dokud se s vámi nesejdu a dokud vaši účast neschválím. Taky nevědí a nebudou vědět, jak vypadáte.“

„Prosím vás buďte tak hodný, neříkejte jim, jak se jmenuju,“ požádal jsem ho.

Byl zmatený a taky trochu uražený. „Ale v Jockey Clubu jsou samí rozumní, diskrétní lidé,“ namítl.

„Jenže k úniku informací může dojít vždycky.“

Zasmušile se na mne zadíval, v ruce další skleničku s vodkou a zvonícími kostkami ledu. „Myslíte to vážně?“ zeptal se.

„Jistěže.“

Zamračil se. „Obávám se, že jsem se jednomu nebo dvěma lidem o vás jménem zmínil. Požádám je, aby to nikomu neříkali.“

Na jiná opatření už stejně je pozdě, pomyslel jsem si. Taky to možná vůbec s ostražitostí přeháním.

Ačkoli...

„Já bych raději do Jockey Clubu nevolal,“ řekl jsem. „Nebylo by možné, že bych vám nechával vzkazy někde, kde byste k nim měl přístup jenom vy? Jako třeba u vás doma?“ Usmál se skoro chlapecky. „Mám tři dorůstající dcery a pilnou ženu. Telefon je u nás obsazený skoro trvale.“ Chvilí přemýšlel, pak na list z

notesu napsal telefonní číslo. Podal mi je. „Zavolejte sem,“ řekl. „To je číslo mé matky. Je stále doma. Není na tom zdravotně dobře a většinu času tráví na lůžku. Myslím jí to ale perfektně a je neobyčejně bystrá. Když mě volá do kanceláře, okamžitě ji přepojí nebo jí řeknou, kde mne sehnat, protože všichni vědí, že je nemocná. Pokud necháte zprávu u ní, dostane se ke mně nejrychleji. Vyhovuje?“

„Ano,“ přikývl jsem a snažil se nedat najevo, že nejsem nadšený. V duchu jsem si říkal, že poštovní holub by byl lepší.

„Máme ještě něco?“ zeptal se.

„Ano... myslíte, že byste se mohl zeptat majitele Laurentide Ice, proč prodal polovinu Filmerovi?“

„Není to majitel, je to majitelka. Ale přeptám se!“ Bylo na něm vidět, že má určité pochybnosti, ale neřekl proč. „To je všechno?“

„A co lístky na vlak?“

„Ano, ty dostanete u cestovní kanceláře Merry a spol. Pořád ještě řeší, kdo kde bude spát a jak všechno zařídit, protože vy jste nám přibyl. My jim jenom ohlásili, že bezpodmínečně potřebujeme další místo, a kdyby žádné nebylo, že se prostě musí zajistit. Lístek vám přinesou na Union Station v Torontu v neděli dopoledne, tam si ho můžete vyzvednout. Všichni majitelé si tam vyzvedávají jízdenky.

„Dobře.“

Zvedl se k odchodu. „Tak tedy... šťastnou cestu,“ řekl. Po krátkém zaváhání dodal: „Třeba se o nic nepokusí.“

„Doufejme.“!

Přikývl, potřásl mi rukou, jedním douškem dopil vodu a zanechal mě o samotě s mými úvahami.

Nejdřív mě napadlo, že mám-li jet přes celý kontinent vlakem, udělám nejlíp, když z Ottawy do Toronta nepoletím, ale pojedu taky vlakem, pokud to půjde.

V hotelu jsem se dozvěděl, že vlak skutečně jezdí. Vyjíždí v pět padesát a dorazí k cíli o čtyři hodiny později. Večeřet je možné ve vlaku.

Ottawa zahrabala hlavní nádraží pod zem jako pod koberec, jako kdyby vždycky bylo namísto železnice schovávat, protože patří na nižší úroveň. Zato město postavilo řadu nových velkých stanic několik mil od města, daleko od všeho. Nádraží, jak se nakonec ukázalo, bylo krásné. Veliká prosklená prostora osázená stromy, do které kopulí dopadalo odpolední slunce a vrhalo geometrické stíny na lesklou černou podlahu. Cestující čekající na vlak postavili do fronty zavazadla a sami seděli na pohodlných židlích podél skleněných zdí. Připadalo mi to velmi civilizované. Postavil jsem tedy kufr na konec fronty a šel si taky sednout. Filmer Nefilmer, řekl jsem si, hodlám si to užít.

Ve vlaku servírovali večeři jako v letadle. Číšníci v bílých košilích a žluté vestě procházeli uličkou a tlačili vozíky s pitím, pak přišli s jídlem a servírovali vlevo a vpravo, jak pomalu postupovali. Chvilí jsem se na ně jen díval a pak jsem si uvědomil, že když kolem mě prošli, nepamatoval jsem si jejich tváře. Zvolna se šerilo, upíjel jsem francouzské víno, venku míjela krajina. Když už bylo tma, pojedl jsem lepší večeři, než jaká bývá v letadlech, a přemýšlel o chameleónech. V Torontu jsem si vzal taxík a ubytoval se v hotelu Four Seasons, jak jsem se domluvil s Billem Baudelairem. Ráno, poté co jsem všechno možné promyslel a poradil se s hotelovým zřízcem kudy jít, jsem vyrazil do cestovní kanceláře Merry a spol., na adresu uvedenou v brožurce.

Vchod z ulice nebyl nijak impozantní. Budova se zdála být malá, ale uvnitř byly veliké prostory, jasně osvětlené, se světlým kobercem, světlými stěnami, tiché a klidné. Tu a tam byla zeleň, pohovka a mnoho psacích stolů, za kterými probíhaly klidné rozhovory na tucetech telefonů. Všichni telefonisté a telefonistky seděli čelem do centra místnosti, nikoli čelem ke zdi.

Došel jsem k jednomu psacímu stolu, kde seděl kdosi právě netelefonující, malý vousatý energický muž čistící si nehty.

„Co si přejete prosím?“ zeptal se stručně.

Řekl jsem, že hledám člověka, který má na starosti organizační věci týkající se vlaku.

„Ach tak. Dobře. Tamhle u toho třetího psacího stolu.“

Poděkoval jsem mu. U třetího psacího stolu v tu chvíli nikdo nebyl.

„Bude tu za chvíli,“ uklidnil mě člověk za druhým psacím stolem. „Prosím sedněte si.“

U psacích stolů byla pohodlná křesílka pro zákazníky. K zákazníkům se chovají hezky, napadlo mě a usadil jsem se. Na psacím stole byla plastická cedulka s vyrytým jménem nepřítomné pracovnice: Nell.

Za mnou se ozval příjemný hlas: „Co si prosím přejete? Mohu vám být nějak nápomocná?“

Zdvorně jsem vstal a odpověděl: „Ano prosím.“

Měla světlé vlasy, šedé oči, drobné píhy, vyhlížela úpravně a čistě a napadlo mě, že není určitě tak mladá, jak na první pohled vypadá. Vypadala na osmnáct.

„Přišel jsem se zeptat na ten vlak,“ řekl jsem.

„Dobře. Mohl byste prosím být co nejstručnější? Mám jen pět minut. Mám toho ještě příliš mnoho k zařizování.“

Obešla psací stůl, sedla si na své místo a zadívala se na kupu seznamů na stole.

„Jmenuju se Tor Kelsey.“

Rychle zdvihla hlavu a podívala se na mne. „Ano? Z Jockey Clubu mi vaše jméno řekli dnes ráno. Dali jsme vás na seznam, protože Baudelaire vyhrožoval, že pokud se nám nevejdete, celou věc zruší.“

Prohlížela si mě. Z jejích klidných očí jsem vyčetl, že mne nepovažuje za někoho, kdo by stál za to, aby se s ním tolik nadělalo. „Největší potíž je jídelní vůz,“ řekla. „Máme tam jenom čtyřicet osm míst, přitom musíme servírovat večeři všem najednou kvůli té detektivce. Tu herci rozehrávají před večeří a po večeři, a samozřejmě sami taky musejí mít v jídelně místo. Aspoň by ho tam mít měli. Jenže teď pro ně nemáme dost míst, protože můj šéf prodal příliš mnoho lístků lidem, kteří je žádali na poslední chvíli, a upřímně řečeno, vy jste číslo čtyřicet devět.“ Na chvíli se odmlčela. „No nic, to je naše starost. Spací kupé pro vás máme. Jinak Bill Baudelaire chce, abychom vám splnili jakékoli přání. My jsme se ptali, jaká přání budete mít, a on že prý neví. Což nám nijak věci neusnadňuje. Víte vy, co vlastně chcete?“

„Já bych rád věděl, kteří z cestujících jsou herci a co vlastně budou hrát. Co to je za detektivku.“

„Tak to vám říct nemůžu, to byste si všechno pokazil. Nikdy cestujícím neříkáme, o co jde.“

„Řekl vám Bill Baudelaire, proč tak velice stojí o to, abych tím vlakem jel?“ zeptal jsem se.

„Ne, neřekl.“ Trochu se zamračila. „Já o tom vlastně ani neuvažovala, protože mám tolik práce. Prostě trval na tom, že se tam nějak vejít musíte, a protože Jockey Club je náš zákazník, tak je náš pán a my děláme, co se nám řekne.“

„Vy sama taky pojedete?“ zeptal jsem se.

„Ano, jedu. Někdo z naší společnosti tam musí být, kdyby došlo k nějakým zmatkům.“

„Jak dovedete zachovat tajemství?“

„Každý den do snídaně jich mám v hlavě nejmíň půl tuctu.“

V tom zazvonil na jejím stole telefon a ona klidným hlasem odpověděla. Její hovor splynul s obecným šumem v místnosti. Uvědomil jsem si, že ty tiché hlasy, ten klid, jsou úmyslné. Že to je v podniku zvykem, protože jinde všichni mluví hlasitě a jeden druhého neslyší.

„Ano,“ řekla do telefonu. „Z Mimicu před desátou. Dva tucty prosím. Naložte je do zvláštního jídelního vozu. V pořádku. Dobře.“ Položila telefon a aniž ztratila vteřinu, znova se obrátila ke mně. „O čem mám mlčet?“

„Že si mě Jockey Club zjednal... abych řešil eventuální zmatky.“

„Ach tak.“ Bylo vidět, že jí to všechno došlo. „Dobře, tak o tom budu mlčet.“ Na chvíli se zamyslela. „Herci mají dnes večer generálku a není to odtud daleko. Stejně se s nimi dnes musím sejit, tak bychom tam mohli zajít hned. Co jim mám povědět, až s nimi budu mluvit, o vás?“

„Řekněte jim, že jsem zaměstnanec cestovní kanceláře a že mě do vlaku posíláte, abych se snažil předejít nepříjemnostem. Vlak plný dostihových fanoušků a majitelů skýtá řadu možností k nepříjemnostem. Řekněte, že jsem jakási pojistka.“

„Což taky jste.“

„Hm – ano. Teď bych s vámi taky rád hovořil o tom, jak vyřešit to čtyřicáté deváté místo, které vám dělá starosti. Chtěl bych jet vlakem jako číšník.“

Klidně přikývla. „Ano výborně, to je skvělý nápad. Často posíláme některé z herců jako číšníky, tentokrát náhodou ne, což je štěstí. Železniční společnost nám vždy v tomhle vychází vstříc, když je požádáme. To se dá zařídít a teď radši pojďte, máme toho hodně.“

Pohybovala se rychle a přitom neuspěchaně, a než jsem se nadál, už jsme mířili za roh v jejím malém modrém autě a zastavili před garáží u velkého domu. Generálka – pokud se tomu vůbec tak dá říkat – probíhala přímo v garáži, kde nebylo žádné auto, ale zato velký stůl na trnožích, spousta rozkládacích židlí a přenosná plynová kamna. Ve skupinkách tam stálo asi deset mužů a žen.

Nell mě představila, aniž řekla, jak se jmenuju. „Pojede s námi vlakem,“ vysvětlovala, „jako naše uši a oči. Kdybyste zaregistrovali cokoli, z čeho by mohla být nepříjemnost, tak mu to prosím vás řekněte. Nebo to řekněte mně. Pojede jako číšník, což znamená, že se může pohybovat po celém vlaku, aniž by byl nápadný. Je to jasné? A prosím vás neříkejte platícím cestujícím, že je jeden z nás.“

Souhlasně přikyvovali. Byli zvyklí před cestujícími tajit věci. Dělal to denně.

„Výborně.“ Nell se obrátila ke mně. „Takže já vás tu zanechám a pak vám zatelefonuju.“ Položila na stůl velkou obálku, zamávala hercům a zmizela. Jeden z herců, muž asi tak v mém věku, s hustými kučeravými světle hnědými vlasy, mi vykročil vstříc, potřásl mi rukou a řekl: „Ta je z celého podniku

nejlepší. Já se jmenuju David Flynn, mimochodem, ale můžete mi říkat Zak, protože Zak se budu jmenovat v té detektivce. Od téhle chvíle si budeme říkat jmény, co máme v detektivce, abychom se náhodou nespletli před cestujícíma. Bude lepší, když budete mít taky herecký jméno. Co třeba takhle... třeba... Tommy?"

„Klidně, souhlasím.“

„Všichni vemte na vědomí, že tohle je Tommy, číšník.“

Přikývli, usmívali se a pak se mi jeden po druhém představovali jménem, pod jakým měli vystupovat ve vlaku.

„Mavis a Walter Bricknellovi, majitelé dostihového koně.“ Manželský pár středního věku, v tu chvíli v džínách a svetrech jako všichni ostatní. Pak vysvětlil: „Jsou skutečně manželé.“

David / Zak mě rychle vedl kolem řady kolegů. Byl energický, příjemný a neztrácel zbytečně čas. „Tohle je Ricky... v detektivce hraje stájníka, ale nebude ve vlaku se stájníky, bude s diváky. Role mu končí ve Winnipegu, takže tam vystoupí. Tohle je Raoul, ten trénuje Bricknellovy koně a jede vlakem jako jejich host. Ben je starší stájník, v minulosti jezdil dostihy.“ Ben se usmál. Měl drobný vrásčitý obličej a na svou roli vskutku vypadal. „Pak je tu Giles. A nedejte se mýlit tím, že vypadá sympaticky, je to náš vrah. No a tady Angelika, té si moc neužijete, protože bude první oběť. Potom Pierre. Pierre je vášnivý hráč a je zamilovaný do dcery Bricknellových, Donny. Tohle je Donna. No a poslední je James Winterbourne, velký funkcionář ontarijského Jockey Clubu.“

Zachoval jsem kamennou tvář. Velký pán Jockey Clubu měl třídní strnisko a červený klobouk, který přede mnou zdvořile smekl. Pak řekl: „Bohužel s váma nejedu, moje role končí hned tady. Já jsem od toho, abych vlaku požehnal na cestu. Mám smůlu.“

David / Zak se obrátil ke mně: „Probíráme teď první scénu. Všichni vědí, co mají za úkol. Teď jsme na Union Station, kde se sejdou všichni cestující. Už jako by tady všichni byli. Tak dámy a pánové, spustíme to.“

Mavis a Walter řekli: „Bavíme se s ostatními o tom, co nás cestou čeká.“

Pierre a Donna: „My se tiše hádáme.“

Giles: „Já si získávám sympatie pasažérů.“

Angelika: „Já hledám kohosi, kdo se jmenuje Steve. Ptám se cestujících, jestli ho neviděli, žes námi má jet, ale že jsem ho nikde nenašla.“

Raoul: „Já rozdmýchávám spor mezi Pierrem a Donnou, protože chci, aby se rozešli, abych si ji sám mohl vzít. Samozřejmě mi jde o peníze jejího tatínka.“

Pierre: „Což ti samozřejmě rozzuřeně vmetu do tváře.“

Donna: „Já jsem z toho samozřejmě nešťastná a je mi do pláče.“

Ben: „Já si chci od Raoula vypůjčit, jenomže bezúspěšně. Začnu mezi lidma roztrušovat, že je lakomec, a že to od něj není hezký, když tam už tolik let dělám. Cestujícím začínám jít na nervy. Taky jim oznámím, že jedu ve vagónu diváků.“

James Winterbourne: „Já vyzvu všechny, aby mě na chvíli poslouchali, oznámím, že všichni koně, všichni stájníci, diváci, majitelé a přátelé už nastoupili a doufám, že se všichni budou výborně bavit a že tohle je už tradičně úspěšný podnik k oslavě kanadského dostihového sportu atakdále atakdále.“

Ricky: „Pak přijdu já. Jeden ze zaměstnanců nádraží – bude to Jimmy (teď tady právě není) v uniformě – se mě pokusí zarazit, a já poběžím k cestujícím celý zakrvácený a budu vykřikovat, že se nějaký darebáci pokusili ukradnout jednoho z koní, ale že jsem přivolal na pomoc chlapy, co nakládali do nákladního vozu, a že jsem ty darebáky zahnal. Přijdu s tím, že by o věci měli vědět majitelé.“

Zak: „Jimmy odběhne, aby mě sehnal, a já pak přijdu a řeknu všem, aťsi nedělají hlavu, že všichni koně jsou ve vlaku, že jsou v bezpečí a že pro jistotu, aby se v budoucnosti předešlo nepříjemnostem, se sám připojím a pojedu vlakem. Řeknu, že jsem vedoucí bezpečnostní služby.“ Rozhlédl se po ostatních. „V pořádku? Pak James Winterbourne začne všechny uklidňovat a vyzve je, aby nastoupili do vlaku na šestém nástupišti sedmé koleji. Tohle si ještě ověřím, jestli skutečně platí, zeptám se na to v neděli dopoledne, ale zatím co vím, to souhlasí.“

Bricknellovi: „My se zeptáme, kterého koně se snažili ukrást, a ty řekneš, že nevíš. Pak se pokusíme najít Rickyho, abychom se ho na to zeptali. Sice není náš stájník, ale my jsme takoví starostliví.“

„Správně,“ přikývl Zak. „Pak všichni nastoupíme. To potrvá dobrou půlhodinu. Nell ováže Rickyho tak, aby to všichni viděli. Vlak vyjede ve dvanáct. Krátce po odjezdu se všichni sejdou na šampaňské v jídelním voze. Takže teď si projedeme scénu druhou. Co bude před obědem.“

Projeli si scénu druhou. Byla podstatně kratší a šlo v ní především o to ukázat, že Zak je vůdčí osoba.

Ricky v té scéně taky řekne, že neví, po kterém z koní zloději jeli, že přišli do vagónu v maskách, s

pendrek... že on byl v tu chvíli v nákladní prostře sám, protože všichni ostatní stájníci odešli na kávu do nádražního bufetu.

Bricknellovi budou rozčilení, Angelika zoufalá, protože se nedostavil Steve. Co je jí po koních, jí nejvíc záleží na Stevovi.

Zak se zeptá, kdo je Steve, Angelika řekne, že její agent. Jaký agent, zeptá se Zak a Angelika odsekne, že mu do toho nic není.

„Dobře, v tu chvíli dojde i těm nejnatvrdejší cestujícím, že to je všechno hra. Budou se usmívat,“ řekl Zak. „Pak bude oběd a po obědě odpočinek. Další scéna se odehraje před večerí, až se všichni sejdou na skleničku. To je ta scéna, kterou jsme zkoušeli, než přišla Nell. Je docela dobře možné, že jak se to bude rozvíjet, budeme tu a tam něco měnit, ale to si vždycky projdeme ze dne na den v některém kupé.“

Ostatní to řešení považovali za rozumné a začali si oblékat kabáty.

„Copak vy nemáte text?“ zeptal jsem se Zaka.

„Máme jen hrubý scénář, víme, co má z které scény vyplynout, ale jinak improvizujeme. Když plánujeme detektivku, dostanou všichni herci stručný nástin scénáře, co se má odehrát a jaká je kdo postava, ale pak si každý musí vymyslet svoji vlastní minulost tak, aby měl pohotově odpověď, když se ho některý z cestujících na něco mezi řečí zeptá. Vám radím, abyste si taky něco vymyslel. Vymyslete si, co jste dělal dřív, jaké jste měl dětství... většinou je nejsnadnější, když si člověk připraví to, co se nejvíc blíží skutečnosti.“

„Děkuju za radu,“ přikývl jsem. „Jen mi prosím vás vždycky řekněte, co pro který den plánujete, a buďte tak hodný, řekněte mi taky, kdyby se přihodilo cokoli zvláštního a neplánovaného. I maličkosti.“

„Samozřejmě. Řekněte i Nell, ona celý scénář zná. Taky máme ještě několik herců, co tu dneska nebyli, protože se zařadí do hry až v pozdějším stádiu cesty. Jsou na seznamu cestujících, Nell vám ukáže, kteří to jsou.“ Zívl a najednou vypadal nesmírně unavený. Jako kdyby to byl jiný člověk než před dvěma minutami. Pomyslel jsem si, že jistě patří mezi lidi, kteří umějí zapnout a vypnout energii jako světlo. Jeden z nejlepších přátel tety Viv byl postarší herec, který často šel do divadla sehnutý a vypadal jako znavený starý pán, ale v okamžiku, kdy vkročil na scénu, z něj vyzařovala taková energie, že se divákům ježily vlasy na hlavě.

David Flynn, pohybující se na rozdíl od Zaka vláčně a líně, se nabídl, jestli nepotřebuju odvézt. Sáh po Nellině velké obálce, otevřel ji a vyndal obsah. Rozdal všem štítky na zavazadla s nápisem Merry a spol. a kopie Informací a rad cestujícím.

Nezbytné rekvizity, pomyslel jsem si. Zeptal jsem se Davida Flynny / Zaka, jestli náhodou nejede kolem kanceláří Merry a spol. Řekl že ne, ale že mě tam ochotně zaveze. Splnil slovo.

„Je tohle vaše stálé zaměstnání?“ zeptal jsem se ho cestou.

„Myslíte herectví, nebo detektivku?“

„Oboje.“

„Dělám, co mi kdo nabídne,“ řekl otevřeně. „Divadlo, reklamy. Drobné role v seriálech. Většinou ale dělám detektivky, protože teď tolik jedou, a dělám je především pro Merry a spol. Píšu scénáře tak, aby se hodily pro různé příležitosti. Kupříkladu minulý týden si mě zjednali na lékařský kongres, tak jsem si vymyslel lékařský zločin. Teď jde o dostihy. Na příští měsíc si musím vymyslet něco, co by se hodilo na víkendový zájezd rybářského klubu do Halifaxu. Mám aspoň co dělat, mám z čeho platit účty. Docela mě to baví, i když to není Stratford nad Avonou.“

„A co ostatní herci,“ zeptal jsem se, „které jsem viděl v garáži.“

„Ti jsou na tom stejně. Pro ně to je práce. Všichni tyhle cesty vlakem dělají docela rádi, i když to znamená, že musejí křičet jako blázni, aby překřičeli rámus vlaku a ještě k tomu v jídelním voze, co je tak dlouhý. Nedá se říct, že by se jídelní vůz hodil pro divadlo. Nejezdí s náma vždycky ti samí herci, záleží na tom, jaké potřebujeme postavy, ale všichni jsou prima, nikdy s sebou nebereme nikoho, kdo by mezi nás nezapadl. Je naprosto nezbytné, aby lidi byli tolerantní a velkorysí, když nám ta improvizace má vycházet.“

„Neměl jsem tušení, že detektivky představují tak úspěšné podnikání.“

Usmál se. „Však v Anglii letí taky.“

„Hm...“ Za chvíli jsme zastavili před kanceláři firmy Merry a spol.

„Je hodně znát, že jsem Angličan?“

„Jo hodně. Vzdělaný Angličan v drahém obleku.“

„No, my jsme původně předpokládali, že pojedete vlakem jako bohatý majitel. Co si myslíte, jak projde moje britská angličtina u číšníka v tmavozluté vestě?“

„Je to barva zlatého obilí, tak jí říkají,“ řekl zamyšleně. „Mě by asi váš akcent nezarazil, protože u nás je

spousta anglických emigrantů. Já si myslím, že vám projde bez obtíží.“

Poděkoval jsem mu za svezení a vystoupil z vozu. Zív, pak se usmál, ale já věděl, že je opravdu unavený. „Tak se uvidíme v neděli, Tommy,“ řekl a já suše odpověděl: „Jasně Zaku.“ S úsměvem odjel a já vešel do kanceláří Merry a spol., kde se mezitím klidná atmosféra změnila ve frenetickou hlasitou aktivitu na několika telefonech.

„Copak je možné, aby dvacet pět cyklistů píchlo obě kola najednou?“

„Dnes večer do Nuits St. Gregore dojet nemůžou.“

„Napadá vás, kde by se v tom případě mohli ubytovat?“

„Jak vůbec seženeme ve Francii padesát duší? Prý mají duše na hadry.“

„To musela být sabotáž, určitě.“

„Přejeli mříž, co brání přechodu dobytka. Jenže ta mříž měla železné hřeby.“

Nell seděla za svým psacím stolem u telefonu a volnou rukou si zacpávala volné ucho, aby v tom hluku slyšela.

„Proč ti oslové nevzali kola a tu mříž nepřešli pěšky?“

„Protože je nikdo nevaroval. Ta mříž je tam teprve krátce. Kde vůbec je Nuits St Gregore? Nemohli bychom sehnat autobus, aby je tam dovezl i s těmi koly? S kterou autobusovou společností spolupracujeme v příslušné části Francie?“

Seděl jsem u Nell na židli pro zákazníky a čekal. Postupně hluk utichal, krize se vyřešila. Kdesi v Burgundsku odvezou spolehlivější kola kolaře na večeri a nové duše jim seženou druhý den ráno.

Nell odložila sluchátko.

„Vy organizujete taky cyklistické výlety?“ zeptal jsem se.

„Jasně, taky výpravy na Mount Everest. Tedy ne já osobně. Já osobně dělám detektivky. Potřebujete teď něco?“

„Instrukce.“

„Ach tak. Už jsem mluvila s VIA. Je to bez problémů.“

Zjistil jsem, že VIA je společnost provozující v Kanadě osobní železniční dopravu. Společnost nicméně nevlastní ani koleje, ani nádraží. Bylo to jaksi spleť.

„Lidé od VIA vás budou zítra v deset čekat na Union Station a dají vám uniformu. Budete se ptát po tomhle člověku.“ Předala mi kousek papíru. „Tímhle vlakem posílají elitní zaměstnance, ukážou vám jak a co, až se s nimi sejdete v neděli dopoledne na nádraží. Nastupovat budete s nimi.“

„V kolik hodin?“

„Vlak přistaví v jedenáct, kuchař a ostatní posádka nastoupí krátce po jedenácté, cestující v jedenáct třicet po recepci na nádraží. Vlak vyjíždí ve dvanáct, třicet pět minut před pravidelným vlakem, který se jmenuje Kanaďan a který nám bude v patách až do Winnipegu.“

„Jestli jsem správně pochopil, tak koně naloží do vagónu na nákladovém nádraží.“

„Ano. to je v Mimicu, asi šest mil od Union Station. Tam je vlaková údržba, čištění a sestavování souprav. Tam budou nakládat všechno, jídlo, pití, kytky, všechno, co je zapotřebí pro majitele.“

„Acostájníci?“

„Ti tam nenastupují. Ty odvezou autobusem z nákladového nádraží na hlavní nádraží, jakmile se naloží koně. Možná vás bude taky zajímat, že vlakem jede další nový cestující, sestřenice našeho šéfa. Jmenuje se Leslie Brownová a jede jako hlavní dozorce koní a stájníků a bude dohlížet, na všechno, co se koní týká.“

„Na kterém konci pojedou koně?“

„Hned za lokomotivou. Tam prý to koně snášejí nejlíp, protože to tolik nehází.“

Během hovoru třídila na hromádky pohlednice se známky a jmény.

„Máte plán soupravy?“

Krátce vzhledla, neřekla sice, že strašně zdržuju, ale bylo vidět, že si to myslí. Prohrabovala se chvíli v hromadě papírů, pak vytáhla jeden list a podala mi ho.

„Tohle jsme si vyžádali a tohle nám dali. Nicméně v Mimicu často dochází k určitým změnám,“ řekla. Sáhla jsem po listině a objevil seznam vagónů napsaný ve sloupci:

Lokomotiva

Generátor/bojler

Zavazadlový vůz

Vůz pro ustájení koní

Spací vůz stájníků

Jídelní patrový vůz stájníků

(Diváci)

Spací vůz

Spací vůz

Spací vůz

Lehátkový vůz

Hlavní jídelní vůz (Majitelé)

Spací vůz (zelený) 26

Spací vůz (Manor) 24

Spací vůz (Mount) 16

Zvláštní jídelní vůz

Patrový vyhlídkový vůz (Park) 8

Soukromý vůz 4

Plný stav 78

(Mezi majiteli jsou zahrnuti herci, pracovníci společnosti VIA, kuchař a posádka, většinou v zeleném spacím voze.)

„Máte rozpis, kdo kde spí?“ zeptal jsem se.

Místo odpovědi znova zahrabala v hromadě papírů a podala mi dva sešité listy. Nejprve ze všeho jsem samozřejmě hledal své jméno.

Přidělili mi kupé přímo vedle Filmera.

5

Pěšky jsem se vrátil do hotelu a ve dvě hodiny místního času zavola do Anglie. Spočítal jsem si, že v sedm večer v pátek bude plukovník nejspíš odpočívat ve svém newmarketském domě po rušném týdnu v Londýně. Prý mám štěstí, že jsem ho chytil, řekl, protože pro mě má zprávy.

„Pamatujete si toho Horfitzova poslíčka, který předával Filmerovi v Nottinghamu aktovku?“ zeptal se.

„Samozřejmě.“

„John Millington ho na jedné z vašich fotografií poznal. Je to syn Ivora Horfitze, Jason. Říkají, že není moc chytrý a že stačí tak zrovna na poslíčka. Předat někomu aktovku, to je úkol přesně pro něj.“

„A i to pokazil, jak bylo vidět z jednání jeho otce.“

„No tak vidíte. Moc nám to nepomohlo, ale aspoň víme, kdo je. John Millington rozdál jeho fotografie všem inspektorům na závodistiších s pokynem, aby mu hlásili, jakmile ho zahlédnou. Pokud má Horfitz v úmyslu používat svého syna jako spojku na závodistiších pravidelně, tak se postaráme o to, aby věděl, že ho sledujeme.“

„Udělal by nejlíp, kdyby si našel někoho jiného.“

„To není moc dobrý nápad,“ na chvíli se odmlčel. „A co vy, jak vám se vede?“

„Filmera jsem ještě neviděl. Podle seznamu cestovní kanceláře bude spát v hotelu s většinou majitelů.

Zítřka zřejmě bude na oficiálním obědě v ontarijském Jockey Clubu ve Woodbinu. Chystám se na dostihy, ale na oběd asi nepůjdu. Vynasnažím se mít Filmera na očích, jak jen to půjde.“ Pak jsem mu vyprávěl o mamince Billa Baudelaira a řekl: „Jakmile vlak vyjede, pokud se budete chtít se mnou přímo spojit, nechte zprávu u ní. Já bych potom zavolał buďto vás nebo Johna Millingtona, až to půjde.“

„Moc spolehlivé mi to nepřipadá,“ bručel a opakoval po mně číslo, které jsem mu nadiktoval.

„Je invalidní,“ dodal jsem. Pobavilo mě, jak zareagoval.

Když se přestal vztekat, řekl: „Tore, takhle to přece nejde.“

„No, já bych si tím nebyl tak jistý. Nakonec, je to možnost kontaktu. Lepší něco nežli nic, a Bill Baudelaire to sám navrhl. Přece musí vědět, jestli je jeho matka použitelná.“

„Tak tedy dobře. Lepší něco nežli nic.“ Neznělo to moc přesvědčivě a ani jsem se mu nedivil. Plukovníci nejsou zvyklí mít za telefonisty nemocné babičky. „Budu v neděli tady, doma,“ řekl. „Tak se prosím vás se mnou spojte, abychom si mohli ještě něco říct, než vyrazíte, ano?“

„Samozřejmě.“

„Mně připadá, že jste nějak náramně spokojený,“ řekl skoro vyčítavě.

„Já? No... mně připadá, že se v tom vlaku budu bavit.“

„Proto vás tam neposílám.“

„Já se přesto vynasnažím, abych se bavil.“

„Za porušení subordinace čeká lidi popravčí četa,“ řekl přísně a práskl telefonem. Položil jsem sluchátko šetrněji a telefon se okamžitě znova rozdrnčel.

„Tady je Bill Baudelaire,“ zaduněl hluboký hlas. „Takže jste v pořádku dojel do Toronta?“

„Ano, děkuju.“

„Mám pro vás tu informaci, kterou jste si přál. Proč majitel prodal poloviční podíl Laurentide Ice.“

„Výborně.“

„No neřekl bych, že je to tak výborné. Popravdě řečeno, není to vůbec dobré. Jak se ukázalo, Filmer byl tady v Kanadě minulý týden a ptal se několika majitelů, jejichž koně jedou naším vlakem, jestli by neprodali podíl. Jeden z nich se mi o tom během cesty dneska ráno zmínil a od té doby jsem si promluvil s ostatními. Filmer nabídl slušnou částku za poloviční podíly, to tvrdí všichni, nebo i za třetinový podíl. Prostě za cokoli. Bral to metodicky podle seznamu majitelů, až narazil na Daffodil Quentinovou.“

„Na koho?“

„Na majitelku Laurentide Ice,“ řekl znechuceně. „Co je na tom tak špatného?“ zeptal jsem se. „Však ji uvidíte, však na to přijdete,“ řekl záhadně. „To mi to nemůžete říct?“

Slyšitelně si povzdechl. „Její manžel, Hal Quentin, byl velký příznivec kanadského dostihového sportu. Před rokem zemřel a odkázal všechny své koně Daffodil Quentinové. Od té doby tři koně zašli po úrazu a paní Quentinová zbohatla o pojistné.“

„Tři během jednoho roku?“

„Právě. Všechno se to vyšetřovalo, ale zdá se, že to byla skutečně nešťastná náhoda. Paní Quentinová říká, že to je nesmírná smůla.“

„Bodejť by ne,“ řekl jsem suše.

„No nic, prostě to byla ona, kdo prodal poloviční podíl Juliu Filmerovi. To se tedy sešli dva. Teď jsem ji volal a ptal jsem se jí na ten prodej. Řekla, že se jí to docela hodilo a že neviděla důvod, proč by prodej neuskutečnila. Prý se těší, jak se bude ve vlaku bavit,“ pravil zasmušile.

„Berte to z té lepší stránky,“ řekl jsem. „Když prodala poloviční podíl, tak zřejmě nemá v plánu shodit Laurentide Ice za jízdy z vlaku, aby dostala náhradu.“

„To je urážlivý výrok.“ Nicméně se polekal. „Budete zítra ve Woodbinu?“

„Ano, ale na obědě ne.“

„Dobře. Kdybychom náhodou jeden na druhého narazili, tak se samozřejmě neznáme.“

„Samozřejmě,“ přikývl jsem. Rozloučili jsme se a zavěsili. Jak jsem odkládal telefon, uvažoval jsem o tom, že Daffodil Quentinovou zřejmě nikdo do prodeje nenutil vydíráním. Určitě ne, protože žádná z Filmerových obětí by se na zábavu v jeho přítomnosti netěšila. Aby se dostal do vlaku jako majitel, musel Filmer skutečně vydat peníze. Musel letět do Kanady, aby koupil realizoval, pak se musel vrátit do Anglie, aby převzal od Horfitze v Nottinghamu aktovku a znovu do Kanady, jak jsem předpokládal, aby stihl následující den dostihy.

Bylo by mě zajímalo, co si myslí, co chystá, co uvádí do pohybu. Utěšovalo mě, že neví o mé existenci. Zbytek odpoledne jsem nakupoval, procházel se, projížděl taxíkem a znovu se seznamoval s jedním z nejzajímavějších měst na světě. Připadalo mi na pohled architektonicky neobyčejně vzrušující už před šesti lety a teď zase, ba dokonce ještě víc, jak jsem tak občas zahlédl štíhlou nejvyšší věž světa s kulovitou výduť pod vrcholem vznášet se nad hranatými střechami zlatých a skleněných výškových staveb. Od mé poslední návštěvy taky postavili celý nový komplex budov Harbour Front, čelem obrácený k jezeru a celému světu.

Nechal jsem své nákupy v hotelu a v šest hodin jsem se vypravil do světlých kanceláří společnosti Merry a spol. Celá řada lidí tam ještě byla. Nell seděla u psacího stolu a samozřejmě telefonovala. Mlčky ukázala na křeslo pro hosty. Sedl jsem si a čekal. Někteří z šeptavých telefonistů si oblékali kabáty, zívali, vypínali počítače a z velké lednice si brali studené pití v plechovkách. Zhaslo jedno nebo dvě světla, i zelené rostliny vypadaly unaveně. Byl pátek večer a veškerá podnikatelská energie jaksi vyprchala. Zaplať pánbů za pátky.

„Budu se tu zítra muset stavět,“ řekla Nell odevzdaně, jako by mi četla myšlenky. „Opravdu nechápu, jak jsem vám mohla slíbit, že s vámi půjdu dnes na večeři.“

„Ale slíbila jste mi to.“

„To muselo být v přechodném pomnutí smyslů.“

Pozval jsem ji na večeři poté, co mi ukázala rozpis, kde kdo ve vlaku spí (možná v tu chvíli moje podvědomí učinilo nevypočitatelný skok). Řekla že tedy dobře, že se mnou půjde, protože stejně jíst musí. Považoval jsem to za pevné ujednání.

„Můžete?“ zeptal jsem se.

„Ne, ještě musím zavolat aspoň dvěma lidem, bezpodmínečně. Mohl byste... počkat?“

„Čekat umím.“

Zhasla další světla. Zbývající lampy ozařovaly Nelliny vlasy, vrhaly jí stíny pod oči a do tváří. Uvažoval jsem o ní, to je přirozené. Zajímavá, nepřečtená kniha. Možná tu něco začíná. Byly ovšem jiné začátky v

jiných městech a já už se dávno odnaučil na věci spěchat. Třeba se vůbec nikdy neodhodlám ke konvenčnímu zakončení. Přítomnost byla výborná a pokud jde o budoucnost... to se teprve uvidí. Nepozorně jsem poslouchal, jak si povídá s kýmsi jménem Lorrimore. „Ano pane Lorrimore, květiny i láhve do baru budete mít ve vlaku, až bude přistavený... Ovoce také, samozřejmě... Cestující se sejdou v půl jedenácté na nádraží na recepci... Ano, nastupuje se v půl dvanácté a vlak vyjíždí ve dvanáct... Samozřejmě se těšíme, až vás uvidíme... Na shledanou, pane Lorrimore.“ Vzhledla a podívala se na mě, než vytočila další číslo. Řekla: „Lorrimorovi mají soukromý železniční vagón, poslední v soupravě. Haló, je tam vancouverské závoďišť...?“

Poslouchal jsem, jak hovoří o vstupném pro majitele. „Ano, dáváme jim všem zvláštní klubové permanentky... Ano, ostatní cestující si budou vstupné platit sami, individuálně. Ale poskytujeme jim možnost transportu...“ Konečně zavěsila a povzdechla si. „Diváci, kteří s námi jedou vlakem, na nás naléhají, ať jim obstaráme cenově dostupné hotely a transport autobusem na závoďišť. Je to skoro jako bychom organizovali další výpravu. Byl byste tak hodný, mohl byste vydržet? Musím vyřídit ještě jeden nebo dva hovory...“

Odešli jsme z tmavých kanceláří asi o hodinu později, a i pak jsem na ní viděl, že v duchu stále probírá, jestli nic nezapomněla. Říkala něco o tom, že musí pamatovat na nůžky a na obvazy pro Rickyho. Došli jsme k restauraci se zvláštním jménem „U pazourkových lidí“, nebylo to daleko. Nell restauraci znala a já si honem prohlédl, jaký mají jídelní lístek. Místnost nebyla velká, spíš stísněná, přečpaná stoly, na každém lucernička se svíčkou. Tlumené světlo.

„Kdo jsou pazourkové lidé?“ zeptal jsem se. „Tak jaksi všeobecně?“

„Boží vědí,“ řekla Nell.

Číšník, kterého se na to ptali jistě tisíckrát, nám vysvětlil, že pazourkové lidé žili tam, kde jsme, před deseti tisíci lety. Prý ať si s tím nelámeme hlavu.

Nell se dala do smíchu a já přemýšlel o tom, kdo tam, kde jsme, bude žít za dalších deset tisíc let.

Pazourky byly kamenné nástroje, které užívali skoro všichni lidé po celém světadíle. Jestlipak o nás naši potomci budou mluvit jak o „lidech vidliček a nožů“?

„Mně je to upřímně jedno,“ řekla Nell. „Já mám hlad v Torontu a dnes.“

Napravili jsme to uzeným lososem a pak pečenými koroptvemi. „Doufám, že to vyúčtujete firmě,“ řekla bezstarostně, když jsem objednával víno. Přikývl jsem.

„Samozřejmě.“ Nemluvil jsem pravdu a v duchu jsem si řekl, že když člověk už má peníze, tak proč si je trochu neužít.

„Zítra si dám hamburgry a tím se to vyrovná,“ dodal jsem. Nell přikývla. Takový postup jí připadal normální. Pak sebou najednou trhla a vyhrkla, že zapomněla pro Lorrimorovy objednat zvláštní vůz na projížďku po Winnipegu.

„Tak to zařídíte zítra, však oni vám neutečou.“

Ustaraně a nerozhodně se na mě zadívala, pak se rozhlédla po příjemné, tlumeně osvětlené restauraci, na třpytící se sklo a stříbro na stole, pak znova na mě, přestala se mračit a začala se usmívat. Smála se sama sobě.

„Tak dobře. Zítra. Lorrimorovi jsou pro nás sice lahůdka, ale je s nimi spousta práce.“

„Kdo jsou ti vaši Lorrimorovi?“ zeptal jsem se.

Nechápavě se na mě zadívala a místo odpovědi se optala: „Kde vlastně žijete?“

„Aha, kdybych žil tady, věděl bych, kdo jsou Lorrimorovi, že?“

„Určitě byste se na to neptal.“

„Žiju v Londýně, takže vás prosím, abyste mi to pověděla.“

Jak je teď u dam v obchodním světě zvykem, měla na sobě tmavomodrý kostým a halenku tak bílou a tak jednoduchou, že člověk až skoro pochyboval o její citové sféře. Ženy, které se oblékají míň formálně, mají možná víc sebedůvěry, napadlo mě.

Nell nicméně nedostatek sebedůvěry neprojevovala.

„Lorrimorovi patří mezi nejzámožnější rodiny v Torontu, v Ontariu, ba vlastně v celé Kanadě. Vyskytují se běžně jako hlavní pochoutka ve společenských časopisech. Zabývají se taky bankovníctvím a dobrými skutky. Vlastní paláce, podporují muzea, otevírají dobročinné plesy a hostí hlavy států. Jejich zástup.

Bratři, sestry a tak dále. Slyšela jsem, že jestli Mercer Lorrimore přijme pozvání a navštíví váš dům, znamená to v určitých kruzích, že jste uspěl pro celý život.“ Na chvíli se odmlčela a usmála se. „Taky má skvělé dostihové koně a je pochopitelně hlavní oporou ontarijského Jockey Clubu. Politikové si při volebních kampaních často půjčují jeho soukromý železniční vagón.“ Znova se odmlčela a nadechla. „To jen abyste věděl, kdo nás poctil, kdo s námi jede, Mercer Lorrimore, velký šéf celého klanu, rovněž jeho

žena Bambi, jeho syn Sheridan a dcera Xanthe. Vynechala jsem něco?“

Dal jsem se do smíchu. „Musí se jim člověk klanět?“

„Skoro. Ne, abych byla upřímná, když jsem s Mercerem Lorri-morem telefonovala, připadal mi docela sympatický, ale zatím jsem se s ním ještě nesetkala a ostatní taky neznám. Nicméně volá přímo, ne přes sekretářku.“

„Což ovšem znamená,“ poznamenal jsem, „že když vlakem pojede sám Mercer Lorrimore, bude se tím spíš o vlak zajímat tisk od moře k moři.“

Přikývla. „Jede s námi, aby jak se říká podpořil kanadský dostihový sport.“

„Jedí Lorrimorovi v jídelním voze?“ zeptal jsem se.

„Ale no tak,“ obrátila oči k nebi a zatvářila se pohoršeně. „To se předpokládá. Všichni jedí v jídelním voze. Ovšem může se stát, že se Lorrimorovi rozhodnou pro soukromí. Pokud zůstanou ve svém vagónu, tak by v jídelním voze bylo dost místa pro ostatní. Je to tedy pěkný zmatek a za všechno může můj šéf, protože prodal jízdenky navíc, přestože věděl, že máme plno.“ Potřásla nad tím hlavou, ale tvářila se shovívavě. Jak se zdálo, měla šéfa ráda.

„Komu prodal ty lístky navíc?“

„Tak všelijak. Dva svým přátelům, potom nějakému panu Filme-rovi, protože ten mu nabídl, že zaplatí dvojnásobek ceny jízdenky, když zjistil, že už žádné nejsou. No a takovou nabídku samozřejmě nikdo neodmítne.“ Rozčileně si ulomila kus rohlíku. „Kdybychom měli víc místa v jídelním voze, byli bychom mohli prodat ještě nejmíň šest lístků.“

„David... totiž... Zak tvrdí, že ve voze, kam se vejde čtyřicet osm lidí, už tak jako tak herci musejí křičet, aby překřičeli kola vlaku.“

„Jo, s tím je vždycky problém.“ Chvilí se na mě dívala přes plamen svíčky. „Jste ženatý?“ zeptala se.

„Ne. Jste vy vdaná?“

„Ne, nejsem.“ Odpověděla trochu rozpačitě, ale usmívala se. „Investovala jsem do jednoho vztahu, který nakonec k ničemu nevedl.“

„Ale to už je před nějakým časem, že?“

„Hm. Je to už do té míry dávno, že jsem se s tím vyrovnala.“

Několik otázek a odpovědí vyjasnilo situaci. Možná z toho vyplynou pravidla hry. Určitě nestojí o další vztah, který by k ničemu nevedl. Ale vážnější vztah? Však se uvidí...

„Přemýšlím o životě.“

Krátce, nedůvěřivě se na mne zadívala a změnila téma rozhovoru. Vrátili jsme se k tomu, co nás nejvíc zajímalo, k vlaku. Po chvíli jsem jí položil otázku, která mě nejasně strašila v hlavě celý den.

„Poslyšte, kromě toho, že dostanou ty zvláštní vstupenky na dostihy a tak dál, existuje ještě něco, na co mají majitelé koní výhradní právo? Myslím ti majitelé, jejichž koně jsou skutečně ve vlaku?“

Nechápala, proč se ptám. „Jak to myslíte?“

„Mají nějaká zvláštní práva, která ostatní lidé, i když jedí v tom zvláštním jídelním voze, nemají?“

„Já mám dojem že ne.“ Na chvíli se zamračila. „Jedině snad že mají přístup ke koním, pokud jste to takhle myslel.“

„Ano, tak jsem to přesně myslel. Jinak nic?“

„Ve Winnipegu se chystá velká skupinová fotografie, na které budou jenom majitelé. Taky tam bude televize.“ Znova se zamyslela. „A až se nastoupí do vlaku po výletu do hor, tak v Banffu dostanou všichni majitelé pamětní plaketu Jockey Clubu.“ Ještě přemýšlela. „Pokud některý z koní, kteří s námi pocestují vlakem, zvítězí v některém ze zvlášť vypsanych dostihů, dostane jeho majitel doživotně bezplatné členství klubů na všech třech závodištích.“

Poslední výsada znamenala jistě mnoho pro kteréhokoli Kanadana, ale nemohla být dostatečným lákadlem pro Filmera. Povzdechl jsem si. Takže další chytrý nápad k ničemu. Stále mi tedy ještě zbývalo zodpovědět dvě základní otázky: proč Filmer tím vlakem jede a proč se tolik namáhal, aby jel jako majitel koně? Odpovědi mě stále nenapadaly. Jaká pomoc.

Popíjeli jsme kávu, povídali si, bylo nám spolu dobře. Vyprávěla, že chtěla být spisovatelkou a že si našla místo u jednoho vydavatele (což by prý skutečný spisovatel nikdy neudělal, jak se později dozvěděla), ale že je mnohem spokojenější u Merry a spol., kde organizuje detektivky.

Řekla: „Moji rodiče mě totiž od dětství přesvědčovali, že určitě budu spisovatelkou, že to je nadání, které se v rodině dědí, takže jsem s tím jaksi počítala, jenže naši se spletli. Já se všelijak pokoušela psát, dlouho jsem se pokoušela, taky jsem žila s mužským, který mě do toho tlačil. Jenže víte, když jsem se s tím člověkem rozešla a oschly mi slzy, když jsem konečně jednou pochopila, že ze mě žádná spisovatelka nebude a že mnohem radši budu dělat něco jiného, mně se tím tak ulevilo! Najednou jsem se cítila úplně

osvobozená a mnohem šťastnější a spokojenější než kdykoli předtím. Teď když na to vzpomínám, tak mi připadá, že jsem opravdu byla hloupá, jestli mi to trvalo tak dlouho, než jsem se našla. Prostě mě do toho psaní tlačili, až jsem vlastně začala věřit, že si to taky přeju. Jenže mi to nešlo, neměla jsem na to, hodně jsem se u toho nadřela a byla jsem věčně otrávená.“ Zasmála se. „Asi si myslíte, že jsem blázen.“

„Samozřejmě že ne. Co jste psala?“

„Dlouho jsem psala do jednoho časopisu pro ženy, chodila jsem za lidmi a dělala s nimi rozhovory, pak jsem psala o jejich životě a když jsem nemohla nikoho zajímavého najít, tak jsem si prostě životy vymýšlela. Ale pojďme mluvit o něčem jiném. Bylo to hrozné.“

„Jsem rád, že jste z toho unikla.“

„Jo. Já taky,“ řekla procítěně. „Víte, já teď vypadám úplně jinak a taky se jinak cítím. Určitě jsem i zdravější. Měla jsem věčně rýmy a chřipky a necítila se dobře. Teď jsem v pořádku.“ Oči jí jiskřily. Bylo vidět, že má pravdu. „A co vy?“ zeptala se. „Vy jste asi podobný případ, s ničím si neděláte moc hlavu, je to na vás vidět.“

„Opravdu?“

„Že se nepletu?“

„V zásadě asi ne.“

Máme oba štěstí, pomyslel jsem si střízlivě, když jsem platil. Nedělat si s věcmi těžkou hlavu, to je vzácný dar ve světě plném strastí. Je to poklad, kterého si lidé málo váží a kterého se vzdávají ve prospěch agrese, hrabivosti a rituálů. Tak mě napadlo, že pazourkoví lidé před deseti tisíci lety byli možná taky bezstarostní. Nebo možná ne.

Šli jsme s Nell pěšky zpět k vozu zaparkovanému poblíž kanceláře. Řekla, že bydlí jenom asi dvacet minut jízdy odtud v maličkém bytě u jezera.

Na dobrou noc jsme se krátce políbili na tvář. Poděkovala mi za večer a vesele řekla, že se uvidíme v neděli, tedy pokud se zítra, to je v sobotu, nezhroutí pod tíhou povinností, které ještě musí splnit. Díval jsem se za ní a za koncovými světly jejího vozu, až zmizela za rohem. Pak jsem se pěšky vrátil do hotelu, výborně se vyspal a příští den ráno přesně v deset hodin jsem se dostavil do kanceláří na nádraží Union Station.

Úřednice kanceláře pro styk s veřejností byla neobyčejně schopná dáma, která z Nellina referátu usoudila, že patřím mezi herce, neboť už v minulosti hercům pomáhala, a já jí to nevymlouval. Zavedla mě do velké hlavní haly nádraží, stručně zarecitovala, že je 250 stop dlouhá, 84 stopy široká a že má klenutý keramický strop vysoký 88 stop. Pak mě velkými těžkými dveřmi zavedla o patro níž do velké, bílé a zdaleka ne tak vznešené prostory, jakou představovala hlavní hala, kde se zřejmě nacházel nespočet míst pro přípravu jídla, prádla a všeho možného pro vlakové soupravy. Byla tam taky malá elektrárna a čalounické a lakýrnické dílny.

„Tudy,“ řekla a vedla mě s klapajícími podpatky. „Tady máme uniformy. Tady se o vás postarají.“ Otevřela dveře, vstřčila mě dovnitř a řekla krátce: „Tady máte herce,“ kývla na mě a zanechala mě mému osudu.

Personál v „uniformách“ byl vlídný, ochotný a schopný. Jedna žena pracovala u šicího stroje, jiná u počítače a třetí se mě zeptala, jaké mám číslo límce. Dokola místnosti byly police, na kterých ležely stovky poskládaných jemných světlešedivých košil s proužkem, s pruhovaným límcem a rukávy s manžetami na knoflíček. „Manžety musíte mít stále zapnuté, pokud nemýjete nádobí.“

Ještě abych myl nádobí pomyslel jsem si v duchu.

Na dvou dlouhých věšácích byly na ramínkách navěšené vesty barvy zralého obilí. „Všechny knoflíky musejí být stále zapnuté.“

Visely tam taky dlouhé řady šedých kalhot, šedých sak a bohatství krabic plných šedožlutotmavočerveně pruhovaných kravat.

Můj pomocník byl velmi pečlivý a dbal, aby všechno, co mi předá, opravdu padlo. „Zaměstnanci VIA musejí být vždy dokonale oblečení a perfektně upravení a čistí. Každému vždycky poradíme, jak si udržovat oblek v pořádku.“

Předal mi šedé sako, dva páry šedých kalhot, pět košil, dvě vesty, dvě kravaty, šedý plášť do deště, a kdykoli mi podal kus oděvu, zavolal na ženu u počítače číslo velikosti. „Máme velikost všech zaměstnanců v celé Kanadě.“

Zadíval jsem se na sebe do zrcadla a viděl číšníka Tommyho v košili a žluté vestě. Usmál jsem se.

Tommy vypadal spokojeně. „Cítíte se v tom dobře?“ zeptal se mě můj pomocník. „Naprosto.“

„Prosím vás, uniformu noste tak, jak je. Kdybyste změnil jakýkoli detail, okamžitě se pozná, že nejste číšník, ale herec.“

„Děkuju vám.“

„Tuhle uniformu, kalhoty, košili, kravatu a vestu budou mít na sobě všichni členové posádky, pokud jsou ve službě. To znamená, že takhle oblečení budou všichni zřízenci spacích vozů a zaměstnanci jídelního vozu. Jedině kuchyňský personál občas bude mít zástěru.“

Znova jsem poděkoval.

„Hlavní vrchní, vedoucí jídelního vozu, bude mít na sobě šedý oblek. Bez vesty, bez zástěry. Podle toho ho poznáte.“

„Dobře.“

Usmál se. „Řeknou vám co a jak. A teď vám přidělím skříňku, kterou si můžete do neděle půjčit a nechat si tam šaty. Šaty si můžete vyzvednout a před nástupem se v šatně převlíknout. Vlastní věci si vezměte s sebou do vlaku. Až už uniformu nebudete potřebovat, tak nám ji prosím pošlete zpátky.“

„Samozřejmě.“

Když jsem se zase oblékl do svého, odvedl mě dlouhými chodbami do místnosti, kde byly mimořádně úzké skříňky, do kterých se Tommyho šaty jen tak tak vešly. Zamkl dvířka, podal mi klíček, ukázal jak se dostat zpět do velké haly, a krátce se na mě usmál.

„Tak mnoho štěstí a nic nevylejte.“

„Mockrát za všechno děkuju.“

Vrátil jsem se do hotelu a objednal si vůz s řidičem, aby mě zavezl do Woodbinu, odpoledne tam na mě počkal a pak zavezl zpátky. Prý to bude bez problémů, řekli, jistě strávím hezký den, protože je pěkně a neočekává se deštivé počasí. Natočil jsem si vlasy, nasadil brýle proti slunci, oblékl norský svet a odjel splynout s davem na závodistiště.

Ono je vlastně obtížné zapamatovat si cizí tvář po krátkém setkání, pokud k tomu člověk nemá zvláštní důvod anebo pokud na té tváři není něco mimořádného. Byl jsem si celkem jistý, že nikdo z lidí, kteří pojedou vlakem, mě nepozná, i kdybych čirou náhodou vedle některého z nich stál na tribuně. Svou teorii jsem si perfektně ověřil vzápětí u padoku. Bill Baudelaire totiž stál poblíž a díval se, jak davy proudí dovnitř. Zavadil o mě očima jenom na vteřinu a hned se podíval jinam. Napadlo mne, že Bill se svými červenými vlasy a jizvami po akné by se jen tak snadno v davu neztratil.

Přešel jsem k němu a řekl: „Byl byste tak laskav, nevíte, kolik je hodin, pane?“

Podíval se na hodinky, stále mě skoro nevnímal, a oznámil mi svým drsným zvuchým hlasem: „Jedna hodina dvacet pět minut.“ Pak se přese mne zahleděl k bráně. „Děkuju, jsem Tor Kelsey.“

Okamžitě se na mě soustředěně zadíval a pak se rozesmál. „Když mi o tom Val vyprávěl, nechtěl jsem mu věřit.“

„Je tady Filmer?“ zeptal jsem se. „Ano. Přišel na oběd.“

„Dobře. Takže děkuju.“ Přikývl jsem, prošel kolem něj, šel si koupit program a když jsem se za okamžik ohlédl, Baudelaire už byl pryč.

Na závodistišti byly spousty lidí, všude vlály prapory hlásající, že tento dostihový den se zahajuje cesta Velkého transkontinentálního dobrodružného dostihového vlaku. Zkrácené nápisy hlásaly: Dostihový den pro vlak. Na programech byla krásná, skvělá barevná fotografie vlaku projíždějícího prérií. Ve stáncích prodávali červená a bílá trička s nápisem Dostihový vlak, s obrázkem koně a lokomotivy, jak se na sebe dívají. Prodávali taky vlaječky, šátky a baseballové čepičky, opět s nápisem Dostihový vlak. Tu a tam bylo vidět mladé dámy, přes prsa velkou šerpu s nápisem Podpořte kanadské dostihy. Slečny rozdávaly informační letáčky. Pobaveně jsem si pomyslel, že propagační firma věru využívá všech možných prostředků.

Filmera jsem zahlédl teprve před zvláštním dostihem vypsáním na počest dostihového vlaku. Dostih nazvali zcela otevřeně Jockey Club Stakes Race Train ve Woodbinu. Část odpoledne jsem strávil četbou programu. Četl jsem si o majitelích a zjistil přitom, že všichni majitelé uvedení v programu jsou taky v seznamu cestujících, zato žádný z koní. Do Winnipegu a Vancouveru zavezeme tedy čerstvé, nevyčerpané koně.

Filmer v programu jako majitel uvedený nebyl, paní Daffodil Quentinová ano. Když přišla k sedlání svého koně, Filmer ji doprovázel, uhlazený a usměvavý.

Daffodil Quentinová měla načechrané světlé kudrlinky, zvolna stárnoucí tvář a ústa nalíčená velmi výraznou rtěnkou. Měla na sobě černé šaty a činčilový kožich. Pomyslel jsem si, že ta kožešina je skoro zbytečná, v odpoledním slunci bylo teplo.

Nestačil jsem identifikovat všechny majitele, protože oficiality předcházející dostih se odbyly mnohem rychleji než v Anglii. Mercera Lorrimora jsem si však stačil prohlédnout.

Merceru Lorrimorovi, miláčkovi reportérů populárních časopisů, běželi v dostihu dva koně. Lorrimore vskutku loajálně podporoval dostihy. Byl středně vysoký, střední váhy, měl normální postavu a byl k

poznání vlastně jenom díky perfektně ostříhaným, krásným, bohatým bílým vlasům. Tvářil se rozumně a příjemně a ke svému trenérovi se choval hezky. Po jeho boku stála štíhlá, pěkně upravená a dobře oblečená dáma, o níž jsem předpokládal, že je nejspíš jeho žena Bambi. Vedle Lorrimorových stál arogantně vyhlížející mladý muž a unuděná dívka. Nepochybně syn a dcera, Sheridan a Xanthe. Žokeje vyhodili jako pestrobarevné konfety do malých sedel. Hubené, drobné postavy jezdců splynuly s plyným, rytmickým pohybem plnokrevníků. Když pak na dráze kůň zrychlí do klusu nebo cvalu, je pro jezdce pohodlnější stát ve třmenech nad vlnícím se rytmem pohybu zvířete, ale cestou z padoku se žokejové líně kolébali v sedlech jako na velbloudech.

Koně. Nesmírně rád se na ně dívám, nikdy mě to neomrzí. Miluju ta veliká, krásná zvířata s malými mozky a neuvěřitelným objemem instinktů. Vždycky, všude na světě jsem se cítil dobře, když jsem se o ně mohl starat, když jsem je mohl jezdit nebo když jsem se na ně mohl dívat a sledovat jejich výkony.

Lorrimorovi měli vskutku kanadské barvy. Jasně červenou a bílou jako kanadská vlajka s javorovým listem. Daffodil Quentinová měla žlutou, bleděmodrou a tmavozelenou. Její dostihové barvy byly však mnohem tlumenější než ty, jaké sama nosila.

Daffodil, Filmer a všichni ostatní majitelé zmizeli nahoře na tribuně za skleněnou stěnou, odkud se dívali na dráhu, a já sešel dolů, abych byl poblíž a mohl dobře vidět na šťastného majitele, až přijde pozdravit vítěze.

V dostihu na jeden a půl míle běželo čtrnáct koní, o jejichž formě jsem nevěděl nic, jedině co jsem se dočetl v programu. V Anglii jsem ovládal současný stav věcí tak přesně, jako když se člověk dívá zvětšovací sklem na mapu světa. Znal jsem všechny hlavní cesty i postranní uličky, i ty nejmenší drobné zatačky. Věděl jsem, kdo zná koho, kdo s kým drží a kdo se koho straní, po čem kdo prahne. V Kanadě jako by mi chyběl radar, jako bych byl slepý.

Woodbinský dostih na počest vlaku se na cílové rovině vyvinul velmi zajímavě, k nesmírnému potěšení ontarijského Jockey Clubu. Tribuny bouřily a jásaly. Lorrimorovy červenobílé barvy v posledním okamžiku však předstihl záblesk bleděmodré s tmavozelenou a řada jásajících záupělů.

Daffodil Quentinová sešla dolů, prošla kolem mne v oblaku činčily, vzrušení a těžké voňavky. Koketně se naparovala, přijímala gratulace, pak trofej, a Filmer, který se od ní nehnul, jí galantně políbil ruku.

Neodsouzený vrah, pomyslel jsem si, líbá ruku dámě, která je možná podvodnice. Pěkné. Televizní kamery předly a vrhaly blesky jasnější než slunce.

Zahlédl jsem Billa Baudelaira. Mračil se a já tušil, jak by celou situaci asi komentoval John Millington.

Člověku se z toho dělalo nanic.

6

V sobotu večer a v neděli ráno jsem si zabalil dvě zavazadla, nový kufr z Londýna a měkkou tašku, kterou jsem si koupil v Torontu. Do kufru jsem uložil oblek bohatého mladého majitele, kašmírový pulovr, bělostné košile, a do tašky oblečení vhodné pro skromnějšího člověka, pro číšníka Tommyho mimo službu. Džíný, trička, vlněnou čepici a šortky. Norský svetr, který jsem měl na sobě ve Woodbinu, jsem raději zabalil do kufru pro případ, že by si ho někdo pamatoval, a oblékl jsem si tmavé kalhoty, rozhalenku a tmavomodrou bundu na zip se světle modrým úpletem u krku a na rukávech. Elegantní drahé boty bohatého majitele musely pryč.

Tommy si v souladu s pokyny oddělení uniforem oblékl lesklé, nové černé boty a černé ponožky.

Do Tommyho tašky jsem ještě přibalil aparát schovaný v dalekohledu, kulmu na vlasy (jeden nikdy neví).

Fotoaparát v zapalovači jsem jako obvykle měl v kapse. Tommy si taky od bohatého majitele vypůjčil holicí strojek, kartáček na zuby, spodní prádlo, pyžamo a filmy do foťáků. Kufr, ve kterém jsem měl cestovní pas, jsem opatřil visačkou Merry a spol. a adresou vancouverského hotelu Four Seasons. Na tašce identifikace nebyla. Když jsem všechno zabalil, zavolaal jsem plukovníku Cattovi do Anglie, vyprávěl mu o Daffodil Quentinové a o dojemné scéně u odsedlávání vítězů.

„Zatraceně,“ ulevil si. „Proč se musí tohle stát. Vždycky vyhra-jou ti nesprávně.“

„Publikum to moc nevzrušilo,“ řekl jsem. „Kůň byl favorizovaný jako třetí, takže si na něj vsadilo hodně lidí, a pro ostatní majitele se Daffodil Quentinová zdá přijatelná, lze předpokládat, že o historii s jejími třemi mrtvými koňmi nic nevědí. Filmersi je určitě taky získá, protože víme, jak se dovede chovat civilizovaně. Předpokládám taky, že zpráve o soudním jednání s Filmerem tady mnoho pozornosti nevěnovali, vždyť skončilo, sotva začalo. V každém případě Filmer | odjel ze závodiště s Daffodil. Mám dojem, že jeli jeho vozem, se] šoférem.“

„Škoda, že jste je nesledoval.“

„No, já je vlastně sledoval, najatým autem. Vrátili se do hotelu, kde bydlí Filmer i ostatní majitelé z vlaku, tam šli do baru na skleničku. Pak Daffodil odjela svým rollsem a Filmer šel nahoru! do pokoje. Nic

zvláštního se nedělo. Vypadal klidně.“

Plukovník se zeptal: „Jste si jistý, že vás v hotelu neviděli?“

„Úplně jistý. Vstupní hala hotelu je velká jako hlavní nádraží a byla tam spousta lidí, všelijak posedávali a čekali na jiné lidi. Bylo to snadné.“

Bylo opravdu snadné sledovat je ze závodíště, protože když jsem vyšel ven, kde na mě čekal řidič s vozem, viděl jsem i z dálky jasně Daffodil, jak jí u vyjezdu Filmer a šofér pomáhají nastoupit do tmavomodrého rolls-royce. Můj řidič se sice tvářil všelijak, ale aniž by se ptal proč, přistoupil na to, že pojedje za rolls-roycem a vynasnaží | se držet ho v dohledu, pokud to půjde. Dařilo se mu to snadno až do centra. U hotelu jsem mu zaplatil v hotovosti, dal jsem mu trochu navíc a propustil jsem ho. V okamžiku, kdy jsem vstupoval do haly, jsem jen tak tak stačil zahlédnout Filmera mizet v temném baru.

Celá ta akce neměla valné výsledky, ale na to jsem byl zvyklý, tak to bývalo často. Jedině když člověk důkladně pozná, jak věci probíhají normálně, povšimne si, když něco z normy vybočí.

„Nemohl byste mi říct,“ zeptal jsem se opatrně plukovníka, „jestli Filmer vyslovil nějakou vyhrůžku týkající se vlaku?“

Chvilí bylo ticho. Pak řekl: „Proč se ptáte?“

„Tak. Přivedla mě na to jedna poznámka Billa Baudelaira.“

Po krátké odmlce odpověděl: „Filmer zuřil. Prohlásil, že ho dostihové společenství na celém světě^může stíhat jak chce, on se postará o to, aby jeho soukolí rozbil. Že všichni budou litovat.“

„Kdy to prohlásil? A taky proč... a před kým?“

„No... totiž...“ Váhal a pak vzdychl. „Jak víte, tak se stává, že se věci pokazí. Když ho soud zprostil viny, zasedala disciplinární komise v Jockey Clubu. Zavolali si Filmera na Portman Square a pro budoucnost ho varovali, aby se koukal náležitě chovat. Filmer řekl, že na něj nikdo nic nemá, a počínal si tak nesnesitelně a arogantně, že jeden člen výboru ztratil nervy. Řekl Filmerovi, že je zmetek a že nikdo v celém světě nezamhouří oka, dokud se nám nepodaří zakázat mu činnost, a že to pro budoucnost bude hlavní cíl všech dostihových funkcionářů.“

„To trochu přehnal.“ Taky jsem si povzdechl... „Předpokládám, že jste u toho byl osobně?“

„Ano. Víte, zuřil tak, že byste ten vztek mohl nakrájet nožem. Hrozně nabitá atmosféra, nebylo to pěkné.“

„To asi ne. Je tedy dobře možné, že Filmer opravdu míří na ten vlak.“

„Je to dobře možné.“

V každém případě námaha, kterou vynaložil, aby se do vlaku dostal, nevěstila nic dobrého.

„Ještě něco byste asi měl vědět,“ řekl plukovník, „včera John zahlédl Jasona, syna Ivora Horfitze, jak se fláká kolem váznice v Newmarketu. Tak si s ním promluvil.“

Většinou když si Millington s někým „promluví“, trvá dotyčnému řadu dní, než se vzpomene. Svým způsobem dokázal lidem nahnat strach stejně jako Derry Welfram nebo sám Filmer.

„Jak to proběhlo?“ zeptal jsem se.

John mu řekl, že není příliš moudré dělat poslíčka na závodíštích a vyřizovat věci pro otce, který má na dostihy zakázaný přístup. Řekl, že pokud Jason získá nějaké informace, má je předat jemu, Johnu Millingtonovi. Jak jsem pak slyšel, Jason Horfitz prohlásil, že nehodlá nikomu předávat žádné informace, protože nechce skončit v příkopu.“

„Prosím?“

„John Millington na to samozřejmě vyletěl, ale už z toho nešťastného Jasona nedostal ani slovo. Prý se celý rozsypal a pak doslova utekl, říkal John.“

„Myslíte, že Jason ví totéž, co věděl Paul Shacklebury?“ zeptal jsem se zvolna. „Neřekl on sám Shackleburymu, o co šlo? Nebo myslíte, že to s tím příkopem plácí jenom tak?“

„Boží vědí. John na tom pracuje.“

„Zeptal se Jasona, co bylo v té aktovce?“

„Ano, zeptal. Ale Jason to buďto nevěděl anebo byl příliš vyděšený, než aby se z něj dalo něco vyrazit. John říkal, že se strašlivě vylekal, že se vůbec o té aktovce ví. Prý to nemohl pochopit.“

„Zajímalo by mě, jestli to řekne otcí.“

„Jestli má rozum, tak ne.“

Moc rozumu nemá, napadlo mě, ale zato má strach a ten nejlíp posílí pud sebezáchovy.

„Kdybych se ještě něco dozvěděl,“ pokračoval plukovník, „tak vám nechám zprávu u...“ Opět bylo znát, že se mu to nelíbí, „... u paní Baudelairové starší. No a jinak... mnoho štěstí.“

Poděkoval jsem mu, zavěsil a celý spokojený jsem se vydal se svými dvěma zavazadly na Union Station.

Členové posádky už se scházeli v šatně, když jsem tam došel a představil se jako Tommy, herec.

Usmívali se a chovali se ke mně velkoryse. Prý je vždycky baví detektivky, prý už předtím pracovali s

herci. Určitě nám to spolu půjde, prý se o to postarají.

Vrchní číšník, vedoucí celé posádky jídelního vozu, byl menší, štíhlý, úpravný Francouz jménem Emil. Byl asi čtyřicetiletý a měl tmavé jasné oči.

„Mluvíte francouzsky?“ zeptal se a potřásl mi rukou. „Všichni zaměstnanci VIA musejí umět francouzsky. Je to naše zásada.“

„Trochu ano,“ přikývl jsem.

„To je dobře. Herec, co s námi byl naposledy, neuměl. Jenže tentokrát máme kuchaře z Montrealu, takže se vám může stát, že se v kuchyni bude mluvit francouzsky.“

Přikývl jsem a už mu nevykládal, že od chvíle, kdy jsem vyšel ze školy, jsem franštinu používal jedině ve stájích a ne v kuchyních, a že moje franština kromě toho jistě za poslední léta notně zrezavěla. Během svého cestování jsem se naučil několik jazyků tak napůl, a vždycky když bylo třeba, se mi nějak z hlavy vynořily. V Billigvální Kanadě s anglickými a francouzskými nápisy jsem si najednou uvědomil, že od svého příjezdu automaticky a bez obtíží francouzsky čtu.

„Pracoval jste už někdy v restauraci?“ zeptal se Emil.

„Ne, nikdy.“

Pokřčil dobrosrdečně rameny. „Ukážu vám jak prostřít, a pro začátek budete dneska dopoledne roznášet jenom vodu. Pokud budete během jízdy nalévat jakoukoli tekutinu, tak vždy po malých dávkách a držte hrníček nebo skleničku blízko u těla. Rozumíte? Je vždycky dobře dělat jenom malé pohyby.“

„Ano, rozumím.“ Skutečně jsem mu rozuměl.

Podal mi výtisk jízdního řádu a dodal: „Je zapotřebí, abyste věděl, kde stavíme. Cestující se na to vždycky ptají.“

„Dobře. Děkuju.“

Znova dobromyslně přikývl.

Převlékl jsem se do Tommyho uniformy a seznámil se s dalšími členy posádky. S Oliverem, číšníkem ze zvláštního jídelního vozu, tedy s kolegou, s několika zřízenci ze spacích vozů. Na každý vůz připadal jeden. Pak tam byl usměvavý Číňan, kuchař pro patrový jídelní vůz, kde se stravovali stájníci a další lidé, a bezúsměvný Kanadčan, kuchař hlavního jídelního vozu, ve kterém se měla stravovat většina diváků a posádka. Francouzský kuchař z Montrealu se ještě nedostavil, jak jsem brzy zjistil, vlastně nedostavila, protože to byla dáma a převlékala se v dámské šatně.

Všichni měli na sobě kompletní uniformu včetně šedého pláště do deště. Tak jsem si ho taky oblékl.

Ostatní Tommyho šatstvo jsem zabalil do tašky a byl jsem připravený k odjezdu.

Nell si se mnou domluvila, že se sejdeme v ten den ráno v kavárně ve velké nádražní hale, kde členové posádky často čekají na vlak. Tak jsem se tam tedy vydal se svými zavazadly, s Emilem a několika ostatními. Ti si okamžitě objednali velké porce místní speciality, mrkvového dortu, jako by se báli hladomoru.

Nell tam nebyla, ale zato tam byl Zak a někteří další herci. Seděli u stolků po čtyřech, popíjeli skvělou oranžádu a nejedli mrkvový koláč. Nejspíš kvůli kaloriím.

Zak mi oznámil, že se chystá do recepční haly, aby se podíval, jak se věci mají, a že tam je taky Nell s cestujícími.

„Prý si chcete poslat kufr až do Vancouveru zavazadlovým vozem,“ řekl a vstal.

„Ano tenhle.“

„Dobře. Nell říká, že ho máte přinést tam, kde se shromažďují cestující. Pojdte, ukážu vám, kde to je.“

Přikývl jsem, řekl Emilovi, že se hned vrátím, a následoval Zaka přes velkou halu za jeden, za dva rohy až k hlučícímu roji lidí v prostoru připomínajícím letištní odletovou halu.

Po celé délce ozdobné mříže byl připevněný transparent, který nikdo nemohl přehlédnout. Byl dobře dvanáct stop dlouhý a na bílém podkladu nesl červený nápis: VELKÝ TRANSKONTINENTÁLNÍ DOBRODRUŽNÝ DOSTIHOVÝ VLAK. Pod tím bylo drobnějším modrým písmem napsáno: Ontarijský Jockey Club, Merry a spol. a VIA slaví kanadský dostihový sport.

Shromáždilo se tam už asi čtyřicet cestujících v družné atmosféře, v příjemném vzrušení, na klopě cedulky s jmény a karafiáty, v ruce skleničky s pomerančovým džusem.

„Původně tam mělo být šampaňské,“ řekl Zak suše. „Jenže není. Má to něco společného se zákonnými předpisy o pití v neděli.“ Rozhlížel se po shluku lidí z místa, kde jsme stáli, tedy z odstupů asi dvaceti kroků. „Hele, tamhle je Ben. Už válí, loudí z Raoula peníze.“

Scénka byla i na dálku jasně čitelná a vypadala neobyčejně přirozeně. Kolemstojící se tvářili zaraženě a rozpačitě.

Zak přikývl kudrnatou hlavou a začal rychle luskat prsty. Teď jsem cítil, jak v něm hladina energie stoupá,

když plody jeho fantazie začaly skutečně dozrávat. Všiml jsem si taky, že je mírně nalíčený. Ne tělkou nebo něčím nápadným, vůbec ne, měl jen trochu tmavší obočí a řasy, tmavší ústa, byl prostě výraznější, nesnažil se vypadat jinak. Herec stojící za scénou a sbírající síly.

Zahlédl jsem Mavis a Waltera Bricknellovy, jak se tváří ustaraně, zcela podle plánu, taky jsem viděl a slyšel Angeliku, každého se vyptávající, jestli neviděl Steva.

„Kdo je Steve?“ zeptal jsem se Zaka. „Nemůžu si vzpomenout.“

„Její ctitel. Zmešká vlak.“

Pierre a Donna se začali hádat, čímž uvedli do rozpaků další skupinku cestujících. Zak se zasmál.

„Výborně, jde to dobře.“

Giles-vrah, který předtím s námi seděl v kavárně, se vmísil mezi cestující a choval se velice hezky ke starším dámám. Zak luskal prsty ještě rychleji a začal si pobrukovat.

Dav lidí se všelijak mísil a v jednu chvíli jsem skulinkou mezi cestujícími zahlédl Julia Apolla Filmera, taky vraha, rovněž neobyčejně milého k dámě nikoli tak staré; okouzloval Daffodil Quentinovou.

Zhluboka jsem se nadechl. Zapůsobilo to na mne. Skoro jsem se roztřásl. Teď, když už se všechno dalo do pohybu, když jsem se ocitl tak blízko něj, byl jsem napjatý a plný energie jako Zak a nepochybně jsem trpěl stejnou trémou a úzkostí, aby se nestala žádná chyba.

Daffodil rozverně poplácávala Filmera po ruce.

Pěkně, pomyslel jsem si.

Ben, herec, se vynořil vedle těch dvou a pokračoval ve své úloze. Zahlédl jsem, jak se na něj Filmer dívá, a i na dálku mi bylo jasné, že mu říká: „Jděte pryč.“

Ben vycouval. Udělal moudře. Dav se zas nějak přeskupil a já už na Filmera a jeho krásku neviděl.

Rázem jsem se uvolnil a teprve v tu chvíli si uvědomil, že jsem předtím ztuhl. Musím si na to dávat pozor, pomyslel jsem si.

Dorazili Lorrimorovi. Všichni se tvářili stejně jako včera. Každý člen rodiny po svém, příjemně, nezúčastněně, arogantně, znuděně.

Mercer už se vžíval do atmosféry, Bambi byla odtazitější. Sheridan se tvářil velmi povýšeně. Xanthe, pomyslel jsem si, by mohla být docela hezká, jen kdyby se usmívala.

James Winterbourne, herec, odložil na ten den červený klobouk, oholil se a ve své roli člena Jockey Clubu zvolna procházel mezi lidmi. Protože se na místo dostavil i skutečný Jockey Club, zosobněný Billem Baudelairem, kterého dohromady nikdo neznal, jedině snad jeden nebo dva majitelé, se kterými si povídal, docela mě zajímalo, jestli mu nebude dělat starosti, když mě neuvidí mezi cestujícími. Tiše jsem doufal, že snad ne.

Z hlučného davu se vynořila Nell a přišla ke mně. Držela si k tělu desky se spisy a oči jí zářily. Zase měla na sobě přísně elegantní kostým, tentokrát šedivý, a bílou halenku. Nejspíš na oslavu teď halenku zdobila šňůra korálů, perel a křišťálů.

„Tak už to začalo.“ řekla. „Připadá mi to neskutečné po tolika měsících příprav. Nejradši bych vám oběma dala pusu, jenže to nejde. Já vás vlastně ještě neznám, ale myslíte si, jako že jsem vám tu pusu dala.“

Zatím jde všechno dobře. Pierre a Donna se krásně hádají. Jak ona to jen dokáže, že se rozbřečí, kdykoli se jí zachce? Tohle je ten kufr do Vancouveru? Prosím vás, dejte ho tamhle k těm ostatním, které posíláme zavazadlovým vozem.

Mercer Lorrimore musím říct je roztomilý, a to je příjemné. Opravdu se mi ulevilo. Zatím nedošlo k žádné katastrofě, ale cestou se určitě něco vyskytne. Mám obrovskou náladu, a to nepijeme šampaňské, ale jenom pomerančový džus.“

Došel jí dech, rozesmála se, a já řekl: „Nell, prosím vás, kdyby se vás Bill Baudelaire ptal, jestli tu jsem, tak mu řekněte že ano, ale neříkejte kde.“

Zatvářila se zmateně, ale nebyl čas se dohadovat. „Já... no dobře.“

„Děkuju.“

Přikývla a obrátila se k odchodu, aby se mohla věnovat cestujícím. James Winterbourne jí vyšel vstříc a šel taky za Zakem.

„Kopí bych do toho,“ stěžoval si. „Ten zatracený předseda ontarijského Jockey Clubu, myslím ten nefašovanéj, tady je a pozdraví cestující osobně. Takže já mám po kšeftu.“

„My jsme ho samozřejmě pozvali,“ řekla Nell. „Pozvali jsme ho hned z kraje, než se z toho stal tak obrovský podnik. Zřejmě se dodatečně rozhodl, že se tu opravdu ukáže.“

„No jo... ale co teď s mým honorářem?“

„Ten dostaneš,“ řekl Zak rezignovaně. „Vrať se k těm lidem a bav je a říkej jim všem, že to bude skvělý a že se budou ohromně bavit.“

„Dyt'to dělám celou dobu,“ bručel Winterbourne, ale poslušně se obrátil a šel plnit úkol.

„Když teď o tom uvažuju,“ řekla Nell zamračeně, „tak jsem vlastně před řadou dní dostala nějaký vzkaz, že předseda asi přijde, ale nevěřila jsem, že to myslí vážně. Měla jsem v kanceláři jenom vzkaz, protože volal, když jsem byla někde pryč. Na lístku bylo napsáno: Plukovník přijede. Já žádného plukovníka neznala. Je předseda plukovník?“

„Ano,“ řekl jsem.

„No nic. Však se tolik neděje. Radši půjdu a zeptám se ho, jestli něco nepotřebuje.“ Klidně odpěchala.

Zak si povzdechl: „Tenhle honorář jsem si mohl ušetřit.“

Jak to?“

„No Merry a spol. mi platí fixní částku za celou produkci. Já potom najímám herce a platím jim. Co zbude, je moje, pokud ovšem něco zbude.“

Náhle bylo slyšet vzrušené hlasy. Dav se jaksi rozptýlil, lidé se uklízeli ke straně a uprostřed vznikl prázdný prostor. Bylo ticho.

Zak a já jsme se automaticky šli podívat, co se děje. Zak první, já v jeho stínu.

Na zemi ležel herec Raoul a nad ním se skláněli Donna a Pierre. Pomáhali mu vstát. Raoul si otíral nos hřbetem ruky, všichni viděli, že mu teče krev.

Mavis Bricknellová „začala hlasitě a pohoršeně vykřikovat. „Praštil ho! Praštil ho. Ten mladík našeho trenéra bezdůvodně uhodil.“ Ukázala na Sheridana Lorrimora stojícího zády ke scéně. Zadíval jsem se tázavě na Zaka.

Řekl suše: „To ve scénáři nebylo.“

Nell situaci urovnala.

Slyšel jsem, jak Sheridan Lorrimore hlasitě a vztekle říká svému otci: „Sakra jak jsem mohl vědět, že to je hra? Ten chlap se choval nemožně. Tak jsem ho praštil. Taky mu to patřilo. Ta holka brečela a chlap do mě strkal. Nemám to rád.“

Otec mu něco pošeptal.

„Cože mám?“ vykřikl Sheridan vysokým hlasem, „omluvit... no prosím. Tak já se omlouvám. Stačí to?“

Mercer syna odvedl pryč do rohu místnosti a atmosféra se postupně znova rozveselila. Lidé pobaveně blahopřáli Pierrovi, Donně a Raoulovi k jejich přesvědčivým výkonům. Raoul hrál na city, tvářil se velkoryse, vše odpouštějící, u nosu kapesník. Díval se na krev, ale moc jí nebylo.

Zak se vztekal, protože Pierra měl ve skutečnosti za chvíli srazit Raoul, za dané situace se to musí nějak změnit. Zanechal jsem ho, ať si to nějak vyřeší, protože nadešel čas, kdy Emil s posádkou budou nasedat a já musel zpátky do kavárny.

Z mrkového koláče zbývaly jen drobky a hrníčky na kávu byly prázdné. Mezitím dorazil autobus plný stájníků. Všichni na sobě měli džíny a trička s nápisem DOSTIHOVÝ VLAK. Emil se zadíval na hodinky a v tu chvíli dorazil další člen posádky se zprávou, že počítač dole ve služební místnosti hlásá, že vlak právě vjel do stanice, šesté nástupiště, sedmá kolej, podle plánu.

„Bon,“ řekl Emil s úsměvem. „Takže Tommy, vaše povinnosti začínají.“

Všichni posbírali zavazadla a v neuspořádaném hloučku se vydali tam, kde se už shromáždili cestující. Jak jsme se blížili, slyšeli jsme skutečného předsedu ontarijského Jockey Clubu všechny vítat před dobrodružnou cestou a viděli jsme, jak Zak a ostatní herci čekají, až s proslovem skončí, aby mohli pokračovat ve hře.

Herec Jimmy měl na sobě tmavou uniformu železniční společnosti VIA, Zak byl soustředěný a Ricky čekal na svůj slavný krvavý výstup. Díval se do malého zrcátka, jestli mu ze zaka-muflážované rány na hlavě „teče“ krev v uspokojivém množství.

Zak se ohlédl na posádku, uviděl mě a zdvihl palec pro štěstí. Předseda Jockey Clubu skončil řeč a sklidil potlesk. Zak klepl na rameno Rickymu, ten schoval zrcátko do kapsy a úspěšně zahájil výstup „přepadli mě, přepadli mě!“ Počínal si velmi přesvědčivě.

Emil s posádkou a já jsme se nezdržovali, nepřihlíželi jsme, prošli jsme kolem a sestoupili do prostoru nástupiště. Bylo už pozdní dopoledne, ale světlo se zdálo nepřírozené a tlumené díky vysokému klenutému stropu chránícímu nádraží před kanadským počasím.

Dlouhý vlak už tam stál. Tiše syčel, stříbřitý, těžký, táhnoucí se do obou stran, kam až oko v šeru dohlédlo. V kanceláři Merry a spol. jsem se poučil, že všechny vagóny jsou z vlnitých hliníkových plátů, každý osmdesát pět stop dlouhý. Vagónů bylo celkem patnáct – včetně toho, kde byli ustájení koně, zavazadlového a soukromého vozu Lorrimorových. Když se k tomu přičetla i lokomotiva se strojovnou, tak byl vlak dlouhý čtvrt míle.

Vlastně dva furlongy, napadlo mě pobaveně, to se spíš hodí na dostihový vlak. Třikrát kolem vlaku by byl

delší kurs než Derby.

Na vlaku byl připevněný další dlouhý transparent, aby pasažéři věděli, jakým vlakem jedou, kdyby snad měli nějaké pochybnosti. Posádka se rozdělila do dvou skupin, jedna šla vlevo a druhá vpravo podle toho, kdo byl kam přidělen. Já šel za Emilem a zakrátko už jsem nastupoval nikoli do jídelního vozu, ale do jednoho z vozů spacích.

Emil se na chvíli zadíval do notýsku, pak si uložil zavazadlo na poličku v malém kupé a poradil mi, abych si to své uložil vedle. Řekl mi taky, abych si svlékl plášť do deště a sako a pověsil si je na věšáky. To jsme vykonali, zavřeli dveře obou kupé a vystoupili na nástupiště.

„Když stojíme ve stanici, je mnohem jednodušší projít kolem vlaku zvenku,“ vysvětloval. Počínal si velmi úsporně. Procházeli jsme kolem velkých kol, až už jsme dohlédli na konec vlaku, podél jídelního vozu, a vyšvihli se zadními dveřmi na místo budoucích činů.

Zvláštní jídelní vůz byl skutečně zvláštní. S tmavomodročerveným kobercem, velkými čalouněnými křesly, naleštěným dřevem blyštícím se v umělém světle a se skleněnými přepážkami s vyleptanými ptáky. Po obou stranách vagónu byla okna se vzorkovanými záclonkami a nad nimi police se zelenými květinami. Vůz byl asi deset stop široký a dlouhý, vešlo se tam šest oválných stolů po každé straně uličky a u každého čtyři židle. Bylo tam opravdu čtyřicet osm míst Ticho a klid. čekání.

„Pojďte,“ řekl Emil a prováděl mě tou nádherou. „Ukážu vám kuchyň.“

V dlouhé, stříbřité kovové kuchyni už byli dva lidé oblečení v bílých kalhotách, v bílých kabátcích, na hlavách velké bílé čepice. Drobná paní vrchní kuchařka z Montrealu a vysoký štíhlý mladík, který se nám představil jako Angus. Mimořádný kuchař, zaměstnanec firmy, která pro tuhle zvláštní výpravu dodávala jídla, jaká se obvykle ve vlaku nepodávají.

S pobavením jsem zjistil, že oba vrchní kuchaři se k sobě chovají se zdvořilým chladem, oba si vyhrazují svá teritoria, protože jsou oba zvyklí velet.

Emil zřejmě posoudil tu atmosféru podobně, protože s velitelskou rozhodností prohlásil: „Tenhle týden,“ řekl, „to tady má na povel Angus. Simona mu bude pomáhat.“ Na Angusovi bylo vidět, že se mu ulevilo, Simona se tvářila dotčeně. „Bude to tak, protože Angus a jeho společnost připravili menu a dodali jídlo,“ dodal Emil, aby už nebylo o čem diskutovat.

Bylo jasné, že tím je záležitost vyřízená. Emil mi pak vysvětlil, že prostírání, příbory a sklenice pro tuhle cestu připravila dodavatelská firma. Pak už se dlouho nezdržoval a ukázal mi kde co najít a jak prostřít. Sledoval, jak podle jeho vzoru prostírám druhý stůl. „Učíte se rychle,“ řekl pochvalně. „Když se budete pilně cvičit, tak nepoznají, že nejste číšník.“

Cvičil jsem se asi na polovině zbývajících stolů, zatímco ostatní prostírali skuteční zaměstnanci, číšník Oliver a číšnice Cathy. Počínali si bezchybně a usmívali se, když jsem něco pokazil. Brzy jsem se naučil sledovat, co dělají, a napodobil jsem jejich pracovní rytmus, jak jen to šlo. Emil pak přehlédl připravený jídelní vůz kritickým okem a prohlásil, že než týden uplyne, dokážu i složit správně ubrousek. Všichni se usmívali. Bylo zřejmé, že už teď ubrousky skládám správně, a já z toho měl až směšnou radost. Taky mě to uklidnilo.

Kolem okna se mihla červená čepice nosiče, za ním kráčeli Lorrimorovi.

„Už nastupují,“ řekl Emil. „Jakmile vlak vyjede, naši cestující přijdou na šampaňské.“ Pilně připravoval vysoké sklenice a led. Ukázal mi, jak servítek ovinul kolem hrdla láhve, aby neukápla ani kapka, až budu nalévat. Zřejmě zapomněl, že mně původně chtěl svěřit jenom vodu.

Vlak začal ožívat, z venku se ozývaly hlasy. Podíval jsem se vzadu ze dvířek jídelního vozu směrem k lokomotivě a viděl jsem, jak cestující šplhají do spacích vozů a jak za nimi nosiči vyhazují zavazadla.

Několik lidí nastupovalo taky do vagónu za jídelním vozem, kde byla tři spací kupé, velký salón a vyhlídkové patro. Zjistil jsem, že se mu říká vyhlídkový.

U vchodu na perón, kde se tísnili cestující, Nell plnila svou roli a obvazovala velice realisticky krvácejícího Rickyho. Když scénka skončila, odešla dozadu a okny nahlížela do vagónů. Zřejmě někoho hledala. Ukázalo se, že hledá mě.

„Přišla jsem vám říct, že vlakvedoucí – to je někdo jako kapitán lodi – ví, že jste takříkajíc od bezpečnostní služby, takže mi slíbil, že vám pomůže, v čemkoli bude zapotřebí. Ataky vás všude pustí. Máte přístup do všech prostor vlaku bez jakékoli diskuse. Můžete i do strojovny ke generátoru a na lokomotivu, oba strojvůdci vás tam pustí, jen co jim o vás řekne. Až se s nimi setkáte, stačí když se ohlásíte jako Tommy.“ S obdivem jsem se na ni zadíval. „Jste skvělá.“

„Vidíte?“ usmála se. „Bill Baudelaire se na vás ptal, řekla jsem mu, že jste tady a že jste nastoupil už před chvílí. Tvářil se spokojeně. Já si teď musím nějak poradit s lidmi, kteří si nedají říct a stěhují se do nesprávných kupé...“ ještě než dořekla větu, byla na odchodu. Vyšplhala se do spacího vozu před

jídelním vozem a zmizela.

V tom spacím voze bylo Filmerovo kupé.

Bylo pro mne dočista snadné odstěhovat se z jeho bezprostředního sousedství, automaticky mě museli přemístit, jakmile jsem se zařadil mezi posádku. Sice jsem si přál mít ho co nejvíc na očích, ale vrážet do něj několikrát za den v chodbičce by určitě nebyla nejmoudřejší cesta k anonymitě.

Do jídelního vozu přicházeli lidé a usazovali se u stolů bez ohledu na to, že vlak ještě stojí ve stanici.

Nějaká příjemně vyhlížející paní se ptala Emila, kam si má sednout, a on odpověděl: „Kdekoli si přejete, madam.“ Muž, který ji provázel, si objednal dvojitou skotskou s ledem, ale Emil mu sdělil, že alkohol můžeme servírovat teprve po odjezdu. Byl zdvořilý a ochotný. Pilně jsem ho sledoval a učil se.

Přišel Mercer Lorrimore a za ním jeho rozladěně se tvářící paní.

„Kam si máme sednout?“ zeptal se mě Lorrimore a já odpověděl: „Kdekoli si přejete, pane.“ Přesně podle Emila, který se uznale a pobaveně usmál.

Mercer a Bambi si sedli k jednomu ze stolů ve středu jídelního vozu. Jejich nepříliš povedená dívka se k nim brzy přidala. „Nechápu, proč musíme sedět tady, když máme svůj vůz!“ řekl Sheridan tak, aby ho každý slyšel.

Matka i dcera se tvářily souhlasně, ale Mercer s tuhým úsměvem nečekaně trpce řekl: „Uděláš, co ti nařídím, jinak si přičteš důsledky.“ Sheridan se tvářil naštvaně, ale i vyděšeně.

Hovořili spolu, jako bych byl vzduch, což jsem do určité míry byl, protože kolem mne procházeli další cestující a všichni se ptali na totéž. „Kdekoli si přejete, madam, kdekoli si přejete, pane,“ opakoval jsem. „Obávám se, že před odjezdem alkohol servírovat nemůžeme.“

Vlak se dal do pohybu náhle a nečekaně. Píšťaly nepískaly, žádné signály nezněly. Rozjel se potichu.

Prostě jsme v jednu chvíli stáli a v další jsme se začali zvolna pohybovat. Kolos dlouhý čtvrt míle se rozjel jako po másle.

Vynořili jsme se z příšeří stanice do jasného poledního světla. V tu chvíli vstoupila do jídelního vozu – od vyhlídkového – Daffodil Quentinová se zlatými kudrlinkami a tvářila se, že je zvyklá, aby jí každý okamžitě přiskočil ku pomoci.

„Kde si můžu sednout?“ zeptala se, aniž se na mě podívala.

„Kdekoli si přejete, madam. Kamkoli si přejete.“

Našla dvě místa nedaleko Lorrimorových, posadila se na jednu židli a na druhou položila kabelku. Pak se obrátila k postaršímu páru, který už u stolu seděl. „Jmenuju se Daffodil Quentinová. Není tohle všechno skvělé?“ řekla dobrosrdečně a dvojice přikyvovala. Znali ji, protože předchozí den její kůň zvítězil. Začali se živě bavit jako ostatně všichni v jídelním voze. Vůbec nebylo třeba čekat, až se prolomí ledy, žádné nebyly. Pokud vůbec nějaká ledová tříšť po včerejším dostihovém dni přetrvala, pak roztála během scének na nádraží. Společnost byla rozjařená a všichni se výtečně bavili.

Emil na mě kývl, abych šel ke kuchyni. Šel jsem za ním do malé předsínky, odkud se přes pult podávala jídla. Předsínka vytvářela jakousi bariéru mezi horkou kuchyní a ostatní prostorou jídelního vozu. Zleva vedly dveře do kuchyně, doprava do chodbičky k dalším vagónům. V chodbičce se objevovali jednotliví cestující, mírně se kolébali, jak vlak přidával na rychlosti. Za pultem Emil otvíral láhve Pol Rogeru. Oliver a Cathy vyndávali sklenice z papírových krabic a stavěli je na malé podnosy.

„Budete tak hodný a pomůžete nám vyčistit skleničky?“ ukázal na jeden tác.

„Prostě mi to nařídte.“

„Tak je vyčistěte.“

„No vidíte, že to jde.“

Všichni se dali do smíchu. Vzal jsem utěrku a začal utírat vysoké štíhlé sklenice. V tu chvíli se z chodbičky vynořil Filmer a prošel kolem nás do jídelního vozu, aniž se ohlédl.

Díval jsem se, jak jde k Daffodil, která na něj energicky mávala, a jak si sedal na místo, kde měla kabelku. Byl ke mně naštěstí zády. Počítal jsem s tím, že se budu pohybovat v jeho blízkosti, ale stejně mě pokaždé vyvedlo z míry, když se objevil. Takhle by to nešlo, pomyslel jsem si, to chce drzost a odvalu, ne aby se mi třásla kolena.

Jídelna už byla naplněná, přesto ještě přicházeli lidé. Dorazila taky Nell, ale brala to věčně. „S tím se muselo počítat, jsou tu i všichni herci. Takže dejte všem šampaňské.“ Prošla do vozu, desky s písemnostmi v ruce, odpovídala na otázky, přikyvovala, usmívala se, prostě udržovala pořádek ve třídě. Emil mi podal tác se skleničkami. „Dejte na každý stůl čtyři. Oliver půjde za vámi a bude nalévat. Začněte od konce vozu.“

„Dobře.“

Nést tác se skleničkami je snadné, když se pod člověkem nepohybuje podlaha. Nicméně se mi podařilo

dojít až na konec vozu a jenom dvakrát se zakymáčet, aniž bych způsobil pohromu. Tři nebo čtyři z lidí, kteří si neměli kam sednout, stáli na konci vozu, mezi nimi herečka Angelika. Dal jsem jim taky skleničku. Angelika si jednu vzala a hrála svou roli. Všem okolostojícím si stěžovala, že ji Steve zklamal a že tomu darebákovi neměla věřit. Ke cti jejímu hereckému umění se od ní lidé začínali odtahovat a tvářili se pohoršeně. Její nářky je přestávaly bavit.

Těsně za mnou šel Oliver a všem naléval útechu v podobě zlatých bublinek značky Pol Roger. Patříčně ve střehu jsem došel ke stolu, kde seděl Filmer a Daffodil. Dal jsem si pozor, abych se ani na jednoho ani na druhého nepodíval, a postavil před ně poslední čtyři skleničky.

V tom Filmer řekl: „Kde já vás už viděl?“

7

Hlavou mi prolítlo dobře padesát možností, jak se situace vyvine, a všechny byly katastrofální. A já si byl přitom tak jistý, že mě nepozná! Byl jsem hloupý a příliš sebevědomý. Chyba.

„Myslím, že to nejspíš bylo v Evropě, v Londýně na večeři před Derby,“ řekla starší paní. „Seděli jsme u čestného stolu... Byli jsme tehdy hosty našeho milého Ezry Gideona, chudáka.“

Zvolna jsem se odsunul a v duchu vzdával díky vzdáleným nebesům. Filmer se na mě vůbec nepodíval, samozřejmě mě nepoznal. Když jsem se na něj konečně ohlédl, vidím, že se stejně jako Daffodil nedívá na mne, ale na své spolustolovníky.

Filmerovi se musí hlavou honit taky ledaco. Spoluzodpovědný za Gideonovu sebevraždu se teď ocitl ve společnosti jeho přátel. Těžko říct, jestli mu to bylo trapné (pravděpodobně ne), ale určitě ho to zarazilo natolik, že si nevšímal číšníků.

Došel jsem pro další skleničky a odnesl je Lorrimerovým. Ti seděli v tom hlučícím davu v oáze ticha a vůbec si mě nevšíмали. Od té chvíle jsem si už byl zcela jistý, že jsem zvolil správnou roli a že v té roli dokážu setrvat neomezeně dlouhou dobu.

Jakmile byli všichni přítomní obslouženi, Zak, hlavní postava – vyšetřovatel, se objevil na scéně jako vichřice a posunul děj k druhé scéně. Sdělil všem dopodrobna, jak se odehrál pokus o krádež jednoho z koní, a ponechal ve vzduchu nezodpovězenou dráždivou otázku, o kterého koně šlo. K pobavení publika pak podrobil výslechu několik skutečných majitelů: „Který je váš kůň, pane? Říkáte Upper Gumtree?“ zadíval se do seznamu. „Aha, tak vy jste pan Harvey Unwin z Austrálie, že? Nemáte tušení, jestli by po vašem koni mohl jít mezinárodní gang?“

Počínal si dovedně a zábavně. Když došel k Merceru Lorri-morovi, Mercer s úsměvem odpověděl, že jeho kůň se jmenuje Voting Right a že neví o ničem, co by koni mohlo hrozit. Bambi se chabě usmívala a Sheridan tak, aby ho všichni slyšeli, prohlásil, že celá věc je naprostá pitomost, a že přece sakra všichni vědí, že o žádný skutečný pokus krádeže koně nejde, ať Zak přestane otravovat a ať jde do hajzlu.

Do zděšeného ticha, kdy Mercer marně hledal slova, se Zak líbezně usmál a pravil: „Vy máte potíže s trávením? Seženu vám nějaké pilulky.“ Pak soucitně Sheridanu poplácal po zádech.

To byla trefa. Celý vagón, všichni diváci vybuchli smíchy, zatímco Sheridan se tvářil jako vrah.

„Teď tu máme Sparrowgrasse,“ pokračoval Zak a zadíval se do své listiny. Počínal si, jako by se nic nestalo. „Kdo je majitelem Sparrowgrasse?“

Starší pán sedící u Filmerova stolu řekl: „Já, moje žena a já.“

„Takže vy jste pán a paní Youngovi? Jste nějak příbuzní s Brighamem Youngem? Ne? To nic. Prosím vás, zakládá se na pravdě, co se povídá, že se někdo pokusil zapálit stáj vašeho Sparrowgrasse? Asi tak před měsícem? Myslíte, že by ty dvě příhody mohly mít nějakou souvislost?“

Youngovi se tvářili ohromeně: „Jak jste se tohle dozvěděl?“

„Máme své zdroje,“ řekl lehce.

Později mi řekl, že v tomhle případě byly zdrojem informací dostihové noviny, které si pilně pročítal, aby měl v zásobě materiál. V každém případě to na cestující velice zapůsobilo.

„Jsem si naprosto jistý, že se nikdo nepokouší mého koně ukrást,“ řekl Young. Ale přece jenom bylo znát, že si na úplných sto procent jistý není. Marná věc, byla to poklona Zakovi.

„Doufejme že ne,“ řekl Zak. „Dobře, a teď komu patří Calculator?“

Herci Walter a Mavis Bricknellovi vzrušeně zvedli ruce. „Nám, nám! Je s ním něco v nepořádku? Musíme se hned přesvědčit. Je to všechno hrozně rozčilující. Jsou koně dobře střeženi?“

„Uklidněte se pane prosím, uklidněte se madam.“ Zak s nimi mluvil jako s malými dětmi. „Merry a spol. zajistili služby zkušeného člověka. Ten se o ně dobře postará. Od této chvíle jsou určitě v bezpečí.“

Scénu ukončil oznámením, že co nevidět zastavíme v Newmarketu, ale aby majitelé z Velké Británie nevystupovali, protože tam dostihy nebudou. (Smích.) Pak dodal, že už je pomalu čas na oběd, ale že doufá, že se do jídelního vozu všichni vrátí na skleničku v půl šesté, kdy se dovědí další zajímavý vývoj

událostí, jak stojí v programu. Cestující hlasitě tleskali. Zak jim zamával a zmizel v chodbičce. Ledva byl z dohledu, přestal mít pružný krok a ramena mu náhle sklesla. Studoval v notýsku co dál. Napadlo mě, jak často se mu asi stává, že narazí na někoho jako Sheridan. Podle jeho reakce soudím, že asi dost často. Emil mě požádal, abych posbíral skleničky po šampaňském, šel nalít vodu a dal na každý stůl misku s bílým chlebem. Sám otvíral víno, zatímco Oliver a Cathy roznášeli talíře s uzeným lososem a misky francouzské polévky z kuchyně. Hosté měli na vybranou.

Problém s nedostatkem místa se více méně vyřešil sám. Mavis a Walter prohlásili: „Náš kůň je nám přednější než jídlo,“ a vydali se na oběd do jídelního vozu pro diváky. Stejně Angelika. Ta zase byla příliš rozčilená, než aby vydržela sedět. Několik dalších – Raoul, Pierre a Donna – se vytratilo po anglicku, až konečně Nell, poté co spočítala hlavy, všechny usadila. Vrah – Giles, jak jsem se zájmem viděl, zůstal v jídelním voze a nadále si získával sympatie všech. Bylo zřejmě nezbytné, aby si ho všichni oblíbili. V Newmarketu jsme zastavili jenom na chvíli a nikdo z britských majitelů nevystoupil. (Škoda.) Po polévce bylo kuřecí fricassé s citrónem a petrželkou.

Povýšili mě z Aquaria na Ganymeda, neroznášel jsem vodu, ale víno. Emil mi moudře nesvěřil odnášení prázdných talířů, protože to vyžadovalo velice dovedné žonglování s příbory, ale směl jsem s ostatními uklízet špinavé popelníky, roznášet čokoládovou pěnu s oříšky, kávu a čaj. Hrničky už byly připravené na stole. Filmer mě naprosto ignoroval a já si dával dobrý pozor, abych nic nevyžil a neupoutal na sebe pozornost. Než oběd skončil, vysloužili si Emil, Oliver a Cathy můj upřímný obdiv, protože za jízdy, kde se pod nimi hýbala podlaha, perfektně naservírovali a sklídili tři chody. Za normálních okolností by hladce zvládli i mou práci.

Když odešli skoro všichni pasažéři (včetně Filmera) a zamířili ke svým kupé nebo do vyhlídkového vozu. sklídili jsme všechny stoly, prostřeli čisté ubrusy a začali sami pomýšlet na jídlo, aspoň já určitě. Všichni ostatní šli do kuchyně se mnou, jenže jakmile jsme tam vstoupili, sundal si Oliver vestu, opásal se zástěrou, navlékl velké žluté rukavice a začal mýt nádobí. Hluboký, obrovitý bezedný dřez ho byl plný. Nádobí po třech chodech po čtyřiceti osmi lidech. S hrůzou jsem přihlížel. „Tohle děláte vždycky?“ zeptal jsem se.

„Kdo by to dělal?“

Cathy vzala utěrku a začala utírat.

„To nemáte myčky?“

„My jsme myčky,“ řekla Cathy.

No nazdar, pomyslel jsem si. Mýt nádobí, to by byl konec. Nicméně jsem sáhl po jiné utěrce a pomáhal jí.

„To jste nemusel,“ řekla. „Ale děkuju vám.“

Angus, kuchař, uklízel své království na druhém konci horké kuchyně a Simone vybalila tlusté sendviče s hovézím. Jedli jsme vestoje. Při práci.

V kuchyni přesto panovala kamarádská atmosféra jako u vojáků v poli. „Zaměstnanci smějí po posledním jídle jíst v hlavním jídelním voze,“ řekl Emil, zatímco vyplachoval skleničky. Chodí tam ale jen po večeři, a to ne vždycky. Brzy jsem pochopil proč, ten první den jsme po sendvičích snědli těch několik málo zbylých porcí po lukulských hodech oběda. „Nikdy nic nevyhazujeme,“ řekla Cathy. „Na takovýchhle výletech nikdy.“

Když jsme s nádobím skončili, ukázalo se, že máme dvě požehnané hodiny volna. Měli jsme se znova dostavit na místo v půl šesté.

Nevím, co dělali ostatní, ale já se bez zaváhání vrhl k předním vagónům plného vlaku. Proplétal jsem se na vratkých nohou zdánlivě nekonečnou řadou spacích vozů, minul jsem i svoje vlastní kupé, prošel hlavním jídelním vozem, pak přeplněným a rozdováděným lehátkovým, třemi dalšími spacími vozy, pak kombinovaným vozem stájníků, (jídelna, kuchyně, salón, vyhlídkové patro), dalším spacím pro stájníky, až jsem se konečně dostal k vagónu s ustájenými koňmi. Celkem jsem urazil čtvrt míle, ale připadalo mi to jako maratón.

Zůstal jsem stát u zamčených dvířek vagónu. Po vytrvalém klepání mi velice energická osoba ženského pohlaví sdělila, že nejsem vítaný host.

„Dovnitř nesmíte,“ řekla stručně a fyzicky mi ve vstupu bránila. „Sem posádka nesmí.“

„Pracuju pro Merry a spol.“ řekl jsem.

Prohlédla si mě od hlavy k patě. Jste číšník,“ řekla suše. „Dovnitř nesmíte.“

Sálala z ní autorita rezolutní guvernanky. Usoudil jsem, že jí může být tak čtyřicet. Měla pravidelné rysy, ani stopu po líčení, byla štíhlá, svalnatá, v košili, svetru a džínách. Když vidím nepřekonatelnou překážku, smírím se s osudem. Vrátil jsem se zpět do prvního spacího vozu, kde se na otevřených lůžkách povalovali stájníci v tričkách (na noc se před lůžka zatahovala plstěná záclona) a šel jsem se poradit s

čínským kuchařem v jídelním patrovém voze.

„Kde je vlakvedoucí?“ řekl jsem.

„Tady,“ ukázal k jídelně. „Máte kliku.“

Vlakvedoucí v šedém obleku se zlatými prýmkami svědčícími o mnoha letech služby seděl u prvního stolu vedle kuchyně a dojídal oběd. Byly tam ještě jiné obsazené stoly, ale vlakvedoucí seděl sám a využíval polední přestávky k úřadování. Papíry rozložil po ubruse. Sedl jsem si proti němu a on se na mě tázavě zadíval. Jsem od Merry a spol.,“ řekl jsem. „Myslím, že vám o mně řekli.“

„Tommy?“ řekl po krátkém zaváhání.

„Ano.“

Podal mi přes stůl ruku.

„Já jsem George Burley. Můžete mi říkat Georgi.“

Byl ve středním věku, podsaditý, nakrátko ostříhaný, s krátkým knírem a se sklonem k příjemné ironii.

Vyprávěl jsem mu o překážce, se kterou jsem se střetl u vozu s koňmi.

V očích mu zajiskřilo. „Takže jste se střetl s dračicí, co? To je paní Leslie Brownová. Má za úkol udržovat pořádek mezi stájníky. Ona by nejráději velela celému vlaku, co?“

Měl zvyk formulovat věci otázkou, jako třeba: dneska je hezky, ne?

„Doufám, že jste vyšší šarže.“

„To se vsaďte,“ řekl. „Počkejte, dodělám tyhle papíry, sním oběd a pak tam spolu zajdem, jo?“

Chvilí jsem jen tak seděl a díval se na míjející krajinu, na lidskou rukou nedotčené pláň, stromy v zářivých podzimních barvách, šedé skály, modrá jezera ozdobená malými vesničkami a osamělými domy, vše živě barevné v odpoledním slunci. Panoramatické imprese toho, jak obrovská a málo zalidněná je Kanada.

„Dobře,“ řekl George a shrnul papíry. „Ještě dopiju kafe, jo?“

„Je ve vlaku telefon?“ zeptal jsem se.

Zasmál se. „To se vsaďte. Jenže to je radiotelefon, funguje jen poblíž měst, kde mají translační stanice. Na malých zastávkách musí člověk vystoupit a telefonovat z normální sítě, stejně tak to dělají cestující na delších zastávkách.“

„K tomu telefonu ve vlaku mají přístup všichni?“ zeptal jsem se.

Přikývl. „Jo, platí se úvěrovou kartou, víte? Je to ale hodně drahý, většina lidí se radši trochu protáhne a proběhne a jdou telefonovat na nádraží. Telefon je v mojí kanceláři.“ Než jsem se stačil zeptat, dodal:

„Kancelář mám ve spacím voze hned za hlavním jídelním.“

„Tam mám kupé.“ V duchu jsem si to vypočítal.

„No tak vidíte. Mám na dveřích cedulku se jménem, tak stačí se po ní podívat.“

Dopil kávu, uložil papíry do desek a vedl mě dopředu k vagónu s ustájenými koňmi. Když zaklepal, dračice přišla otevřít a bojovně, nemilostivě se na mě zadívala.

„Tohle je Tommy,“ řekl George. „Je z bezpečnostní služby Merry a spol., jasný? Na moji zodpovědnost smí ve vlaku všude.“

Neochotně ustoupila vyšší moci a vpustila nás s povytaženým obočím dál. Neabdikovala. Vytáhla desky s nalinkovanými stránkami a nařídila mi: „Tady se podepíšete. Tady se podepisuje každej, kdo sem jde. A připište tam datum a hodinu.“

Podepsal jsem se rozmáchlým písmem jako Tommy Titmouse a zapsal jsem čas. Se zájmem jsem si povšíml, že Filmer se byl na svého koně podívat ještě před odjezdem.

Vešli jsme do nitra vozu a George mi ukazoval, kde co je.

„Mám tu jedenáct stání, jo? Dřív mívali v takovech vagónech čtyřadvacet koní, ale pak tam nemohla bejt vprostřed ulička, takže nebylo kudy projít za jízdy. Teď už se koně tak často vlakem nevozejí: Tenhle vagón je z roku padesát osm, je to jeden z posledních a taky jeden z nejlepších, víme?“

Poblíž vchodu do vagónu byla po obou stranách podélná stání, pak volný prostor, pak po dvou stáních na každé straně, pak další prostor, kde byly zasouvací dveře, kterými se nakládalo a vykládalo, velký prostor, po každé straně jenom s jedním boxem, zase volný prostor a jediný box pouze na jedné straně. Pak byly dva boxy, další prostor pro nakládání a vykládání, další dva boxy, volný prostor a konečně jeden box po každé straně na konci vagónu. Jak bylo řečeno, celkem jedenáct stání s uličkou uprostřed.

Boxy sestávaly z přenosných železných mřížových panelů natřených nazeleno. Ve středu vagónu, kde bylo nejvíce prostoru a jenom jediný box u jedné stěny, bylo pohodlné křeslo pro váženou paní Brownovou, skříňky na věci, lednička a veliký kontejner z plastické hmoty, s kohoutkem v příhodné výšce k napouštění do džberu. George sundal víko kontejneru a ukázal na malé prkénko plující po hladině. „To aby voda tolik nešplouchala.“ No vida, pomyslel jsem si. Všude kam oko pohlédlo ležely balíky se na a u každé koňské

hlavy se houpalo v síti seno. Dva stájníci posedávali na balících, zatímco jejich svěřenci užídkovali svou skrovnou stravu, v hlavách tajemné koňské myšlenky.

Na každém boxu byla v rámečku na stroji psaná kartička se jménem koně. Na některé jsem se podíval. Našel jsem hřebečka Laurentide Ice patřícího Filmerovi a Daffodil, křehce vyhlížejícího bělouše, Lorrimorových Voting Right byl celkem nezajímavě vyhlížející hnědák a Sparrowgrass patřící Youngovým byl pěkný kaštanový hnědák s bílými odznaky.

„Pojďte,“ pobídl mě George. „Pojďte se seznámit se strojvedoucími.“ Koně ho moc nezajímali.

„Dobře, děkuju.“

Odemkl dveře na konci vagónu a další do zavazadlového vozu.

„Tyhle dveře vždycky zamykáme, jo?“

Přikývl jsem. Potáceli jsme se dlouho zavazadlovým vozem jen zpola zaplněným nákladem. Vůz byl velmi hlučný. Pak mě George vyzval, abych si svlékl vestu, že bych se mohl umazat od oleje, a odemkl dveře na druhém konci vagónu. Pokud se mi tenhle vagón zdál hlučný, tak to nebylo nic proti tomu, co nás čekalo. Tady se vůbec mluvit nemohlo.

George na mě kývl a já za ním prošel do rozžhaveného konce strojovny, kde kromě mnoha jiných zařízení byl taky bojler, který vyhříval párou celý vlak. George mlčky ukázal na obrovský kontejner s vodou a pobaveně mě upozornil na systém, kterým se zjišťuje objem tekutiny. V pravidelných odstupech, v různých výškách byly na obrovitém válci docela obyčejné kohoutky, jaké jsou u dřezu. George ukázal na čísla napsaná na kohoutku. Byly to stovky galonů. Pak naznačil pohybem ruky otáčení kohoutkem. Pochopil jsem ke svému úžasu, že když chce člověk vědět, kolik vody je v bojleru, jednoduše otáčí kohoutky. Řekl jsem si, že je to vlastně absolutně logické a chytré, pokud člověk samozřejmě neví nic o moderní měřicí technice a jejích ukazatelích.

Prošli jsme úzkou chodbičkou kolem nekonečné řady bušících strojů dosahujících až nad hlavu, hlučících až to bolelo. Pak jsme přešli do další strojovny, ještě delší a hlučnější, dokonce tam bylo i větší horko, přímo jako v pekle. Na konci vagónu jsme došli k nezamčeným zaskleným dveřím a za nimi jsme se náhle ocitli v relativním tichu, v kabině strojvůdců, na samém čele vlaku.

Vanul tam čerstvý vzduch, protože okénko na pravé straně, hned u řídicího pultu vedle sedadla pro řidiče, bylo doširoka otevřené.

Když jsem si toho povšiml, George mi vysvětlil, že to okénko mají strojvedoucí otevřené stále, zavírají ho jedině ve vánici.

Širokým panoramatickým čelním sklem se naskýtal fascinující pohled. Koleje se před námi táhly do nekonečna, v dálce svítilo zelené světlo, stromy se kolem nás míhaly rychlostí sedmdesát mil za hodinu. Nikdy jsem nebyl v řídicí kabině vlaku za jízdy, a měl jsem v tu chvíli pocit, že bych tam vydržel celý den. U kontrolního panelu seděl mladší člověk v civilu, vedle něj starší, v poměrně čisté kombinéze, s rukama od oleje.

George nás představil. „To je Robert,“ ukázal na mladšího, „a tohle Mike,“ ukázal na staršího. Oba přikývli, potřásli si se mnou rukou a George jim pak vysvětlil mou situaci. „Buďte mu k ruce, kdyby potřeboval v něčem pomoci.“

Slíbil, že budou. George poplácal Roberta po zádech a ukázal na malý, bílý, rovně vlající praporek venku vpravo od čelního skla.

„Podle toho praporku každé pozná, že jsme zvláštní vlak, že nejsme pravidelná linka. Máme to proto, aby všichni železničníři, co nás cestou uvidějí, poznali, že nejsme Kanaďan, co jede o půl hodiny dřív.“

Všichni to považovali za ohromný žert, protože vlaky nikde na světě nepřijíždějí dřív, spíš mívají zpoždění.

George se smál, ještě když mě vedl nazpět skleněnými dveřmi do inferna. Protáhli jsme se kolem ohlušujících obrů v obou oddílech, až jsme se konečně ocitli v méně hlučném třesoucím se zavazadlovém voze, kde jsem si zase oblékl vestu. Se zájmem jsem si povšiml, že můj kufr způsobilě stojí v řadě dalších a že si k němu snadno zjednám přístup, kdykoli si vzpomenu.

George potom za námi pečlivě zamkl dveře vozu. a oba jsme znova byli v tichém vagónu ustájených koní.

Připadalo mi přívětivé a útulné, jak se na nás koně dívali přes dvířka stání. Přišlo mi najednou zajímavé, že ačkoli jsou stání asi čtyři stopy široká, většina koní v nich stojí napříč, nejspíš že v té poloze snadněji udrží rovnováhu při pohybu vlaku. Všichni koně se tvářili živě a projevovali o nás zájem, což vždycky znamená, že jsou spokojení a vede se jim dobře.

Podrbal jsem po nose jednoho nebo dva pod dozorem přísné paní Brownové. Nebyla ráda, když vyslechla, že mě musí vpustit, kdykoli se mi zachce.

George se ještě stále otřásal smíchy, když jsme vycházeli z vagónu a společně se vlakem proplétali nazpět. V každém spacím voze se zastavil u zřízence, jestli je všechno v pořádku a není třeba nic řešit, V

jídelním patrovém voze se zpívalo, v lehátkovém pro diváky se utvořily čtyři karetní kroužky, kde čile kolovaly peníze. Přepracovaný a zasmušilý kuchař v hlavním jídelním voze si ještě zachovával nervy, a jen několik ojedinělých cestujících si stěžovalo, že kupé jsou příliš těsná. Od George jsem vyslechl, že to je obvyklá stížnost.

Nikdo neonemocněl, nikdo se neopil, nikdo se s nikým nepopral. George nakonec prohlásil, že všechno jde zatím dobře, tak dobře, že nás nutně dřív či později čeká nějaký průšvih.

Konečně jsme se dostali do jeho kanceláře, klasického obytného kupé podobného mému. Asi sedm krát čtyři stopy k jedné straně od ústřední chodbičky. V kupé bylo umývadlo, skládací stůl a dvě křesla, pod jedním z nich schované – elegantně řečeno – hygienické zařízení. Pokud člověk nechal zasouvací dveře otevřené, viděl přes chodbičku kolem míjet svět, anebo se mohl uzavřít jako do cely. V noci se postel snesla od stropu na sedačku, pod kterou byl záchod, čímž ho znepřístupnila.

George mě pozval dovnitř a nechal dveře otevřené.

„Tenhle vlak,“ usadil se do svého křesla a mně ukázal, ať si sednu na to „toaletní“, „je vrchol diplomacie, nemyslíte?“

Oči se mu stále usmívaly. Přišlo mi, že asi obecně považuje život za žertovný. Teprve později jsem zjistil, že považuje lidskou hloupost za normální a že za nejhloupější považuje cestující, politiky, novináře a své vlastní zaměstnavatele.

„Proč triumf diplomacie?“ zeptal jsem se.

„Protože tu zvítězil zdravý rozum.“

Čekal jsem. Ještě víc se rozzářil a po chvíli pokračoval: „Až na strojvedoucí zůstane posádka ve vlaku až do Vancouveru bez vystřídání.“

Zřejmě jsem se dost nepodivil.

„To je přece neslýchaný, ne? To by jinak odbory nedovolily.“

„Ach tak.“

„Kromě toho vůz, co v něm jsou koně, patří Canadian Pacific.“

Zatvářil jsem se úplně nechápavě.

Zasmál se. „Canadian Pacific a VIA, co tady spolu tak krásně spolupracují, se snášejí jako kočka s myší a pořád jsou mezi nima třenice. Canadian Pacific má nákladní vlaky, víte? VIA osobní. To se nikdy nemíchá. Jenže tenhle vlak je namíchanej. A to je přece zázrak, ne?“

„Naprostý,“ řekl jsem povzbudivě.

Podíval se na mě pobaveně i s útrpností, protože jsem projevil tak málo pochopení pro opravdu závažné věci.

Zeptal jsem se ho, jestli jeho telefon bude na příští větší stanici fungovat, což připadá zase vážné mně.

„Vy myslíte v Sudbury? Jo jasně, ale my se tam zdržíme celou hodinu, takže je mnohem lacinější volat z nádraží. To stojí zlomek toho, co to stojí tady.“

„Tady je větší klid.“

Filozoficky přikývl. „Tak sem zaběhněte, jakmile před Sudbury zpomalíme, jo? Já vás tu nechám o samotě. Když jsme ve stanici, tak mám co dělat.“

Za všechno jsem mu poděkoval a odešel z dosahu jeho zářivého úsměvu. Bylo mi jasné, že mě zahrnul mezi obecné, všudypřítomné tupce. Taky jsem si však uvědomil, že bych s Georgem vydržel hodně dlouho, než bych se s ním začal nudit.

Zjistil jsem, že mám kupé jenom ob dvoje dveře od jeho, na pravé straně vagónu směrem k lokomotivě. Prošel jsem kolem svých dveří, aniž jsem se zastavil. Zaznamenal jsem, že v přední polovině vozu je šest kupé, tři po každé straně. Pak se chodbička stočila ze středu k boku vozu, po straně byla čtyři uzavřená kupé pro dva, pokračovala zase středem, z obou stran byla po dvou sklápěcí sedadla se záclonami.

Celkem tam bylo šest malých oddělení, kde spalo dvanáct členů herecké skupiny a posádky. Většinou polehávali, četli si, povídali nebo spali. „Tak jak je?“ zeptal se Zak a zív. „Na západní frontě klid.“

„Tak dobrý, kamaráde.“

Usmál jsem se a šel vlakem dál. Začínal jsem mít pocit, že už se tam vyznám, že chápu, jak je sestavený. Ještě mě zajímalo, jak je řešená elektřina, zásoba vody a odpad. Je to vlastně malé moderní město na kolech, pomyslel jsem si, s veškerou nezbytnou infrastrukturou.

Ve spacím voze pro majitele byly všechny dveře zavřené (nebylo tam žádné otevřené oddělení), protože zdejší cestující si potrpěli na soukromí. Nemohl jsem samozřejmě tušit, jestli jsou kupé prázdná či ne, až teprve ve zvláštním jídelním voze jsem zjistil, že značný počet pasažérů sedí u neprostřených stolů a povídají si. Prošel jsem do vyhlídkového vozu, kde byla další tři spací kupé, následoval bar. V prostore baru byly stolky, židle a barman. Taky tam sedělo několik lidí a povídali si. Několik cestujících sedělo v

salónu. Ze salónu vedlo krátké schodiště nahoru do vyhlídkového patra, kam jsem se šel podívat. Místa byla skoro všechna obsazená, cestující se těšili z pohledu na milióny nádherně zbarvených stromů pod modrým nebem a hřáli se v horkém slunci proudícím skleněnou střechou.

Pan Young hluboce spal, Julia Filmera jsem nahoře nenašel, ani jsem ho nikde ve veřejných prostorech nezahlédl.

Nell jsem taky nepotkal. Nevěděl jsem, jestli se neuchýlila do svého tolikrát změněného kupé. Neměl jsem tušení, kde je. Pravděpodobně za některými zavřenými dveřmi.

Vzadu za vyhlídkovým vozem už byl jenom soukromý vagón Lorrimerových, tam jsem těžko mohl. Vydal jsem se tedy na zpáteční cestu a chystal se sednout do vlastního kupé a pozorovat krásy přírody.

V jídelním voze mě však zastavila Xanthe Lorrimerová. Seděla sama u stolu a tvářila se znuděně.

„Přineste mi coca-colu,“ řekla.

„Zajisté,“ přikývl jsem a šel do kuchyně do ledničky. V duchu jsem děkoval hvězdám, že jsem předtím zahlédl, kde skladují nealkoholické pití. Postavil jsem plechovku a skleničku na malý tácek (v duchu jsem slyšel Emila: „Nikdy nenoste nic jen tak v ruce, vždycky na tácku!“) a šel ke Xanthe.

„Obávám se, že vás musím poprosit, abyste zaplatila v hotovosti.“ Postavil jsem skleničku na stůl a chystal se otevřít plechovku.

„Jak to myslíte?“

„Věci z baru nejsou v ceně.“

„No to je absurdní, nemám u sebe žádné peníze.“

„Samozřejmě můžete zaplatit později.“

„Podle mého je to pitomost.“

Otevřel jsem plechovku a nalil coca-colu do skleničky. Paní Youngová, sedící kousek dál u stolu taky sama, se otočila a řekla Xanthe, že tu colu ochotně zaplatí a jestli si Xanthe nechce sednout k ní.

Na Xanthe bylo vidět, že v prvním okamžiku chtěla automaticky nabídku odmítnout, ale byla nejen rozmrzelá, byla i osamělá, takže ji přijala. Nenáročná laskavost paní Youngové slibovala, že Xanthe nekriticky, jako babička, vyslechne. Xanthe se i s colou přestěhovala a okamžitě ze sebe vysypala, co jí vrtalo hlavou.

„Ten můj brácha je úplný idiot,“ řekla.

„Asi má starosti,“ řekla paní Youngová vlídně a hrabala se v nepřehledné kabelce, jak hledala peníze.

„Kdyby nebyli jeho rodiče zrovna naši, byl by dávno za mřížema.“

Ta slova z ní vyletěla jako pod tlakem, jako by je v sobě už dlouho dusila. Sama se jich zalekla a snažila se to zamluvit. „Já to samozřejmě nemyslela doslova.“ Jenže to tak myslela.

Paní Youngová se konečně přestala hrabat v kabelce, našla peněženku a podala mi dolar.

„Drobné si nechte,“ řekla.

„Děkuji, madam.“

Neměl jsem na vybranou. Musel jsem se vzdát. Šel jsem tedy do kuchyně, dolar na tácu jako trofej. V kuchyni jsem se potom díval, jak se Xanthe baví s paní Youngovou. Mluvila nejdřív zvolna, ovládala se, ale pak z ní slova lítala rychleji a rychleji, až celou svoji nespokojenost vychrlila jako povodeň. Viděl jsem jí do tváře, paní Youngovou zezadu. Xanthe mohlo být asi šestnáct, možná míň, ale určitě ne víc. Stále ještě měla dětskou tvář, kulatou bradu, velké zorničky, bohaté kaštanové vlasy. Rozvíjející se postavu měla zahalenou objemnou bundou s lesklým, třpytivým růžovým nápisem na prsou. Odznak mládí.

Když jsem se vracel do svého kupé, ještě si povídaly. Uchýlil jsem se do soukromí, četl si jízdní řád a přemýšlel. Nejenže jsem neměl odpovědi na staré otázky, ale vynořila se celá řada nových. Nejdůležitější zněla, jestli Filmer věděl, že Youngovi byli přátelé Ezry Gideonova. Lépe řečeno, jestli se Youngovi taky nemají stát jeho obětí. Ačkoli Filmer si sedl k jejich stolu jenom proto, že si ho náhodně vybrala Daffodil. Na druhé straně nebýt toho, že si ten stůl tak šikovně vybrala, byl by si to možná zařídil sám. Pak tu ovšem ještě byla možnost, že přátelství Youngových s Gideonem bylo pro Filmera překvapením, jak se na první pohled jevílo. Časem se to snad vyjasní.

Čas mi velice záhy ukázal, že už je pět třicet a že se musím vrátit do jídelního vozu. Když jsem tam došel, byla už všechna místa obsazená. Cestující se rychle poučili. Pozdní příchozí postávali u dveří a vypadali ztraceně.

Okamžitě jsem zaznamenal, že Filmer sedí proti Merceru Lorrimerovi, z jedné strany Daffodil, z druhé Bambi, chovající se s chladnou zdvořilostí.

Xanthe ještě seděla s paní Youngovou, ke které se mezitím připojil její muž. Sheridan jsem nikde neviděl. Giles – vrah seděl s Youngovými a Xanthe a choval se mile.

S Emilem, Oliverem a Cathy jsme obešli stoly, nalili víno, čaj nebo kávu do skleniček nebo hrníčků na

malých táccích opatrnými pohyby. Když jsme byli hotoví, vplul do všeho Zak sršící energií, aby opět posunul kupředu děj detektivního příběhu.

Moc jsem neposlouchal, co říká, ale v jádře šlo o Pierra, o Donnu a o Raoula, trenéra dostihových koní, který si chtěl Donnu vzít pro peníze. Zak nahradil scénu, ve které měl Pierre uhodit Raoula, scénou, kdy místo toho dala Donna facku Raoulovi. Uštědřila mu ji s takovým gustem, že diváci až zalapali po dechu. Všichni si už vytvořili o Donně představu jako o rozmazlené dcerušce Bricknellových, vzali na vědomí, že Raoulovi přeje Donnina matka Mavis a že pohrdá Pierrem, kterého považuje za budižkničemu a vášnivého hazardéra. Matka a dcera se začaly hádat, přičemž nepoužívaly vybraná slova, zatímco Walter Bricknell se je snažil zarazit. Matka Mavis se nakonec dala do pláče.

Zadíval jsem se na cestující. Přestože všichni věděli, že jednající postavy jsou herci, byli naprosto fascinovaní a napjatí. Zábavná smyšlenka se odehrávala přímo na dosah ruky. Považoval jsem vždycky lidi z dostihového světa za nejvíc cynické z celého člověčenstva a teď jsem viděl, jak právě tyhle lidi (a k tomu ty nejzkušenější) děj zaujal, ačchtěli nebo nechťeli.

Zak mistrně udržoval napětí. Oznamil, že při poslední krátké zastávce v jedné z menších stanic dostal telex se zprávou o Stevovi, příteli Angeliky, a jestli prý je Angelika přítomna. Všichni se rozhlíželi a řekli že ne. To nevadí, nato Zak, prý aby jí někdo vyřídil, že ze Sudbury musí Stevovi zavolat, že pro ni má nějakou vážnou zprávu.

Řada lidí příkyvovala. Bylo to k nevíře. Mavis Bricknellová v hedvábí, ověšená šperky, zřejmě aby prokázala, že Donna skutečně něco zdědí, se odpotácela směrem k toaletě ve vyhlídkovém voze. Prý se musí upravit. Za chvíli bylo slyšet výkřik a Mavis rozčileně, vrávoravě přiběhla zpět. Angelika prý leží na toaletě na zemi a je neobyčejně mrtvá. Zak samozřejmě ihned vyrazil, aby věc vyšetřil, a za ním se vydala značná část diváků. Někteří z nich se po chvíli vrátili, rozpačitě se usmívali a tvářili se nejistě. „Přece nemůže být opravdu mrtvá,“ řekl jeden z nich, „ale vypadá, jako by byla.“

Vyslechl jsem, že na toaletě je spousta krve, že Angelika má rozbitou hlavu zpola zakrytou nejdůležitějším zařízením místnosti. Přesto je prý vidět, že má otevřené oči a že se dívá bez mrknutí a upřeně do stropu.

„Jak to dokáže?“ podívovalo se několik cestujících.

Zak se vrátil, rozhlédl se a kývl na mne.

„Prosím vás, stoupněte si před ty dveře, buďte tak hodnej, a nikoho tam nepouštějte, jo?“

Přikývl jsem a protlačil se davem ke vchodu do vyhlídkového vozu. Zaksvolal všechny nazpět do jídelny a oznámil, že tam mají všichni setrvat až do Sudbury, kam prý dojedeme za chvíli. Zaslechl jsem taky Nellin hlas klidně oznamující, že je čas, aby si všichni dali skleničku, a že prý v Sudbury zůstane vlak hodinu stát, aby se tam všichni mohli trochu protáhnout, pokud budou chtít. Večeře se bude podávat, jakmile se vlak opět rozjede.

Prošel jsem průvanem v hlučné spojovací chodbičce mezi jídelním vozem a vyhlídkovým a zůstal stát před záchodem. Nebyl jsem rád, že mě Zak pověřil tímhle úkolem, protože jsem si nepřál, aby mě cestující považovali za jednoho z herců, i když by to bylo samozřejmě mnohem lepší, než kdyby zjistili, kdo opravdu jsem.

V chodbičce byla nuda, ale jak se ukázalo, bylo nutné tam stát na stráži, protože jeden nebo dva cestující se vrátili, aby se podívali na mrtvolu. Když jsem je odkázal pryč, vzali to v dobrém. „Mrtvá“ samozřejmě nevydržela věčně bez mrkání a já slyšel, jak uvnitř pouští vodu.

Když vlak začal zpomalovat, zaklepal jsem na dveře. „Mám pro vás zprávu od Zaka,“ řekl jsem.

Dveře se na malou skulinku otevřely. Angelika byla nalíčená na šedomodro, ve vlasech měla kečup.

„Zamkněte se tam, Zak přijde za chvíli. Poznáte ho po hlase, tak potom zase odemkněte.“

„Dobře,“ řekla veselým a neobyčejně živým hlasem. „A přeju šťastnou cestu.“

8

Angelika na nosítkách opustila vlak už za šera, na nádraží zářily lampy. Hlavu od kečupu měla zpola přikrytou, z nosítek jí efektně spadala bezvládná ruka s červeně nalakovanými nehty a blyštivými prsteny. Odnášeli ji všem na očích a cestující dychtivě přihlíželi.

Díval jsem se na scénku oknem kanceláře George Burleyho a telefonoval přitom s maminkou Billa Baudelaira.

Rozhovor byl od samého počátku překvapivý. Když jsem vytočil číslo, ozval se mladý ženský hlas.

„Mohl bych prosím mluvit s paní Baudelairovou?“

„U telefonu.“

„Chtěl jsem říct s paní Baudelairovou starší.“

„Všechny paní Baudelairové starší než já už jsou pod drnem,“ oznámila. „Kdo volá prosím?“

„Tor Kelsey.“

„Ach tak,“ řekla promptně. „Neviditelný muž.“

Málem jsem se zasmál.

„Jak to děláte?“ zeptala se. „Hrozně ráda bych to věděla.“

„Dooopravdy?“

„Samozřejmě doopravdy.“

„No... tak si představte, že vás někdo pravidelně obsluhuje v obchodě. Poznáte toho člověka, když jste tam, ale když ho potkáte někde jinde, v jiném převlečení, třeba na dostizích, tak se vám nevybaví.“

„To máte pravdu, to se mi už mockrát stalo.“

„Aby si lidé člověka pamatovali,“ pokračoval jsem, „musí se dotýčný pohybovat ve svém přirozeném prostředí. Chce-li naopak být neviditelný, nevolí přirozené prostředí.“

Chvilí bylo ticho, pak řekla: „Děkuji za vysvětlení. Musíte být hodně osamocený.“

Nenapadla mě žádná chytrá odpověď. Ohromilo mě její pronikavé, citlivé myšlení.

„Zajímavé je,“ řekl jsem, „že z pohledu prodavačů v obchodě je to obráceně. Naučí se znát své zákazníky a poznají je kdekoli na světě. Takže lidi z dostihového prostředí poznám všude, pokud je znám. Oni ovšem nevědí, že existuju... takže jsem neviditelný.“

„Jste zvláštní mladý muž.“

Zase mě uzemnila.

„Bill o vaší existenci věděl,“ pokračovala, „a přitom prý vás nepoznal, když jste se setkali tváří v tvář.“

„Hledal typ člověka odpovídající prostředí... rovné vlasy, žádné brýle, pěkný šedý oblek, košile s kravatou.“

„Ano,“ řekla. „Pokud se s vámi setkám, dozvím se, že jste to vy?“

„Já se vám přihlásím.“

„Domluveno.“

S ohromnou úlevou a taky s radostí jsem si uvědomil, že mám skvělého poštovního holuba.

„Mohla byste prosím Billovi něco vyřídit?“ zeptal jsem se.

„Spustíte, píšu si to.“

„Dojedeme do Winnipegu zítra v půl osmé. Všichni vystoupí a odjedou do hotelu. Řekněte mu, že budu bydlet v jiném hotelu než majitelé a že nepůjdu na prezidentův oběd, ale určitě budu na dostizích, i když mě tam neuvidí.“

Odmlčel jsem se. Opakovala po mně, co jsem řekl.

„Výborně. A prosím vás, mohla byste se ho taky na něco zeptat?“

„Samozřejmě.“

„Potřebuju obecné informace o panu a paní Youngových, majitelích koně jménem Sparrowgrass.“

„Ten je ve vlaku,“ řekla.

„Ano, souhlasí,“ řekl jsem překvapeně. Vysvětlila mi, že jí Bill dal seznam, aby se orientovala a mohla líp vyřizovat vzkazy...

„Zeptejte se ho, jestli Sheridan Lorrimore neměl nějaké nepříjemnosti, když pomineme to, že v Torontu napadl jednoho herce. Prostě nepříjemnosti, za které by se mohl dostat za mříže.“

„O je. Lorrimorovy nikdo za mříže neposílá.“

„To jsem pochopil,“ poznamenal jsem suše. „Taky bych byl rád, kdybyste se prosím zeptala, kteří koně poběží ve Winnipegu a kteří ve Vancouveru a kterého koně z těch jedoucích ve vlaku Bill považuje za nejlepšího. Ne na základě formy, ale vůbec. Který kůň má nejlepší šanci, že by vyhrál jeden nebo druhý dostih.“

„Na to první se Billa ptát nemusím, na to vám mohu odpovědět hned. Mám to tady na seznamu. Skoro všichni koně, přesně devět koní běží ve Vancouveru, ve Winnipegu běží jenom Upper Gumtree a Flokati. Pokud jde o druhou otázku, podle mého ve Winnipegu nemá šanci ani Gumtree ani Flokati, protože tam Mercer Lorrimore posílá svého nejlepšího koně Premiéra po silnici.“

„Já... Vy sledujete dostihy?“

„Můj milý mladíku, copak vám to Bill neřekl? Jeho otec a já jsme celá léta vlastnili Ontarijský dostihový časopis, než jsme ho prodali jedné společnosti.“

„Ach tak,“ hlesl jsem.

„A pokud jde o vancouverský dostih,“ pokračovala hladce, „Laurentide Ice roztaje jak sníh, ale Sparrowgrass a Voting Right mají docela dobrou šanci. Sparrowgrass asi poběží jako favorit, protože má vyrovnanou formu, ale když už se ptáte, tak za koně, který má největší vyhlídky do budoucnosti, bych označila Lorrimorova Voting Righta. Ten je to právě.“

„Paní Baudelairová, vy jste klenot.“

„Ano, nad rubíny. Ještě něco?“

„Ne. Jedině doufám, že jste v pořádku.“

„No, moc ne. Ale jste hodný, že jste se zmínil. Takže na shledanou, mladý muži. Vždycky mě tu najdete.“ Rychle položila telefon, jako kdyby chtěla předejít dalším dotazům na své zdraví. Vzpomněl jsem si v tu chvíli na tetu Viv, bystrou, jiskřivou a až do konce zamilovanou do koní.

Vrátil jsem se do jídelního vozu, kde už mezitím Oliver a Cathy prostírali k večeři. Automaticky jsem jim začal pomáhat, i když tvrdili, že nemusím. Když jsme byli hotoví, odebrali jsme se do kuchyně, abychom se do slova a do písmene podívali, co se chystá, vzali si od Anguse jídelní lístky a rozesli je na stoly. Dočetl jsem se, že budou blínčiky s kaviárem, pak jehněčí hřbet nebo studený vařený losos a jako moučník čokoládový krém se šlehačkou.

„Dnes nic nezbude,“ povzdechla si Cathy, a pokud jde o blínčiky, měla pravdu. Jehněčí jsme nakonec všichni ochutnali.

Když trouby a plynové hořáky běžely naplno, bylo horko na omdlení i na vzdáleném konci kuchyně, odkud se vycházelo do jídelny. Na opačném konci, u kamen, se teplota na teploměru připevněném na stropu blížila ke 102° Fahrenheita. Štíhlý, dlouhý Angus, jehož vysoká čepice dosahovala skoro ke stropu, ale vypadal chladně a klidně.

„To nemáte klimatizaci?“ zeptal jsem se.

Odpověděl: „V létě ano, jenže říjen je teoreticky už zimní období, i když je letos teplo. Na klimatizaci je zapotřebí freon, a ten všechen vyprchal. Doplní se až na jaře. Takhle mi to vysvětlila Simona.“

Simoně, o dobrou stopu menší, stékal po čele pot. Mlčky přikývla.

V tom už se vraceli cestující, svlékali kabáty a konstatovali, že venku je zima. Jídelní vůz se za chvíli zaplnil. Lorrimerovi tentokrát seděli všichni pohromadě, Youngovi s Unwinovými z Austrálie a Filmer s Daffodil s manželským párem ze Spojených států. Jak jsem se pak dozvěděl od Nell, byli to majitelé koně jménem Flokati.

Filmer vypadal velmi elegantně v tmavém obleku a šedé hedvábné kravatě. Dvorně sundal Daffodil z ramen činčilu a pověsil ji na židli. Daffodil v černých přiléhavých šatech se skvěla diamanty. Stavěla na odívání bohatství víc než kdokoli jiný, ba dokonce ještě nápadněji než Mavis Bricknelllová.

Vlak se nenápadně dal do pohybu a já šel rozdat chleba a vodu, jak se slušelo.

Když jsem ji míjel, zadržela mě Bambi Lorrimerová. Měla na sobě norkový kožich a pracně se z něj svlékala.

„Buďte tak laskav a odneste mi to do našeho vozu, ano?“ řekla. „Je tady příliš horko. Stačí, když to hodíte do salónu, ne do ložnice.“

„Zajisté madam,“ přikývl jsem s neobyčejnou ochotou. „Velmi rád.“

Mercer vytáhl klíč, podal mi ho a vysvětlil, že mají zamčeno.

„Prosím, pak za sebou zase zamkněte.“

„Jistě pane.“

Přikývl. S kožichem přes ruku jsem prošel vyhlídkovým vozem a dychtivě jsem se vydal do soukromého vagónu Lorrimerových.

Všude bylo rozsvíceno. Hned za dveřmi byl malý prostor s lůžkem, zřejmě neobydlený, pak kuchyňský prostor, studený a pustý. Zřejmě se tu pamatovalo na soukromý personál, soukromou posádku, ale tentokrát se nekonala. Pak jsem narazil na zamčené dveře. Těmi jsem teprve vešel do pěkného jídelního prostoru se stolem pro osm osob. Odtamtud vedly z chodbičky dveře do tří ložnic. U dvou byly otevřené dveře. Rychle jsem nakoukl dovnitř. Lůžko, prádelník, malá koupelna se sprchou. V jedné ložnici zřejmě bydlela Xanthe, druhá patřila jak jsem odhadoval Sheridanovi. Do ložnice rodičů jsem nenahlédl, ale šel jsem dál až na konec vagónu a tedy i samý konec vlaku.

Útulný, příjemný salón s televizí a množstvím čalouněných křesel v pastelově modré a zelené. Šel jsem k zadním dveřím a vyhlédl ven. Za dveřmi byla malá plošina s mosazným zábradlím, za kterým se do dálky táhly jedny koleje. Jak jsem se už dozvěděl, železniční trať v Kanadě je prakticky skoro po celé délce jednokolejná, jen ve městech a na několika málo dalších místech se rozdvouje a vlaky se tam míjejí. Položil jsem kožich přes křeslo a vracel se. Zamkl jsem za sebou a klíč pak vrátil Mercerovi. Ten ho strčil mlčky a s kývnutím do kapsy.

Emil naléval víno a cestující se věnovali blínčikům. Zařadil jsem se znova mezi ostatní a snažil se být tak nenápadný, jak to jen bylo možné. Zjistil jsem přitom, že málokdo se dívá vrchnímu do očí, i když s ním mluví. Asi tak za hodinu poté, co jsme vyjeli ze Sudbury, jsme na chvíli zastavili ve městě jménem Cartier (ale ani ne na pět minut). Pak jsme jeli dál. Cestující nasycení jehněčím a čokoládovým krémem seděli u kávy. Někteří se začínali trousit k vyhlídkovému vozu a salónu. Xanthe Lorrimerová po chvíli

vstala a vydala se stejným směrem. Ale v mžiku byla zpátky Křičela.

Tentokrát nešlo o hru. Připotácela se do jídelního vozu a za ní hlouček lidí, taky křičících. Doběhla ke svým zmateným a trochu vyděšeným rodičům.

„Málem jsem se zabila,“ křičela. „Málem jsem stoupla do –prázdna. Chci říct málem bylo po mně.“

„No tak pověz nám pořádně, co se vlastně stalo,“ uklidňoval ji Mercer.

„Vy to nechápete,“ křičela a propadala hysterii. „Já jsem málem stoupla do prázdna, protože náš vůz tam není.“

V tu ránu Lorrimorovi vyskočili. Tvářili se nevěřičně, ale stačilo, aby se podívali do tváří lidí stojících za Xanthe, a pochopili, že mluví pravdu.

„A říkají, tihle lidé říkají...“ pokračovala Xanthe a lapala po dechu. Sotva mluvila. Byla k smrti vyděšená...

„říkají, že ten druhý vlak, ten pravidelný Kanadčan jede jenom půl hodiny za námi, takže vrazí... prostě vrazí... copak to nechápete?“

Lorrimorovi a všichni ostatní, kteří ještě byli v jídelním voze, vyběhli k vyhlídkovému vagónu. Zadívali jsme se s Emilem na sebe a já se zeptal: „Jak varujeme ten vlak?“

„Řekneme to vlakvedoucímu, má vysílačku.“

„Jdu za ním. Víím, kde je, takže ho najdu.“

„Pospěšte si ale.“

„Ano.“

Spěchal jsem, běžel. Doběhl jsem do Georgovy kanceláře. Tam nikdo. Běžel jsem dál, jak jen to šlo, až jsem narazil do George přicházejícího od lehátkového vozu. Okamžitě pochopil, že přináším špatné zprávy, a zatahl mě do hlučné spojovací chodbičky mezi vagóny.

„Co se děje?“ křičel.

„Soukromý vůz Lorrimorových se odpojil... je někde na trati a blíží se Kanadčan.“

Dal se do rychlejšího běhu, než bych pokládal v jedoucím vlaku za možné. Když jsem dorazil do jeho kanceláře, měl už na uších sluchátka a hovořil do vysílačky.

„Soukromý vagón je někde poblíž Cartieru,“ říkal právě. „V Cartieru jsem vystoupil a vagón jsem viděl.“

Jste si jistý, že není na dohled?“ Chvilí poslouchal. „Dobře. Tak se spojte s Kanadčanem a varujte vlakvedoucího, ať nevyjíždí z Cartieru. Jasný? Tenhle vlak zastavím. Pro ztracený vagón se vrátíme.“

Uvidíme, co zjistíme. Radši podejte zprávu do Toronta a Montrealu. Asi je v neděli večer moc nerozveselíme, co?“ Trochu se zasmál, pak se na mě pátravě zadíval, jak jsem stál ve dveřích, a dodal: „Jo, nechám tu u vysílačky službu. Až se dohodnete s Kanadčanem a až tam vemou na vědomí situaci, oznamte mu to.“

Vyslechl odpověď. Přikývl, sundal sluchátka a podal mi je.

„Jste ve spojení s vysílačkou ve Schreiberu,“ řekl. „To je před náma na téhle straně jako Thunder Bay. Odtamtud můžou navázat spojení přímo s Kanadčanem za námi. Uslyšíte je, aniž byste musel cokoli dělat. Pokud budete vysílat, musíte zmáčknot tenhle knoflík.“ Ukázal který a byl pryč.

Nasadil jsem si sluchátka, sedl si do jeho křesla a brzy se mi v uších ozval vzdálený hlas. „Jste tam?“

Stiskl jsem knoflík. „Ano.“

„Řekněte Georgovi, že jsem se spojil s Kanadčanem a že vlak zůstane v Cartieru. Za Kanadčanem jede nákladní vlak, ale mně se podařilo včas spojit se Sudbury, takže ho odtamtud nepustí. Samozřejmě že se z toho všeho nikdo neraduje. Řekněte Georgovi, aby rychle sebral ten ztracený vagón a koukal jet.“

„Dobře.“

„Kdo jste?“ zeptali se.

„Člen posádky.“

„Aha.“ Pak bylo ticho.

Velký transkontinentální dobrodružný vlak začal zpomalovat a brzy zvolna zastavil. V tu chvíli se vrátil George.

„Řekněte dispečerovi, že jsme zastavili a že se vracíme,“ požádal mě, když vyslechl moje zprávy. „Jsme jedenáct celých dvě míle za Cartierem, mezi Benny a Stralakem, to znamená, že jsme v neobydlené krajině. Zůstaňte tady, prosím vás.“ Zmizel, tentokrát | ke konci vlaku. Předal jsem jeho zprávu dispečerovi

a dodal: „Už pomalu couváme.“

„Podejte nám zprávu, až vůz najdete.“

„Ano.“

Za okny byla černá tma, v divočině nezavítalo ani jediné světélko. Později jsem se z rozčilených řečí dozvěděl v jídelním voze, že sám George stál na zadní plošině vyhlídkového vozu, na pokraji prázdna, a svítil baterkou dolů na koleje. Slyšel jsem taky, že měl u sebe malou vysílačku, tou udržoval spojení se

strojvůdcem, jak má zpomalovat, až kam má jet a kdy zastavit.

Našel vagón Lorrimorových asi jeden a půl míle za Cartierem. Vlak zastavil a George vyběhl podívat se na odpadlíka. Dlouho bylo ticho. Aspoň mně se to tak zdálo, a v kanceláři blikalo zeslabené světlo. Pak se dal vlak zvolna znova do couvání, pak znova zastavoval a pak bylo cítit náraz. Po chvíli jsme se začali pohybovat vpřed, nejdřív zvolna, potom rychleji a světla přestala blikat. Zanedlouho se George ukázal v kanceláři. Tvářil se zasmušile a bez úsměvu.

„Co je?“ zeptal jsem se.

„Nic,“ vyštěkl. „To je právě to že nic.“ Sáh po sluchátkách a já mu je podal.

Mluvil do vysílačky. „Tady George. Našli jsme vagón Lorrimorových jedna celá tři míle za Cartierem. Spojení vagónu bylo v pořádku.“ Chvilí poslouchal. „Dyť slyšíte, co říkám. Sakra, koho to tam v tom Cartieru mají! Někdo ten vagón v Cartieru odpojil, nějakým způsobem ho vytáh ze stanice do tmy a tam ho nechal. Nebyl zabrzděnej. Řekněte v Cartieru, aby se podívali na trať a hledali lano nebo něco takového. Parovod taky nebyl přetržený, byl prostě rozpojený. Slyšíte snad, co říkám! Zavřený ventily. Tohle nebyla žádná náhoda. Tohle nebyla žádná technická závada, někdo tam vagón prostě úmyslně odpojil. Kdyby na to ta Lorrimorovic holka nepřišla, tak do něj Kanaďan narazil. Možná ne ve velký rychlosti, řekněme při pětadvaceti, třiceti mílích za hodinu, ale i tak může Kanaďan nadělat velkou škodu. Soukromý vagón by byl na hadry a strojvedoucí Kanaďanu to taky mohli odskákat. Případně vlak mohl vykolejit. Takže jim tam koukejte říct, ať se pořádně rozhlídnou, jo?“

Sundal si sluchátka a rozzuřeně se na mě zadíval.

„Věděl byste jak odpojit vagón?“

„Samozřejmě ne.“

„Právě! To dokáže jenom železničář.“ Tvářil se vražedně. „Nádražák! Je to stejný, jako kdyby automechanik nechal zákazníka odjet s povolenějma matkama u kol. To je prostě zločin, ne?“

„Ano.“

„Před sto lety,“ pokračoval vztekle, „vymysleli systém, jak zajistit, aby utrženéj vagón necouval neomezeně a do ničeho nevrazil. Prostě když se vagón odpojí, tak se automaticky zapnou brzdy.“ Stále se tvářil zuřivě. „Ten systém byl vypnutej. Lorrimorovi měli odjištěný brzdy. Ten vůz prostě někdo úmyslně na rovině odpojil, rozumíte? Já to nechápu!“

„Třeba někdo nemá Lorrimorovy rád.“

„My toho hajzla najdem,“ řekl. Neposlouchal mě. „V Cartieru může být jenom pár lidí, co rozuměj dráze.“

„Setkáváte se často se sabotáží?“ zeptal jsem se.

„S takovouhle ne. Velice zřídka. V minulosti tak snad jednou, dvakrát. Většinou se setkáváme s vandalismem nebo že děcka házejí kamení na vlak z mostu. Občas nějaká ta krádež.“

Viděl jsem na něm, že se ho to dotklo, že ho pohoršovala zrada člověka z vlastního cechu. Bral to osobně. Svým způsobem se styděl, jako se člověk stydí za své krajany, když mu v cizině dělají ostudu. Zeptal jsem se ho, jak vlastně komunikoval se strojvůdcem a proč šel na konec vlaku sám, když měl vysílačku.

„Protože to v ní praská, když se jede rychle. Lepší se komunikuje přímo.“

Na vysílačce se rozsvítlo světlo a George rychle sáh po sluchátkách.

„Tady George,“ řekl a poslouchal. Podíval se na hodinky a zamračil se. „Dobře. Jasný. Rozumím.“ Odložil sluchátka a potřásl hlavou. „Pudou na trať podívat se po lanu, teprv až projede Kanaďan a ten nákladní vlak. Pokud má náš sabotér jen trošku rozumu v hlavě, tak už potom nic průkazného nenajdou.“

„To by nejspíš nenašli ani teď,“ namítl jsem. „Už je to skoro hodina, co jsme z Cartieru odjeli.“

„Jo. To je fakt.“ Začala se mu už zase vracet nálada, přestože se zlobil. V očích mu jiskřilo. „To je skoro lepší než ta detektivka, co?“

„Ano...“ zamyslel jsem se. „Je ten parovod jediné, co spojuje jeden vagón s druhým, myslím kromě vlastního spoje?“

Jo.

„A co elektřina... co voda?“

Potřásl hlavou. „Každý vůz si elektřinu vyrábí sám. Všechny vagóny jsou soběstačný. Mají pod podlahou generátory... jako dynamo na kolech... elektřina vzniká pohybem kol. Problémy nastávají, když vlak jede pomalu, to začnou světla blikat. Když se zastaví, jde elektrika na baterky, ale ty vydrží nanejvýš čtyřicet pět minut, jo? Ve stanicích se připojuje na síť. Když dojdou baterky, tak máme nouzový osvětlení. To svítí jenom malý světla na chodbičkách a jinak nic, asi čtyři hodiny a pak už je tma.“

„A co voda?“

„Ta je ve střeše.“

„Fakt?“ zeptal jsem se překvapeně.

Trpělivě vysvětloval: „Na větších nádražích, ve městech, máme přívod vody, hydranty, v odstupu osmdesáti pěti stop, to je délka vozu. Pro každý vůz jeden hydrant. Taky jsou tam ve stejném odstupu přípoje elektriky. No nic. Prostě voda teče pod tlakem do nádrží ve střeše, a do koupelen teče samospádem.“

Připadalo mi to fascinující. Taky mi bylo jasné, že odpojit vůz Lorrimorových bylo relativně snadné a rychlé.

„Nový vozy se budou vytápět elektricky,“ vysvětloval George. „Ne párou, takže parovod odpadne, jo? Budou mít taky nádrže na odpad. Takhle odpad vytýká přímo na koleje, samozřejmě.“

„Kanadě bude její železnici závidět celý svět,“ řekl jsem zdvořile.

Zasmál se. „Vlaky mezi Montrealem a Torontem mají většinou tak tři čtvrtě hodiny zpoždění a nová lokomotivy spoustu poruch. Starej, dobrej vlak jako tenhle je zdaleka to nejlepší.“

Sáhl znova po sluchátkách. Zamával jsem mu na rozloučenou a vrátil se do jídelny. Tam samozřejmě skutečný příběh zastínil Zakovu smyšlenku, i když si spousta lidí myslela, že skutečnost je součástí scénáře.

Xanthe byla v podstatně lepší náladě, protože se stala středem pozornosti, a Filmer přesvědčoval Mercera Lorrimora, že by měl železniční společnost žalovat o celé milióny dolarů za nedbalost. Hrozící, jen tak tak odvrácené nebezpečí zvýšilo hladinu adrenalinu možná právě proto, že Xanthe neodnesli tak jako Angeliku.

Nell seděla u stolu s manželskou dvojicí tak kolem čtyřiceti. Později mi řekla, že to byli majitelé jednoho z koní z vlaku, tmavého hnědáka Redi-Hota.

Jak jsem tam stál, pan majitel na mne kývl a objednal si koňak, vodku s ledem pro svoji ženu a... co prý si přeje Nell?

„Jen coca-colu prosím,“ řekla.

Odešel jsem do kuchyně. Věděl jsem, kde mají colu, ale zoufale jsem posunkoval na Nell, že nevím kde hledat to ostatní, Emil, kuchaři, Oliver a Cathy dávno kuchyň uklidili a měli po službě.

Neměl jsem kouzelný proutek, který by mě zavedl k alkoholu,] k brandy a vodce.

Nell něco manželům řekla a pak se ke mně připojila. Měla co dělat, aby se nedala do smíchu.

„Je to ohromná legrace, ale co mám dělat?“ řekl jsem.

„Vemte si jeden z těch malých tácků a dojděte si pro pití do baru. Já jim mezitím vysvětlím, že to budou muset zaplatit.“

„Dnes jsem s vámi nebyl o samotě ani pět minut,“ postěžoval jsem si.

„No vy jste v podzámčí, já jsem v zámku.“

„Co kdybych vás začal nenávidět?“

„Ano?“

„Provokujete mne.“

„Pokud jste dobrý vrchní a budete se slušně chovat, dám vám spropitné.“

Vracela se ke stolku klidným, vyrovnaným krokem a já s tichým proklínáním, které jsem samozřejmě nemyslel vážně, jsem jí odnesl colu a skleničku a šel do vyhlídkového vozu pro ostatní pití. Když jsem se vrátil a přinesl objednané nápoje, požádal mě někdo další o tutéž službu. Znova a znova jsem tedy odbíhal.

Jak jsem chodil sem a zpátky, pokaždé jsem zaslechl útržky konverzace v baru. Ze salónu se ozýval hlasitější a vzrušenější hovor. Řekl jsem si, že až všechny v jídelním voze napojím, mohl bych se vydat se svým malým odzbrojujícím tácem právě do zadní části vyhlídkového vozu, do salónu.

Jediný člověk, kterému se můj plán jaksi nezdál, byl barman. Prý už mám po službě a cestující by si měli chodit k baru sami, takhle mu odčerpávám spropitné. Musel jsem uznat, že na tom něco je, a nabídl jsem mu, že se s ním rozdělím fifty fifty. Věděl velmi dobře, že kdybych neběhal sem a tam, pasažéři by se většinou nenamáhali chodit tak daleko, takže mou nabídku rychle přijal a považoval mě asi nejen za herce, ale i za pitomce.

Sheridan Lorrimer seděl u stolku daleko od svých rodičů. Požádal mě, abych mu okamžitě přinesl dvojitou skotskou. Mluvil vždycky velmi nahlas a jeho sestra o dva stoly dál se na něj pohoršeně podívala.

„Víš, že nemáš pít,“ řekla.

„Starej se o sebe,“ otočil se ke mně, zadíval se mi asi tak přibližně na uzel kravaty a řekl: „Dvojitou skotskou a to rychle.“

„Nic mu nenoste,“ křikla Xanthe.

Nerozhodně jsem se zastavil.

Sheridan se zdvihl. Měl čím dál tím větší vztek. Napřáhl ruku a vrazil mi do ramene.

„Tak padejte,“ řekl. „Sakra sebou hněte! Jděte a přineste mi, co jsem si objednal.“

Znova do mě strčil a jak jsem se obrátil a začal se vzdalovat, slyším, jak uštěpačně říká: „Do takovejch se musí kopat. To jinak nejde.“ Šel jsem do jídelního vozu a za pult k barmanovi. Měl jsem obrovský vztek na Sheridana. Ne proto, že se tak neslýchaně choval, ale proto, že na mě upoutal pozornost. Filmer naštěstí seděl zády ke mně, to je pravda, ale určitě všechno slyšel.

Ve dveřích baru se objevil Mercer Lorrimore, a když mě zahlédl, pokročil ke mně.

„Omlouvám se za svého syna,“ řekl váhavě, a já bych v tu chvíli přísahal, že se v minulosti omlouval už mnohokrát. Sáh pro náprsní tašku, vytáhl z ní dvacetidolarovou bankovku a podal mi ji.

„Ne prosím, nic mi nedávejte, to není třeba.“

„Ale ano, prosím vezměte si to.“

Bylo mi jasné, že bude mít lepší pocit, když si peníze vezmu, jako kdyby mohl penězi vykoupit, co se stalo. Říkal jsem si v duchu, že by měl přestat platit za syna odpustky a měl by mu radši zaplatit psychiatrické léčení. Ačkoli to už třeba udělal. Sheridan nebyl jenom vzteklý, s ním bylo v nepořádku něco víc, a jeho otec to už jistě dávno ví.

Nesouhlasil jsem s Lorrimorem, ale kdybych si peníze od něho nevzal, utrpěla by tím moje neviditelnost.

Tak jsem je tedy přijal, a když jsem s úlevou odešel do jídelního vozu, dal jsem bankovku barmanovi.

„O co vlastně šlo?“ zeptal se zvědavě a strčil peníze do kapsy bez jakéhokoli zaváhání. Když jsem mu to vysvětlil, poznamenal: „Měl jste si ty prachy nechat. Nebo jste mu měl naučtovat trojnásobek!“

„Byl by se cítil trojnásob očištěný,“ řekl jsem a barman se na mě nechápavě zadíval.

Do jídelního vozu jsem se nevrátil. Šel jsem do salónu, kde moje žlutá vesta opět vyprovokovala několik žízniců, které jsem se pak snažil napojit. To byl už barman dočista můj, pomáhal mi jak uměl a poznamenal, že nám dochází led, co jsme naložili v Sudbury.

V patře vyhlídkového vozu se už přestali bavit o odpojení soukromého vagónu. Seděla tam řada lidí a dohadovala se, jestli se polární záře chová, jak by měla, a jestli se ukáže. Odnal jsem tam taky nějaké pití (obsloužil jsem i Zaka a Donnu, což je pobavilo) a cestou dolů ze schodů zahlédl záda Mercera, Bambi, Filmera a Daffodil, kráčejících salónek k vagónu Lorrimorových. Mercer ustoupil, aby mohla Bambi projít krátkou spojovací chodbičkou, a než prošel sám, ještě se ohlédl, uviděl mě a mávl na mě.

„Prosím vás, přineste nám misku ledu, ano?“ požádal mě, když jsem k němu došel. „Budeme v salónu.“

„Ano pane.“

Přikývl a odešel. Přednesl jsem jeho žádost barmanovi, ale ten zavrtěl hlavou, že prý už má jenom šest kostek. Protože jsem věděl, kde jsou v kuchyni v mrazničce uschované pytle s ledem, vydal jsem se tam přes jídelní vůz. Měl jsem pocit, že chodím nahoru a dolů vlakem celou věčnost.

V jídelním voze už byla jenom hrstka lidí. Xante si ještě stále vylévala srdce paní Youngové, která ji utěšovala. Nell seděla u stolu proti Sheridanu Lorrimorovi, který jí vyprávěl, jak na mraky rozbil lamborghini o strom a jak si musel objednat nový.

„Strom?“ zeptala se Nell s úsměvem.

Nechápavě se na ni zadíval. Smysl pro humor, pravda, neměl. Šel jsem do kuchyně, našel pytel s ledem a misku. Pak jsem se potácel zpátky do baru a nakonec s miskou ledu (na táčku) do salónu Lorrimorových. Všichni čtyři seděli v křeslech. Bambi se bavila s Daffodil, Mercer s Filmerem.

Mercer se ke mně obrátil. „Skleničky a koňak najdete ve skřínkách v jídelně, benediktinku taky. Přineste nám to prosím vás sem, ano?“

„Ano pane.“

Filmer si mě vůbec nevšímal. V úhledné jídelně byly zasklené skříňky se světle zelenými záclonkami. V jedné jsem našel láhev a skleničky, jak mi bylo řečeno, a odnesl je do salónu.

Filmer právě říkal: „Necháte Voting Righta běžet v Breeders Cupu, pokud by vyhrál ve Winnipegu?“

„Ve Winnipegu nepoběží,“ řekl Mercer. „Poběží jen ve Vancou-veru.“

„Pardon, já jsem chtěl říct Vancouver.“

Daffodil dychtivě přesvědčovala chladnou, zdvořilou Bambi, že by měla používat pletový krém proti vráskám.

„Všechno to tady někam postavte, my si nalejeme sami,“ řekl mi Mercer, „Ano pane,“ přikývl jsem a na odchodu ještě zahlédl, jak se Mercer dopouští vrcholného kacírství a nalévá Remy Martin přímo na kostky ledu.

Bylo mi jasné, že Mercer si mě od té chvíle zapamatuje a pozná mě, ať mě potká ve vlaku kdekoliv.

Ostatní tři ne. S Filmerovým očima jsem se nesetkal celý den, dal jsem si na to dobrý pozor. Ostatně zdálo se mi, že se plně soustředil na to, co se mu dařilo, a sice nastolit s Mercerem Lorrimorem takový

vztah, aby ho mohl navštěvovat.

Ze salónu zněla hlasitá hudba. Dva páry se pokoušely tančit a padaly smíchem, jak pod nimi tančila podlaha. Nahoře v patře dělala polární záře, co mohla a ohnivě jiskřila na obzoru. V baru hrála skupina cestujících poker ve vážném, soustředěném mlčení. Barman mi řekl, že hrají o tisíce.

Mezi barem a jídelním vozem byly tři ložnice, v jedné z nich jsem za otevřenými dveřmi zahlédl zřízence oblečeného do stejné uniformy, jakou jsem měl já.

„Dobrý večer,“ řekl, když jsem se zarazil ve dveřích. „Přišel jste mi pomoci?“

„Jasně. Co mám dělat?“

„Vy jste herec, že jo?“

„Tiše. O tom se nesmí mluvit.“

Přikývl. „Neřeknu ani slovo.“

Byl asi stejně starý jako já, možná o něco starší. Vypadal sympaticky a vesele. Ukázal mi, jak se rafinovaně skládají křesla používaná během dne, jak se zasunují pod postel, která se odklopí ode zdi. Uhladil přikrývku a polštář, na který položil zabalený čokoládový bonbón na dobrou noc.

„Pěkně,“ řekl jsem uznale.

Vyprávěl mi, že už mu zbývá jenom jedno kupé a že už by byl dávno hotový, kdyby se nebyl zdržel ve spacím voze, co je za jídelním, ten prý má taky na starosti.

Přikývl jsem – a hlavou se mi hnala spousta myšlenek. V první řadě to, že v onom vagónu je Filmerovo kupé. A Filmer je v tu chvíli u Lorrimerů. Kupé se dalo zamknout jenom zevnitř, zástrčkou, aby cestující měl záruku soukromí. Ale pokud v kupé nikdo nebyl, mohl z chodbičky vejít kdokoli.

Vrátil jsem se do spacího vozu za kuchyní a otevřel dveře nory Julia Filmera.

9

Asi proto, že zaplatil dvojnásobek, ne-li trojnásobek, přidělili Filmerovi ložnici pro dva. Na noc připravili jenom spodní lůžko, horní bylo u stropu.

Přestože jsem předpokládal, že Filmer zůstane u Lorrimerových nejmíň ještě patnáct minut, byl jsem velice nespokojen a nechal jsem otevřené dveře pro případ, kdyby někdo nečekaně přišel, abych mohl říct, že jenom kontroluju, jestli je všechno v pořádku. Taková uniforma má své výhody.

Kupé bylo malé, což se dalo očekávat, ačkoli ve dne, když byla lůžka složená, tam jistě bylo docela pohodlně. Umyvadlo bylo nezakryté, ale záchod schovali jako do skříně. Prostor na zavěšení šatů byl za čelem postele, hluboký jen osm palců, takže se tam nevešlo víc jak dva obleky. Další dvě saka visela na ramínkách a na věšácích na zdi.

Rychle jsem prošel všechny kapsy, ale byly skoro prázdné, jen v jedné, vnitřní, jsem našel účet za správu hodin. Vrátil jsem ho zpět.

Nikde nebyla žádná zásuvka, takže Filmer musel prakticky všechny své věci mít v kufru opřeném o zeď. Jedním okem jsem stále sledoval chodbičku a pokusil se kufr otevřít. Nijak mě nepřekvapilo, že byl zamčený.

Zbývalo prozkoumat malou přihrádku nad prostorem na šaty. Tam měl Julius Appolo černé kožené pouzdro s toaletními věcmi a kartáče.

Dole na zemi, na podlaze pod zavěšenými obleky jsem našel aktovku.

Vystrčil jsem hlavu ze dveří hned vedle obleku a podíval se vlevo a vpravo chodbou.

Nikdo v dohledu. Sněhl jsem se na všechny čtyři, půlkou těla v chodbičce, půlkou v kupé, kdyby bylo třeba připravený říct, že hledám minci, která se mi zakutálela. Sáhl jsem pod zavěšené obleky a vytáhl aktovku. Byla z černé krokodýlí kůže, se zlatými zámky, stejná, jakou jsem viděl na nottinghamských dostizích!

Věděl jsem tedy, že aktovka existuje, ale protože měla zámky na číselnou kombinaci, tím to skončilo. Sice bych byl kombinaci určitě vyluštil, ale trvalo by mi to dobré dvě hodiny na každé straně, a tolik času jsem neměl. Zda v aktovce ještě je to, co Horfitz předal Filmerovi v Nottinghamu, bylo u boha. Byl bych dal hodně za to vědět, co je uvnitř, ale víc jsem nemohl riskovat. Zastrčil jsem aktovku zpátky na místo, vyšel ven, zavřel za sebou a vrátil se dozadu, kde ještě panovalo veselí.

To už byla skoro půlnoc. Youngovi stáli v jídelně a chystali se jít spát. Xanthe vypadala celá vyděšená, že ji její nová přítelkyně opouští. Držela se paní Youngové jako klíště a začínala zase podléhat hysterii.

Tvrdila, že ve voze rodičů v žádném případě nemůže spát, že by ji tam pronásledovaly noční můry, že by se tam strašně bála, že ten, kdo vagón odpojil, to určitě zkusí znova třeba uprostřed noci a že všichni zahynou, až do nich narazí Kanaďan. Protože Kanaďan pořád jede za námi, že?

Ano, jede.

Paní Youngová se snažila ji uklidnit, ale marná věc, člověk se ani nemohl divit, že se Xanthe bojí. Je pravda, že málem přišla o život. Paní Youngová ji přesvědčovala, že ten šílenec a padouch, který vůz

odpojit, je celé hodiny daleko v Cartieru, ale Xanthe byla k neu tišení.

Paní Youngová se obrátila na Nell a prosila ji, jestli by se pro Xanthe nenašlo jiné lůžko. Nell se zadívala do svých papírů, které s sebou stále nosila, a pochybovačně potřásla hlavou.

„Bylo by horní lůžko v jedné sekci,“ řekla pomalu, „ale to je v otevřené části, kde jsou jenom záclony, a příslušenství je až na konci vozu, na takové spaní Xanthe není zvyklá.“

„Mně je to úplně jedno,“ vybuchla Xanthe. „Já bych spala na podlaze nebo na gauči v salónu, kdekoli. Klidně budu spát na tom horním lůžku. Prosím prosím, pusťte mě tam.“

„Nevidím důvod proč ne,“ řekla Nell. „A kde máte věci na spaní?“

„Já si do toho vagónu pro ně nepůjdu, já tam prostě nejdu!“

„Dobře,“ přikývla Nell. „Jdu poprosit vaši maminku.“

Paní Youngová čekala s Xanthe, která už se zase třásla.

Konečně se vrátila Nell s malou taškou s věcmi a s Bambi.

Bambi se pokusila dceru přemluvit, ale jak se dalo očekávat, bezúspěšně. Byl jsem si skoro jistý, že Xanthe už v tom voze spát nebude ani jednou, tak byla rozčilená. Ona, Bambi, Nell a Youngovi prošli kolem mě, aniž se na mě podívali, a kráčeli chodbičkou kolem kuchyně, aby se podívali na nový nocleh ve spacím voze před Filmerovým.

Po chvíli se vrátila Bambi s Nell. Bambi chladně Nell poděkovala a pak pokročila až ke svému synovi. Ten předtím nehnul ani prstem, aby svou sestru utěšil. Seděl u stolku sám.

„Pojď, Sheridan,“ řekla klidně a chladně. „Otec ti vzkazuje, abys už šel.“

Sheridan se na ni nenávistně podíval, ale jí se to zřejmě nedotklo. Trpělivě čekala, až se konečně nevlídně a neochotně zvedne a dá se za ní směrem k jejich vozu.

Měl jsem pocit, že se Bambi naučila nic si ze Sheridana nedělat, že jí už nemohl ublížit. Ona stejně jako Mercer musela hodně trpět tím, jak nemožně se Sheridan chová na veřejnosti. Naučila se to nevnímat. Nesnažila se uplácet oběti synovy hrubosti jako Mercer. Prostě jeho hulvátství ignorovala.

Bylo by mě zajímalo, co bylo dřív, jestli její chlad a to, jak byla nad věci povznesená, anebo nedostatek citu jejího syna. Možná že oba byli z ledu a ty se vzájemně zesilovaly. Pomyslel jsem si, že jméno Bambi se k paní Lorrimerové vůbec nehodí. Určitě nebyla něžná srnečka se sametovou hnědou kůží a velkýma očima, nevinná a jemná. Byla zkušená, s nadhledem, pěkně vypadající paní v kůži z norků.

Nell se za nimi dívala, pak si povzddechla a řekla: „Ani nepolíbila Xante na dobrou noc, ani ji neobjala. Nic. Nijak ji neutěšila. Prostě nic. A Mercer je tak milý!“

„Zapomeňte na ně.“

„Ano... Uvědomujete si, že se na tenhle vlak na příští zastávce vrhne tisk jako smečka lvů?“

„Lvic,“ řekl jsem.

„Prosím?“

„Lvice loví ve smečkách. Lev sedí opodál, všechno sleduje a pak si samozřejmě vezme lví podíl.“

„Nechci to slyšet.“

„Příští zastávka je za patnáct minut uprostřed noci ve White Riveru. Vzhledem ke zpoždění, které máme, tam asi zastavíme ve čtyři nula pět a odjedeme ve čtyři dvacet.“

„A potom?“

„Stavíme jenom tři minuty někde uprostřed ničeho a pak v Thunder Bayi na dvacet minut, v deset padesát dopoledne.“

„To umíte celý jízdní řád z paměti?“

„Emil mi poradil, ať se ho naučím. Měl pravdu, když mi prorokoval, že nejčastěji budu odpovídat na otázky: Kdy dojedeme do... a tak dál. Kdybych byl skutečný číšník, prý bych jízdní řád uměl, i když jedeme o půl hodiny před pravidelnou linkou.“

„Emil je miláček,“ řekla.

Překvapeně jsem se na ni podíval. Ve snu mě nenapadlo uvažovat o Emilovi jako o „miláčkovi“. Byl malý, úhledný, inteligentní a velkorysý.

„Miláček?“ opakoval jsem po ní.

„Doufám, že vám tak nepřipadá.“

„Ne.“

„To je dobře,“ řekla s viditelnou úlevou.

„Vy jste snad měla nějaké pochybnosti?“ zeptal jsem se zvědavě. „Dělám dojem oboživelníka?“

„Ne...“ upadla do mírných rozpaků. „Já si o tomhle vlastně nechtěla povídat, opravdu ne, ale když to tedy chcete vědět, tak v něčem mi připadáte tajemný. Příliš do sebe uzavřený... jako byste si nepřál, aby vás lidi opravdu znali... Tak mě to jenom prostě napadlo. Omlouvám se.“

„Zasypu vás vášnivými polibky.“

Dala se do smíchu. „Ne, to není váš styl.“

„Mohla byste se mýlit.“ V tu chvíli jsem si pomyslel, že po tak krátké známosti lidé spolu na takové téma nehovoří, pokud k sobě necítí vzájemné sympatie.

Stáli jsme v malé předsínce mezi kuchyní a jídelnou. Nell ještě stále tiskla k tělu desky s papíry. Napadlo mě, že by ty desky musela odložit, než bychom přistoupili k jakékoli vášni.

„Vám se pořád smějou oči,“ řekla. „Jako kdybyste myslel na něco veselého, jenomže to nikdy neřeknete.“

„Tak mi přišlo na mysl, že ty papíry používáte místo pásu cudnosti.“

Zorničky se jí rozšířily. „Jeden odporný dědek v redakci časopisů mě osahával... proč vám to vlastně vykládám? Je to tak dávno, už by mi to mělo být jedno. Ostatně jak jinak mám ty papíry nosit?“

Papíry však odložila na pult. Ale moc jsme si toho už nepověděli, protože kolem nás začali procházet rozveselení lidé od zadní části vlaku. Šli spát. Uklidil jsem se do kuchyně a slyšel, jak se cestující ptají, v kolik hodin bude snídáně.

„Mezi sedmou a půl desátou,“ řekla. „Dobře se vyspěte.“ Nakoukla do kuchyně. „To platí i na vás. Dobře se vyspěte. Jdu si lehnout.“

„Dobrou noc,“ řekl jsem s úsměvem.

„Vy nejdete?“

„Ano, za chvíli.“

„Až bude všude... bezpečí?“

„Dalo by se to tak říct.“

„Co vlastně od vás Jockey Club očekává?“

„Mám předejít možným nepříjemnostem.“

„Ale to přece nejde.“

„No, těžko předvídat, že by někdo odpojil Lorrimerovy, to je fakt.“

„Takže přijdete o místo,“ řekla suše. „Pokud budete spát, spěte dobře.“

„Tor by vás políbil, Tommy nemůže.“

„Jako by se stalo.“ Odešla pružným krokem, papíry zase přitisknuté k tělu. Je to obrana i zvyk, pomyslel jsem si.

Vrátil jsem se do baru a chvíli si povídal s barmanem. Zdálo se, že hráči pokeru u karet vydrží celou noc. Lidé taky ještě tancovali, smáli se, a nahoře se cestující radovali z polární záře. Barman zíval a prohlásil, že co nevidět zavře. Alkohol se prý servíruje jenom do půlnoci.

Zaslechl jsem Daffodil, ještě než jsem ji uviděl, takže když do baru vkročil Filmer, byl jsem sehnutý pod pult, jako bych tam něco uklízel. Měl jsem dojem, že mě ani nezaregistroval. Slyšel jsem Filmera říkat: „... až přijedeme do Winnipegu.“

„Chtěl jste říct Vancouveru,“ skočila mu do řeči Daffodil.

„Ano, Vancouveru.“

„Vy to pořád pletete...“ Oba mluvili hlasitě, aby se slyšeli, a šli husím pochodem. Hovor přestal být slyšet, jak zahruli do chodbičky, zřejmě na cestě do svých kupé.

Počkal jsem, až se rozloučí a popřejí si dobrou noc, protože Daffodilino kupé bylo jedním z těch tří u baru, a pak jsem je zvolna následoval. Když jsem procházel jídelním vozem, nebyli v dohledu. Filmer zřejmě šel přímo do své ložnice, protože jsem pod jeho dveřmi viděl tenký proužek světla. Daffodil, jak jsem pak zjistil, nešla ještě spát. Místo aby byla pěkně pod přikrývkou na svém lůžku hned za barem, náhle se vynořila přímo proti mně ze spacího vozu za Filmerovým. Její diamanty blyštěly při každém kroku.

Ustoupil jsem, aby mohla projít, ale ona se zastavila, celá třpytivá, přímo přede mnou: „Nevíte, kde spí slečna Lorrimerová?“ zeptala se.

„Ve voze, ze kterého jste právě vyšla, madam,“ řekl jsem] ochotně.

„Ano, ale kde? Slíbila jsem jejím rodičům, že se zajdu podívat, | jestli je v pořádku.“

„Zeptejte se zřízence,“ poradil jsem jí. „Pokud byste si přála, tak vás k němu dovedu.“

Přikývla a jak jsem se otáčel, abych se vydal na cestu, při bližším pohledu jsem si povšiml, že je patrně mladší, než jsem původně předpokládal – anebo, že je starší, ale jakoby nedospělá. Ten zvláštní dojem se objevil – a hned zmizel.

Zřízenec spacího vozu, muž středního věku, podřimoval v uniformě. Ochotně ukázal Daffodil, které horní lůžko má Xanthe. Silné, plstěné záclony byly však pevně připevněné a když Daffodil tiše zavolala na Xanthe jménem, nic se neozvalo. Otcovsky vyhlízející zřízenec Daffodil ubezpečoval, že Xanthe určitě spí, protože ji viděl jít z koupelny a lézt do postele.

„No, asi se s tím budu muset spokojit,“ řekla Daffodil, jako by tím odbyla cizí problém. „Takže dobrou noc

a děkuju za pomoc.“

Dívali jsme se, jak potácivě odchází, drží se zábradlí, zářivé kudrlinky, pěkná postava zanechávající za sebou těžkou vůni vytrvalou jako vzpomínka. Zřízenec si zhluboka povzdechl nad tak silnou dávkou ženskosti a rozvážně se vracel do svého malého kupé. Já šel dál do sousedního vagónu, kde bylo moje lůžko.

Dveře u George Burleyho, ob dvoje od mých, byly zešíroka otevřené. Burleyho jsem tam našel úplně oblečeného, ale spícího. Tiše pochrupoval v křesle. Jako by mě vytušil šestým smyslem, náhle se probudil. Zůstal jsem ve dveřích. George se zeptal: „Je něco v nepořádku?“

„Pokud vím tak ne.“

„Aha, to jste vy.“

„Nechtěl jsem vás budit.“

„Já nespál, jen jsem podřimoval. Jsem na to zvyklý. Děláme na dráze celý život, víte?“

„Je to vaše láska?“

„Na to vemte jed.“ Protřel si oči a zívá. „Jo, za starých časů to ještě bejvaly velký železničářský rodiny. Otec a syn... bratřenci, strýcové... to se dědilo. Můj táta, můj děda, oba byli železničáři. Ale synové? Ty seděj za psacím stolem ve velkoměstě a dělaj na počítačích.“ Zasmál se. „Ačkoli dráha se teďko taky ovládá komputrem zpoza psacího stolu, co? V Montrealu seděj a rozhodnou jak a co a přitom nikdy neslyšeli houkat vlak uprostřed noci uprostřed prerie. O to všechno přišli, protože dneska velký páni jedinej lítaj, že jo?“ V očích mu jiskřilo. V jeho očích byl každý nezelezníčář bez praxe na trati hlupák.

„Něco vám řeknu,“ dodal. „Já bych jako železničář chtěl umřít.“

„Ale nespěchejte s tím.“

„No do White Riveru počkám, to určitě.“

Řekli jsme si dobrou noc a já se vzdálil do svého kupé, kde mezitím zřízenec lůžkového vozu připravil postel a na polštář jak se sluší položil čokoládový bonbon.

Čokoládu jsem snědl. Byla velmi dobrá.

Sundal jsem si žlutou, bíle podšitou vestu, pověsil ji na věšák, zul si boty a podobně jako George s pocitem, že jsem ještě ve službě, jsem si oblečený lehl na ustlané lůžko. Zhasl jsem a sledoval, jak za oknem miji temná Kanada a v dálce dlouhé hodiny plane polární záře. Široké světelné pruhy na obzoru svítily chvíli jasně, chvíli temněly, tajemná a záhadná místa nad hloubkou vesmíru. Ta krása vyzařovala spíš mír než vzrušení. Vyvolávala představu pomalého svítání a pomalých západů slunce z dob dávno minulých, až z dob pazourkových lidí. Vzbuzovalo to pokoru. Napadlo mě, že když člověk o všem uvažuje z pohledu desetitisíce let, Filmer a jeho hříchy jsou směšné. Nicméně dnes je dnes, tady je tady... Tak to bylo vždy a tak tomu bude i... a je třeba bojovat za spravedlnost, čest, morálku, poctivost a řád. Říkejte si tomu, jak chcete. Nekonečná, věčná bitva.

A tak jsme bez zvláštních příhod dojeli až do White Riveru. Zahlédl jsem George na perónu pod světly nádražních luceren a viděl jsem, že se vydal ke konci vlaku. Když se vrátil, bylo mi jasné, že vůz Lorrimerových je bezpečně připojený. Vrátil se klidně a beze spěchu. Po chvíli se vlak zase tiše pohnul k západu.

Asi dvě hodiny jsem podřimoval. Pak mě vzbudilo jemné zaklepání na dveře. Byl to Emil, oblečený v plné uniformě, tvářící se omluvně.

„Já nevěděl, jestli vás mám nebo nemám budit, ale jestli to myslíte vážně, tak je pomalu čas prostírat na snídani.“

„Myslím to vážně.“

Spokojeně se usmál. „Když děláme ve čtyřech, jde nám to líp.“

Slíbil jsem, že hned přijdu, umyl jsem se, oholil, trochu upravil., Trvalo to asi deset minut. Oliver a Cathy byli v jídelně, čilí a svěží. V kuchyni to vonělo čerstvým pečivem a Angus s lenivou velkorysostí prohlásil, že pokud sníme tak jeden dva krajíce jeho hrozkového chleba nebo chleba s jablky a ořechy, svět se nezboří. Simone nás naopak varovala, abychom nejedli loupáčky, protože jich není dost. Připadal jsem si jako ve škole.

Prostřeli jsme, vyměnili vodu ve vázičkách s karafiáty, vázičky rozestavili na každý stůl jednu a jak se patří poskládali růžové ubrousky. V sedm patnáct už první cestující dychtící po snídani pojídali vejce Benedict a já rozléval čaj a kávu, jako bych to dělal už léta.

V sedm třicet, když pomalu začínalo svítat, jsme zastavili v malé stanici, příslušně malým písmem označené Schreiber.

Aha, řekl jsem si, odtud byl ten dispečer, se kterým jsme v noci s Georgem hovořili. Díval jsem se z okna na malé, roztroušené domy, když se venku objevil George a mluvil s nějakým člověkem, který vyšel z

nádraží. Bavili se hodnou chvíli, pak se George vrátil do vlaku a ten se zvolna dal do pohybu. Cesta byla úchvatná. Zatímco cestující snídali, ujížděli jsme podél severního břehu Lake Superior, tak těsně u břehu, že jsem chvílemi měl pocit, jako by vlak visel nad vodou. Cestující vzdychali nadšením. Unwinovi (majitelé Upper Gumtree) seděli s majiteli Flokatiho, Redi-Hotovi pak seděli s Wordmasterovými, dvojicí nepřetržitě hovořící o skvělých vlastnostech svého koně, rovněž cestujícího vlaku. Filmer seděl u stolu sám. Objednal si vajíčka a kávu u Olivera, aniž se na něj podíval. Pak se objevili Youngovi a s přátelskými úsměvy se připojili k Filmerovi. Jestlipak si vzpomněl na Ezru Gideona, jejich přítele, pomyslel jsem si. Tvářil se zdvořile, nic víc.

Přišla Xanthe, rozespálá a rozcuchaná, oblečená do šatů, které měla předchozí večer, a posadila se vedle Filmera. Bylo zajímavé, že se nepokusil židli udržet pro Daffodil. Pan i paní Youngovi se Xanthe vyptávali, jak se vyspala.

Řekla, že spala, jako když ji do vody hodí, a mně se zdálo, že skoro lituje, že neměla noční můry, o kterých by mohla vyprávět. Pan Young se tvářil otráveně, jako by ho toto téma rozhovoru přestalo bavit už dávno, ale jeho žena byla vytrvale a nenuceně milá a vlídná. Čekal jsem trpělivě na Nell. Konečně přišla. V úzké černé sukni (čím dál tím hůř), v přísně elegantní hnědé halence, s nenápadnými zlatými náušnicemi. Vlasy měla stažené dozadu, umně spletené do copu s přezkou ze želvoviny na konci. Vypadala důstojně, schopně, ale ani trochu přítulně.

Nějací lidé, které jsem ještě neznal, na ni dychtivě mávali, ať se k nim připojí. Se zářivým úsměvem, jakým mě oblažila asi jednou nebo dvakrát, se k nim vydala. Řekla Cathy, že si vajíčka nedá, ale že by ráda loupáčky a kávu. Po chvíli jsem jí snídani donesl.

Oči měla důstojně sklopené a pečlivě ignorovala mou existenci.

Postavil jsem před ni máslo, džem a pečivo a nalil jí kávu. Vyprávěla svým společníkům u stolu, jak je příjemné, že až do Vancouveru budou mít tak výbornou obsluhu.

Věděl jsem, že je to hra, ale byl bych ji nejraději uškrtil. Nechtěl jsem, aby se na mě lidé dívali, aby si mě všímali. Obrátil jsem se k odchodu a ještě jsem se otočil. Setkal jsem se s jejím rozesmátým pohledem.

Jak jsme se jeden na druhého podívali, došlo k přesně tomu spojení pohledů, které bych okamžitě zaznamenal, kdybych je viděl u někoho jiného. Uvědomil jsem si, že ztrácím plnou vládu nad svým počínáním a že si musím dát pozor. Nemusel jsem ji obsluhovat, vzal jsem tác se snídání od Cathy. Tore, Tore, pomyslel jsem si, pokušení přivodí tvůj pád.

Kromě Xanthe se v jídelním voze z Lorrimerových ukázal jenom Mercer. Nepřišel na snídani, přišel požádat Emila, aby poslal jídlo do soukromého vozu. Emil s Oliverem se úkolu ujali. Když se Emil vrátil, vzdychl, že doufá, že se podobné cvičení nebude opakovat v poledne a večer, protože zabere příliš mnoho času. Prostě obsluha na pokoji se nekoná, jenomže na druhé straně neposloužit Lorrimerům není zrovna žádoucí.

Jako poslední se objevila Daffodil s pečlivě načesanými kadeřemi a sedla si přes uličku vedle stolu, kde byl Filmer s Youngovými. Taký se ptala Xanthe, jak strávila noc. Uvědomil jsem si, že jediní cestující, kteří vůbec neprojevili o Xanthe zájem, byli její rodinní příslušníci. Xanthe štěbetala a já slyšel, že vypráví Daffodil, jak se za tou záclonou cítila v bezpečí a dobře. Když jsem pak příště míjel jejich stůl, v ruce konev s kávou, hovořili všichni už zase o cestě. Xanthe tvrdila, že ji v zásadě dostihy nebaví a že by se vůbec nevydala na cestu nebýt toho, že ji tatínek donutil.

„Jak vás donutil?“ zeptal se Filmer zvědavě.

„No...“ zatvářila se zmateně a vyhnula se přímé odpovědi. „Sheridana taky přemluvil.“

„To vám se oběma nechtělo?“ ozvala se za mými zády Daffodil.

„On chce, abychom ho pořád poslouchali a dělali to, co si přeje,“ řekla s určitou dávkou hořkosti a pocitu křivdy. Ale taky s rozumným vědomím, že tatínek ví, co dělá. Když člověk zažil, jak se Sheridan chová, jistě bylo nejlepší, když ho měl otec co možná na očích.

Zbytek konverzace už ke mně nedolehl. Zastavil jsem se u Unwinových, abych jim dolil kávu. Tam se bavili o Upper Gumtreeovi a že má šanci i proti Mercerovu Premiérovi, kterého vezou do Winnipegu po silnici.

Do jídelního vozu přišel George Burley, chvíli něco povídal Nell, ta se pak vydala od stolu ke stolu, seznamy v ruce, a opakovala všem, co vyslechla.

„Budeme stát v Thunder Bayi déle, než jsme předpokládali, protože se tam bude vyšetřovat odpojení vagónu Lorrimerových. Zdržíme se asi hodinu a půl, takže vyjedeme až poté, co projede Kanaďan.“

Kanaďan pak už pojedje před námi až do Winnipegu.“

„A co oběd?“ zeptala se paní Youngová. Pan Young byl sice štíhlý, ale měl ve zvyku ujídat dobře polovinu porcí své ženy, samozřejmě po své porci.

„Vyjedeme ze Thunder Baye asi ve tři čtvrtě na jednu,“ řekla Nell. „Hned potom se může podávat oběd. Večeřet pak už budeme v klidu před Winnipegem, nebudeme muset spěchat. Všechno to dobře vychází.“ Usmívala se, všechny uklidňovala a udržovala dobrou náladu. „Však vám přijde docela vhod trošku se v Thunder Bayi protáhnout, když na to budete mít víc času. Taky můžete, budete-li chtít, navštívit koně.“ Majitel Redi-Hota, trávící většinu času četbou cestovních průvodců, řekl manželům Wordmasterovým, že Thunder Bay je jedním z největších kanadských přístavů a nalézá se na nejzápadnější konci plavební cesty Sv. Vavřínce –Velká jezera, a že by se město správně mělo jmenovat, jak mu říkají místní lidé, Lakehead. Prý se odtamtud vyváží po moři obilí do celého světa.

„No to se podívejme,“ pravila Angličanka paní Wordmasterová.

Opustil jsem konverzační kroužek a připojil se k Oliverovi a Cathy v kuchyni. Uklidili jsme, a krátce po jedenácté vlak zvolna zastavil na vedlejší koleji v přístavu uprostřed Kanady, kousek od nádraží. Jakmile jsme zastavili, dvě skupiny odhodlaně vyhlízejících mužů vyrazily z perónu přes kolejiště. Jedna skupina oplývala fotoaparáty, druhá notesy. George vystoupil z vlaku a šel naproti lidem s notesy, zatímco druhá skupina se jaksi rozprostřela a začala blikat. Jeden pán s notesem se vyšplhal do vlaku a vešel do jídelního vozu. Vyzval všechny, aby se přihlásili, pokud si včera večer povšimli čehokoli neobvyklého nebo podezřelého, a aby to prosím sdělili. Samozřejmě se nikdo nepřihlásil, protože nikdo buďto nic nezpozoroval, nebo to nehodlal oznámit. Jinak by to už věděl celý vlak.

Vyšetřovatel prohlásil, že se půjde ještě zeptat obdivovatelů přírody ve vyhlídkovém voze, ale tam zřejmě taky nepochodil. Pak se vydal údajně za Lorrimerovými, kteří až na Xanthe ještě holdovali svému soukromí. Když se znova objevil v jídelním voze a v patách za ním hlouček zvědavců, vyjádřil přání mluvit s Xanthe. Ta až do té chvíle mlčela. Byla bleďá.

Xanthe poznal snadno, protože se všichni na ni zadívali. Filmer seděl ještě vedle ní. Ostatním cestujícím se jaksi z jídelny nechtělo. Když jsme sklidili ze stolů, zůstali sedět a vyprávěli si a neuchýlili se do samoty svých kupé. Usoudil jsem, že skoro všichni cestující jsou v tu chvíli buď ve vyhlídkovém voze, nebo v jídelním.

Paní Youngová přes stůl povzbudivě stiskla Xanthe ruku. Mladá žena, ještě zpola dítě, se roztřásla, v duchu se znova vrátila do okamžiku, kdy jí hrozilo smrtelné nebezpečí. Všichni byli tiše a pozorně poslouchali.

„Ne,“ řekla Xanthe. „Nikdo mě do našeho vozu neposlal... prostě se mi chtělo na záchod a mohla... a mohla... jsem se zabít...“

„Ano.“ Vyšetřovatel, muž středního věku s chytrými očima, se choval soucitně a klidně, mluvil zřetelně, takže ho v jídelním voze slyšeli všichni. Vlak stál v tu chvíli tiše ve stanici. „Když jste procházela salónem ve vyhlídkovém voze, byl tam někdo?“

„Spousta lidí.“ Xanthe mluvila potichu.

„Znáte ty lidi?“

„Ne. Totiž chci říct, byli tam lidi, co s náma jedou, jenom lidi, co s náma jedou.“ Začala mluvit hlasitěji, takže ji taky všichni slyšeli. Několik hlav přikývalo.

„Takže jste je všechny znala od vidění. Nikdo cizí tam nebyl?“

„Ne.“

Paní Youngová byla nejen milá, ale i inteligentní: „Chcete říct, že vůz lze odpojit i zevnitř, z vlaku? Na to není třeba vystoupit?“

Vyšetřovatel se k ní obrátil a všichni přítomní se naklonili, aby slyšeli, co odpoví.

„Ano, je to možné. Je to dokonce možné i za jízdy. Proto chceme vědět, jestli se ve vyhlídkovém voze neukázal někdo, koho byste neznali. Ptám se vás všech, co tu jste.“

Nastalo dlouhé, chápavé a uctivé ticho.

Nell řekla: „Myslím, že teď už znám všechny cestující od vidění. Se všemi jsem se setkala v Torontu, když jsem jim přidělovala lůžka. Včera večer jsem nezahlédla nikoho, kdo by mi nepřišel povědomý.“

Paní Youngová šla přímo k jádru věci. „Vy berete v úvahu i to, že vůz mohl odpojit někdo z cestujících?“

„Ověřujeme si všechny možnosti,“ řekl vyšetřovatel klidně. Pak se rozhlédl po ustaraných obličejích a přestal se tvářit tak přísně.

„Soukromý vůz někdo úmyslně odpojit,“ řekl, „zatím jsme došli k předběžnému závěru, že to nejspíš udělal někdo v Cartieru, v posledním místě, kde vlak zastavil, než slečna Lorrimerová zjistila, že vůz chybí.“

Musíme si ale u vás všech ověřit, jestli třeba sabotér nebyl ve vlaku, jestli jste si třeba něčeho nevšimli.“

Ozval se člověk stojící až zcela vzadu: „Já seděl v salónu vyhlídkového vozu, když tamtudy Xanthe procházela, a mohu dosvědčit, že nikdo neprošel opačným směrem. Chci říct, my všichni víme, že za vyhlídkovým vozem už je jenom vagón Lorrimerových. Pokud by odtamtud přišel někdo jiný než člen jejich

rodiny, tak bychom to zaregistrovali... tedy určitě.“

Několik hlav přikývlo. Lidé si prostě Lorrimorových všimli.

Přihlížel jsem scéně, odehrávající se v jídelním voze, z kuchyně, kde jsem stál za Emilem, Cathy a Oliverem. Viděl jsem ustaranou tvář Xanthe a vedle ní Filmera. Tvářil se, jako by ho vyšetřování už přestávalo bavit. Odvrátil úhledně učesanou hlavu a zadíval se z okna. Nebyl napjatý. Když byl rozčilený, vždy mu ztuhly svaly na krku. Tohle ztuhnutí jsem dobře znal. Poprvé jsem je viděl schovaný mezi diváky během krátkého soudního procesu. Od té doby jsem si ho povšíml několikrát, jako kupříkladu v Nottinghamu. Když byl Filmer rozčilený, tak se to prostě poznalo. A právě v tu chvíli, když jsem se na něj díval, mu náhle šije ztuhla. Vyhlédl jsem z okna, abych viděl totéž co on, ale nezahlédl jsem nic zvláštního. Jen jak se z předních vozů hrnou dostihoví diváci směrem ke stanici, aby poslali domů pohledy. Filmer se znova otočil ke Xanthe a drobným gestem projevil netrpělivost: Vyšetřovatel jako by na to gesto zareagoval, prohlásil, že se všichni smějí rozejít, ale že přítomné prosí, aby se pokusili rozpomenout třeba i na zdánlivě bezvýznamnou podrobnost, a pokud by si na něco vzpomněli, aby to sdělili jemu nebo některému z jeho kolegů.

Všichni si společně oddechli, když tohle skutečné vyšetřování skončilo. Napadlo mne, že Zak bude skutečnosti těžko konkurovat. V téhle scéně nehrál ani on, ani nikdo z ostatních herců. Většina cestujících si odešla pro kabáty, protože venku zřejmě vanul studený vítr. Jen Filmer šel vyhlídkovým vozem přímo ven v košili a tvídovém saku. Chvilí zůstal vedle vlaku nerozhodně stát. Pak se nevydal jako ostatní přes kolejiště k nádraží, ale zvolna vykročil podél vlaku k lokomotivě.

Sledoval jsem ho vlakem, což bylo snadné, protože šel zvolna. Nejdřív jsem si myslel, že se chce jenom nadýchat čerstvého vzduchu, než zajde do svého kupé, ale on prošel kolem otevřených dveří na konci svého spacího vozu a prošel i kolem dalšího. Takže jde navštívit svého koně, pomyslel jsem si. Sledoval jsem ho dál, už ze zvyku.

Na konci třetího vozu, za pracovním George Burleyho, se Filmer zastavil, protože v tu chvíli mu vyšel vstříc nějaký člověk od nádražní budovy. Byl to hubený muž v krátkém prošíváném kabátku s kožešinovým límcem a šedivými vlasy rozevlátými větrem.

Stáli spolu vedle vlaku mezi Georgovým oknem a otevřenými dveřmi. Ze začátku to vypadalo jako normální setkání, ale situace se velmi rychle změnila.

Byl jsem odhodlaný riskovat, že mě zahlédnou, hlavně abych je slyšel. Jakmile jsem se však ocitl na doslech, tak už křičeli, což znamenalo, že jsem mohl poslouchat za dveřmi a zůstat z dohledu.

Filmer vztekle vykřikoval: „Řekl jsem před Vancouverem!“

Ten druhý s nekanadským přízvukem odsekl: „Řekl jste před Winnipegem. Já svoje udělal a teď chci prachy.“

„Júhú...“ zatrylovala Daffodil směřující k oběma mužům ve své činčile a na vysokých podpatcích. Jdeme se podívat na Lauren-tide Ice?“

10

Čert ji vem, pomyslel jsem si vztekle. Do čerta, do... napadala mě další vhodná slova.

Sledoval jsem je z Georgova okna. Filmer se násilím ovládl, vyloudil úsměv a vyšel Daffodil naproti, aby odvrátil její pozornost od hubeného člověka. Ten se vrátil k nádražní budově.

Před Winnipegem, před Vancouverem... Julius Apollo zase jména měst popletl. „Řekl jste před Winnipegem. Já svoje udělal a teď chci prachy.“ Tvrdá, výhružná slova. Co bylo před Winnipegem? Co provedl?

O to šlo. Co?

O soukromý vagón Lorrimorových jít nemohlo, pomyslel jsem si, Filmer o něj neprojevoval zájem, nebyl napjatý, zřejmě s tím neměl nic společného. Na druhé straně třeba byl klidný, protože nic neočekával, až teprve před Vancouverem. Byl jsem si však skoro jistý, že odpojení vozu Lorrimorových neočekával.

Naopak dělal, co mohl, aby se s Mercerem sblížil, což by se mu určitě nebylo zdařilo, kdyby Lorrimorovi cestu přerušili, a to by byli určitě udělali, kdyby jim Kanaďan zničil jejich pojízdný domov.

Když nešlo o vůz Lorrimorových, tak o co tedy šlo? Co se stalo před Winnipegem, ačkoli se mělo stát až před Vancouverem? Jak si ten hubený vysloužil odměnu? Těžko hádat.

Mohl někoho okrást, mohl podplatit státníka, mohl něco provést některým z koní...

Mohl něco provést koni, který měl běžet ve Winnipegu místo jiného, který měl běžet ve Vancouveru?

Soudě podle toho, jak vztekle ti dva na sebe křičeli, muselo jít o omyl katastrofálních rozměrů.

Ve Winnipegu měli běžet jenom Flokati a Upper Gumtree... Laurentide Ice měl běžet ve Vancouveru proti Voting Rightovi a Sparrowgrassovi. Bylo možné, že by Filmer popletl jména měst i jména koní? Ne, hloupý nebyl. Patová situace. Ale... hubený muž určitě něco provedl. S povzdechem jsem přihlížel, jak kolem

okna procházejí Youngovi, zřejmě cestou ke koním. Unwinovi je brzy následovali. Byl bych se taky nejradši co nejdřív přesvědčil, v jakém stavu koně jsou, ale bylo mi jasné, že pokud je něco v nepořádku, stejně se to brzy dozvím. Mrzelo mě, že jsem nemohl toho hubeného člověka vyfotografovat, ovšem v dané chvíli bylo důležitější vyslechnout, co říká.

Pokud provedl něco koním nebo u koní, říkal jsem si, musel jet s námi ve vlaku, nemohl se vynořit až v Thunder Bayi. A pokud byl s námi ve vlaku a šel s hloučkem dostihových diváků ke stanici, tak ho možná Filmer oknem zahlédl... v tu chvíli mu možná ztuhla šíje... a pokud mu Filmer dosud nezaplatil za to „něco“... tak se hubený člověk určitě do vlaku vrátí...

Opustil jsem Georgovu pracovnu a vydal se o dvoje dveře dál, do svého kupé. Z Tommyho tašky jsem vytáhl teleskopický fotoaparát maskovaný jako dalekohled, sedl si u okna a čekal, až se ten člověk vrátí. Místo toho se za oknem objevil Filmer a Daffodil. Přecházeli koleje šikmo k nádraží. Krátkou chvíli potom se ozvalo hlasité zvonění a troubení, rachot a skřípot a za oknem se objevila obrovská žlutá lokomotiva a za ní dlouhý ocelový pravidelný vlak jménem Kanaďan. Zůstal stát těsně vedle nás.

Místo krásného pohledu na nádraží se mi naskýtal pohled do cizího kupé.

Zatraceně, vztekal jsem se. Vrátil jsem dalekohled do tašky a bez jakéhokoli plánu se zvolna vydal zpět do jídelního vozu. Jestli to bude takhle pokračovat, naplní se nejmournější obavy plukovníka Billa Baudelaira, a hlavně Johna Millingtona. „Přece jsem vám říkal, abyste tam poslal někoho s policejní zkušeností...“ slyšel jsem ho v duchu.

Když jsem docházel ke kupé Julia Apolla, napadlo mne, že | Kanaďan bude stát vedle našeho vlaku podle jízdního řádu celých dvacet pět minut. Celých dvacet pět minut... řekněme dvacet dva v tuhle chvíli... bude Filmer v nádražní budově. Nemůže dost dobře obejít ten dlouhý vlak a vrátit se do svého kupé.

Nebo může?

Ne. Nemůže. Proč by to dělal, vždyť sotva odešel. Mám tedy dvacet minut na pokus poradit si se zámek na číselnou kombinaci.

Kdybych o tom byl uvažoval déle, asi bych nesesbíral potřebnou | odvahu. Takhle jsem bez dalšího rozmýšlení otevřel dveře, rozhlédl se vpravo a vlevo chodbičkou, jestli tam někdo nestojí (nikdo tam nestál). Vešel jsem do kupé a zavřel se v něm.

Černá aktovka byla ještě stále na podlaze pod pověšenými obleky. Vytáhl jsem ji ven, posadil se do křesla a s lehce neskutečným pocitem se pustil do zámku na pravé straně. Kdyby někdo vešel, zmateně jsem uvažoval... kdyby třeba přišel zřízenec... co | bych si vymyslel?

Nic.

Číselná kombinace vpravo byla nastavená na jedničku, trojku a | sedmičku. Metodicky jsem začal: jedna-tři-osm, jedna-tři-devět, | jedna-tři-nula, při každém otočení jsem zámek zkoušel.

Srdce mi tlouklo a krátil se mi dech. Byl jsem sice zvyklý na riziko, ale většinou šlo o riziko fyzické, ne o takovéhle.

Jedna-čtyři-jedna, jedna-čtyři-dva, jedna-čtyři-tři... zkoušeli jsem zámek znova a znova a díval se na hodinky. Zatím uplynuly jenom dvě minuty. Mně připadaly dlouhé jako věčnost. Jedna čtyři-čtyři, jedna-čtyři-pět. Bylo tisíc možných kombinací... jedna-čtyři-šest... Za dvacet minut jich vyzkouším sto padesát... Tuhle proceduru jsem si už vyzkoušel, jenomže ne pod tlakem, Bylo to tehdy, když teta Viv nastavila kombinaci na svém novém kufru a pak příslušná čísla zapomněla... jedna-čtyři-osm, jedna-čtyři-devět... Pot mi stékal po tváři a prsty na malých kolečkách mi klouzaly... jedna-pět-nula, jedna-pět-jedna. Zámek se s hlasitým klapnutím otevřel. Neskutečné! Vždyť jsem sotva začal. Nechtělo se mi věřit svému štěstí. Teď jen abych měl štěstí i podruhé.

Vlevo byla kombinace nastavená na sedm-tři-osm. Vyzkoušel jsem zámek.

Nic.

S nepatrnou nadějí, že oba zámky mají stejný číselný kód, jsem nastavil kolečka na jedna-pět-jedna a pokoušel se zámek otevřít. Nic. Tak jednoduché to nebylo. Zkusil jsem pět-jedna-pět Zkoušel jsem podobná čísla. Jedna-dva-jedna, dva-jedna-dva, jedna-tři-jedna, tři-jedna-tři, jedna-čtyři-jedna, čtyři-jedna-čtyři... šest... sedm... osm... devět... tři nuly.

Ztratil jsem nervy. Nastavil jsem kolečko levého zámku znova na sedm-tři-osm, zavřel zámek vpravo a nastavil kombinaci na jedna-tři-sedm. Aktovku jsem vrátil přesně tam, odkud jsem ji vzal, a celý roztřesený jsem se odebral do jídelního vozu. Ještě než jsem tam došel, už jsem litoval, že jsem nevydržel do odjezdu Kanaďanu. Bylo mi jasné, že jsem proměškal část nejlepší a možná jediné šance dozvědět se, co s sebou ve vlaku Filmer veze.

Možná kdybych byl zkusil jedna-jedna-pět, nebo pět-pět-jedna... nebo pět-jedna-jedna nebo pět-pět-pět... Nell seděla sama u stolku v jídelním voze a pracovala na svých nekonečných seznamech (které většinou

nosila u těla v deskách). Sedl jsem si proti ní a styděl se za sebe.

Vzhlédla. „Ahoj,“ řekla.

„Ahoj.“

Zadívala se na mne. „Vypadáte zpocený. To jste někde běhal?“

Usoudil jsem, že bude moudřejší nepřiznat, jak jsem si procvičoval nervy.

„Dalo by se říct. Jak je?“ zeptal jsem se.

Znechuceně se podívala na Kanadán.

„Právě jsem se chystala jít do stanice, když přijelo tohle.“

„Tohle“ jako kdyby ji slyšelo, se dalo zvolna tiše do pohybu a, během dvaceti vteřin jsme měli volný výhled. Většina cestujících včetně Filmera a Daffodil se ihned vyhrnula přes koleje k vlaku. Mezi lidmi směřujícími k vagónům pro dostihové diváky byl i hubený muž.

No nazdar. Já na něj dočista zapomněl. Zapomněl jsem, že ho mám vyfotografovat. Už mi to nemyslí.

„Co je?“ Nell se na mě upřeně dívala.

„Právě jsem si vysloužil pět mínus. Dvojitě mínus.“

„Jste na sebe příliš přísný,“ řekla klidně. „Nikdo není dokonalý.“

„Jenže existují různé stupně nedokonalosti.“

„Stala se velká chyba?“

Chvilí jsem o věci uvažoval v klidu. Hubený člověk s námi jede vlakem, takže se mi možná naskytne jiná příležitost. Třeba se mi taky povede otevřít oba zámky u Filmerovy aktovky, když na to budu mít nervy.

„Dobře,“ řekl jsem. „Tak tedy čtyři mínus. Měl jsem to zvládnout líp. Je to nedostatečné.“ Millington by to líp zvládl.

V tu chvíli přišel Zak s Emilem. Emil se chystal prostírat k obědu, Zak se s přehnaným rozčilením ptal, jestli herci stačí odehrát následující scénu před obědem, jak bylo v původním plánu, a jestliže ne, tak kdy. Nell se podívala na hodinky a uvažovala. „Nemohli byste to odložit na večer, až lidi přijdou na skleničku?“

„No to už máme dělat další scénu,“ namítl.

„Dobře... a nemůžete je spojit, ty dvě?“

Mrzutě přikývl a odešel s tím, že musí zkoušet. Nell se na něj líbezně usmála a pak se mě zeptala, jestli jsem si všiml, jak herci všechno berou vážně. Tedy všechno, až na skutečný život.

„Jste ještěрка,“ řekl jsem.

„Ano, ale hodná.“

Pak přišel i Oliver a Cathy s Emilem prostírat. Vstal jsem a šel jim pomoci. Nell se pobaveně dívala, jak umně skládám z růžových ubrousků lekníny. „Máte netušený talent,“ poznamenala.

Řekl jsem: „To byste koukala, jak umím mýt nádobí.“ Oběma nám bylo jasné, že naše infantilní povrchní konverzace může najednou sklouznout do větší hloubky. Pohybovat se na povrchu bylo však zatím bezpečnější a zábavné, takže na povrchu setrváme, dokud se nepřipravíme na změnu.

Jako obvykle přišli cestující do jídelního vozu brzy. Ve své uniformě jsem splynul s okolím a snažil se vyhnout Nelliným očím.

Cestující si pobyt ve stanici moc neužili, jak jsem zjistil, protože je přepadlo stádo žurnalistů, kteří Xanthe přivedli znova na pokraj hysterie. Taky se ptali Mercera, jestli považuje za moudré honosit se soukromým vagónem a stavět na odívání své bohatství. Jestli si nemyslí, že si tím přímo říká o nepříjemnost. Mercerovo spravedlivé rozhořčení viselo ve vzduchu jako těžký mrak. Všichni přítomní věděli, že se k vlaku připojil jen proto, aby podpořil kanadský dostihový sport.

Když se všichni čtyři Lorrimerovi společně vrátili, uvítali je všichni s účastí. Mladší členové rodiny se okamžitě oddělili od svých rodičů a jeden od druhého. Každý se uchýlil do svého přístavu. K rodičům se připojil Filmer s Daffodil, Xanthe zamířila přímo k paní Youngové a Sheridan se přilepil na Nell, která v tu chvíli ještě stála. Vykládal jí, že s ní potřebuje mluvit, že s ní musí sedět u stolu, protože prý Nell je jediný slušný člověk v celém vlaku.

Nell si nebyla úplně jistá, jestli jeho výrok může považovat za lichotivý, nicméně si s ním na chvíli sedla.

Udržovat Sheridana na rovině, byť zvládnuté, nepochybně patřilo do kategorie zvládnutí krizových situací.

K Sheridanovi se hodilo druhé Filmerovo jméno, Apollo. Byl vysoký, urostlý, hezký, skoro plavý. Dítě slunce. Chlad, arogance, nedostatek rozumného úsudku a sebekontroly, to vše se skrývalo uvnitř, na straně odvrácené od slunce. Mini psychopat, říkal jsem si, a možná ani ne tak moc mini, jestliže si Xanthe myslí, že patří za mříže.

Australané Unwinovi seděli se svými soupeři, majiteli Flokatiho. Dělal jim starost, že je jejich Upper Gumtree nějak malátný a že prý to bude nedostatečnou výživou ve vlaku, kde dostává jen komprimované krmení a kvalitní seno. Majitelé Flokatiho vesele tvrdili, že na dlouhé cestě, když koně nemají možnost

pohybu, je dobré seno to nejlepší. Seno prý uklidňuje. „My nechceme, aby nám tady lezl po stropě,“ řekl pan Flokati. Nato paní Unwinová přísně namítla, že Upper Gumtree vypadá, jako by spal. Flokatiovi se snažili nezářit a tvářit se účastně. Tím líp pro Flokatiho, jestliže je Upper Gumtree ospalý.

Jak se pak ukázalo, všichni majitelé využili přestávky a navštívili své koně. Ať jsem poslouchal, jak jsem poslouchal, nezaslechl jsem nic, co by znělo varovně.

Ríkal jsem si, že Upper Gumtree třeba následující den překvapivě ožije, až dostane oves a proběhne se na čerstvém vzduchu. Do dostihu má ještě čtyřicet osm hodin a pokud ten hubený něco koni dal, nějaké sedativum, do té doby dávno vyprchá.

Čím víc jsem uvažoval, tím míň se mi zdálo pravděpodobné, že by k něčemu podobnému došlo. Ten člověk by byl musel proniknout kolem dračice Leslie Brownové, a tu jen tak nikdo nepřemůže. Ačkoliv i ona občas odchází ze stráže... Musí jíst a musí spát.

„Říkám, mohl byste mi přinést nový nůž? Upadl mi na zem,“ ozvala se Daffodil důrazně.

„Zajisté madam,“ rychle jsem se vrátil na zem a s leknutím si uvědomil, že už mi to říká podruhé. Běžel jsem pro nůž. Přikývla. Byla soustředěná na Filmera a mě si nevšímal. Jak je možné, že jsem tak rozptýlený ve chvíli, kdy mu jsem tak nablízku, vyčítal jsem si zasmušile. Ještě včera by mi Filmerova blízkost způsobila bušení srdce.

Vlak se nenápadně dal do pohybu a ujížděl neobydleným nekonečným skal, jezer a jehličnatých stromů, jakoby až na konec světa. Obsloužili jsme cestující při obědě, servírovali kávu, sklídili ze stolů. Jakmile to jen trochu šlo a pokud to slušnost dovolila, vzdálil jsem se z kuchyně a vydal se k lokomotivě.

Nejdřív ze všeho jsem vyhledal George. Seděl ve svém doupěti, pojídal tlustý sendvič s hovězím a zapíjel to coca-colou.

„Tak co, jak bylo v Thunder Bayi, jak to šlo?“ zeptal jsem se.

Zamračil se, ale tak zcela vážně to nebral. „Nezjistili nic. Jedině to, co jsem jim řekl. Nic nenašli. Myslíte si, že ten člověk, co soukromý vůz odpojil, byl nejspíš v něm, když jsme vyjeli z Cartieru.“

„Oni myslí, že byl v tom vagónu?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Jo. Totiž, parovod mohl rozpojit ještě ve stanici. No a pak si představte, že teda vlak vyjel z Cartieru a ten sabotér byl u Lorrimo-rů. A takovou míli za Cartierem prostě vytáhnul závlačku a vagóny rozpojil.

Soukromý vagón pomalu zastavil, náš člověk z něj vystoupil a vrátil se do Cartieru pěšky.“

„Ale proč? K čemu je to dobré?“

„No tak, přece už jste velkej. Prostě v tomhle světě žijou lidi, co dělají maléry, protože jim to dělá dobře.

Cítěj se důležitý. Jsou to lidi, co jinak nic nedokázali. Tak věci zapalují... rozbíjej... píšou nápisy na zdi... prostě za sebou nechávají nějakou stopu, jo? Anebo ničejí vlaky. Třeba dávají na koleje betonové desky. To jsem viděl. Prostě jim dělá dobře, že mají nad někým moc, nebo nad jejich majetkem. Tohle si taky o tý věci myslejí vyšetřovatelé.“

„Hm, pokud by tomu tak bylo, tak by se náš sabotér nevracel do Cartieru, ale vylezl by někam, odkud by měl hezkou vyhlídku, aby dobře viděl na srážku vlaků.“

George se zatvářil překvapeně. „No... to je fakt, to asi jo.“

„Žháří dokonce pomáhají hasit ohně, které sami zapálili.“

„Vy jako chcete říct, že by si počkal... a že by třeba i pomoh. Myslíte, že by pomohl i se zraněnejma?“

„Určitě. To dává pocit síly a moci, když člověk vidí, že způsobil takovouhle obrovskou věc.“

„Když jsme couvali pro ten vagón, tak jsem nikde nikoho neviděl,“ řekl zamyšleně. „Posvítíl jsem si lampou... a nikdo se nikde ani nehnul.“

„Co hodlají dělat ti vyšetřovatelé?“ zeptal jsem se. Oči už měl zase veselý a zasmál se. „Napíší dlouhou zprávu, že jo? A řeknou nám, abychom radši nebrali soukromý vozy. Samozřejmě všechno svedou na mě, že jsem tomu nějak nepředěšel.“

Nezdálo se, že by mu to dělalo starosti. Měl široká ramena a byl velkorysý.

S uznáním jsem se na něj zadíval a pak se vydal do hlavního jídelního vozu, kde seděli všichni herci nad šálky kávy a soustředěně studovali strojopisné stránky s režijními pokyny. Všichni si pro sebe tiše mumlali. Občas i hlasitě.

Zak se na mě nepřítomně podíval a já si uvědomil, že se nehodí, abych ho rušil, takže jsem šel dál. Prošel jsem lehátkovým vozem, spacími vagóny, až jsem se dostal do předního patrového vozu. Všude byla spousta lidí a nikdo si mě nevšímal.

Konečně jsem se ocitl u vozu s koňmi a zaklepal jsem na zamčená dvířka. Po prověření a po formalitách, na které by byly země za železnou oponou hrdé, mě paní Brownová pustila do své svatyně.

Jak jsem se znova podepisoval do jejího seznamu jako Tommy Titmouse, se zájmem jsem si povšíml, že listina značně narostla a že se podepisuje i Mercer, když jde na návštěvu. Zeptal jsem se paní dračice,

jestli do vagónu náhodou nepřišel někdo jiný kromě majitelů a stájníků. Okamžitě se naježila jako podrážděná kočka a sdělila mi, že si každého návštěvníka ověřuje ve svém seznamu majitelů a vypouští skutečně jenom majitele.

„Přece je ale neznáte,“ namítl jsem.

„Jak to myslíte?“

„Řekněme, že by sem třeba přišel muž, který by se prohlásil za pana Unwina. Vy byste si ho vyhledala v seznamu, zjistila, že na něm je. Pak byste ho pustila dovnitř, že?“

„Ano samozřejmě.“

„A co kdyby to nebyl pravý pan Unwin, co kdyby se za něho jenom vydával?“

„Vy si zbytečně vymýšlíte,“ řekla podrážděně. „Majitelům nemůžu vstup zakázat. Mají právo sem chodit a já od nich nemůžu chtít, aby mi předkládali pasy. Nemůžu to chtít ani od manželů ani od manželek.“

Prohlížel jsem seznam návštěv. Filmer se tam objevil dvakrát, Daffodil jednou. Filmer měl rozmáchlý velký rukopis přitahující pozornost. Nikdo se nepodepsal jako Filmer jiným rukopisem. Nezdálo se, že by se hubeňour snažil dostat do vozu pod Filmerovým jménem. To ovšem neznamenal, že nepoužil jméno jiné. Vrátil jsem Leslie Brownové seznam a pod jejím dozorem jsem se šel podívat na koně. Stáli napříč ve svých stáních, klidně se kolébali při pohybu vlaku, lhostejně se na mě dívali. Vypadali spokojeně. Nezdálo se mi, že by Upper Gumtree byl ospalejší než ostatní. Měl jasné oči a když jsem se k němu přiblížil, nastražil uši.

Všichni stájníci, až na jednoho spícího na balících se na, se rozhodli, že u svých svěřenců nebudou. Tušil jsem, že nejspíš proto, že jim šla na nervy Leslie Brownová. Za normálních okolností projevují stájníci větší oddanost svým koním a byl bych očekával, že na seně ve vagónu jich bude sedět víc.

„Jak to vlastně probíhá ve vlaku v noci?“ zeptal jsem se Leslie Brownové. „Kdo hlídá koně?“

„Já,“ řekla suše. „Sice mi dali nějaké kupé nebo co, ale já svoji práci беру vážně. Včera v noci jsem tady spala, budu tady zase spát, až vyjedu z Winnipegu a taky až pojedeme z Lake Louise. Nevím, proč vám dělá takový starosti, že bych snad nechala někoho proklouznout.“ Zamračila se na mě. Nelíbilo se jí, že jsem podezřívavý.

„Když jdu na záchod, nechávám tu hlídat vždycky jednoho ze stájníků a vagón zamykám. Nikdy nejsem pryč víc než několik minut. Vždycky trvám na tom, aby tady nějaký stájník byl. Je mi úplně jasný, že bezpečnostní opatření musejí být a můžu vás ubezpečit, že koně jsou střeženy dobře.“

Zadíval jsem se na ni, na její hubenou, zarputilou tvář a bylo mi jasné, že pevně věří tomu, co říká.

„Pokud jde o ustájení ve Winnipegu a v Calgary,“ dodala s důrazem „tak za nic nepřijímám odpovědnost. Tam se starají jiní.“ Dala jasné najevo, že na „jiné“ není takové spolehnutí jako na ni.

„Bavíte se někdy, paní Brownová?“ zeptal jsem se.

„Jak to myslíte?“ pozdvihla obočí. „Teď se bavím,“ rozmáchla se rukou kolem sebe. „V životě jsem se tak nebavila a nikdy mě život tolik netěšil.“ Nemyslela to ironicky, myslela to vážně.

„No,“ řekl jsem chabě, „to jsem rád.“

Krátce na mě dvakrát kývla, jako by tím záležitost byla vyřízená což asi taky byla. Marně jsem hledal mezery v její obraně. Prošel jsem ještě jednou celý vagón, díval se, jak mříží okénka proudí slunce (mříž byla přidělaná napevno, takže tudy dovnitř ani ven nikdo nemohl), vdechoval vůni se na a vlhký pach samotných koní smíšený s proudem čerstvého vzduchu, vanoucím dovnitř ventilačními otvory ve střeše. Slyšel jsem skřípot a vrzání stěn vagónu a pod podlahou rachot kol, vyrábějících elektřinu.

V té dlouhé, útulné, přátelské prostotě byla zvířata v ceně miliónů kanadských dolarů. Cena by ještě stoupla, kdyby některý z koní ve Winnipegu nebo Vancouveru zvítězil. Chvilí jsem jen tak stál a díval se na Voting Righta. Pokud maminka Billa Baudelaira ví, o čem mluví, tak v tomhle nenápadně vyhlížejícím hnědákovi dřímá zárodek velké budoucnosti. Možná že ví, o čem mluví. Uvidí se ve Vancouveru. Otočil jsem se k odchodu. Ještě jsem se podíval na Laurentide Ice, ten se klidně podíval na mě, pak jsem vřele poděkoval paní dračici za spolupráci (přísně přikývla) a pomalu jsem se vydal vlakem zpátky. Rozhlížel jsem se po hubeném muži.

Neviděl jsem ho. Mohl být za kterýmikoli zavřenými dveřmi. V jídelním patrovém voze nebyl, ani nahoře ani dole, ani v lehátkovém. Promluvil jsem postupně se všemi třemi zřízenci spacích vozů pro diváky.

Mračili se, jeden jako druhý, a říkali, že za prvé takový kabátek, jaký já popisuju, mají tisíce lidí, a za druhé venku, když fouká vítr a je zima, každý vypadá jaksi hubený. Pro každý případ jsem je poprosil, kdyby náhodou někoho, kdo by odpovídal popisu, který jsem jim udal, zahlédli ve svém vagónu, ať okamžitě sdělí vlakvedoucímu jméno a číslo kupé toho dotyčného.

Samozřejmě, přikyvovali hlavou a podívovali se, že se herec stará o takové věci. Zaimprovizoval jsem hned při prvním údivu a řekl, že ten člověk má zajímavý obličej a že se ho Zak chtěl zeptat, jestli by nebyl

ochotný v jedné scéně hrát. Ano, to jim přišlo přijatelné. Pokud ho najdou, tak prý to Georgovi ohlásí. Když jsem se vrátil ke Georgovi, řekl jsem mu, na co jsem se vyptával. Zamračil se. „Toho člověka jsem viděl v Thunder Bayi, jenomže v tomhle vlaku je asi víc takových lidí. Co s ním chcete?“ Řekl jsem mu, že jsem zřízencům spacích vozů řekl, že ho Zak chce použít v jedné scéně. „Jo, ale co vy? Nač ho chcete vy?“

Zadíval jsem se na něj a on na mě. Zvažoval jsem, do jaké míry mu lze věřit, a měl jsem přitom nepříjemný pocit, že přesně ví, o čem uvažuji.

„Dobře,“ řekl jsem nakonec. „Viděl jsem ho mluvit s někým, kdo] mě zajímá.“

Podíval se na mě s jiskrou v oku.

„Zajímá... profesionálně?“

„Ano.“

Neptal se mě dál na nic a já mu nic nevykládal. Místo toho jsem se ho zeptal, jestli hovořil s někým z majitelů.

„Samozřejmě že jo. Vždycky cestující vítám. Hned při nástupu. Představím se jim jako vlakvedoucí. Vždycky jim oznámím, kde mám kancelář a že kdyby byl nějaký problém, ať s tím přijdou za mnou.“

„A chodí za vámi? Přišli?“

Zasmál se. „No s většinou stížností chodí za vaší slečnou Rich-mondovou, a ta pak teprve jde za mnou.“

„Slečna Richmondová...?“

„No ta je přece váš šéf, ne? Ta vysoká hezká holka, co má dnes vlasy do copu.“

„Nell,“ řekl jsem.

„Jo. Správně. To není vaše šéfka?“

„Kolegyně.“

„Aha. Prostě na týhle výpravě se vyskytly jenom takové problémy, jako že nechtěl přestat kapat kohoutek nebo nechtěla vyjet nahoru roleta. Pak si jedna paní myslela, že se jí ztratil kufr, že jí ho někdo ukrad, jenže kufr se našel v jiném kupé.“ Usmál se. „Většina majitelů ale byla navštívit koně, a když tady jdou kolem, tak se zastaví na kus řeči.“

„O čem si s vámi povídají?“

„No co byste očekával. o počasí, o cestování, o krajině, nebo se zeptají, kdy přijedeme do Sudbury, že jo? Nebo do Winnipegu. Prostě tam, kam máme přijet.“

„Neptal se vás někdo na něco neobvyklého? Nepřekvapil vás někdo žádným dotazem?“

„Kamaráde, mě nepřekvapí nic.“ Vyzařoval z něj humor a dobrá nálada. „Co jste čekal? Nač by se mohli ptát?“

Pokrčil jsem bezmocně rameny. „Co se stalo, než jsme dojezili do Thunder Baye, co se stát nemělo?“

„Ten vagón Lorrimorových, ne?“

„Ale kromě toho.“

„Vy si myslíte, že se něco stalo?“

„Něco se stalo, jenže já nevím co a snažím se to nějak zjistit“

Zamyslel se a pak řekl: „Až to vyvře na povrch, tak to bude jasné, že jo?“

„Možná.“

„Jako třeba pokud někdo něco dal koním do krmení, že jo? To by se dřív nebo později ukázalo, až by všem bylo zle.“

„Georgi,“ vyděsil jsem se.

Dal se do smíchu. „My jsme měli kdysi jednoho číšníka, kterej tohle proved. Byl to takovej člověk, co nenáviděl celej svět. Tak vzal celý hrstě mletýho projímadla a nasypal to do čokoládovýho krému, co se s ním polejvá zmrzlina. Pak se díval, jak to cestující jedí a jak všichni dostávají průjem. Měli strašný křeče. Jednu paní museli odvézt do nemocnice, protože si dala dvě porce. To byl průšvih!“

„Vy jste mě ale vyděsil,“ řekl jsem upřímně. „Kde se skladuje krmení pro koně?“

Zadíval se na mě a přestal se usmívat.

„Toho se teda bojíte? Jo? Vy se bojíte, aby se něco nestalo koním?“

„Je to možné.“

„Všechno krmení je ve vagónu, co v něm jsou koně. Jedině pár pytlů pelet, co většina koní žere, je v zavazadlovém voze. Některý koně si dokonce přivezli krmení s sebou. Poslali to trenéři. Jeden stájník tam má celou kupu menších pytlů označených Neděle večer, Pondělí ráno a tak dál. Ukazoval mně je.“

„Pro kterého koně to bylo?“

„Jo... toho co patří paní Daffodil Quentinový, aspoň si myslím. Ten stájník mi říkal, že prej jeden její kůň nedávno zašel na koliku, protože sežral něco, co neměl, a trenér nechtěl, aby se něco takového

opakovalo, tak připravil krmení sám.“

„Vy jste geniální, Georgi.“

Už se zase smál: „A nezapomeňte na cisternu s vodou! Tam se dá snadno zdvihnout víko... Tam jak plave to prkýnko, vzpomínáte si? Jediným hrnkem neplechy byste vyřadil všechny koně jedním rázem, že jo? Je vám to jasný?“

11

Leslie Brownová rozhodně prohlásila, že s vodou nebo krmením nikdo nic provést nemohl.

„Kdy si stájníci naposledy brali vodu?“ zeptal jsem se.

Prý během celého dopoledne. Každý stájník si bere pro svého svěřence vodu, kdy chce. Byli tam prý všichni. Starali se o své koně.

Vodu do cisterny doplnili z městského vodovodu, hned jak jsme přijeli do Thunder Baye, během prvních dvaceti minut, sama na to dohlížela.

George přikývl a řekl, že tehdy doplnili vodu pro celý vlak.

„A co před Thunder Bayem?“ zeptal jsem se, „Mohl někdo něco do vody nasypat nebo nalít?“

„Zaručeně ne. Přece vám pořád říkám, že se odsud nehnu.“

„A jak moc byste důvěřovala stájníkům?“

Otevřela a zase zavřela ústa a ostře se na mě podívala.

„Jsem tady od toho, abych na ně dohlížela,“ řekla. „Znám je teprve od včerejška. Jestli by se někdo z nich dal podplatit, aby vodu otrávil, to vědět nemůžu. Tohle jste chtěl slyšet, ne?“

„Zní to logicky,“ odpověděl jsem s úsměvem.

Neobměkčitelná se neobměkčila.

„Tuhle židli mám jak vidíte přímo u cisterny,“ vysvětlovala pečlivě. „Sedím tady a hlídám. Nemyslím si... opakuju nevěřím, že by někdo mohl něco provést s vodou.“

„No ale přepat stájníků byste se mohla, ne? Kdyby třeba náhodou viděli něco, co se jim nezdá.“ Snažil jsem se mluvit chláholivě.

Chystala se zavrtět hlavou, ale pak si to rozmyslela a pokrčila rameny. „Tak já se jich teda zeptám, ale určitě nic neviděli.“

„Nicméně pro každý případ, kdyby se přece jenom ukázalo, že těm koním někdo něco dal, myslím, že by bylo dobře, abychom odebrali vzorek vody z cisterny a vzorky ze džberů. Proti tomu doufám nic nemáte, paní Brownová?“

Neochotně řekla, že nic nenamítá. George se uvolil, že zajde pro něco, co by posloužilo místo zkumavek. Za chvíli se vrátil s dary od čínského kuchaře z kombinovaného vozu. Přinesl čtyři vymyté lahvičky od rajského protlaku, které vylovil z odpadků.

George a Leslie Brownová vzali vzorek vody z cisterny (na radu dračice z dolního kohoutku, ze kterého se plnily džbery). Pak jsem navštívil Voting Righta, Laurentide Ice a Upper Gumtree. Všichni tři mi milostivě dovolili odebrat vzorek svého pití. Perem Leslie Brownové jsme pak na každou lahvičku napsali, odkud voda pochází, a všechno jsme dali do igelitového sáčku, který paní Brownová měla náhodou po ruce. Poděkoval jsem jí za laskavost a za to, že s námi měla trpělivost a pomohla nám. Vzal jsem svou kořist a společně s Georgem jsme odešli.

„Tak co si myslíte?“ řekl, když jsme vykročili nazpět vlakem.

„Řekl bych, že už si není tak úplně vším jistá.“

Zasmál se. „Bude o to líp hlídat.“

„Pokud ovšem už není pozdě.“

Tvářil se náramně pobaveně. „Taky byste mohli celou cisternu vypustit a ve Winnipegu znova napustit,“ řekl.

„Na to už je pozdě. Pokud v té cisterně něco je, tak už to v ní bylo před Thunder Bayem a koně už se napili. Někteří koně pijí hodně... ale jsou vybíraví. Netknou se vody, když se jim nezdá, jako třeba když v ní jsou stopy mýdla nebo oleje. Kdyby jim do vody někdo něco přidal, napili by se, jenom kdyby jim to nesmrdělo.“

„Víte toho o nich hodně,“ poznamenal George.

„Strávil jsem skoro celý život poblíž koní, aťtak či onak.“

Došli jsme k němu do kanceláře. Prohlásil, že musí chvíli úřadovat, aby byl včas hotový, protože co nevidět zastavíme na deset minut v Kenoře. Máme tam údajně dojet v pět dvacet, asi o půl hodiny za Kanadánem. Byly stanice, kde jsme stavět nemuseli, jak mi vysvětlil, ale stavěli jsme, abychom udržovali stejné tempo jako Kanadán. Stavět jinak musíme jedině tam, kde se nabírá voda, vyhazuje smetí a čerpají pohonné hmoty.

Ani cestou ke koním ani cestou zpátky jsem hubeného nezahlédl. George mně někoho ukázal v lehátkovém vagónu, ale nebyl to ten pravý. Byl sice šedovlasý a hubený, ale příliš starý. Člověk, jehož jsem hledal, mohl být tak kolem padesátky, možná i míň, ale pořád ještě v plné síle.

Svým způsobem připomínal Derryho Welframa. Nebyl tak statný ani nevypadal tak uhlazeně, ale typ byl stejný. Filmer zřejmě takové lidi vyhledával.

Proseděl jsem asi hodinu ve svém kupé, díval se na měnící se krajinu a snažil se vymyslet, za co se asi Filmer chystal zaplatit, co chtěl, aby ten druhý provedl. Bylo to celé na hlavu postavené.

Většinou člověk ví o zločinu a hledá zločince, a ne aby věděl o zločinci a pátral po možném zločinu.

Všechny čtyři lahvičky stály v igelitovém pytlíku u mne na podlaze. Pokud chtěl ten hubený něco vpašovat do cisterny s vodou pro koně, musel k tomu použít stájníka, musel někoho podplatit. Sám mezi stájníky nepatřil, i když třeba kdysi jako stájník pracoval. Mládenci od koní pracující ve vlaku byli mladší a štíhlejší, sebejistí. Nedovedl jsem si představit, že by kterýkoli z nich měl dostatek odvahy, aby se postavil Filmerovi a požadoval na něm peníze.

Během krátké zastávky v Kenoře jsem visel z otevřených dveří vedle Georgova kupé a sledoval George, jak přechází kolem vlaku po perónu nahoru a dolů a jak kontroluje, jestli je všechno v pořádku. Vagón Lorrimerových byl zřejmě stále pevně připojený k vlaku. Za lokomotivou nakládali dva zřízenci nějaké krabice. Pak jsem se pověsil ze dveří na druhé straně, do kolejiště. Tam nebyl nikdo.

George znova nastoupil, zavřel dveře a po chvíli jsme zase vyjeli. Byla to poslední zastávka před Winnipegem.

Toužebně jsem si přál umět číst Filmerovy myšlenky. Zoufale jsem si přál uhádnout, co chystá. Připadal jsem si slepý a toužil jsem po jasnozřivosti. Ale protože jsem žádné takové nadlidské nadání neměl, nezbývalo než spolehnout se na pozorování a trpělivost, i když se mi to v tu chvíli zdálo dost krotké a neuspokojivé.

Došel jsem do jídelního vozu, kde mezitím Zak rozmístil některé z herců u stolů pro večerní dvojscénu. Dohodl se předtím s Nell, že jakmile herci odehrají své, odejdou (až na vraha – Gilese), třebaže je netěší, jak je z jídelny stále vyhánějí, a už si na to stěžují.

Emil prostíral, řekl mi, že víno je v ceně zájezdu, ale koktejly si musí každý platit. Prý bude lepší, když budu chodit jenom s vínem a on, Oliver a Cathy roznesou ostatní pití. Klidně, řekl jsem, a šel roznést popelníky a vázičky s růžovými poupaty. Emil mě ještě požádal, abych roznesl sklenky na víno, pro každého zvlášť na červené a na bílé.

Do jídelního vozu se začali trousit cestující ze spacích vagónů i z vyhlídkového vozu a usazovali se, jak už byli zvyklí. Přitom mě napadlo, že Bambi Lorrimerová a Daffodil Quentinová se k sobě hodí asi jako oheň k vodě; zase seděly proti sobě, neboť spolu chtěli sedět jejich partneři. Když jsem stavěl skleničky na jejich stůl, Mercer a Filmer právě hovořili o chovu koní ve vztahu k různým měnovým kursům. Daffodil vyprávěla Bambi, že ve Winnipegu je jedno roztomilé malé klenotnictví.

Xanthe se ještě stále držela paní Youngové a pan Young se tvářil velice otráveně.

Sheridan se skamarádil s hercem – vrahem Gilesem. Zvláštní kombinace, mohla vést ke zvláštním důsledkům.

Majitelé Upper Gumtree a majitelé Flokatiho seděli spolu, spojení společným zájmem. Zda jejich přátelství přežije dostih, ve kterém jejich koně poběží, to se uvidí ve středu večer, pomyslel jsem si.

Většinu cestujících jsem znal jenom povrchně, spíš od vidění než podle jména. Naučil jsem se jen jména těch, kteří měli koně ve vlaku nebo kteří se třeba jenom letmo dotkli Filmera. Znal jsem jich tedy podle jména jenom polovinu. Většinou byli sympatičtí, i když jeden z pánů posílal skoro všechno jídlo zpátky do kuchyně k přihřátí a jedna z dam postrkovala mimořádně dobrý pokrm sem a tam po talíři vidličkou a přísně prohlásila, že dobrému člověku postačí prostá strava. Nikdy jsem nezjistil, jak se právě tahle paní ocitla mezi dostihovými nadšenci.

Zak zahájil svou dlouhou scénu velice dramaticky, jakmile měli všichni hosté v jídelním voze nalito. Nato vstoupil vysoký člověk v tradiční červené uniformě kanadské jízdní policie a rozhodným hlasem prohlásil, že má vážné zprávy. Všichni zmlkli. Prý nastoupil v Kenoře, protože předtím se poblíž Thunder Baye našlo na trati tělo stájníka Rickyho. Stájník měl na sobě tričko s nápisem Dostihový vlak a v kapse osobní průkaz.

Cestující se zatvářili zděšeně. Autorita policisty jako by zaplavila celý vagón. Vystupoval nesmírně přesvědčivě. Řekl potom, že pokud ví, stájníka už někdo napadl na začátku cesty v Torontu, když se snažil překazit únos koně. Údajně trval na tom, že pojede s sebou i poté, co ho slečna Richmondová ošetřila. Souhlasí?

Nell vážně přikývla, že ano.

Ze všech nejdřív to vážně přestali brát majitelé koní. Mercer Lorrimore se vyloženě bavil. Bylo přece jasné, že pokud jízdní policista něco vyšetřuje, nemá na sobě parádní přehlídkovou uniformu.

„Jsme v Manitobě,“ řekl Mercer do chvíle ticha, „dobře to vymysleli. Překročili jsme před chvílí hranice Ontaria, takže tady skutečně začíná teritorium jízdní policie.“

„Vy toho o nás nějak hodně víte,“ řekl policista. „Víte taky něco o tom mrtvém stájníkovi?“

„Ne,“ řekl Mercer vesele.

Zadíval jsem se na Filmera. Tvář měl ztuhlou, šiji taky a oči přimhouřené. V tu chvíli jsem si vzpomněl na Paula Shackleburyho, stájníka, kterého našli mrtvého v příkopu. Stájníci v Anglii... stájníci v Kanadě. Stejně povolání. Co mohl Paul Shacklebury o Filmerovi vědět... stejná nevyluštěná otázka.

„Proč ho zabil?“ zeptal se policista. „Co na koho věděl?“

Riskl jsem to a rychle jsem se na Filmera podíval. Měl ústa sevřená do tenké linky. Odpověď na nevyluštěnou otázku byla v jeho hlavě, nedosažitelná jako vzdálené hvězdy.

Zak řekl, že Ricky možná někoho z únosců poznal, a že třeba ti únosci jedou s námi vlakem. Třeba jsou mezi dostihovými diváky a čekají na další šanci.

Filmer se zvolna uklidnil a já pochopil, že si chvilku myslel, že ta scéna míří přímo proti němu. Možná že celý život takhle reaguje na zcela nevinné poznámky.

Mavis a Walter Bricknellovi prosili policistu, aby jim ochránil jejich drahocenného milovaného koně.

Policista si jich nevšímal. Prohlásil, že přebírá vyšetřování případu smrti Angeliky Standishové. Prý dvě úmrtí ve vlaku v průběhu jediné cesty nejsou náhodná. Chce zjistit, jak případ Angeliky souvisí s případem Rickyho.

Zak se ohradil, že případ Angeliky má na starosti on.

Omyl, prohlásil Mounty. Jsme v provincii Manitoba a ne Ontario, takže případ je od té chvíle jeho.

Zakuv původní záměr, jak vést vyšetřování Angeličiny vraždy, se zhroutil po tom, co se stalo s vozem Lorrimorových a po dlouhé zastávce v Thunder Bayi. Tím, že celé vyšetřování předal kanadské policii, překlenul slepé místo. Policista všem oznámil, že Steve, manažer Angeliky (taky její mileneček), se v Torontu do vlaku nedostavil, protože byl mrtvý. Někdo ho utloukl v jeho vlastním bytě kladivem.

Diváci přijali zprávu o další krvavé vraždě dychtivě. Policista vyprávěl dál, že dotyčný Steve zřejmě spal, když ho vrah přepadl, a že policie hledá Angeliku Standishovou jako podezřelou.

„Ale ta je přece mrtvá,“ vykřikla Mavis Bricknelllová.

Po chvíli vypověděla Donna, že s Angelikou hovořila dobře dvě hodiny mezi Torontem a Sudbury a že si je naprosto jistá, že Angelika Steva nezabila. Angelika bez něj byla jako ztracená.

To je možná pravda, řekl policista, ale když byla z toho, že se Steve nedostavil, tak zničená, proč tedy vůbec do vlaku nastupovala? Nebylo to třeba tím, že chtěla utéct od skutečnosti, že zabila svého milence? Vrah-Giles se klidně zeptal, jestli se po Angeličině smrti našla vražedná zbraň.

Další otázku vznesl Pierre. Namítl, že Angeličin vrah přece musel být zamazaný od krve, když byl celý záchod doslova zbrcený.

Zak a policista se na sebe podívali, Pak policista neochotně doznal, že poblíž trati v té oblasti, kde asi Angeliku zaBill, se našel odhozený velký plastový pytel, celý od krve. Že nejspíš ten pytel někdo použil jako pončo. V laboratořích prý vyšetřují krevní skupinu a hledají otisky prstů.

Donna přišla s teorií, že jak Steva, tak Angeliku asi utloukli kladivem. V tom případě by snad byla Angelika nevinná, ne? Donna nechtěla uvěřit, že by někdo tak sympatický jako Angelika mohl mít něco společného s pojišťovacím podvodem.

Prosím? S jakým podvodem?

Nechtěl jsem se podívat na Daffodil. Pokud hnula brvou, tak jsem to nepostřehl.

Donna upadla do rozpaků, tvrdila, že neví, o jaký podvod se jedná. Angelika se prý jenom zmínila o tom, že Steve je zapletený do něčeho s pojišťovnou a že se bojí, že právě proto zmeškal vlak. Donna se jí nechtěla vyptávat na podrobnosti.

Sheridan Lorrimore prohlásil hlasitě, že Angelika byla kurva, a vzápětí se vrhl po pistoli, již měl policista zavěšenou na boku. Policista ucítil, jak mu za pouzdro zatáhl, bleskově se otočil a chytil Sheridana za ruku. (Tak rychlý pohyb svedl John Millington, když měl dobrý den.) Třeba říct, že policista zareagoval spíš jako atlet než herec. „To je moje zbraň,“ řekl, pomalu Sheridanovi zdvihl ruku a pak ji pustil. „A mimochodem, abyste všichni věděli, není nabitá.“

Všichni se dali do smíchu. Sheridana neměl nikdo rád. Už po druhé ze sebe udělal šaška a tvářil se rozzuřeně. Jeho matka, jak jsem si povšiml, se odvrátila. Mercer potřásl hlavou.

Policista, kterého nic nevyvedlo z míry, prohlásil, že se nadále intenzívně věnuje vyšetřování smrti Angeliky i Rickyho a že ve Winnipegu snad už bude pro nás něco mít. Pak spolu se Zakem odešli,

zatímco Donna procházela mezi stoly a všem vyprávěla, že chudák Angelika byla opravdu velice milá, že nemohla být vrah a že jí Donny se osobně velmi dotýká, když Angeliku vůbec někdo podezírá. Dokonce uronila jednu nebo dvě pravé slzy. Byla opravdu působivá herečka.

„Co je vám po ní?“ řekl Sheridan hrubě. „Vždyt jste se s ní poprvé setkala včera ráno a před večeří už byla mrtvá.“

Donna se na něj nejistě zadívala. Mluvil tak, jako by skutečně věřil, že Angeliku zabili.

„Já... jsou přece lidi, se kterými se člověk sblíží okamžitě.“ Zvolna se otočila a odešla se smutně svěšenými rameny uličkou kolem kuchyně. Sheridan si něco mumlal a uváděl do rozpaků poblíž sedící hosty.

Emil se svými lidmi (včetně mne) začal prostírat. Po chvíli už jsme servírovali teplý kozí sýr, salát, pak steak Chateaubriand s mladým hráškem, na nudličky nakrájenou mrkví, nakonec pomerančovou zmrzlinu se šlehačkou a oříšky. Většina cestujících se prokousala až do konce a nezdálo se, že by jim to činilo potíže.

Když jsme po bitvě umývali s Angusem nádobí, poznamenal jsem, že v jídle mohlo být něco, co teď všechny hosty nahlodává a podlamuje jim zdraví. Angus se tvářil pobaveně. To prý je vyloučené, ubezpečoval mě. Přece jsem si musel všimnout, že všechno, co se dává do jídla, dodali do vlaku čerstvé. Přece to jídlo sám vaří, nedodávají ho předvažené ve zmrzlém stavu.

Ubezpečil jsem ho zcela podle pravdy, že si velice vážím jeho dovednosti a rychlosti a že jeho výtvary jsou vynikající.

„Vy herci,“ řekl shovívavě, „vy byste si vymysleli bůhvíco, jenom aby z toho byla zápleтка.“

Ve Winnipegu, tisíc čtyři sta třináct mil po kolejích od Toronta všichni vystoupili.

Pro koně přijely dva přepravní vozy s rampami na vykládání a nakládání. Stájníci a Leslie Brownová zavedli koně z vlaku do přepravních vozů, uvázali je a postarali se o ně. Sami pak s taškami v rukou nastupovali do autobusu. Autobus jel za dopravními boxy směrem k závodišti.

Další autobusy čekaly před nádražím na dostihové diváky, aby je rozvezly do různých hotelů na kraji města. Zcela nový přepychový autobus s tmavými okny byl rezervován pro majitele. Několik majitelů jako Lorrimorovi, Daffodil a Filmer se přepravovali individuálně, limuzínami se šoféry, kteří odnesli zavazadla od vlaku.

Posádka, když všichni odešli, uschovala do zamykacích skříněk všechno, co se zamknout dalo, pak se připojila k hercům a nastoupila do posledního autobusu. Byl s námi taky člen kanadské jízdní policie, jak jsem se zájmem zaznamenal. Vypadal vysoký a impozantní i bez červené uniformy, schované v tašce. Poslední vyšel George. Nesl aktovku plnou papírů a ještě se přes rameno na vlak ohlížel, jako by se snažil vzpomenout, jestli tam nic nezapomněl. V autobuse seděl přes uličku ode mne. Řekl mi, že vagóny se odstaví na vedlejší kolej, lokomotiva odpojí a využije zatím jinde, a že u vagónů bude stálá stráž. Vagóny se nebudou vytápět, nebudou osvětlené a ožijí teprve asi hodinu před odjezdem za další dva dny. Jenom díky tomu, že je během cesty dvakrát delší přestávka, vysvětloval, lze jet se stejnou posádkou celou cestu.

Majitelé a někteří z herců bydleli v hotelu Westin. Nell všem při večeři slibovala, že to tam bude velice příjemné, že tam je taneční sál a v posledním patře zastřešený bazén. Taky řekla, že pro účastníky výpravy je zajištěná zvláštní místnost, kde se bude podávat snídaně a kde se po oba dny bude dál rozvíjet detektivní příběh. Jinak ať se každý zařídí podle svého, v okolí jsou dobré obchody, dobré restaurace a hlavně dobré dostihy. Doprava na závodíště a ze závodíště je zajištěná. Všichni se pak máme znova sejít ve vlaku ve středu, jakmile proběhne speciální dostih vypsaný na počest vlaku. Sejdeme se na koktejl, a jakmile vlak vyjede ze stanice, bude se podávat večeře. Všichni přítomní, v dobré náladě, začali tleskat, když Nell domluvila.

Rozhodl jsem se předtím, že nebudu bydlet kde ostatní, majitelé, herci, dostihoví diváci a posádka. Zeptal jsem se Nell, jestli neví o nějakém jiném hotelu. Zdálo se, že to je náročná žádost.

„My máme lidi rozstrkané všude,“ řekla pochybovačně. „Několik herců bude v Holiday Innu... Proč to nezkusíte tam? Ačkoli... přece jenom je jeden hotel, kde nemáme nikoho, Sheraton. Jenomže to máte jako Westin, tam je to velice drahé.“

„To nic, já si něco najdu,“ řekl jsem. Když autobus zastavil a posádka se z něj vyhnula, popadl jsem tašku a zmizel pěšky. Pak jsem se ptal na cestu, až se mi podařilo dojít co nejrychleji tam, kde nikdo z cestujících nebydlel.

Měl jsem šedý plášť do deště, součást uniformy VIA, zapnutý až ke krku, takže jsem u recepcie v Sheratonu nebudil pozornost. Oznámili mi, že bohužel mají plno. Bylo pozdě večer a ve městě byla spousta lidí.

„Opravdu nic...?“ zeptal jsem se.

Dva recepční potřásli hlavami. Pak se spolu radili. Nakonec přišli s tím, že už nemají volný žádný pokoj, ale že na poslední chvíli někdo zrušil objednávku apartmá. Tvářili se pochybovačně, že prý asi o apartmá zájem mít nebudu.

„Ale ano, budu,“ bleskově jsem je přesvědčil úvěrovou kartou American Expressu. Načež číšník Tommy pečlivě pověsil žlutou vestu s bílou podšívkou, objednal si na pokoj víno a po chvíli, po příjemné, vydatné sprše, si šel lehnout. Spal plných osm hodin a ani se mu nezdálo o Filmerovi.

Ráno jsem zavolal paní Baudelairové a poslouchal její téměř dívčí hlas.

„Mám tu zprávy pro neviditelného muže,“ oznámila vesele „Totiž... jste stále neviditelný?“

„Domnívám se, že spíš ano.“

„Bill říká, že Val Catto by velice rád věděl, jestli jste neviditelný i z hlediska sledovaného. Rozumíte tomu?“

„Ano, rozumím. Odpověď zní: jsem.“

„Oba pánové si dělají starosti.“

„To nejsou sami. Prosím vás, řekněte jim, že sledovaný má ve vlaku spojení, ten cestuje s dostihovými diváky. Jednou jsem ho zahlédl a pokusím se ho vyfotografovat.“

„Dobrý bože!“

„Taky bych vás prosil, jestli byste mu mohla říct jistá čísla, která vám nadiktuju, a zeptat se pánů, jestli ta čísla nějakým způsobem nesouvisejí s životopisnými údaji sledovaného.“

„To je fascinující. Tak spusťte.“

„Takže... Tři čísla neznámá. Mám tedy tři otazníky, pak přijde 1-5-1.“

„Tři otazníky, pak 1-5-1. Je to tak?“

„Je to tak. Víím, že to není číslo jeho vozu, tedy vozu, kterým normálně jezdí, ale rád bych věděl, jestli třeba nějak nesouvisí s datem narození, s telefonním číslem nebo s čímkoli jiným, na co si vzpomenou. Potřebuju bezpodmínečně zjistit ta první tři čísla.“

„Zavolám Billovi okamžitě, jak s vámi domluvím. Mám pro vás od něho také několik odpovědí na některé z vašich otázek ze včerejšího večera.“

„Výborně.“

„Za prvé: pan a paní Youngovi, majitelé Sparrowgrasse, často jezdí do Anglie, jsou tam vítáni a bývají na dostizích hosty Jockey Clubu. Byli ve velmi přátelském vztahu s Ezrou Gideonem. Val Catto neví, jestli vědí, že Ezra Gideon prodal koně panu Filmerovi. Rozumíte tomu?“

„Ano.“

„Jsem ráda, že víte, o čem mluvím. Počkejte, ještě mám něco. Naschvál co vy na to,“ nadechla se.

„Sheridana Lorrimora vyloučili minulý květen z Cambridge. Šlo o nějaký skandál, který se nedostal na veřejnost. Mercer Lorrimore byl tehdy v Anglii, zdržel se tam do července, na dostihy v Newmarketu, a lidé v Jockey Clubu říkají, že byl zasmušilejší, než bývá, a že všichni věděli, že to nějak souvisí s jeho synem, jenom netušili, o co jde. Val Catto se pokusí něco z Cambridge zjistit.“

„Výborně.“

„Sheridan Lorrimore!“ řekla zaraženě. „Doufám, že na tom nic nebude.“

„Moc nedoufejte,“ řekl jsem suše.

„Ó já.“

„Znáte ho dobře?“

„Skoro vůbec ne, ale určitě není ku prospěchu, když se naše zlaté rodiny octnou v titulcích.“

Tenhle obrat se mi líbil. Pak jsem si uvědomil, že paní Baudelairová kdysi vlastnila časopis.

„To poskvrní celou zem,“ pokračovala. „Doufám, že ať už se jedná o cokoli, na veřejnost se to nedostane.“

„Ať je to, co je to?“

„Ano, kvůli jeho rodině. Kvůli jeho matce. Bambi Lorrimorovou znám. Je to hrdá žena, nezaslouží si, aby ji syn zostudil.“

Tím jsem si nebyl tak zcela jistý. Nebylo mi jasné, do jaké míry matka může za chování syna. Třeba ne, třeba si skutečně nezaslouží takového syna, jako je Sheridan. Lidé jako Sheridan už se takoví, jací jsou, rodí, podobně se rodí děti bezruké.

„Jste tam ještě?“ ozvala se paní Baudelairová.

„Samozřejmě.“

„Bill říká, že Lorrimorův soukromý vůz se od vlaku v neděli večer odpojil. Je to pravda? Tady se s tím strašně nadělá. Bylo to v televizi a dnes ráno to je ve všech novinách. Bill říká, že ten vagón odpojil z neznámých důvodů nejspíš nějaký blázen. Byl by rád, kdybyste mu doplnil cokoli, co se obecně neví.“

Vyprávěl jsem jí, jak celá věc proběhla a jak Xanthe málem vstoupila do prázdna.

„Řekněte Billovi, že sledovaný seděl zcela klidně a bezstarostně jak během incidentu samého, tak během vyšetřování v Thunder Bayi, které probíhalo včera ráno. Jsem si jistý, že odpojení vagónu v plánu neměl. Něco ale plánuje, proto má toho spojence ve vlaku. Myslím, že by se měla zajistit řádná bezpečnostní služba u koní, kteří přijeli vlakem, až budou na závodišti. Ať to Bill zařídí.“

„Já mu to řeknu.“

„Prosím vás, taky mu řekněte, že je tady určitá možnost, i když málo pravděpodobná, že někdo dal ve vlaku něco koním do vody, než jsme dojeli do Thunder Baye. Ale myslím si, že pokud by se to opravdu stalo, už by to bylo na koních vidět včera večer, ale to byli v pořádku. Dnes ráno k nim nemůžu, jen předpokládám, že kdyby s nimi nebylo všechno v pořádku, dozvěděl bych se to velice rychle. Pro každý případ jsem odebral čtyři vzorky vody. Vezmu je dnes večer s sebou na dostihy.“

„Ó já.“

„Řekněte Billovi, že vymyslím, jak mu je doručit. Budou v igelitovém pytlíku s cedulkou s jeho jménem.“

„Počkejte, já už si to musím zapsat. Nezavěšujte prosím.“

Chvilí bylo ticho, jak odložila sluchátko a psala si poznámky. Pak se mi znova ozvala a pečlivě opakovala všechno, co předtím ode mne vyslechla a na co jsem se ptal.

„Je to tak dobře?“ zeptala se nakonec.

„Perfektně,“ řekl jsem z hloubi srdce. „Prosím vás, kdy je tak nejlepší doba vám telefonovat? Nerad bych vás rušil, když to je pro vás nevhodné.“

„Volat můžete kdykoli, jsem tu stále. Přeji vám hezký den ať. zůstaňte neviditelný.“

Zasmál jsem se. Zavěsila, než jsem měl čas zeptat se, jak se jí vede. Pode dveřmi pokoje jsem našel podstrčené winnipejské noviny. Zdvihl jsem je a podíval se, co tam píší o vlaku. Ne že by bylo přes celou první stránku, ale na první stránce byla fotografie Mercera a Bambi, na dalších stránkách efektní obrázek Xante v lichotivém osvětlení, nicméně vypadala starší než byla. Určitě nevypadala na patnáct.

Pomyslel jsem si pobaveně, že tahle reklama Velkému transkontinentálnímu dobrodružnému dostihovému vlaku zaručeně neuškodí. Nikdo vlastně za nic nemohl, všechno způsobil neznámý anonymní blázen z ontarijské divočiny. Winnipeg byl plný dostihového publika přispívajícího na ekonomický rozkvět města. Winnipeg všechny vítal s otevřenou náručí. Nezapomeňte, upozorňovaly noviny, že první dostihový den, oslavující kanadský dostihový sport, začíná dnes večer v sedm hodin. Zířejší program, kdy se poběží i Jockey Club Race Train Stakes, odpoledne ve 13.30 hod. Následující odpoledne bylo prohlášeno za místní svátek, volný den, čímž se krásně završí rok, celá roční sezóna dostihů pro plnokrevníky na Assiniboia Downs. (Klusácké dostihy zahájí první dostihový den zimní sezóny příští neděli.) Většinu dne jsem se jen tak procházel po Winnipegu. Dva z majitelů jsem zahlédl v obchodě s eskymáckými soškami, ale nenarazil jsem na nikoho, kdo by mě poznal. Nepokoušel jsem se vypátrat, kde je Filmer nebo kam mohl jít, protože jsem velmi záhy zjistil, že hotel Westin sedí nad bludištěm podzemních nor plných obchodů, táhnoucích se do všech směrů. Obchody v Kanadě se obecně stěhovaly do podzemí, nejspíš kvůli drsným klimatickým podmínkám. Filmer tedy mohl odejít z hotelu, aniž by vůbec vyšel na čerstvý vzduch, a nejspíš to taky udělal.

Zjistil jsem, že z centra jedou na závodiště zvláštní autobusy, tak jsem si v šest hodin do jednoho sedl. Pak jsem chodil kolem tribun a uvažoval, jak poslat Billu Baudelairovi vzorky s vodou, pečlivě zabalené každý zvlášť, a uložené v igelitovém sáčku.

Všechno mi usnadnila mladá dívka asi tak ve věku Xanthe, která ke mně najednou doskákala, jak jsem se tak pomalu procházel před tribunou, a oslovila mě: „Já jsem Nancy. Jestli máte ten pytlík pro Clarrie Baudelairovou, tak já jí ho zanesu.“

„Kde je?“ zeptal jsem se.

„Večeří s tatínkem tamhle u okna v klubové místnosti,“ ukázala nahoru na tribunu. „Její tatínek říká, že jí nesete něco proti žízni, a abych pro to doběhla. Je to v pořádku?“

„Perfektně,“ ocenil jsem.

Byla hezká, pihatá, měla na sobě jasně modrou kombinézu a zlatý pásek s bílým zdobením. Podal jsem jí igelitový pytlík a díval se, jak rychle mizí, vrtí zadečkem a ztrácí se v davu.

Byl jsem si čím dál víc jistý, že odnáší zcela nevinné vzorky. Bill Baudelaire by neseděl klidně u večeře se svou dcerou, kdyby ve stájích u závodiště mezi koňmi panovala hromadná zdravotní pohroma.

Klubovní místnosti, odkud se večeřící mohli dívat na dráhu, zabíraly celé poschodí tribun, prosklené, aby se uvnitř uchovalo teplo. Rozhodl jsem se, že tam radši nepůjdu, protože se to pro Tommyho nehodí, a já si přál být Tommy, v Tommyho civilních šatech. Šel jsem si vsadit, jak se na Tommyho sluší, a pak jsem se „v podzámčí“, tedy pod tribunou, celkem obstojně najedl. Poté jsem se jen tak procházel, v ruce program, kolem krku dalekohled, jako jindy.

Denní světlo se zvolna vytrácelo, přicházela noc, rozsvěcela se elektrická světla a přejala úkol slunce. V sedm, když se běžel první dostih, už dráhu zaplavovaly reflektory. Barvy žokejů o to jasněji zářily proti černé noci.

Mezi diváky jsem viděl řadu povědomých tváří, ovšem, byli tam naši spolucestující z vlaku. Mě zajímal jen jeden a ten tam buď nebyl, nebo mi jaksi unikl. Vyzkoušel jsem všechny své běžné metody, které jsem používal, když jsem někoho hledal. Marně. Hubeňour s propadlými tvářemi, s šedými vlasy, v prošívaném kabátku s kožešinovým límcem byl stejně neviditelný jako já.

Uviděl jsem Nell.

Upravená, v modrém kostýmu šla dolů od klubových místností se dvěma z majitelů, kteří zřejmě chtěli blíž ke koním. Šel jsem za tou trojicí a sledoval, jak se dívají na koně startující ve třetím dostihu. Byl jsem kousek od nich, když se zastavili u zábradlí, aby byli co) nejbliž, až se budou dívat na dostih. Jakmile bylo po dostihu, zamířili majitelé zpět ke tribuně a živě si povídali o výsledcích. Mně se podařilo zaujmout takovou pozici, abych byl Nell co možná na očích. Nepatrně jsem na ni zamával programem.

Povšimla si program, zaregistrovala i mne, oči se jí rozšířily. Za malou chvíli se odpoutala od majitelů, zastavila se a vyčkávala. Beze spěchu jsem k ní došel. Ušklíbla se na mě.

„Nejste vy jeden z našich číšníků z vlaku?“ zeptala se.

„Jo to jsem.“

„Našel jste nějaké ubytování?“

„Ano, děkuju. Jaké je to ve Westinu?“

Bydlela ve stejném hotelu jako majitelé. Byla jejich pastýř, uhlazovala jim cestu a fungovala jako informační kancelář.

„Hotel je docela dobrý, ale... někdo by měl uškrtnit toho bohatého... arogantního... toho nesnesitelného Sheridana.“

Mluvila s upřímným rozhořčením, znechuceně, jako by se to v ní už dlouho hromadilo a jako by to v sobě až do té chvíle násilně tlumila.

„Je nesnesitelný, všem ostatním kazí náladu. Všichni zaplatili celé jmění, aby na tenhle výlet mohli vyrazit, mají právo na to, aby se bavili a aby jim to nikdonekazil.“

„Stalo se něco?“

„Jo, u snídani,“ při té vzpomínce se zamračila. „Zak začal s další scénou detektivky a Sheridan ho třikrát začal okřikovat. Šla jsem k němu a požádala ho, aby byl potichu. Chytil mě za ruku a snažil se mě posadit a stáhnout k sobě na klín. Spadla jsem, narazila na stůl, u kterého seděl, chytila se ubrusu a stáhla ho, jak jsem padala na zem. Umíte si představit, co z toho bylo. Já na kolenou a kolem mě pomerančová šťáva, rozbité talíře, jídlo, káva. Hrozné. Sheridan vykřikoval, že to je vina mojí nešikovnosti.“

Viděl jsem na ní, že je spíš otrávená než rozhořčená. Smířená s osudem. Řekl jsem: „Dovedu si představit, že Bambi Lorrimerová dělala, jako že nic nevidí, Mercer vám běžel na pomoc a omlouval se, a paní Youngová se vás ptala, jestli se vám nic nestalo.“

S úžasem se na mě zadívala. „Vy jste tam byl!“

„Ne. To je logické.“

„No... takhle to skutečně proběhlo. Pak přišel číšník, aby to tam uklidil, a když si klekl na zem, tak ho Sheridan najednou osočil, že se mu pošklebuje a že se postará o to, aby mu dali padáka.“ Odmlčela se.

„Předpokládám, že mi zase řeknete, co následovalo.“

Myslela to sice žertem, ale já odpovídal: „Mercer ubezpečil číšníka, že ho nevyhodí, odvedl ho stranou a dal mu dvacet dolarů.“

Otevřela úžasem ústa. „Vy jste tam byl!“

Potřásl jsem hlavou. „Mně dal taky dvacet dolarů, když do mě tehdy večer Sheridan vrazil.“

„Ale to je hrozné!“

„Ano. Mercer je m ilý člověk, ale marně se snaží řešit neřešitelné. Bambi prostě dělá, že to nevidí, a Xanthe hledá útěchu u jiných.“

Nell chvíli uvažovala a pak vynesla rozsudek velice podobný mému.

„Přijde den, kdy ten odporný Sheridan provede něco, z čeho ho tatínek vyplatit nedokáže.“

„Je velmi bohatý.“ poznamenal jsem.

12

„Ta čísla nezapadají ani do data narození, ani do telefonních čísel, neodpovídají současné ani minulé adrese, číslům kont, ani číslu pojištění,“ vyprávěl příjemný hlas paní Baudelairové do telefonu. Špatné zprávy ve středu dopoledne.

„Val Catto teď pracuje na číslech úvěrových karet,“ řekla. „Chtěl by vědět, proč tohle všechno dělá. Prý

dokonce vyhledal osobní údaje bývalé ženy vašeho sledovaného, ale nikde žádná 1-5-1 a další trojčíslí.“ Zklamaně jsem si povzdechl.

„Je to důležité?“

„Těžko říct. Možná že vůbec ne, ale možná by to všechno vyřešilo. Buď je to mrtvá skříňka, anebo poklad. Taky možná něco mezi tím. Prosím vás, řekněte plukovníkovi, že 1-5-1 je kombinace pravého zámku u černé krokodýlí aktovky. Na levém zámku máme tři neznámé.“

„Aha.“

„Můžete mu prosím vyřídit, že mu budu vděčný za pokyny?“

„Samozřejmě mladý muži. Proč tu aktovku jednoduše neukradnete a hotovo?“

Dal jsem se do smíchu. „To mě taky napadlo, ale radši ne. Nebo aspoň ještě ne. Pokud se najde v těch číslech určitý systém, bylo by to bezpečnější.“

„Val by byl asi rád, kdyby vás nezavřeli.“

Nebo nezavraždili, pomyslel jsem si.

„Mně je přece jasné,“ namítl jsem, „že kdyby mě zavřeli, přišel bych o místo.“

„Přestal byste být neviditelný, co?“

„Správně.“

„No v tom případě je mi líto, že pro vás mám další negativní zprávy.“

„Jaké?“ zeptal jsem se.

„Bill říká, že v těch vzorcích, co jste mu poslal, byla skutečně jen čistá voda.“

„Ale to je dobrá zpráva.“

„Vážně? Tak to jsem ráda.“

Zamyslel jsem se. „Myslím, že vám ještě zavolám později večer, než odjedu z Winnipegu.“

„Dobře, protože čím dál na západ pojedete, tím větší bude časový rozdíl mezi Kanadou a Anglií a tím déle mi bude trvat, než pro vás získám odpovědi od Vala Catta.“

„Ano.“

Paní Baudelairová nemohla dost dobře volat plukovníka uprostřed jeho noci nebo uprostřed své noci. Ve městě, kde žila, v Torontu, bylo o pět hodin míň než v Londýně, ve Winnipegu o šest hodin míň, ve Vancouveru o osm. Když ve Vancouveru snídali, v Londýně už lidé chodili z práce. Aby se v tom takový poštovní holub vyznal!

„Tak mnoho štěstí,“ řekla, „ještě spolu budeme hovořit.“ Už jsem si zvykl na to, jak rychle zavěšuje. Položil jsem zvolna telefon, na druhém konci už tichý, a snažil jsem si představit, jak asi vypadá, a jestli je hodně nemocná. Musím zajet do Toronta, pomyslel jsem si, abych se s ní setkal.

Pak jsem zas odjel autobusem na dostihy a zjistil, že závodistiště Assiniboia Downs do rána rozkvetlo jako předtím Woodbine, všude stánky s tričky, praporky, kokardy, výzvy Podpořte kanadské dostihy.

Zase jsem většinu odpoledne strávil hledáním toho hubeného člověka, až jsem došel k názoru, že ať už jel s námi vlakem z jakéhokoli důvodu, tak zaručeně ne ze zájmu o dostihy. Dostihoví diváci z vlaku byli snadno k rozeznání, protože všichni měli velké, nápadné červenobílé kokardy s pentlemi a na nich zlatý nápis Dostihový vlak. Pak jsem zjistil, že kokardy nemají jenom oni, Zak ji měl na klopě taky. Řekl mi, že kokardu dostali všichni včetně majitelů, a jak to, že já žádnou nemám.

Řekl jsem, že vůbec nevím, že se rozdávaly. Prý mám smůlu, protože když má někdo tuhle kokardu, dostane zdarma program a zdarma najíst. To prý poskytuje závodistiště a Nell mi kokardu měla dát.

Ptal jsem se ho, jak mu šla ráno detektivka a že vím od Nell, co se stalo včera.

„Tentokrát to bez toho hajzla Sheridaná šlo dobře.“

„On tam nebyl?“

„Ne. Požádal jsem Nell, ať řekne jeho otci, že jestli Sheridan přijde ke snídani, nebudeme hrát. Fungovalo to. Sheridan se neobjevil.“ Ušklíbl se. „Vlastně nikdo z Lorrimerů.“ Rozhlédl se. „Ted' tady jsou ale všichni, včetně toho kluka. Vystupovali z dlouhý limuzíny, když jsme my přijížděli autobusem. Tam nám právě rozdávali ty kokardy. Jak vy jste se sem vůbec dostal?“

„Veřejným autobusem.“

„To je škoda.“

Motor mu běžel na poloviční obrátky, ani vysoké ani příliš nízké. Nenalíčená tvář pod kšticí kudrnatých vlasů vypadala mladší a míň nápadná. Najednou byl David Flynn a ne Zak.

„Jsou tu všichni herci?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě, musíme přece vědět, jak to tady dneska proběhne, abychom o tom mohli zítra s majiteli mluvit. Uvědomte si, že hrajeme dostihovou detektivku.“

Svým způsobem jsem si to vlastně přestal uvědomovat, protože skutečná detektivka, ve které jsem hrál

já, jaksi tu vymyšlenou zastínila.

„Na co si vsadíte v tom našem dostihu? Asi zvítězí Premiér, nemyslíte?“

„Upper Gumtree.“

„Vždyť prý napůl spí,“ namítl.

„Má hezký nos.“

Úkosem se na mě zadíval. „Vy jste ale střelený!“

„Blázním, jen když fouká od severo-severozápadu.“

Okamžitě dodal: „Když vane od jihu, rozeznám kozu od vozu.“

Snad není na světě herec, který by nedoufal, že jednou bude hrát Hamleta.

„Vy jste hrál Hamleta?“

„Jen ve škole. Když se to člověk jednou naučí, tak už to nikdy nezapomene. Chcete slyšet Být, či nebýt?“

„Ne.“

„Vy mě unášíte. Takže se uvidíme večer.“

Odešel středním tempem. Později jsem ho zahlédl, držel kolem ramen Donnu, což pokud mi bylo známo nepatřilo do scénáře.

Většina majitelů sešla z klubovních místností k sedlání koní startujících v Jockey Club Race Train Stakes.

Všichni měli loajálně připevněnou kokardu.

Filmer ne, ten na zábavu nebyl, zato Daffodil ano. Červená, bílá a zlatá občas zazářila na její čínčile. Paní Youngová měla kokardu na klopě, pan Young nebyl v dohledu.

Unwinovi, taky náležitě ozdobení, se bez zábran radovali z Upper Gumtree. Kůň měl skutečně docela hezký nos a ani nebyl zvlášť ospalý. Trenér a jezdec Upper Gumtree z Austrálie nepřijeli, takže se museli najít kanadští náhradníci. Unwinovi zářili a plácali po zádech každého, na koho dosáhli, včetně koně. Pan Unwin, jak všichni slyšeli, oslovoval svého žokeje se silným australským akcentem „synu“, přestože to byl člověk podstatně starší než on.

Ve vedlejších stání se všechno odbývalo v mnohem větším klidu. Mercer Lorrimore tam byl sám, bez ostatních členů rodiny. Klidně si vyprávěl se svým trenérem z Toronta, potřásl si rukou s jezdcem, s týmž, který jel jeho koně ve Woodbinu. Premiér, favorit, se choval tak, jak se chovají koně, se kterými se mnoho nadělal. V duchu jsem si pomyslel, že je skoro stejně domýšlivý jako Sheridan.

Majitelé Flokatiho jako by se zhlédli v Mavis a Walteru Bricknellových z detektivky. Pobíhali neklidně sem a tam a projevovali nervozitu, která se nutně dřív či později přenesla i na koně. Jejich ne dost energický trenér seje snažil zbrzdit, aby koně nepoplašili, aby ho netahali za sedlo, aby mu nenarovnávali číslo a nestrkali pestré kokardy neuváženými pohyby přímo pod nos. Byla to věru povedená scéna. Chudák pan a paní Flokatiovi! Vlastnit dostihového koně bylo pro ně spíš utrpení než radost.

Pan a paní Youngovi stejně jako Mercer Lorrimore poslali své dva přihlášené koně do Winnipegu silniční dopravou. Manželé byli zkušení majitelé a klidně přihlíželi, jak jejich koně chystají, paní Youngová si tiše a vlídně vyprávěla s jedním z jezdců, pan Young hovořil s druhým.

Kůň Daffodil Quentinové Pampering přiletěl letadlem spolu s dalšími pěti koňmi, jejichž majitelé cestovali vlakem. Všichni majitelé procházeli kolem, ozdobení kokardami a zářivými úsměvy. Koneckonců dnes prožívají jeden z vrcholů cesty, vlastně jádro věci. Dozvěděl jsem se pak, že Dostihový výbor Manitoby věnoval všem majitelům nejen odpolední recepci se šampaňským, ale taky vynikající oběd a každému zarámovanou skupinovou fotografii všech majitelů z vlaku. Uvědomil jsem si, že všichni prožívají své budoucí vzpomínky.

Kam se člověk podíval, byly televizní kamery, zaznamenávaly dění jednak pro večerní zprávy, jednak pro dvouhodinový program Na podporu kanadského dostihového sportu. Všude to hlásaly plakáty. Taký hlásaly, že program se bude vysílat od moře k moři, jakmile skončí závěrečný dostihový den ve Vancouveru.

Startující koně vyšli na dráhu za slavnostních fanfár a jásání diváků na tribuně. Ke startu je doprovázeli poníci.

Barvy Mercera Lorrimora, červená a bílá jako kokarda, kterou si poctivě připnul na podporu kanadského dostihového sportu, se objevily v nejvzdálenějším startovním boxu. Daffodilina bleděmodrá s tmavozelenou byly v boxu nejbližším, Upper Gumtree s oranžovou a černou startoval ze středu pole jedenácti koní a vystřelil ze startovního boxu první, takže vedl formaci podobající se šípu.

Sledoval jsem dostih z velké výšky, z nejvyššího patra tribuny nad klubovními místnostmi, kam se mezitím vrátili majitelé štěbetající jak husí hejno, aby přihlíželi dostihu. S dalekohledem, ve kterém byl ukrytý fotoaparát, jsem sledoval barvy na dráze, v chladném slunci jasné a ostré, zpřehledňující dostih.

Formace podobající se šípu se brzy rozpadla. Premiér běžel na vnější straně, Pampering na vnitřní a

Upper Gumtree byl stále ještě v čele. Koně manželů Youngových, oddělení od sebe rozlosováním, se nakonec octli bok po boku a hlavní část dostihu běželi vedle sebe jako dvojčata. Flokati, s růžovou, běžel podél bariéry, jako kdyby se potřeboval něčeho držet. Čtyři další koně ho tam blokovali. Když pole probíhalo poprvé kolem tribun, byl Upper Gumtree ještě stále v čele, ale Premiér dotahoval. Pampering běžel na vnější straně dráhy, hlavu dopředu... pole jedenácti koní dělalo, co mohlo, aby proslavilo kanadský dostihový sport. Oběhli oblouk, octli se na vzdáleném úseku dráhy, stále pohromadě, ve skupině, jako kdyby byli spoutaní. Když se blížili k cílové rovince, vypadalo to, že pohromadě poběží až k cíli.

Na cílové rovince se nicméně pole rozdělilo. Jedna skupinka se octla na samém vnějším okraji dráhy, červenobílé barvy Premiéra skulinkou pronikly vpřed, hned za Premiérem šli oba koně manželů Youngových. Pak Upper Gumtree náhle dramaticky zakličkoval a mezi koňmi se prodrál k bariéře, před Pamperinga.

Diváci poskakovali a křičeli. Mnoho lidí si vsadilo na Premiéra. Křik musel být slyšet až do Montrealu a kanadští dostihoví funkcionáři se jistě radovali. Finiš zvláštního dostihu dostihového vlaku se zase mimořádně vydařil... Mercer opět skončil druhý a nesl to hrdinně.

Tentokrát to byli Unwinovi, kdo bez sebe blahem vedli Upper, Gumtree do prostory k odsedlávání.

Manželé z Austrálie objímali a líbali každého, na koho padli (včetně koně), nechali se vyfotografovat, každý z jedné strany ještě rychle oddechujícího vítěze, zahaleného do přikrývky z květů. Byli to Unwinovi, kdo tentokrát dostali trofej, šek, vyslechli, proslov prezidenta závodiště a hlavních funkcionářů Jockey Clubu. Byli to Unwinovi, kdo si zachovají nejsladší vzpomínky na slavný den.

Přál jsem jim to. Viděl jsem dalekohledem, jak paní Unwinové stékají slzy po tvářích. Pak jsem zamířil o trochu níž a tam, přímo před hlavní tribunou, stál ten hubený člověk a díval se nahoru ke klubovním místnostem.

Skoro jsem se roztrásl ze strachu, abych to stihl. Rychle jsem zase zdvihl dalekohled, našel si ho, zaostřil, stiskl spoušť, slyšel tiché klapnutí. Mám ho!

Byla to moje jediná šance. Během toho krátkého okamžiku, kdy se film převínil k dalšímu snímku, se ten člověk obrátil a díval se jinam. Viděl jsem z něj pouze čelo a šedivé vlasy. Během dalších dvou vteřin došel k tribunám a zmizel.

Neměl jsem tušení, jak dlouho už tam asi předtím stál. Příliš jsem se soustředil na triumf Unwinových. Sešel jsem z tribuny co možná rychle, ale moc mi to nešlo, protože spolu se mnou směřoval dolů celý dav.

Když jsem se octl zase na trávě, hubeňoura jsem nikde neviděl. Mračna diváků byla v pohybu a bránila mi ve výhledu. Zvláštním dostihem, vypsáním pro dostihový vlak, program vrcholil, a přestože se ještě měl běžet jeden dostih, nikoho už zvlášť nezajímalo. Mnoho červenobílých kokard, baseballových čepiček, triček a balónků putovalo k východu.

Unwinovi s celým průvodem zmizeli nahoře v klubovních místnostech, nepochybně na další šampaňské a rozhovory s tiskem. Předpokládal jsem, že všichni ostatní majitelé tam budou s nimi. Jestliže ten hubený člověk vzhlížel ke klubovním místnostem v naději, že tam uvidí Filmera – nebo že ho odtamtud uvidí Filmer – třeba Filmer sejde dolů, aby s ním promluvil! Třeba by se mi podařilo je vyfotografovat spolu, což by se nepochybně mohlo hodit. Když počkám, třeba k tomu dojde.

Tak jsem tedy čekal., Filmer dolů sešel, ale v průvodu Daffodilině. Hubený člověk se nepříhlásil, Filmer s Daffodil nastoupili do vozu se šoférem, který je oba odvezl bůhvíkam. Zoufale jsem si uvědomil, jak málo času mi ve Winnipegu zbývá. Bylo už šest hodin, a já těžko najdu otevřenou fotolaboratoř, která by mi obrázek vyvolala a vykopírovala. Musím se vrátit do Sheratonu, zajít si pro zavazadlo, a musím být ve vlaku v půl osmé nebo chvíli po půl osmé.

Zašel jsem tedy na pánský záchod, vyndal film z dalekohledu a připsal k němu krátký vzkaz. Pak jsem film i se vzkazem zabalil do papírového ručníčku a vydal se najít Billa Baudelaira. Usoudil jsem, že bych ho klidně mohl oslovit, protože Filmer už je pryč. Zahlédl jsem Billa na dálku několikrát během odpoledne, ale teď, když jsem ho potřeboval, nebyl nikde k vidění.

Přišel Zak s Donnou a nabídli mi, jestli se s nimi nechci svézt autobusem nazpět do města. V tu chvíli jsem zahlédl ne sice Billa Baudelaira, ale aspoň někoho, kdo se klidně mohl vydat za ostatními majiteli, kam Tommy nemohl.

„Kdy jede autobus?“ zeptal jsem se Zaka rychle a už už jsem se od něj odpoutával.

„Za dvacet minut... venku u brány, je na něm transparent.“

„Přijdu... Děkuju.“

Dal jsem se do rychlého pochodu a brzy jsem dohonil pěknou tmavovlasou dívku v červeném kabátě se

zlatobílým páskem.

„Nancy,“ oslovil jsem ji zezadu.

Překvapeně se otočila a tázavě se na mne zadívala.

„Já... Včera jste ode mě převzala něco proti žízni pro dceru Billa Baudelaira.“

„Jo,“ poznala mě se zpožděním.

„Nevíte, kde bych ho teď našel?“

„Je nahoře v klubovních místnostech a popíjí s majitelem vítěze.“

„Nemohla byste... mohla byste mu prosím vás zase něco donést?“

Pokrčila pihatý nosík. „Já teď právě sešla dolů, abych se trochu nadýchla vzduchu,“ povzdechla si. „No tak jo, asi by chtěl, abych mu to donesla, když o to říkáte vy. Máte to zřejmě u něj dobrý. Co mu mám donést tentokrát?“

Podal jsem jí balíček v papírovém ručníku.

„Nějaký pokyny?“ zeptala se.

„Vevnitř je vzkaz.“

„To je jako detektivka!“

„Jo. Děkuju. Jako. A prosím vás... předejte mu to nenápadně.“

„Co v tom je?“

„Film, fotografie z dnešního odpoledne.“

Nevěděla, jestli má nebo nemá být zklamaná.

„Prosím vás neztraťte to,“ prosil jsem ji.

To ji trochu potěšilo. Ušklíbala se na mě přes rameno a vydala se ke schodům ke klubovním místnostem.

Tiše jsem doufal, že film předá nenápadně. Pro případ, že ne, nechtěl jsem být v dohledu, určitě jsem si nepřál, aby na mě ukazovala a upozornila na mě ostatní majitele. Odešel jsem tedy hlavní branou, vyhledal autobus s herci s velkým transparentem Dobrodružný dostihový vlak a splynul se scházející se skupinou.

Většina herců vsadila na Premiéra (proč taky ne), ale všichni byli spokojení, protože za nimi přišla televize na dlouhé interview. Prý spousta místních winnipegských diváků projevila zájem, jak by se mohla dostat do vlaku, vyprávěl Zak. „Musím říct,“ dodal se zívnutím, „že vlak má fakt reklamu. Dobře se chytil.“

V té reklamě, v samotném úspěchu, spočívalo nebezpečí. Čím víc očí Kanady, Austrálie a Anglie se soustředí na vlak, tím víc se bude Filmer snažit vlak zostudit. Možná... možná. Pripadalo mi, že hlídám stín. Snažím se předejít něčemu, co se možná vůbec nemá přihodit, hledám úmysl, abych mohl zabránit, nevím čemu.

Nechal jsem se vysadit z autobusu na šikovním rohu, odkud jsem došel do Sheratonu. Odtamtud jsem ihned zatelefonoval paní Baudelairové.

„Bill mi před deseti minutami volal ze závodistiště,“ řekla. „Prý jste mu poslal film, ale nedal jste mu vědět, kam vám má poslat hotové obrázky.“

„Budete s ním ještě mluvit?“

„Ano, řekla jsem mu, že se mi určitě za chvíli ozve.“

„Dobře. Tedy na tom filmu je jenom jeden obrázek, jinak tam není nic. Řekněte prosím vás Billovi, že ten člověk na fotografii je spojenec našeho sledovaného. Spojenec z vlaku. Zeptejte se Billa, jestli toho člověka zná, jestli vůbec někdo toho člověka zná. Pokud ano, tak kdyby o něm mohl něco zjistit, co by mně mohlo pomoci, ať mi to po vás vzkáže.“

„Ach, ach! Počkejte. Já si to musím trochu utřídit.“ Odmlčela se, zřejmě psala. „V zásadě jde o to, kdo to je, co dělá a jestli vám ty informace mohou nějak pomoci.“

„Ano.“

„Chcete kopii toho obrázku?“

„Ano, prosil bych. Pokud by to bylo jen trochu možné, tak ať obrázek prosím pošle Nell Richmondové do Chateau Lake Louise do zítřejšího večera nebo následující den ráno.“

„To bude obtížné, pošta je strašně pomalá.“

„Třeba někdo zítra ráno poletí do Calgary,“ namítl jsem. „Někdo by tam mohl dokonce na vlak počkat.“

Máme do Calgary přijet ve 12.40 a vyjíždíme v půl druhé. Já vím, že zbývá málo času, ale kdyby to bylo jenom trochu možné, tak ať je Bill tak laskavý, dá obrázky do obálky a nechá je předat vlakvedoucímu.

Jmenuje se George Burley. Řeknu mu o tom.“

„Milý mladý muži,“ řekla, „já si to musím všechno napsat.“ Čekal jsem.

„Tak si to překontrolujeme: buďto předá obrázky Georgovi Burleymu ve vlaku, nebo Nell Richmondové v Chateau Lake Louise.“

„Správně. Já se zase brzy ozvu.“

„Počkejte, ještě nezavěšujte, mám pro vás vzkaz od Vala Catta.“

„Výborně!“

„Řekl... doslova řekl tohle... Kradené důkazy nelze použít před soudem, ale zjištěná fakta lze ověřit,“ recitovala pobaveně. zřejmě chce sdělit, že se můžeme podívat, ale nic nebrat.“

„Ano.“

„Také říkal, abyste si vzpomněl na jeho moto.“

„Dobře.“

„Co je jeho moto?“ zeptala se zvědavě. Chtěla opravdu vědět, o co jde.

„Napřed myslet, pak teprve jednat – pokud na to je čas.“

„Pěkné,“ řekla potěšeně. „Mám vám také vyřídit, že pilně pracuje na těch nevyužitých číslicích a že si máte dát pozor, nemáte riskovat zatčení.“

„Dobře.“

„Zavolejte mi zítra do Calgary,“ řekla. „To už bude v Anglii večer a Val do té doby bude mít celý den na to, aby se věnoval těm číslicům.“

„Jste skvělá.“

„Také vám už povím, jak se k vám dostanou ty fotografie.“ Ozvalo se klapnutí. Zavěsila a mně se zdálo nepochopitelné, že jsem kdy pochyboval o jejích schopnostech poslíčka a prostředníka.

Vlak přistavil z vedlejší koleje k perónu na nádraží, teplý a pulsující, lokomotivy připojené, koně, stájníci, čerstvé jídlo a led na místě.

Bylo to, jako když se člověk vrací ke starému příteli, důvěrně známému a pohostinnému. Převlékl jsem se do Tommyho uniformy ve svém kupé a šel do jídelního vozu, kde mě Emil, Oliver a Cathy přivítali, jako bych k nim patřil odjakživa. Začali jsme okamžitě prostírat růžové ubrusy, roznášeli čerstvé kyticky ve vázách a Angus, ve své vysoké kuchařské čepici, si pohvizdoval skotskou lidovou písničku. V oblacích páry uplatňoval svého génia při přípravě přírodní rýže, mořských ráčků v parmazánové omáčce, zatímco Simone zasmušile krájela salát.

Rozjaření cestující se vrátili před osmou hodinou. Za Mercerem vezl nosič bednu vynikajícího šampaňského na přípitek Unwinovým. Unwinovi – všichni jim přáli jejich štěstí – opakovali do nekonečna, že je všechno skvělé a že je vynikající, že dostih vyhrál právě jeden z koní cestujících vlakem, že se tím celá výprava jaksi posvětila. Celá společnost se zvolna trousila do jídelního vozu, stále ve výborné náladě, všichni dávali Unwinovým za pravdu a tleskali jim.

Jak jsem roznášel skleničky, povšiml jsem si se zájmem, že se Filmer vlídně usmívá na všechny strany, ačkoli tak obrovský prospěch dostihového vlaku byl jistě to poslední, co si přál.

Daffodil se převlékla do lesklých červených šatů. Páté místo svého Pamperinga nesla statečně, byla milá a příjemná k Bambi a Bambi vypadala ve světlých tyrkysových šatech s perlami chladně.

Mercer přišel za Emilem s obavou, jestli bude šampaňské dostatečně studené, ale Emil ho ubezpečil, že všech dvanáct lahví uložil mezi pytle s ledem a že než vlak vyjede ze stanice, bude všechno, jak má být.

Unwinovi objímali Youngovy, jejichž Slipperclub skončil třetí, a pozvali je k sobě ke stolu. Chudáci Flokatiovi zůstali osamocení a museli hledat útěchu u jiných majitelů, jejichž naděje taky skončily předčasně. Sheridan Lorrimore vyprávěl jakémusi dobromyslnému, trpělivému manželskému páru, jak vyniká v ledním hokeji, a mrzutá Xanthe, protože ji dočasně opustila paní Youngová, si nakonec přisedla k vrahu-Gilesovi. (Obávám se, že ve skutečném životě vrah-Giles dává přednost chlapcům před slečnami.)

Přesně v osm dvacet vlak zvolna vyjel ze stanice a já se soustředil na to, abych správně plnil úkoly schopného řadového číšníka. Ani na vteřinu jsem nezapomínal na hrozivou přítomnost člověka sedícího tváří k lokomotivě jen tři stoly od kuchyně. Naše oči se nikdy nesetkaly a já si byl jistý, že si mě nijak zvlášť nevšímá. Nicméně jak Emil, Oliver a Cathy, tak i já jsme už byli cestujícím povědomí, už si nás pamatovali. Několik hostů se ptalo, jestli jsme byli na dostizích (ano) a jestli jsme si vsadili na vítěze (ne). Mercer naštěstí položil tyhle otázky Emilovi, takže se už nemusel ptát mě. Aspoň jsem u jeho stolu nemusel používat svou anglickou angličtinu.

Šváteční nálada vytrvala během celé večeře i během krátké scénky, kterou Zak a spol. sehráli, aby vysvětlili, že člen jízdní policie zůstal ve Winnipegu, kde pokračuje ve vyšetřování. Když se začalo tančit ve vyhlídkovém voze, šváteční nálada ještě stoupla. Všichni byli samý smích.

Nell procházela mezi hosty. Už vypadala mňi naškrobeně, měla nabíranou černou sukni a přísnou bílou halenku. Když kolem mě procházela, řekla mi, že Cumber a Rose chtějí uspořádat podobný večírek v Chateau Lake Louise.

„Kdo?“ zeptal jsem se.

„Cumber a Rose, pan a paní Youngovi.“

„Ach tak.“

„Strávila jsem s nimi skoro celý den.“ Krásně se na mne usmála a zase šla. Tentokrát s sebou nenesla obranné desky s písennostmi.

Tak vida, Cumber a Rose, pomyslel jsem si a sbíral přitom popelníky. Rose se k paní Youngové hodila, jaksi těžké jméno Cumber taky docela panu Youngovi padlo.

Mercer a Bambi zase pozvali Filmera a Daffodil do soukromého vozu. Tentokrát jim led nesl Oliver.

Mercer se po chvíli vrátil pro Unwinovy a Youngovy. Obecné radovánky a plesání probíhaly bez varovných signálů.

Po půlnoci Nell prohlásila, že si jde lehnout. Šel jsem ji vyprovodit k jejímu kupé, téměř přesně přes uličku od mého. Zastavila se ve dveřích.

„Zatím to probíhá dobře, nemyslíte?“ zeptala se.

„Ohromně, je vidět, že jste na tom hodně pracovala.“ Zadívali jsme se na sebe, ona v úředním černobílém, já ve žluté vestě.

„Co vy vlastně jste doopravdy?“ zeptala se.

„Devětadvacetiletý mužský.“

Ve rtech jí to zaškubalo. „Přijde den, kdy tu vaši obranu prorazím.“

„Vy už jste polovinu obrany odložila.“

„Jak to myslíte?“

Udělal jsem, jako kdybych si držel něco u těla. „Nemáte ty desky,“ poznamenal jsem.

„Ach tak. Já jsem to dneska nepotřebovala.“

Neupadla do rozpaků. Oči se jí smály.

„Ne, to nejde,“ řekla.

„Co nejde?“

„Nemůžete mě políbit.“

Chtěl jsem ji políbit a ona to na mně neomylně poznala. „Kdybyste šla ke mně, tak bych mohl.“

S úsměvem potřásla hlavou. „Nehodlám si v tomhle vlaku zničit pověst tím, že bych navštěvovala zaměstnance v jejich kupé.“

„Bavit se s níže postavenými zaměstnanci na chodbičce je skoro totéž.“

„Ano, to máte pravdu. Takže dobrou noc.“

S lítostí jsem jí popřál dobrou noc. Zmizela ve svém doupěti a zavřela za sebou.

S povzdechem jsem šel dál až ke Georgově místnosti. Jak jsem správně očekával, našel jsem ho oblečeného, lehce podřimujícího, se spoustou papírů a prázdným hrnečkem od kávy na malém pultu.

„Pojďte dál,“ okamžitě se vzbudil. „Sedněte si. Tak jak to jde?“

„Zatím dobře.“

Sedl jsem si na záchodovou mísu a řekl mu, že vzorky vody odebrané ve vagónu pro koně byly skutečně pouhá čistá H₂O. „To bude paní dračice ráda, co?“ řekl.

„Byl jste na dostizích?“ zeptal jsem se.

„Ne, mám ve Winnipegu rodinu, tak jsem se tam stavil. Dnešek jsem většinou prospal, protože tady se v noci nevyspím, máme zastávky.“ Věděl nicméně, že Upper Gumtree zvítězil. „Měl jste vidět to rodeo v předním patrovém voze. Všichni stájníci jsou napití, dračice je samozřejmě naprosto střízlivá. Tím spíš, že se stájníci pokusili dát koním napít pivo. Ted' zpívají staré zálesácké písně a v lehátkovém voze řvou jako tygři. Je to až s podivem, že vlak nevykolejil při všem tom randálu a poskakování.“

„To by asi nebylo tak snadné vykolejit vlak jenom tím, že se rozkolébá,“ řekl jsem zamyšleně.

„Že by to nebylo snadné? To víte, že bylo, stačí jet rychle zatáčkou.“

„No... Kdyby některému cestujícímu šlo o to, aby vlak bez nehody do Vancouveru nedojel, co by udělal?“

Zadíval se na mne jasnýma, bezstarostnýma očima. „Jako myslíte, co by mohl udělat jinýho, než že by dal něco koním do vody? Udělal by to, co se stalo v tý detektivce, aspoň se to nabízí. Vyhodil by z vlaku mrtvolu, ne? To by bylo hodně rychle po legraci,“ zasmál se. „Jo, z takovýho mostu Stoney Creek kdybyste někoho shodil... to je takovej velikej most přes sedlo Roger... tam je strašlivá hloubka. Tři sta stop, možná víc. Tam kdyby se člověk nezabil pádem, tak by ho sežrali medvědi.“

„Medvědi!“

Zeširoka se usmál. „Grizzlyové, víte? Jo, Skalnatý hory nejsou babiččina zahrádka, to je nedotčená příroda. Tvrdá. Medvědi jsou taky tvrdý a lidi zabíjej.“ Dal hlavu ke straně. „Nebo byste taky moh někoho vyhodit z vlaku v tunelu Connaught. Ten je pět mil dlouhý a nejsou tam žádný světla. Žijou tam slepý bílý myši a živěj se obilím, co vypadává z nákladních vlaků.“

„Pěkné,“ poznamenal jsem.

„No a pak v tom vašem jídelním voze, tam je poklop v podlaze, pod kterým je prostor na uskladnění vína,“ mluvil s čím dál větším gustem. „Teď tam žádný víno není, aby se nerušili pasažéři, když se vyndává. Ten prostor je dost velký na to, aby se tam schovala mrtvola.“

Bylo mi jasné, že jeho představivost zachází do ještě hrůznějších variant než moje.

„Jo, kdyby ve skladu vína byla mrtvola, to by asi opravdu cestujícím pokazilo náladu.“

Zasmál se. „Nebo co kdyby tam byl někdo živý, svázaný, co kdyby tam úpěl?“

„Křičel o pomoc?“

„Měl by roubík.“

„Pokud by nám někdo chyběl, tak se tam podívám.“ Vstal jsem a chystal se k odchodu.

„Kde vlastně je ten most Stoney Creek?“ zeptal jsem se ve dveřích, „ten přes sedlo Roger?“

V očích mu zablýskalo a tváře se mu smály. „Asi sto mil za Lake Louise vysoko v horách. Ale tamtudy pojedeme potmě.“

13

Všichni ve zdraví prožili noc, i když u snídaně mělo několik lidí kocovinu. Za okny vystřídala zdánlivě nekonečno skal, jezer a jehličnatých stromů široká, nedohledná prerie. Byla to dramatická změna. Prerie byla šedozelená, po sklizni obilí odpočívala před zimou.

Během snídaně vlak krátce zastavil ve městě Medicine Hat, ležícím v údolí. Město mi připadalo mnohem obyčejnější než jeho jméno. Cestující si pečlivě nařídili hodinky o hodinu dozadu, když jim Nell oznámila, že už jsme v jiném časovém pásmu, takzvaném horském. Všichni se ptali, kde ty hory jsou.

„Ty přijdou dnes odpoledne,“ odpověděla Nell a rozdala program, kde se cestující dočetli, že v půl dvanácté dojde k hroznému vývoji v detektivním dobrodružství a hned poté se bude servírovat oběd. Do Calgary dojedeme ve 12.40, tam se odpojí vůz s koňmi, zbývající část vlaku odjede ve 13.30 do hor, do Banffu a Lake Louise. V Lake Louise všichni majitelé vystoupí a autobus je odveze do zámku, do obrovského hotelu na břehu jezera, obklopeného Sněžnou Nádhrou a Uchvacující Krásou. V půl sedmé se budou podávat koktejly v soukromém konferenčním sále hotelu a odehraje se další vzrušující část dobrodružství. Organizátoři přejí hezký den.

Několik lidí se ptalo, jestli jedeme před nebo za Kanaďanem. „Jsme před ním,“ odpovídal jsem.

„Takže kdyby něco s naším vlakem bylo, přijede nám na pomoc,“ řekl pan Unwin.

Xanthe sedící vedle něj to nepovažovala za žertovné. „Přála bych si být za ním. Měla bych lepší pocit.“

„Jenže za Kanaďanem jedou nákladní vlaky,“ namítl pan Unwin rozumně. „Před námi taky jedou nákladní vlaky, stejně v protisměru. Nejsme na těchhle kolejích sami.“

„No, asi máte pravdu.“ Tvářila se nejistě. Řekla, že uplynulou noc na svém horním lůžku v otevřeném oddělení spala mnohem líp, než by spala ve voze svých rodičů.

Přinesl jsem jí francouzské topinky s klobáskami, jak si objednala, a nalil kávu. Pan Unwin mi podal hrníček, abych mu dolil a zeptal se, jestli jsem si na jeho koně ve Winnipegu vsadil.

„Obávám se že ne, pane,“ řekl jsem s lítostí. Položil jsem jeho hrníček na tácek a opatrnými pohyby nalil.

„Upřímně blahopřeju, pane.“

„Byl jste na dostizích?“ zeptala se Xanthe bez zvláštního zájmu.

„Ano slečno.“

Podal jsem panu Unwinovi plný šálek a posunul se s tácem a konvicí na kávu k dalšímu stolu. Tam se cestující nebavili o koních, ale o Zakově detektivce.

„Já si myslím, že Angeliku zabil ten trenér. Myslím, že zabil i toho stájníka.“

„Proč by to dělal?“

„Protože si chce vzít Donnu, pro peníze. Angelika přece věděla něco, co by to manželství zmařilo, a proto ji zabil.“

„Co mohla vědět?“

„Třeba že už je ženatý.“

„S Angelikou?“

„No... vlastně proč ne?“

„A jak do toho zapadá ten mrtvý stájník?“

„Viděl, jak se vrah zbavuje toho zakrváceného igelitového ponča.“

Dali se do smíchu. Nalil jsem jim kávu a posunul se dál, k Daffodil. Vedle Daffodil bylo neobsazené místo. Daffodil zuřivě kouřila. Seděla s Flokativými, nikdo další už s nimi nebyl.

Filmer nikde.

Rozhlédl jsem se po jídelním voze a nikde jsem ho neviděl. Nepřišel ani, zatímco jsem obsluhoval ostatní,

a u kuchyňského konce jídelního vozu předtím nebyl.

Daffodil mě požádala: „Mohl byste mi prosím přinést vodku? S ledem a citrónem.“

„Já se přeptám, madam.“ Šel jsem se zeptat Emila a ten jí šel zdvořile vysvětlit, že barman nastupuje teprve v jedenáct a že do té doby je všechno pití zamčené.

Daffodil přijala špatnou zprávu beze slova a nervózními pohyby udusila cigaretu. Flokatiovi se na ni nejistě zadívali a ptali se, jestli pro ni nemohou něco udělat.

Potřásla hlavou. Zdála se mi rozzlobená a jako by neměla daleko do pláče. Vší silou se ovládala.

„Prosím vás, přineste mi kávu,“ obrátila se ke mně a pak řekla Flokatiovým: „Myslím, že se v Calgary z vlaku vystěhuju. Pojedu domů.“

Naštěstí jsem stále dělal jenom malé, opatrné pohyby, jinak bych ji asi polil.

„To ne,“ vydechli Flokatiovi nešťastně. „To nedělejte! Váš kůň včera tak skvěle běžel, i když byl až pátý.

Náš byl skoro poslední... a jedeme dál. To nevzdávejte, přece máte ještě Laurentide Ice, co má běžet ve Vancouveru.“

Daffodil se na ně nepřítomně dívala. „Nejde o včerejšek,“ řekla.

„Tak proč prosím vás?“

Daffodil nic neřekla. Možná nechtěla, možná nemohla. Sevřela pevně rty, potřásla kudrnatou hlavou a uhasila další cigaretu.

Flokatiovi už druhý šálek kávy nechtěli, takže jsem se u nich nemohl zdržet a poslouchat. Přešel jsem přes uličku a natahoval uši. Zdálo se však, že už z Daffodil nic nedostali, jediné opakovaná ujištění, že je pevně rozhodnutá jet domů.

Nell, v šedé úzké sukni, s deskami s papíry opět přitisknutými k tělu, se ještě stále bavila s cestujícími u kuchyňského konce jídelního vozu. Odnal jsem prázdnou konvičku na kávu ke kuchyni a nenápadně na Nell kývl, aby za mnou šla do předsíňky. Přišla za okamžik s povytaženým obočím. Když jsem ji oslovil, pečlivě jsem se přitom díval do konvičky od kávy.

„Daffodil Quentinová je rozčilená a chystá se opustit vlak. Neřekla to mně, řekla to Flokatiovým... Takže vy nic nevíte, jasné?“

„Z čeho je rozčilená?“ zeptala se Nell vyděšeně.

„Odmítá cokoli říct.“

„Moc vám děkuju, pokusím se s tím něco udělat.“

Uklidnit rozjitřené nervy, vyloudit u každého úsměv, to byla její běžná práce. Vydala se jakoby nic jídelním vozem a já zmizel v kuchyni za svými povinnostmi. Když jsem se zase vynořil s plnou konvicí, byla už Nell u Daffodil a poslouchala, co Daffodil říká. Pak se Nell obrátila o pomoc k Youngovým a Unwinovým sedícím u vedlejších stolů, a Daffodil po chvíli zmizela obklopená skupinkou lidí, snažících se ji přemluvit. Musel jsem si hodnou chvíli počkat, abych se dozvěděl, jak se věci mají. Konečně se celý hlouček včetně Daffodil vydal do vyhlídkového vozu a Nell se vrátila do předsíňky. Sdělovala mi novinky útržkovitě, vždy jak jsem se u ní zastavil cestou do kuchyně nebo z kuchyně. Uklízel jsem přitom ze stolů.

„Cumber a Rose stejně jako Unwinovi tvrdí, že se včera večer nic nepříhodilo, že se všichni u Lorrimerových ohromně bavili. Daffodil nakonec řekla, že se nějak nepohodla s panem Filmerem, když večírek skončil. Prý ani nemohla spát, neví, co si má počít, už ji prý nic nebaví, ani ji netěší jet do Vancouveru. Prý by už ve vlaku nevydržela. Youngovi se jí snažili přemluvit, aby s nimi šla do vyhlídkového vozu, aby si to ještě rozmyslela, ale podle mého to myslí vážně, je velmi rozčilená.“

„Hm.“ Odnal jsem zbytek špinavého nádobí do kuchyně a pokorně jsem se omluvil, že tentokrát nepomůžu s mytím nádobí.

„Jak je možné, že pan Filmer Daffodil tolik rozčilil? Přece se až doteďka tak výborně bavila a pan Filmer je takový milý člověk. Ohromně spolu vycházeli. Aspoň všem se to zdálo,“ odmlčela se Nell. „Pan Unwin myslí, že to je milenecká hádka.“

„Opravdu?“ zamyslel jsem se. „Myslím, že se projdu po vlaku a podívám se, co se děje.“

Bylo dobře možné, že se Daffodil Filmerovi trochu vnucovala a že ji odbyl. Ale taky to mohlo být jinak.

„Pan Filmer nepřišel na snídani,“ poznamenala Nell. „Je to všechno divné a dělá mi to starosti, protože včera byli všichni tak spokojení a všichni se bavili.“

Pomyslel jsem si, že kdyby se nestalo nic horšího, než že Daffodil s námi dál nepojede, dopadlo by to dobře. Opustil jsem Nell a vydal se chodbičkou do nitra vlaku. Za krátkou chvíli už jsem byl u Filmerových dveří. Byly zavřené.

Zašel jsem za zřízcem spacího vozu, který právě skládal postele a rozkládal křesla.

„Pan Filmer? Ten je ještě v pokoji, pokud vím. Byl dneska nějaký úsečný, prý si mám pospíšet. Dnes jako kdyby to nebyl on. Seděl v kupé, něco jedl, měl tam i termosku. Občas míváme cestující, co nevydrží do

rána a přepadnou v noci chladničku a tak.“

Věcně jsem přikývl a šel dál. V duchu jsem uvažoval, že pokud si Filmer přinesl do vlaku jídlo a termosku, aby měl co ke snídani, musel už ve Winnipegu vědět, že jídlo bude potřebovat. To znamená, že hádku, ke které došlo v noci, měl v plánu, že tu hádku nezpůsobila Daffodil.

George Burley byl ve své pracovně a vypisoval záznamy.

„Dobré jitro,“ řekl s úsměvem.

„Tak co vlak?“

„Zřízení předních spacích vozů vyhrožujou, že dají výpověď, protože řada kupé byla pozvracená.“

Zasmál se. „Opatřil jsem si ve Winnipegu dezinfekční prostředek, protože lidi občas ve vlaku dostanou mořskou nemoc.“

Potřásl jsem hlavou nad jeho shovívavostí a šel dál směrem k lokomotivě. Na cestě ke koním jsem se rozhlížel po hubeném muži.

Leslie Brownová, nevyspalá, se zapadlými očima, se na mě podívala míň bojovně než jindy.

„Pojďte dovnitř,“ ustoupila od dveří. „Upřímně řečeno, byla bych ráda, kdybyste mi mohl pomoci.“

Protože jsem předtím potkal několik bledých, skoro zelených stájníků, zkroušených a litujících se, myslel jsem nejdřív, že dračice chce, abych jí skutečně fyzicky pomohl, abych jí pomohl s koňmi, ale jak se ukázalo, šlo o něco jiného.

„Mám tady jeden problém, co mu nerozumím,“ řekla a zamkla za mnou. Pak mě vedla do středu vagónu, kde měla svou židli a kde byla taky nevinná, nedotčená cisterna s vodou.

„Jaký problém?“ zeptal jsem se.

„Mlčky ukázala ještě dál. Šel jsem tedy dál, až jsem došel k poslední chodbičce mezi boxy. Tam, v jakémisi hnízdě z balíků se na zpola ležel, zpola seděl jeden ze stájníků, zkroucený jak embryo a tiše kvílející.“

Vrátil jsem se k Leslie Brownové. „Co je s ním?“ zeptal jsem se.

„To právě nevím. Včera v noci se opil, ale to se opili všichni. Tohle nevypadá na obyčejnou kocovinu.“

„Ptala jste se ostatních?“

Povzddechla si. „Ti mají okno a je jim srdečně jedno, co s ním je.“

„Ke kterému koni patří?“

„Laurentide Ice.“

Bylo by mě upřímně překvapilo, kdyby patřil k jinému. „To je ten kůň, co s ním trenér poslal zvlášť balené krmení, protože předtím už nějaký kůň paní Quentinové zašel po špatném jídle, ne?“ zeptal jsem se.

Přikývla.

„Staral se tenhle stájník o koně celou tu dobu, co byl ustájený ve Winnipegu?“

„Samozřejmě. Stájníci koně vyváděli, starali se o ně, pracovali s nima. Všichni se vrátili k vlaku včera po dostizích dopravními boxy, když byl vlak ještě na vedlejší koleji. Přijela jsem s nima. Koně jsou naprosto v pořádku, o tom vás můžu ubezpečit.“

„To je dobře. Laurentide Ice je taky v pořádku?“

„Můžete se přesvědčit sám.“

Obešel jsem všechny koně, ale všichni vypadali zdravě a v pořádku, dokonce i Upper Gumtree a Flokati, kde by člověk očekával, že budou po těžkých výkonech unavení. Většina koní se dívala přes dvířka stání, což bylo znamení, že mají zájem o to, co se děje, několik koní stálo uvnitř stání a podřimovalo. Laurentide Ice se na mě díval živými lesklými očima a určitě se těšil lepšímu duševnímu zdraví než jeho ošetřovatel. Vrátil jsem se k Leslie Brownové a zeptal se jí, jak se postižený stájník jmenuje.

„Jmenuje se Lenny, Leonard Higgs.“

„Kolik je mu?“

„Asi tak dvacet bych hádala.“

„Jaký je za normálních okolností?“

„Jeden za osmnáct – mluví sprostě a vypráví sprostý vtipy,“ zatvářila se přísně. „Každý druhý slovo začíná na p...“

„Kdy přestal mluvit a začal takhle kvílet?“

„Leží tady už celou noc. Ostatní stájníci řekli, že je na řadě se službou, ale tak to nebylo. Prý se svalil jako v bezvědomí, tak ho sem hodili na seno a šli se zpátky bavit. Asi tak před hodinou začal naříkat a přestal mluvit.“ Bylo vidět, že jí to dělá starost, že ji to zneklidňuje, že má pocit, jako by za něj byla odpovědná.

K jejímu překvapení jsem si nejdřív ze všeho svlékl žlutou vestu, sundal kravatu a požádal ji, aby mi ty věci podržela a na chvíli si sedla, že se pokusím s Lennym něco udělat.

Kupodivu krotce přikývla. Opustil jsem ji sedící na kraji židle, znaky mého povolání položené na kolenou.

Šel jsem za zhrouceným mládencem.

„Lenny, přestaň s tím!“

Naříkal dál, nevnímal mě. Sedl jsem si těsně k němu na balík se na a křikl mu u ucha: „Přestaň!“

Lekl se, zalapal po vzduchu, ale po chvíli začal znova naříkat. Bylo jasné, že to hraje.

„Jestli je vám špatně po pivě,“ řekl jsem energicky, „můžete si za to sám. Donesu vám něco, co vám pomůže.“

Stočil se do ještě menšího klubíčka, schoval hlavu mezi lokty, jako by očekával ránu. Byl to zcela jednoznačný pohyb. Bylo jasné, že mu není špatně jenom z alkoholu, že je mu špatně i ze strachu.

Strach se táhl za Juliem Apollem Filmerem jako závoj; kdykoli prošel, zanechal za sebou strach. K smrti vyděšený Lenny nebyl nic neobvyklého.

Rozepnul jsem si košili u krku, uvolnil límec a vyhrnul si rukávy, abych vypadal neformálně. Sedl jsem si na podlahu tak, abych měl hlavu ve stejné výšce jako Lenny.

„Jste vyděšený k poděláním,“ řekl jsem zřetelně. „Ale já bych vám dokázal pomoci.“

Reakce dohromady žádná. Dvakrát zaúpěl a pak zmlkl. Když uplynula hodná chvíle, dodal jsem: „Tak chcete, abych vám pomohl, nebo ne? Myslím to vážně, jestli nabídku nepřijmete, tak k tomu, čeho se bojíte, nejspíš dojde.“

Chvilí se nedělo nic, pak pootočil hlavu (pořád ještě si ji zakrýval lokty), ale už jsem mu viděl do tváře. Oči měl zarudlé, byl neoholený, brada se mu třásla a když promluvil, bylo to spíš zasípění než co jiného.

„Kdo sakra jste?“ Mluvil s anglickým přízvukem, nevlídně a hádavě, jaksi se to nehodilo ke stavu, v jakém jsem ho našel.

„Vaše štěstí,“ řekl jsem klidně.

„Vypadněte!“

„Prosím, jak chcete. Škoda. Jen se klidně litujte, uvidíte, k čemu vám to bude.“ Vstal jsem.

Vykročil jsem mu z dohledu.

„Počkejte,“ zaskuhral skoro jako na rozkaz.

Zůstal jsem stát.

„Počkejte!“ řekl důrazně.

Čekal jsem, ale zpátky k němu jsem nešel. Slyšel jsem, jak seno zašustilo a jak upřímně zaúpěl v návalu kocoviny. Konečně se dopotácel na dohled. Musel se držet stěn Flokatiho boxu, aby neupadl. Jakmile mne uviděl, zastavil se. Potácel se, pomrkal, tričko dostihového vlaku potřhané a špinavé. Vypadal hloupě, zuboženě a zbaběle.

„Běžte si zase sednout,“ řekl jsem věčně. „Něco vám přinesu.“

Potácel se, opřel se o zelenou stěnu, ale pak se otočil a vydal se, odkud přišel. Já zašel za Leslie Brownovou a poprosil ji, jestli nemá aspirin.

„Aspirin nemám, ale mám tohle.“ Vytáhla z plátěné tašky krabičku. „To by možná pomohlo.“

Poděkoval jsem jí, naplnil umělohmotný kalíšek vodou a šel se podívat, jak na tom je Lenny. Seděl na seně s hlavou v dlaních, obraz bídy a utrpení. Přece jenom už vypadal normálněji.

„Napijte se a tohle spolkněte,“ podal jsem mu vodu.

„Ste říkal, že mně můžete pomoci.“

„Ano, ale napřed zapijte ty prášky.“

Byl zřejmě zvyklý dělat, co se mu přikázalo, taky byl asi slušný stájník, jinak by ho neposílali přes celou Kanadu, aby se staral o Laurentide Ice. Spolkl prášky a zapil je vodou. Jak se dalo očekávat, okamžitý efekt prášky neměly.

„Chci vypadnout,“ řekl s bezmocným zoufalstvím. „Chci vypadnout z tohoto zatraceného vlaku, z tohoto podělaného podniku. Nemám prachy. Přišel sem vo ně. Nic nemám.“

„Dobře. Můžu vás odtud dostat.“

„Čestně?“ zatvářil se překvapeně.

„Čestně.“

„Kdy?“

„V Calgary, za dvě hodiny. Tam můžete vystoupit. Kam chcete jít?“

Upřeně se na mě díval. „Vy si ze mě střílíte.“

„Zařídím, aby se o vás někdo postaral a abyste dostal jízdenku, kamkoli si budete přát.“

Bylo na něm vidět, že se potácí mezi nadějí a zmatkem.

„A co starej Icy?“ namítl. „Kdo se postará o něj?“ Poprvé nemyslel na sebe, poprvé zapomněl na to, jak se lituje, takže vzbudil můj soucit. „Pro Icyho najdeme jiného stájníka,“ sliboval jsem. „V Calgary Je spousta lidí od koní.“

To nebyla tak docela pravda. Calgary, jak jsem je znal, je jedno z šesti největších měst v Kanadě, asi z

poloviny tak velké jako Montreal, a vyrovná se Torontu, pokud jde o počet obyvatel. Možná že se tyhle statistické údaje trochu změnilo, jak plynul čas, ale asi ne výrazně. Calgary není v žádném případě zaprášené město na Divokém západě, kde se proháněly dobytek, ale moderní metropole s mrakodrapy, připomínající blyštivou oázu v prériích. Stampede, ve kterém jsem byl kdysi v létě zaměstnaný jako jezdec nezkrocených koní, bylo vlastně vysoce propracované, dobře organizované rodeo, odehrávající se na stadiónu, v těsné blízkosti výstav a divadel a všech dalších atrakcí patřících k zábavě turistů. Nicméně i v říjnu snad bude v Calgary dost lidí od koní, aby se mezi nimi našel stájník pro Laurentide Ice.

Díval jsem se na Lennyho Higgse, viděl na něm, jak odepisuje svého koně, své zaměstnání a nesnesitelnou přítomnost. Měl jsem trému, abych to všechno nepokazil, protože jsem ještě nikdy takovou situaci neřešil. Snažil jsem si vzpomenout, co Millington vyprávěl o způsobech zacházení s lidmi jako třeba ta pokojská v Newmarketu. Nabídnout ochranu, slíbit co se dá, nabídnout mrkev, vzbudit dojem, že je na člověka spolehnoutí, a požádat o pomoc.

Požádat o pomoc...

„Prosím vás, můžete mi říct, proč nechcete jet do Vancouveru?“ zeptal jsem se.

Položil jsem otázku jakoby nic, ale stájník znovu propadl panice, i když už se nestočil do klubíčka jak embryo.

„Ne.“ Třásl se strachem. „Vypadněte! Do toho vám sakra nic není.“

Klidně jsem vstal a znovu odešel. Tentokrát jsem došel dál, až za Leslie Brownovou, skoro až ke dvěřím vagónu.

„Zůstaňte, kde jste,“ řekl jsem Leslie Brownové, když jsem ji míjel. „Nemluvte s ním, ano?“

Potřásla hlavou a založila ruce. Dračice pro tuhle chvíli nechrlí oheň, pomyslel jsem si.

„Haló! Pojděte zpátky,“ křikl za mnou Lenny.

Neotočil jsem se.

Zoufale, hlasitě zakvílel: „Chci z tohoto vlaku vypadnout!“ Skutečné volání o pomoc.

Zvolna jsem se vrátil. Stál mezi Flokatiho a Sparrowgrassovým boxem, potácel se a díval se na mne zoufalýma očima.

Když jsem k němu docházel, zeptal jsem se prostě: „Proč?“

„Zabije mě, když vám to povím.“

„Nesmysl.“

„To není nesmysl.“ Hlas mu stoupal. „Řek, že chcípnu.“

„Kdo to řekl?“

„Von.“ Roztřásl se. Výhrůžka musela být velmi přesvědčivá.

„Kdo on? Někdo z majitelů?“

Zatvářil se tupě, jako kdybych plácal nesmysly.

„Tak kdo je on?“ zeptal jsem se znovu.

„Nějakej chlap. V životě sem ho předtím neviděl.“

„Poslyšte,“ uklidňoval jsem ho, „pojdme zpátky, sedneme si na seno a vy mi pořádně povíte, proč vás vlastně chtěl zabít.“

Ukázal jsem na balíky se na. Vyčerpaně, jako by už nedokázal odporovat, se tam vydal a zhroutil se do se na jak hromádka neštěstí.

„Tak jak vám vyhrožoval?“

„On... přišel do stájí... a ptal se po mně.“

„Věděl, jak se jmenujete?“

Zasmušile přikývl.

„To bylo kdy?“

„Včera,“ zachraptěl. „Během dostihů.“

„Pokračujte.“

„Řek, že dobře ví, že má lcy krmení v číslovanech pytlech,“ řekl dotčeně. „To ale nebylo žádný tajemství.“

„Ne, to ne.“

„Řek, že ví proč... Protože paní Quentinová předtím jeden kůň zašel...“ Lenny se zarazil a tvářil se, jako by se před ním otvírala propast. „Tvrdil, že za to můžu...“

„Za co?“

Lenny mlčel.

„Obvinil vás, že jste koně paní Quentinové otrávil?“

„To sem neudělal! To sem fakt neudělal,“ byl celý rozčilený.

„Ale ten člověk vás z toho nařkl!“

„Řek, že za to pudu za mříže a že tam s mladejma chlapama zacházej špatně,“ zatřásl se. „To já vím taky. A pak řek... chceš AIDS? Protože když tě zavřou, takovýho hezkýho mladýho kluka jako ty, AIDS zaručeně dostaneš.“

V tu chvíli určitě hezky nevypadal.

„A co dál?“ pobízel jsem ho.

„No prostě... prostě...“ polkl. „Já mu říkal, že sem to neudělal, že já ne... a von pořád tvrdil, že skončím v lapáku a že dostanu AIDS a pořád mlel... a tak sem mu řek... řek sem mu...“

„Co jste mu řekl?“

„Je to hodná paní. Já nechtěl... Ale von mě donutil...“

„To paní Quentinová otráвила koně?“ zeptal jsem se mírně. Nešťastně přikývl.

„Jo, totiž ne. Totiž... dala mi pytlík nějakých dobrot... totiž říkala, že sou to dobroty... a že to mám dát jejímu koni, až se nikdo nebude koukat... Víte, já toho koně na starosti neměl, toho měl jinej stájník. No, tak sem tomu koni ty dobroty dal, dyž se jako nikdo nekoukal... a ten kůň potom dostal koliku a zašel... No, já se jí potom na to ptal. Byl sem vystrašený... ale vona říkala, že to je sice hrozný, ale že neměla tušení, že by chudinka kůň moh tu koliku dostat a že abych radši o tom nemluvil, a dala mi sto dolarů, tak sem vo tom nemluvil... nechtěl sem z toho mít průšvih. Chápete, ne?“ Chápal jsem.

Pak jsem se zeptal: „Takže když jste tomu člověku o těch dobrotách řekl, co on na to?“

Lenny se zatvářil zdrceně. „Šklebil se jako žralok... samý zuby... a povídá, že prej vo něm nesmím s nikým mluvit... jinak že se postará... že se postará... abych dostal...“ pak šeptem dodal, „AIDS.“

Povzdechl jsem si. „Takže vás strašil tímhle, ano?“

Slabě přikývl, jako by byl vyčerpaný.

„Jak vypadal ten člověk?“

„Jako můj táta,“ odmlčel se. „Já tátu nenáviděl.“

„Mluvil jako váš otec?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, nebyl Angličan.“

„Kanaďan?“

„Nebo Američan.“

„Dobře.“ Už jsem nevěděl, na co se zeptat. „Postarám se o to, abyste nedostal AIDS.“ Na chvíli jsem se zamyslel. „Zůstanete tady ve vagónu až do Calgary. Paní Brownová zařídí, aby vám někdo ze stájníků donesl zavazadla. V Calgary tenhle vagón odpojí a koně pak odvezou po ose na dva dny do nějakých stájí. Všichni stájníci pojedou s koňmi, jak nejspíš víte. Vy pojedete s nimi, ale nemějte strach, někdo si pro vás přijde a odveze vás. Taky přiveze nového stájníka pro Icyho.“ Na chvíli jsem se odmlčel a díval se, jestli mě vnímá. Zdálo se, že ano. „Kam chcete jet z Calgary?“

„Já nevím,“ řekl hluše, „eště vo tom budu přemýšlet.“

„Dobře. Ale tomu, kdo pro vás přijde, řeknete, kam chcete jet.“

Nevěřicně se na mne zadíval. „Proč se takhle staráte?“ zeptal se.

„Nemám rád, když se někomu vyhrožuje.“

Pokřčil rameny. „To můj táta lidem vyhrožoval. Vystrašil je vždycky k smrti... mě a mámu taky... Pak ho někdo bodnul, zabili ho... Patřilo mu to.“ Odmlčel se. „Těm lidem, co strašil, nikdy nikdo nepomohl.“ Znova se odmlčel, jako by mu dělalo potíže vyslovit nezvyklé slovo. Konečně řekl: „Děkuju.“

Se zapnutou košilí, s kravatou, se všemi knoflíky se Tommy vydal nazpět do jídelního vozu. Tam se mezitím chýlila ke konci scéna ze Zakovy inscenace. Z vagónu pro dostihové diváky přivedli starého stájníka Bena, který se z Raoula snažil vymámit peníze na torontském nádraží, aby vydal svědectví (falešné) proti Raoulovi, aby dosvědčil, že Raoul nadopoval Bricknellovy koně. Raoul, úspěšně se tvářící současně jako uražená nevinnost i viník, nařčení tvrdě popřel. Přízeň obecenstva se přikláněla k Raoulovi, protože Ben byl nesympatický, nepříjemný, a Zak všem oznámil, že „nejdůležitější svědek“ se dostaví do Chateau Lake Louise týž večer podat stěžejní svědectví.

„Proti komu?“ zeptalo se několik lidí.

„To právě ukáže čas,“ pravil Zak tajemně a zmizel v chodbě.

S Emilem, Oliverem a Cathy jsme prostírali k obědu a pak servírovali všechny tři chody. Filmer se neukázal, Daffodil ano. Byla ještě celá roztrávená a rozčilená jako u snídani. Říkala, že už má zabaleno a je pevně rozhodnutá se v Calgary rozloučit. Nikomu se nepodařilo zjistit, o co vlastně jde, co se stalo, a mezi cestujícími kolovala fáma, že jde o milenecký spor.

Pečlivě jsem naléval víno a poslouchal. Většina lidí se zabývala spíš tím, co krásného je čeká v horách, než starostmi naší Daffodil.

Jakmile se Calgary jako ostré bílé hroty objevilo na obzoru prémie, všichni začali na město rozčileně

ukazovat. Slíbil jsem Emilovi, že se pokusím vrátit včas na mytí nádobí, a odběhl jsem chodbičkou ke Georgově kanceláři.

Ptal jsem se, jestli bude v Calgary fungovat telefon na úvěrovou kartu: prý ano. Ukázal mi na něj a řekl, že na to mám padesát minut a že bude stát jako obvykle venku, na stráži.

Dovolal jsem se paní Baudelairové. Měla bezstarostný, mladistvý hlas.

„Fotografie už jsou na cestě k vám,“ řekla bez úvodu. „V Calgary vás ale nedostihnou. Někdo z Calgary je zaveze do Chateau Lake Louise zítra odpoledne a předá je vaší slečně Richmondové.“

„To je vynikající. Moc děkuju.“

„Obávám se však, že s vašimi čísly Val Catto daleko nedospěl.“

„To se nedá nic dělat.“

„Ještě něco byste chtěl?“ zeptala se.

„Ano. Potřeboval bych mluvit s Billem osobně.“

„Škoda, mě tohle bavilo.“

„Prosím vás... mě taky, opravdu. Jenomže tentokrát nejde o stručnou zprávu, o otázku a odpovědi.

Tentokrát je to dlouhé... A velmi komplikované.“

„Můj milý mladý muži, nemusíte se samozřejmě omlouvat. Před deseti minutami byl Bill ještě ve Winnipegu. Okamžitě mu zavolám. Máte vy tam nějaké číslo?“

„Ano, mám.“ Přečetl jsem jí číslo z přístroje. „A prosím vás řekněte mu, že čím dřív zavolá, tím líp.“

„Ano. Ještě se uslyšíme,“ řekla a zavěsila.

Asi deset minut jsem promarnil čekáním, než konečně telefon zazvonil.

Ve sluchátku se ozval Billův hluboký výrazný hlas.

„Kde jste teď?“

„Ve vlaku v Calgary.“

„Maminka říká, že to je naléhavé.“

„Ano, spěchám hlavně proto, že tenhle telefon je v kabině vlakvedoucího a funguje jenom ve městech.“

„Rozumím. Tak spustte.“

Řekl jsem mu o tom, jak se Daffodil chce s námi rozloučit a jak se Lenny Higgs zhroutil strachem.

Vyprávěl jsem mu, co ona neřekla, ale naopak Lenny řekl.

Bill Baudelaire se nakonec zeptal: „Jestli jsem to správně pochopil, tak Lenny Higgs řekl, že ho Daffodil Quentinová požádala, aby jejímu koni dal k žrádlu něco, po čem kůň dostal koliku a zašel, ano?“

„Lze předpokládat, že tady je jakási příčinná souvislost, ale těžko to dokázat. Aspoň si myslím.“

„Ano. Tehdy koně pitvali a příčinu koliky nenašli. Byl to už její třetí mrtvý kůň a pojišťovna se tvářila velmi podezřívavě, nicméně plnění vyplatila.“

„Lenny říká, že se tehdy dušovala, že by nikdy nedokázala svým milovaným koním ublížit, ale dala mu sto dolarů, aby o věci nehovořil.“

Bill zaskuhral.

„Jenže ty mu mohla dát i proto, že už jí předtím zašli dva koně a mohla dostat strach, že si lidé pomyslí přesně to, co si stejně pomysleli.“

„To je dobře možné,“ přiznal. „Takže jak dál?“

„Když vyjdu z toho, co se odehrálo v minulosti, tak bych předpokládal – a to je skutečně jen předpoklad – že dnes po půlnoci náš sledovaný oznámil Daffodil, že její stájník všechno vyradil a že to klidně zopakuje veřejně, a že v takovém případě to nejmenší, co se Daffodil může stát, je, že jí zakázou přístup na všechna závodiště, a že se tomu může vyhnout jedině, když mu prodá... když mu dá... zbývající poloviční podíl na Laurentide Ice.“

Řekl zasmušile: „Vy všichni ho znáte líp než já, ale co o něm vím, asi máte pravdu. Jestli to je pravda anebo ne, se dozvíme v okamžiku, kdy zažádá, aby se na něho převedla registrace podílu Laurentide Ice před vancouverským dostihem.“

„Ano,“ kývl jsem. „Kdybyste – tedy kdyby Dostihový výbor Ontaria – pokud byste byli ochotní připustit, že Daffodil je nevinná co do těch uhynulých koní... znáte ji samozřejmě líp než já, ale mně se zdá, že nedokáže být zlá, jediné snad hloupá... Zdá se mi v určitém smyslu nedospělá, přestože je jí padesát nebo kolik... Ostatně jsou lidé, kteří si myslí, že podvést pojišťovnu není žádný zločin, že to dělá spousta slušných lidí... Prostě ne že bych ji omlouval, pokud se provinila, já se jenom snažím vysvětlit, jak se na to nejspíš dívá...“

„Zdá se, že jste ji velmi dobře odhadl.“

„Já... prostě... tak, všiml jsem si...“

„Ano,“ prohodil suše. „Val Catto říká, že jste všímavý.“

„Já... jaksi nevím, jak se na tuhle věc díváte, ale tak jsem si myslel, kdyby bylo možné Lennyho Higgse někam uklidit, aby ho nikdo nemohl strašit a aby on nemohl strašit Daffodil. Kdyby tak bylo možné dát Daffodil nějakým způsobem vědět, že Lenny Higgs zmizel a že na ni nic nepoví... kdybyste tohle všechno mohl jaksi srovnat se svým svědomím... tak by nemusela přijít o svůj poloviční podíl a my bychom aspoň něco našemu sledovanému překazili. A to je vlastně můj úkol, ne?“

Zhluboka vydechl, skoro jako kdyby zahvízdal.

Držel jsem sluchátko a čekal.

„Je Lenny Higgs ještě stále ve vlaku?“ zeptal se nakonec.

„Pokud nepodlehne panice, tak pojedete s ostatními stájníky a s koňmi do zdejších stájí. Slíbil jsem, že tam pro něj někdo přijde, postará se o něj a dá mu jízdenku, kam bude chtít.“

„No počkat, počkat...“

„Je to to nejmenší, co pro něj můžeme udělat. Mně jde hlavně o to, abychom ho neztratili z očí, abychom s jistotou věděli, kam vlastně odjel. Dokonce si myslím, že by bylo dobré mu opatřit místo, protože přijde den, kdy ho naopak budeme potřebovat my, aby svědčil proti tomu člověku, který ho strašil. Pokud ho budeme potřebovat, tak bychom měli vědět, kde je, abychom ho nemuseli hledat po celém světě.“

Kdybyste mohl někoho poslat, aby se o něj postaral, tak prosím vás ať vezmou kopii té fotografie, kterou jste pro mě nechal vyvolat. Jsem si celkem jistý, že to je portrét toho vyhrožujícího člověka. Až ten obrázek uvidí, tak se Lenny nejspíš docista rozsype. V tom případě je to opravdu ten člověk.“

14

Když jsem se vrátil do kuchyně, byla tam bohužel ještě spousta nádobí, takže jsem poněkud provinile přiložil ruku k dílu. Jak jsem tak utíral skleničky, vycházel jsem do prázdného jídelního prostoru, abych se podíval, co se děje venku.

Daffodil v průvodu Nell a Rose a Cumbera Youngových (Cumber nesl její dva kufry) vystoupila z vyhlídkového vozu za pomoci nádražního zřízence a pak se zvolna vydala do nádražní haly. Měla kučery načesané jako jindy, ale ramena pod čínčilou svěšená. Zhlédl jsem její tvář s výrazem ztraceného dítěte, nevypadala jako žena – fúrie chystající pomstu. Nell se jí snažila pomáhat, Rose Youngová ji utěšovala a Cumber se tvářil zasmušile.

„Utíráte ty skleničky nebo ne?“ zeptala se Cathy. Byla hezká, s jasnými očima, rychlá, ale v tu chvíli už unavená.

„Chvilkami,“ odpověděl jsem.

Špatná nálada ji přešla. „Tak kdybyste chvilka sebou pohnul, jinak nestačíme před odjezdem zaběhnout na nádraží.“

Přikývl jsem a utíral další skleničky s ďábelskou vervou.

Cathy se zasmála. „Jak dlouho to vydržíte?“

„Až do konce, předpokládám.“

„Kdy vlastně dojde na vaše vystoupení?“

„Právě... v tom je ta potíž. Až úplně na konci. Takže budu utírat nádoby až do Vancouveru.“

„Nejste vy vůbec vrah?“ dobírala si mě.

„No to docela určitě ne.“

„Když s náma naposled jel herec předstírající, že je číšník, tak se z něj vyklubal vrah.“

„Vrah je ten cestující, co mu dáváte nejlepší porce. Takový sympatický, pohledný mladý muž, ke každému moc milý.“

Zorničky se jí rozšířily. „Ale to je přece majitel.“

„Ne, herec. Ale neprozrazujte to prosím.“

„Samozřejmě že ne,“ tvářila se zasněně, jako kdyby právě vyslechla dobrou zprávu. Nechtěl jsem jí brát iluze, proto jsem pomlčel o tom, že u krásného Gilese nemá šanci žádná slečna. Však ona na to sama brzy přijde.

Když jsme skončili s prací, Cathy odběhla za radovánkami na nádraží a já místo ní pomohl Emilovi a Oliverovi všechno poschovávat a pozamykat, protože v Lake Louise, až všichni vystoupí, odsunou vlak na vedlejší kolej a tam bude stát studený a tichý dva dny, než vyrazí na poslední úsek cesty až k Tichému oceánu.

Někteří pasažéři, zdaleka ne všichni, v Calgary odešli takřkajíc na „pevninu“. Ti, kteří se vydali jenom na nádraží, se vrátili brzy, včetně Youngových. Po Filmerovi nebylo nikde ani stopy, po hubeném muži taky ne. Jídelní vůz se brzy zaplnil lidmi, kteří tam rádi vysedávali, a já od nich vyslechl, že vagón s ustájenými koňmi bez zvláštních příhod odpojili od vlaku a odsunuli, takže zbytek vlaku na čas osířel.

Taky si ukazovali na Kanadčan, pravidelnou linku. Dojel třicet pět minut po nás, stál ob tři koleje. Cestující

z Kanadanu se taky procházeli a protahovali, jako naši. Kanadán jak se zdálo přestal být nepřítel, naopak, stal se naším kamarádem, možno říct naším dvojníkem a společníkem. Cestující z obou vlaků se promísili a vyprávěli si o svých zkušenostech. Oba vlakvedoucí se sešli na kus řeči.

Pak to celým vlakem trhlo, jak znova přisunuli a připojili lokomotivu, a za chvíli poté už jsme zase ujížděli.

Cestující se hrnuli do horního patra vyhlídkového vozu, aby si užili stoupání do hor.

K mému překvapení mezi cestujícími procházejícími jídelním vozem byl i Filmer, těsně za ním šla Nell.

Přes jeho rameno mi řekla: „Mám pro vás vzkaz od George Burleyho.“

„Promiňte slečno,“ řekl jsem úsečně a ustoupil mezi stoly, aby Filmer mohl projít, „hned jsem u vás.“

„Prosím?“ zatvářila se zmateně, ale počkala, taky ustoupila mezi stoly, aby mohli projít další lidé. Filmer mezitím odešel, aniž se zastavil, Nell ani mne si v nejmenším nevšímal. Jakmile byl dostatečně daleko a z doslechu, šel jsem za Nell.

„Je to trochu zmatené,“ řekla. Stála u kraje stolu a mluvila se mnou přes stůl. „Když George Burley nastoupil, zazvonil telefon a nějaká paní chtěla mluvit s panem Kelseym. George se podíval do svých seznamů a prohlásil, že žádného pana Kelseyho nemá. Potom ho ta paní požádala, aby zprávu v tom případě předal mně, což George Burley udělal.“

To určitě volala paní Baudelairová, pomyslel jsem si, nikdo jiný číslo do vlaku neznal, a Billa by nikdo za ženskou nepovažoval. Nebo jeho sekretářka...? To snad ne.

„Co je to za vzkaz?“

„Nevím, jestli jsme to nějak nepopletli,“ mračila se. „Mně to připadá nesmyslné... 0-4-9. To je všechno.

Prostě 0-4-9.“ Zadívala se na mě. „Vy jste ale spokojený.“

Taky jsem byl vyděšený, protože chybělo málo a Filmer vzkaz vyslechl.

„Ano, jsem... ale prosím vás, nemluvte o tom vzkazu s nikým snažte se zapomenout, že jste ho vyslechla.“

„To těžko.“

„Toho jsem se obával.“ Snažil jsem se vymyslet nějaké vysvětlení, které by znělo přijatelně. „Má to co dělat s hranicí mezi Kanadou a Amerikou na 49. rovnoběžce.“

„Aha.“ Moc se jí to nezdálo, ale už se dál neptala.

„Během dnešního večera někdo přinese do hotelu dopis, adresovaný vám,“ řekl jsem. „Budou v něm fotografie pro mne, posílá je Bill Baudelaire. Zařídíte prosím, aby se ke mně dostaly?“

„Samozřejmě.“ Podívala se na své seznamy. „Stejně jsem s vámi chtěla mluvit o ubytování.“ Kolem prošli jeden nebo dva cestující a Nell počkala, až přejdou. „Posádka bydlí v ubytovně pro zaměstnance vedle zámku, herci budou bydlet v hotelu. Takže co chcete vy? Musím vás zapsat do rozpisu.“

„Všichni naši cestující budou v hotelu?“

„Ano, majitelé ano, dostihoví diváci ne. Ti vystoupí v poslední stanici před Lake Louise, v Banffu. Všichni majitelé budou v zámeckém hotelu. Já taky. Co si vyberete vy?“

„Být s vámi.“

„Teď ale vážně.“

Na chvíli jsem se zamyslel. „Jiná možnost není?“

„Kousek od nádraží, asi míli od zámku, je malá vesnice, ale tam jenom několik obchodů a ty jsou většinou touhle dobou před zimou zavřené. Spousta podniků v horách je teď mimo provoz.“ Odmlčela se. „Zámek je na úplně osamělém místě na břehu jezera, je to tam velice krásné.“

„Je to velký hotel?“

„Obrovský.“

„Dobře. Tak se tam ubytuju, risknu to.“

„Co risknete?“

„Že přijdu o vestu.“

„Tam ji přece nosit nebudete.“

„Myslím... obrazně.“

Položila desky na stůl a přichystala si pero.

„Tommy Titmouse,“ recitoval jsem.

Usmála se. „T. Titmus.“ Pak mi to přehláskovala. „Stačí to takhle?“

„Výborně.“

„Co jste doopravdy?“

„Však se dočkáte.“

Skepticky se na mě podívala, ale neřekla nic, protože v tu chvíli k ní přistoupili nějací cestující a na něco se jí ptali. Já se vydal dopředu, do vyhlídkového vozu, abych se podíval, jestli je Julius Apollo dobře

usazený. Uvažoval jsem o tom, jestli bych se nemohl pokusit nahlédnout do jeho aktovky nebo jestli mám raději být ukázněný a neriskovat možnost zatčení. Na druhé straně kdyby plukovník neočekával, že se do aktovky budu chtít podívat, neposlal by mi číslo. Ale pokud se podívám a někdo mě přitom chytí, všechno se nám zhroutí.

Filmera jsem neviděl.

Ze schodů jsem se znova díval po všech hlavách na vyhlídkovém patře. Nikde černá, vzorně nakartáčovaná, stříbrem prokvtělá hlava. Lysé hlavy, světlé, kudrnaté, přistříhané, ale Filmer nikde. Dole v salónu taky nebyl, ani v baru, kde už zase stará parta hrála poker a nevnímala okolí. Zbýval tedy jenom vůz Lorrimerových... Určitě je u Mercera, Bambi a Sheridana. Xanthe seděla s Rose a Cumberem a vyhlížela do dálky na bílé vrcholky hor pod bezmračným nebem.

Nerozhodně jsem vykročil k Filmerovu kupé a přemítal, jestli nechutám jít plyne z rozumu nebo ze strachu. Báł jsem se, že spíš Ze strachu.

Budu se o to muset pokusit, protože kdybych se nepokusil, do smrti bych toho litoval. Navěky pět mínus. Jak jsem vyšel z jídelního vozu a vykročil chodbou kolem kuchyně, už mi tlouklo srdce, už se mi úžil dech. To nebylo dobré, to nevnuvalo sebedůvěru. Jak jsem šel průvanem v rachotící spojovací chodbičce mezi vozy, měl jsem sucho v ústech. Otvíral a zavíral jsem za sebou dveře a každým krokem se ocital blíž ke svému nebezpečnému úkolu.

Filmerovo kupé bylo hned na začátku vozu za kuchyní. Obešel jsem roh chodbičky s krajní nechutí a chystal se sáhnout na kliku, když v tu chvíli vyšel z jednoho vzdálenějšího kupé zřízenec spacích vozů, oblečený ve stejné uniformě jako já, zahlédl mě, zamával mi a vykročil mi vstříc.

Se zbabělou úlevou jsem k němu šel. Pozdravil mě a zeptal se, jak se mám.

Byl to můj starý známý, vyprávěl mi o Filmerově soukromé snídani a ukázal mi, jak se skládají a rozkládají křesla a lůžka. Má na starosti vůz, ve kterém stojíme, a tři ložnice ve vyhlídkovém voze, včetně Daffodiliny. Měl celé odpoledne volné, nic na práci, byl přátelský a chtěl si povídat. Těžko jsem ho mohl setřást a věnovat se své nepříteli čestné práci.

Vyprávěl mi o Daffodilu a v jakém stavu nechala kupé.

„V jakém?“

„Tak já vám něco povím,“ řekl. „Musela mít v kufru láhev vodky... Po celém kupé jsou střepy. Rozbitá flaška od vodky. A zrcadlo nad umývadlem je taky nadranc. Střepy jsou úplně všude. Nejspíš praskla do zrcadla flaškou a ta se taky roztřískla.“

„To vás lituju, že jste to musel uklízet.“

Zatvářil se překvapeně: „Já to neuklízela, já to nechal tak, jak to je. Jen ať George vidí, jak to tam vypadá,“ pokrčil rameny. „Nejspíš jí to společnost připiše k účtu, nedivil bych se.“

Zadíval se za mě na někoho, kdo přicházel od jídelního vozu.

„Dobré odpoledne, pane,“ řekl.

Odpověď žádná. Pootočil jsem se a vidím, jak Filmer mizí ve svých dveřích.

Dobrý bože, pomyslel jsem si zděšeně. Chybělo málo a byl jsem tam a četl jeho listiny. Udělalo se mi skoro mdlo.

Spíš jsem vycítil než zahlédl, jak Filmer zase z kupé vyšel a jde k nám.

„Potřebujete něco, pane?“ zeptal se zřízenec a prošel kolem mne Filmerovi vstříc.

„Ano. Jak to bude v Lake Louise se zavazadly?“

„To nechte na mně, pane. Naložíme všechna zavazadla, odvezeme je do zámku a doručíme na pokoje.“

„Dobře,“ řekl Filmer a vrátil se do svého doupěte. Zavřel za sebou. Ani se na mě pořádně nepodíval.

„Ve Winnipegu jsme to se zavazadly udělali stejně,“ povzdechl si zřízenec rezignovaně. „Člověk by si myslel, že si to zapamatujou.“

„Třeba ano, než dojedeme do Vancouveru.“

„Jo.“

Po chvíli jsem ho opustil a šel si sednout do svého kupé. Tam jsem zhluboka oddechoval a děkoval svému andělovi strážnému, že mě uchránil od zlého. Zejména jsem v duchu děkoval andělovi strážnému v uniformě zřízenec spacích vozů.

Za okny už hory nebyly vzdálené, tyčily se kolem nás, strmé skalnaté svahy se štíhlými jehličnatými stromy, svírající trať vinoucí se údolím řeky Bow. Na řadě telegrafních tyčí jsem zahlédl cosi zvláštního, jako by měly nasazenou čepici, neupraveně utkanou z větviček. Jeden z pasažérů tvrdil, že jsou to hnízda a že se na telegrafní tyče úmyslně nahoru montuje malá plošinka, aby tam ptáci hnízda mohli stavět. Stateční ptáci, pomyslel jsem si, když kladou vajíčka tak blízko hřmících vlaků. Pro čerstvě vylíhlá ptáčata to musí být děsivé.

Tempo se zpomalilo, už jsme nejeli jako předtím préríí, ale pracně jsme se šplhali do kopce. Z Kalgary do Banffu to trvalo plné dvě hodiny. Když konečně vlak zastavil tam, kde se údolí rozšiřovalo, náhle nás ze všech stran obklopily zasněžené vrcholy jako nepravidelný, třpytivý vznosný kruh. Majestátní vele hory tyčící se v skalnaté kráse nad zalesněným předhůřím. Při tom pohledu jsem se jako většina lidí cítil povzneseně, okouzlo mě tajemné ledové království. V tu chvíli jsem zapomněl na Filmera a usmíval se potěšením. Bylo mi dobře.

Dole v Calgary bylo teplo, prý proto, že od hor vanul fén, zato v Banffu bylo jak se sluší chladno. Lokomotiva oddechovala a vzdychala a pak rozdělila vlak na dvě části. Odvezla dostihové diváky a celou přední část vlaku na vedlejší kolej a vrátila se pro vagóny, ve kterých byli majitelé: pro spací vozy, jídelní vůz, vyhlídkový vůz a soukromý vůz Lorrimorových. Podstatně kratší a lehčí souprava pak rychleji stoupala tři čtvrtě hodiny, až vítězoslavně zastavila u dřevěné roubené nádražní budovy Lake Louise.

Cestující v rozveselené náladě vystoupili a po teple vagónů se v kabátech třásli zimou. Byli plní očekávání a na Daffodil zapomněli. Nastoupili do čekajícího autobusu, zatímco zřízenci nakládali zavazadla do nákladního vozu. Chvilí jsem doufal, že třeba Filmer nechá aktovku odvézt, ale když vystoupil z vlaku, měl ji u sebe. Držel ji pevně v ruce.

Řekl jsem Nell, že z nádraží radši dojdu tu míli pěšky, abych nedorazil na místo společně se všemi ostatními a mohl se zaregistrovat, až bude hala prázdná. Řekla, že bych mohl jet autobusem s posádkou, ale já jsem jí nakonec svěřil jenom zavazadlo, zapnul si kabát ke krku a vyrazil pěšky. Radoval jsem se z čerstvého chladného vzduchu a z krásného pozdního zlatavého slunce. Když jsem došel do haly vzešeného hotelu, míhali se tam samí Japonci, mladé manželské dvojice na svatební cestě, a Unwinovi, Youngovi a Flokatiovi nebyli v dohledu.

Nell se uvelebila v křesle v hale a zdálo se, že už nemá energii, aby se zdvihla. Šel jsem za ní a sedl si vedle ní, ještě než mě vzala „na vědomí“.

„Tak co, už se všichni usadili?“ zeptal jsem se.

Zhluboka si povzdechla a ani se nepohnula. „Apartmá, které jsem zamluvila pro Lorrimorovy, mezitím dali někomu jinému. Asi hodinu předtím, než jsme dorazili. Ti lidé, které tam ubytovali, se nechtějí vystěhovat a ředitelství se nemá k tomu, aby se omluvilo, Bambi se zlobí...“

„To si umím představit.“

„Na druhé straně ovšem nutno říct, že sedíme zády k nejkrásnější vyhlídce na světě.“

Otočil jsem se a zahleděl přes opěradlo křesla. Mezi davy Japonců jsem viděl černobílé hory, tyrkysové jezero, zelené lesy a třpytivý ledovec. Všechno vypadalo jako obraz, jako kulisa, neuvěřitelně blízko a oknem jakoby zarámované.

„Páni!“ řekl jsem s úctou.

„To vám neuteče,“ řekla po chvíli, „zítra to tam ještě všechno bude.“

Usadil jsem se v křesle pohodlně. „Je to fantazie.“

„Proto sem taky lidé jezdí se na to dívat. Už celé generace „Myslel jsem, že tady bude víc sněhu.“

„Do vánoc ho bude po kolena.“

„Budete mít aspoň chvilku volna?“ zeptal jsem se. úkosem se na mě zadívala.

„Občas tak pět vteřin, soukromí žádné.“

Ovšem, je středem všeho, kolem ní se všechno točí. Je nejvýraznější postavou celého podniku a všichni ji ustavičně sledují.

„Máte pokoj v jednom z postranních křidel,“ řekla a podala mi kartičku s číslem. „Jen se musíte jít do recepcy zapsat, pak vám dají klíč. Zavazadla už asi máte nahoře. Většina herců taky bydlí v tom křídle. Z majitelů nikdo.“

„A vy?“

„Já jsem jinde.“

Neřekla kde a já nevyzvídal.

„Kde budete jíst?“ zeptala se váhavě, „chci říct... budete sedět s herci?“

Potřásl jsem hlavou.

„Ale s majiteli přece...“

„Vedu osamělý život.“

Najednou se na mě upřeně zadívala a já si uvědomil, že jsem jí toho řekl až dost.

„Chcete říct, že takhle žijete pořád?“ zeptala se zvolna. „Že věčně hrajete nějakou roli, nejenom ve vlaku?“

„To ne,“ usmál jsem se. „Pracuju samostatně, nic víc jsem tím nemyslel.“

Otřásla se. „Jste vůbec někdy sám sebou?“

„Vždycky v neděli a v pondělí.“

„Sám?“

„No... ano.“

Upřeně si mě prohlížela šedýma, trochu ustaranýma očima. „Nezdá se, že byste byl nešťastný,“ řekla.

„Asi vám nevadí být sám.“

„Samozřejmě že ne. Byla to moje volba. Ovšem byla by zde i jistá alternativa, dokonce neobyčejně přitažlivá. Skrývá se za deskami se seznamy.“

V tu chvíli měla desky na klíně, neměla je v pohotovosti. Přejela je rukou a snažila se přemoci smích. Pak se uchýlila ke zdravému rozumu. „Zítra jedu autobusem s cestujícími na ledovec, pak na oběd do Banffu a vrátíme se nahoru lanovkou.“

„Tak si to hezky užijte, ať máte pěkné počasí.“

„Lorrimorovi pojedou nezávisle, budou mít auto se šoférem.“

„Jenom oni, nebo ještě někdo jiný?“

„Ne, paní Quentinová už s námi není.“

„Chudák Daffodil.“

„Chudák?“ vykřikla Nell. „Víte, že rozbila zrcadlo ve svém kupé?“

„Ano, slyšel jsem. Pan Filmer s vámi na výlet nepojede?“

„Ne, to zatím nevím. Jen se mě ptal, jestli tuje někde tělocvična, že chce trénovat vzpírání. Autobus je prostě pro všechny. Kdo chce, tak pojede. A kdo všechno bude chtít jet, to se dozvím teprve před odjezdem.“

To znamená, že se budu muset dívat, až budou vyjíždět, pomyslel jsem si, a to bude obtížné, protože mě všichni znají od vidění, nemůžu tam jen tak postávat a přitom zůstat neviditelný.

„Do haly přišli Unwinovi a směřují k nám,“ řekla Nell a zadívala se kamsi za mě.

„Dobře.“

Beze spěchu jsem vstal, vzal kartičku, kterou mi předala, šel s ní k recepci a zapsal se. Slyšel jsem, jak kdesi za mnou Unwinovi svým australským přízvukem Nell vyprávějí, že se jdou projít kolem jezera a že tenhle výlet je nejlepší, jaký kdy podnikli. Když jsem se ohlédl, v ruce klíč od pokoje, Unwinovi už procházeli dveřmi ven do zahrady.

Stavil jsem se u Nell, která už taky vstala. „Možná se uvidíme,“ prohodil jsem.

„Možná.“

Usmál jsem se na ni. „Kdyby se stalo cokoli neobvyklého...“

Přikývla. „Najdu vás v pokoji šest set šedesát dva.“

„Co bude po Vancouveru?“ zeptal jsem se.

„Hned po dostizích mám zamluvenou letenku do Toronta. Poletím ospalým speciálem.“

„Co je ospalý speciál?“

„Noční let.“

„Proč tak brzy?“

„Copak jsem mohla tušit, že se mi nebude chtít?“

„Tak tohle mi zatím stačí,“ prohlásil jsem.

„Nedělejte si žádné iluze,“ řekla Nell způsobně. „Nezapomeňte na své nízké postavení.“

S jiskrou v oku a s úsměvem odešla.

Já se celý spokojený odebral do šestého patra postranního křídla, kde nebydlel nikdo z majitelů, našel jsem svůj pokoj a zjistil, že je na konci chodby hned vedle Zaka.

Zak měl otevřeno a ve dveřích stáli Donna a Pierre. Jakmile mě Donna zahlédla, zarazila mě: „Pojďte dovnitř, právě probíráme scénu na dnešní večer.“

„A jsme v pěkném průšvih,“ dodal Pierre. „Bereme jakoukoli radu nebo nápad.“

„Ale to by přece Zak...“ namítal jsem.

V tu chvíli se Zak ukázal ve dveřích. „Zak by přijal radu i od opičáka,“ řekl.

„Dobře, tak já si jenom svleču kabát, jsem hned tady vedle.“

Odešel jsem do svého pokoje a zjistil, že odtamtud je stejně nádherná vyhlídka na hory, jezero, stromy a ledovec jako dole, dokonce ještě lepší, protože se člověk dívá z větší výšky. Svlekl jsem si plášť do deště a uniformu, skrývající se pod ním, oblékl si tepláky a tenisky a vrátil se k Zakovi a jeho problémům.

Došlo ke krizi, protože se nedostavil herec, který se dostavit měl, a poslal jenom omluvu.

„Omluvu!“ Zak zuřil: „Sakra, dnes ráno si zlomil ruku a nepřijede! Uznejte, copak je zlomená ruka nějaká omluva?“

Všichni ostatní, celý ansámbl, to zřejmě za omluvu považovali.

„Měl hrát manžela Angeliky,“ vysvětloval Zak.

„A co Steve?“ zeptal jsem se.

„Steve byl její milenec a obchodní partner. Giles oba zabil, protože přišli na to, že zpronevěřil všechny peníze a přivedl chovatelský podnik na mizinu. Teď by měl dorazit na scénu manžel a měl by se shánět po penězích, protože podle poslední vůle je Angeličin dědic. Ona poslední vůli nezměnila. Měl se dostavit a měl prohlásit, že její smrt bude vyšetřovat sám, protože nedůvěřuje ani mně ani kanadské jízdní policii, měl si jako myslet, že jsme se málo snažili, že jsme neudělali všechno, co se dalo. No a teď tady prostě není.“

„Aha,“ přikývl jsem. „Tak proč to nezměníte a proč se jako nezjistí, že manžel Angeliky je Raoul, a že Raoul má proto dědit a tím pádem upadne v podezření, protože má motiv a neví, že peníze nejsou, protože je Giles zpronevěřil. To vlastně neví nikdo, že? Raoul si teď může vzít za ženu Donnu, protože Angelika je už mrtvá, takže Bricknellovi podlehnou hysterii. A co kdyby třeba Raoul řekl, že sami Bricknellovi dopovali svoje koně, že on za nic nemohl, že v tom nejel? Bricknellovi to samozřejmě popřou a budou celí rádi, že Raoul je v podezření, že je pravděpodobně viník, a že si tím pádem nemůže jejich dceru vzít. Budou si myslet, že je vrah a že ho zavrou. A co kdyby se taky jako zjistilo, že jak byl ten pokus o únos koně, že ti lidé šli po koni Bricknellových, a že toho koně chtěl unést Giles (to by se zjistilo samozřejmě až později), tak aby ho mohl prodat a získat peníze na to, aby mohl utéct do ciziny, jakmile se dostane do Vancouveru.“

Dívali se na mě s otevřenými ústy.

„Já si nejsem jistý, jestli v tom je logika,“ řekl nakonec Zak.

„Možná že ne, ale diváci si to nejspíš neuvědomí.“

„Vy jste ale cynickejší uličník...“

„Já myslím, že by to šlo,“ řekla Donna. „Taky by mi to dalo šanci sehrát krásnou dojemnou scénu s Pierrem.“

„Jak to?“ zeptal se Zak.

„Já mám ráda plačtivý scény.“ Nakonec to všichni vzali a netrvalo dlouho a už probírali dramatická odhalení (zjištěná z nejmenovaných zdrojů). Probírali, jak se Raoul oženil s Angelikou před pěti lety a že to oba v Torontu utajili, protože nečekali, že se tam sejdou a oba to vyvedlo z míry. Raoul se chystal s ní rozejít, protože měla poměr se Stevem.

Za chvíli se všichni rozešli, aby se oblékli do role. Já se později od Zaka dozvěděl, že celá scéna, kterou hráli s velkým gustem a elánem, měla obrovský úspěch. Přišel za mnou do pokoje, nesl pro sebe skotskou, pro mě červené víno, klesl vyčerpaně do křesla a tvářil se statečně, jako by na svých bedrech držel tíži celého světa. „Už jste večeřel?“ usmál se a zívł. „Neviděl jsem vás dole.“

„Nechal jsem si poslat večeři na pokoj.“ Zadíval se na televizi. Měl jsem ji puštěnou, aby mi ubíhal čas.

„Tady v horách je mizerný příjem,“ poznamenal. „Podívejte se na tamtoho blbce,“ ukázal na obrazovku.

„Ten by nesehrál ani psa.“

Svorně jsme popíjeli a já se ho pak zeptal, jestli se společnost smířila s tím, že nás opustila Daffodil Quentinová.

„Vy myslíte našeho miláčka se zlatýma kudrlinkama? To víte, že se s tím smířili. Byli všichni v ohromný náladě. Ten člověk, co s ní trávil většinu času, se točil kolem Bambi Lorrimerový, mluvil s ní, jako když medu ukrájí, a ten cvok, ten Lorrimerův syn, nepromluvil ani slovo. Jo a Australani, ty se pořád ještě vznášej na obláčku...“

Pak mi vyprávěl, jak lidé reagovali na odehranou scénu, a řekl, že se spoléhá, že mu pro následující večer vymyslím něco napínavého a vzrušujícího. Samozřejmě počítá i s tím, dodal, že si vymyslím i konečné rozuzlení a finále na pozítří, na náš poslední večer ve vlaku. Prý detektivka musí skončit před slavnostní večeří. Večeře má být velkolepá, Angus chystá pět fantastických chodů. „Ale já si to dnešní vymyslel jen tak, jen co mě v tu chvíli napadlo,“ namítl jsem.“

„Co vás v tu chvíli napadne, nám dočista stačí.“

„Abych vám pravdu řekl, jako sůl potřebujeme čerstvý, neopotřebovaný mozek.“

„Tedy... dobře.“

„Kolik vám dlužím?“

To mě překvapilo. „Já od vás žádné peníze nechci.“

„Nebuďte blázen.“

„Já... vydělávám víc než Tommy, buďte klidný.“

Zadíval se na mne přes okraj skleničky. „To mě nijak nepřekvapuje.“

„Takže děkuju za nabídku, ale s díky odmítám,“ řekl jsem. Přikývl a už mě nepřemlouval. Odměnu nabídl

a já ji nepřijal. Věděl jsem, že pokud by mne platil, dával by to ze svého a to jsem nemohl připustit.

„Jo!“ Bylo vidět, že si v tu chvíli na něco vzpomněl. „Nell mě požádala, abych vám dal tohle.“ Zalovil v kapse, vytáhl zalepenou obálku a podal mi ji. Na obálce bylo napsáno: Nell Richmondová, fotografie, prosím nepřekládat.

„Děkuju,“ přikývl jsem s úlevou. „Už jsem měl strach, že mi je nepošlou.“

Otevřel jsem obálku a uvnitř našel tři stejné kopie, ale žádný dopis, žádné instrukce. Fotografie byly jasné, ostré, černobílé, díky tomu, že jsem do aparátu schovaného v dalekohledu dával vždy velmi citlivý film.

Člověk, kterého jsem fotografoval seshora, se díval vzhůru stranou, takže mu do očí pořádně vidět nebylo, ale na obrázku byly zřetelně vidět jeho vystouplé lícní kosti, úzký nos, zapadlé oči, úhel čelisti a ustupující vlasy na spáncích. Podal jsem jeden z obrázků Zakovi, který se na mě tázavě podíval.

„Kdo to je?“ zeptal se.

„To je, oč tu běží. Kdo je to? Nezahlédl jste ho ve vlaku?“ Znova se zadíval na obrázek, kde byla vidět i ramena muže, jeho kabátek s beráncím límcem, svetr a kostkovaná košile rozepnutá u krku.

„Ten člověk nevypadá moc mírumilovně,“ poznamenal Zak. „Není to náhodou odborářskéj agitátor?“

Překvapil mě. „Proč myslíte?“

„Připadá mi tak. Tvrdej a agresivní. Já bych ho obsadil do role odborářského agitátora.“

„Kdybyste vy hrál odborářského agitátora, hrál byste ho takhle?“

„Jasně,“ ušklíbl se. „Aspoň kdyby ho ve scénáři charakterizovali jako člověka, co dělá průšvihy.“ Potřásl hlavou. „Ne, ve vlaku jsem ho neviděl, ani nikde jinde, nevzpomínám si. Byl tam mezi diváky?“

„To si právě nejsem jistý, ale byl určitě v Thunder Bayi na nádraží a byl taky na dostizích ve Winnipegu.“

„Měli by ho poznat zřízenci ze spacích vagónů.“

Přikývl jsem. „Zeptám se jich.“

„Proč ho hledáte?“

„Protože dělá průšvihy.“

S úsměvem mi vrátil fotografie. „Je to jasnej typ,“ řekl a přikývl.

Pak se odštrachal do postele.

Následující ráno jsem zavolal paní Baudelairové. Ozvala se svěží, jako kdyby se budila se slepicemi.

Požádal jsem ji, aby Billovi vyřídila, že fotografie v pořádku dorazily. „To je dobře,“ vydechla. „Předali vám také mou zprávu s těmi čísly?“

„Ano, předali. Moc vám děkuju.“

„Val mi zatelefonoval z Londýna. Měl z toho radost. Ale řekl, že pokud jde o tu věc se Sheridanem Lorrimorem a Cambridge, tam že prý neuspěl. Prý o tom nikdo nechce mluvit. Val si myslí, že všichni mlčí, protože je umlčela knihovna, kterou Mercer Lorrimore škole věnoval. Je dost hrozné, když na tom jsou akademičtí funkcionáři tak špatně s morálkou. Bill vám také vzkazuje, že s tou fotografií obešel winnipegské stáje a že toho člověka nikdo nezná, jenom si pamatovali, že tam byl a ptal se po Lennym Higgsovi. Bill říká, že se ještě zeptají lidí z ontarijských dostihových kruhů, aspoň těch, které zastihnou, a že také možná tu fotografii uveřejní ve všech dostihových novinách od moře k moři.“

„Výborně.“

„Bill chce vědět, pod jakým jménem ve vlaku vystupujete.“

Chvilku jsem zaváhal a když se mi znova ozvala, poznal jsem že se jí to dotklo. „Vy mi nedůvěřujete?“

„Ale samozřejmě že vám důvěřuju, jenom nedůvěřuju ostatním lidem ve vlaku.“

„Ach tak.“

„Udělal jste dobře, že jste mi tu zprávu poslala po Nell.“

„To jsem ráda.“

„Je vám dobře?“ zeptal jsem se.

Ze sluchátka se ozvalo: „Přeji vám hezký den, mladý muži.“ Dost. Zavěsila.

Chvilí jsem s lítostí naslouchal tichu ve sluchátku. Neměl jsem se ptát, bylo mi jasné, že jsem se neměl ptát, ale jaksi mi to nedalo.

Zdálo se mi nezdvořilé se nezeptat. Myslel jsem na ni, když jsem se oblékal. Pak jsem seběhl po požárním schodišti a vyhledal šikovnou, nenápadnou cestu z budovy, abych co možná nepotkal nikoho z cestujících trousících se na snídani. Ve vlněné čepici nasazené do čela a v tmavomodré bundě na zip jsem si našel šikovné místo, odkud bylo vidět na hlavní vchod. Chvilí jsem se procházel, než jsem se postavil na stráž před odjezdem autobusu za radovánkami v Banffu. Pod bundou jsem měl dalekohled pro případ, že by se mi nepodařilo najít vhodné stanoviště dostatečně blízko. Nakonec jsem ho nepotřeboval, protože jsem našel výborné místo. Stál jsem opřený o prázdný zamčený zaparkovaný vůz. Doufal jsem, že kdyby mne někdo zahlédl, myslel by si, že čekám, až k vozu přijde řidič. Z toho místa jsem viděl dobře,

dalekohled byl zbytečný.

Veliký ultramoderní autobus s kouřovým sklem v oknech zastavil tak šikovně, jako by mi chtěl usnadnit život. Z mého stanoviště bylo vidět na východ z budovy i na dveře autobusu. Řidič se šel ohlásit do hotelu a chvíli nato už se objevila Nell v teplé bundě, dlouhých kalhotách a vysokých botách a popoháněla stádečko rozesmátých cestujících. Jeli skoro všichni, až na několik výjimek.

Filmer se neukázal. Toužebně jsem si přál, aby přišel, a to bez aktovky, a aby na dvě hodiny zmizel. Měl bych dost času vymyslet, jak se dostanu do jeho pokoje bez rizika. Toužebné přání však nebylo nic platné. Julius Filmer zřejmě neprahl po procházce po ledovci ani po jízdě lanovkou. Zůstal v hotelu.

Mercer, Bambia Sheridan vyšli z hotelu společně. Nevypadali jako šťastná rodinka. Nastoupili do velkého vozu se šoférem a odjeli.

Xanthe nikde. Ani v autobusu nebyla, Rose a Cumber Youngovi nastoupili bez ní. Říkal jsem si, že Xante nejspíš zase truceje.

Nell si něco zapsala do svých papírů, podívala se na hodinky a usoudila, že už se další zájemci o výlet nedostaví. Nastoupila, dveře se zavřely a autobus odjel.

15

Procházel jsem se po horách a počítal jsem v duchu, co vše mi bylo dáno darem. Lenny Higgs.

Kombinace zámku aktovky. Přátelství Nell. Paní Baudelairová. Možnost zasáhnout do Zakova scénáře.

Jak jsem tak kráčel po pěšině podél břehu jezera, uvažoval jsem nejvíc o té poslední možnosti. Začínal se mi v hlavě rýsovat plán na další pokračování, úzce související s mým posledním rozhovorem s Billem Baudelairem. Byl to velice zneklidňující rozhovor.

Zavázal se, že sežene náhradu za státníka Laurentide Ice. Potom řekl, že se pokusil promluvit s Mercerem Lorrimorem na závodě Assiniboia Downs a že neuspěl.

„O čem jste s ním chtěl promluvit?“ zeptal jsem se.

„O našem sledovaném. Velmi mě zarazilo, jak se s Lorrimorovými spřátelil. Pokusil jsem se odtáhnout Mercera Lorrimora stranou a připomněl jsem mu soudní líčení s naším člověkem. Mercer se ale choval velmi odtažitě a úsečně. Prý když soud uzná, že je někdo bez viny, tak by to tím mělo končit. Mercer vidí na každém jen dobré stránky, což je sice hezké, ale ne zrovna rozumné,“ vyprávěl Bill znechuceně. „Náš člověk dokáže být neobyčejně milý a sympatický, tedy když chce. Jak dobře víme. A tentokrát určitě chtěl. Chudák Daffodil mu doslova zobala z ruky. Zajímalo by mě, co si o něm myslí teď!“

Jako bych slyšel ozvěnu jeho slov, ozývající se z hor. „Je to sice hezké, ale ne moc rozumné.“ Ano, Mercer skutečně viděl dobré stránky i tam, kde nic dobrého nebylo. Přál si najít něco dobrého i na svém synovi a byl odsouzený za to věčně platit.

Cesta se vinula kolem jezera, z kopce a zase do kopce, místy hustým lesem, místy se vynořila a skýtala nádhernou vyhlídku na tiché horské velikány, až se tajil dech, jindy na hluboké tyrkysové vody v nádherné prohlubině jezera. Předchozí noc pršelo, takže v ranním slunci vypadala příroda jako čerstvě vymydlená a třpytící se čistotou. Nahoře na vrcholcích napadal sníh, bělejší, čistší, a jako kdyby je přiblížil.

Vzduch byl studený, chlad jako by pronikal do údolí od mrazivých vrcholků, ale slunce na podzimním nebi přece jenom hřálo, takže procházka byla příjemná. Došel jsem k místu, kde byla lavička a z ní překrásný pohled na jezero, na zámek a na hory. Bylo skutečně natolik teplo, že jsem se zastavil a na chvíli si sedl. Nejdřív jsem lavičku trochu osušil a pak se usadil, ruce v kapsách, a díval se nepřítomně na krásu jako z kalendáře. Filmer mi nešel z hlavy.

Viděl jsem z dálky, jak se v zahradě zámku pohybují lidé a napadlo mě, že bych se mohl podívat dalekohledem, jestli mezi nimi není Julius Apollo. Ačkoli co z toho, i kdyby tam byl. Stejně nemohl nic zlého provádět, když na něj bylo vidět z oken.

Z lesa se ozvaly tiché kroky. Někdo se přiblížil, zůstal stát opodál a díval se na jezero. Byla to žena.

Ohlédl jsem se na ni. Viděl jsem ji jen zezadu. Modrá bunda, bílé tenisky, vlněná čepice s bambulkou. Pak se otočila. Byla to Xante Lorrimorová.

Zatvářila se zklamaně, když zjistila, že lavička je obsazená.

„Nebude vám vadit, když se tu posadím?“ řekla. „Už mě bolí nohy. Byla jsem na dlouhé procházce.“

„Samozřejmě že ne.“ Vstal jsem a setřel kapky vody z druhého konce lavičky, aby měla kam si sednout.

„Děkuju.“ Posadila se s nedostatkem půvabu vlastním svému věku na dvě stopy ode mne. Zamračila se.

„Neznám já vás? Nejste z našeho vlaku?“

„Ano slečno.“ Nemělo smysl zapírat, protože jsem věděl, že se znova setkáme a že mě uvidí v jídelně.

„Patřím k posádce.“

„Ach tak.“ Už se chystala vstát, ale pak si to rozmyslela, asi z únavy, a zůstala sedět. Tvářila se odtažitě a váhavě se zeptala: „Nejste jeden z číšníků?“

„Jsem, slečno Lorrimerová.“

„Nejste vy ten, co mi řekl, že musím za coca-colu platit?“

„Ano, bohužel.“

Pokrčila rameny a zadívala se na jezero. Řekla mrzutě: „Tohle všechno je sice strašně krásný, ale já se nudím.“

Měla husté rovné kaštanové vlasy, lehce zahnuté, jak jí spadaly na ramena, pěknou pleť a krásné klenuté obočí. Až dospěje, pomyslel jsem si, bude krásná. Pokud jí nezůstane ten mrzutý výraz.

„Víte, já si někdy přeju být chudá jako vy,“ řekla. „Všechno by bylo o tolik jednodušší.“ Zadívala se na mě.

„Asi si myslíte, že jsem blázen, když tohle říkám.“ Odmlčela se. „Maminka by se určitě zlobila, že s vámi vůbec mluvím.“

Chystal jsem se vstát. „Odejdu, jestli si přejete,“ řekl jsem zdvořile.

„Ne, nechodte prosím vás.“ Zarazila mě s takovou naléhavostí, až ji to samotnou překvapilo. „Totiž... nemám, s kým bych si promluvila. Totiž... prostě je to tak.“

„Já vám rozumím.“

„Opravdu?“ Upadla do rozpaků. „Já jsem chtěla původně jet s ostatními autobusem a rodiče si myslí, že jsem skutečně jela. Chtěla jsem jet s Rose... s paní Youngovou... a s panem Youngem. Jenže pan Young...“ Na chvíli se zarazila, ale pak ji přemohla skoro dětská potřeba se vymluvit. Odložila zábrany.

„Nechová se ke mně tak hezky jako ona. Mám dojem, že už mu jsem na obtíž. Jmenuje se Cumber.“

Nezdá se vám, že je to hloupé jméno? Je to zkratka z Cumberlanda. Cumberland je někde v Anglii a jeho rodiče tam byli na svatební cestě, to aspoň říká Rose. Albert Cumberland Young, tak se jmenuje celým jménem. Rose mu začala říkat Cumbere, když se spolu seznámili, protože jí to připadalo nějak důvěrnější. Jenomže on se vůbec nechová důvěrně, je prkenný a přísný.“ Odmlčela se a zadívala se na zámek. „Proč sem jezdí všichni ti Japonci na svatební cestu takhle pohromadě?“

„To nevím.“

„Třeba všichni pokřtí své první dítě Lake Louise.“

„To by ještě nebylo tak hrozné.“

„Jak vy se jmenujete?“

„Tommy, slečno Lorrimerová.“

Ponechala to bez komentáře. Byla z mé přítomnosti pořád trochu nesvá, nepřestávala si uvědomovat moje postavení. Potřebovala se však vymluvit.

„Znáte mého bratra Sheridana?“ zeptala se.

Přikývl jsem.

„Víte, s Sheridanem je taková potíž, protože jsme bohatí. Myslí si, že je lepší než ostatní lidé, protože máme peníze.“ Odmlčela se. „Co vy si o tom myslíte?“ Byla to dílem výzva, dílem bezvýchodná otázka a já jí odpověděl s opravdovostí a ze srdce.

„Řekl bych, že je pro člověka velice těžké, když je velmi mladý a velmi bohatý.“

„Opravdu si to myslíte?“ zeptala se překvapeně. „Všichni lidé by přece chtěli být mladí a bohatí.“

„Když je pro vás všechno dosažitelné, tak zapomenete, jaké je mít o něco nouzi. Když můžete mít všechno, co chcete, tak se nenaučíte šetřit.“

To považovala za nepodstatné. „Nemá smysl šetřit. Já jsem po babičce zdědila celé milióny. Sheridan taky. Možná se vám protíví. Sheridan si myslí, že si ty peníze zaslouží a myslí si, že si můžeš dělat, co chce, když je bohatý.“

„Jestli vám jsou peníze tak protivné, můžete je rozdat,“ namítl jsem.

„Vy byste je rozdal?“

„Ne,“ přiznal jsem s lítostí.

„No tak vidíte!“

„No, část bych asi přece jenom rozdal.“

„Jenomže já mám poručníky a ti mi to nedovolí.“

Usmál jsem se. Kdysi jsem měl Clementa Cornborougha. Přísně mne poučoval, že poručníci jsou od toho, aby jmění jim svěřené ochraňovali a pokud možno rozmnožili a nedopustili, aby se promrhlo. Ne, prý nedovolí patnáctiletému chlapci, aby založil farmu pro vysloužilé dostihové koně.

„A proč vy si myslíte, že je obtížné být bohatý?“ zeptala se. „Přece je to snadné.“

Odpověděl jsem nezúčastněně: „Vždyt jste před chvílí řekla, že kdybyste byla chudá, měla byste to jednodušší.“

„Hm, asi jsem to řekla. Ale asi jsem to nemyslela tak docela vážně. Tedy ne doopravdy. Já vlastně nevím, jestli jsem to myslela vážně. Ale proč je těžké být bohatý?“

„Příliš mnoho pokušení.“

„To myslíte drogy?“

„Cokoli. Příliš mnoho párů bot. Přebujelý pocit vlastní důležitosti.“

Dala si nohy na lavičku a objala kolena pažemi. Dívala se na mě. „Tenhle rozhovor by se všem zdál neskutečný,“ odmlčela se. „Přál byste si být bohatý?“

Tuhle otázku jsem zodpovědět nemohl. Odpověděl jsem nepřímo a podle pravdy.

„Nerad bych trpěl nouzí.“

„Tatínek říká, že člověk není lepší, protože je bohatý, ale je bohatý, protože je lepší.“

„To se mi líbí.“

„Tatínek říkává takovéhle věci. Někdy jim nerozumím.“

Opatrně jsem poznamenal: „Mně se zdá, že váš bratr Sheridan není příliš šťastný.“

„Šťastný!“ řekla znechuceně. „Není nikdy šťastný. Co pamatuju, tak nikdy nebyl. Jedině se občas lidem vysmívá.“ Zatvářila se váhavě. „Ačkoli když se směje, tak se asi raduje. Jenže on se lidem směje, protože jimi pohrdá. Chtěla bych mít Sheridana ráda. Chtěla bych mít prima bratra, který by se o mě staral a bral by mě všude s sebou. To by se mi líbilo. Jenže to by samozřejmě se Sheridanem nešlo. Vždycky by z toho byl průšvih. Na tomhle výletě se chová úplně nemožně. Hůř než jindy. Totiž chci říct, je to trapas.“

Zamračila se. Nelíbilo se jí, že uvažuje tak, jak uvažuje“

„Slyšel jsem od někoho, že měl nějaké nepříjemnosti v Anglii. Snažil jsem se promluvit tak, aby nebylo vidět, jak moc mě to zajímá.“

„Nepříjemnosti! Neměla bych vám to vyprávět, ale správně by měl být zavřený, jenže ho nežalovali.“

Tatínek to srovnal... a Sheridan prostě teď rodiče poslouchá, protože mu pohrozili, že když nebude dělat dobrotu, nechají ho žalovat.“

„To by ho mohli obžalovat ještě teď?“ zeptal jsem se klidně.

„Co je promlčecí doba?“ zeptala se.

„To je doba, po které už člověka nelze stíhat za porušení zákona.“

„V Anglii?“

„Ano.“

„Vy jste Angličan, že jo?“

„Ano.“

„Řekli mu: Dejte si pozor, protože promlčecí doba je v nedohlednu!“;

„Kdo to řekl?“., ‘ „Myslím že jeho právník. O čem to mluvil? Chtěl říct, že Sheridan je... že je...“

„Zranitelný?“

Přikývla. „Řekl byste že napořád?“

„Možná že na dlouhou dobu.“

„Dvacet let?“ Z jejího hlasu bylo patrné, že jí to připadá jako věčnost.

„V tom případě to muselo být něco hodně špatného.“

„Já vlastně nevím, co provedl,“ řekla nešťastně. „Jenom vím, že nám to zkazilo celé léto. Úplně! Já bych teď správně měla být ve škole, jenomže naši mě donutili, abych s nimi jela vlakem, protože mě nechtěli nechat doma samotnou. Tedy samotnou s personálem. To proto, že moje sestřenice Susan Lorrimerová loni v létě, když jí bylo sedmnáct, utekla se synem šoféra, vzali se a bylo z toho rodinné zemětřesení. Dovedu si představit, proč to udělala. Nechávali ji pořád samotnou v tom obrovském baráku, odjížděli do Evropy a Susan se nudila k zbláznění. Kromě toho ten kluk byl docela prima a byl chytrý. Poslala mi pohlednici a napsala mi, že nelituje ani trochu. Maminka je celá vystrašená, že bych taky mohla utéct s někým jako...“

Náhle se na mne zadívala trochu vyděšeně, prudce vstala.

„Já jsem nějak zapomněla, já jsem si totiž neuvědomila...“

„To je v pořádku,“ vstal jsem taky. „Opravdu je to v pořádku.“

„Já asi moc mluvím,“ tvářila se ustarané a nejistě. „Vy ale nebudete...“

„Nebojte se, neřeknu ani slovo.“

„Cumber mě varoval, že si mám dávat pozor na jazyk!“ řekla nespokojeně. „Nemá tušení, jaké to je žít v mauzoleu, kde se každý na druhého škaredí. Jenom tatínek se snaží usmívat. Co byste dělal na mém místě?“

„Snažil bych se tatínka potěšit.“

Zatvářila se zmateně. „Chcete říct... snažit se, aby byl šťastný?“

„Potřebuje vaši lásku,“ řekl jsem a ukázal na cestičku k zámku. „Jestli chcete jít napřed, půjdu až za vámi.“

„Ne, pojdte se mnou.“

„Ne, bude lepší když ne.“

Zmítala se v citovém zmatku a já jí mnoho nepomohl. Váhavě vykročila a asi dvakrát se po mně otočila, než se cesta zatočila. Zmizela z dohledu. Posadil jsem se znovu na lavičku, přestože už začínalo být chladno, a uvažoval o tom, co řekla. Jako už tolikrát jsem s vděčností vzpomínal na tetu Viv.

Xante není špatná, pomyslel jsem si. Je osamělá, ustaraná, nechápe ještě svět dospělých, potřebuje morální oporu a touží především po tom, po čem nejvíc ze všeho touží i Mercer, po přátelství a harmonické rodině. V žádném případě nechtěla své rodiče urazit tím, že by se přimkla k číšníkovi.

Naopak. Taky si dávala pozor, aby mě nepřivedla do obtížné situace. Byla naprosto upřímná a otevřená. Uvědomil jsem si, že by nebylo špatné mít takovou mladší sestru, že bych ji bral všude s sebou a že by nám spolu bylo dobře. Tiše jsem doufal, že se naučí se svým bohatstvím žít. pomyslel jsem si, že by jí vůbec neškodilo, kdyby tak měsíc pracovala s lidmi, jako jsou Emil, Oliver a Cathy. Bylo by to pro ni velmi poučné.

Po chvíli jsem vytáhl dalekohled a prohlédl si zámek a zahrady. Filmer nikde, což mě nepřekvapilo. Pak jsem se konečně vydal na cestu, oklikou k patě ledovce, po hrbolatém, skřípavém, šedohně-dězeleném břehu zamrzlé řeky.

Jeden z pasažérů předtím poučeně prohlásil, že Laurentide Ice se jmenuje po posledním polárním ledovém poli pokrývajícím před dvaceti tisíci lety skoro celou Kanadu. Daffodil tehdy přikývla a vysvětlila ostatním, že její muž tak koně pokřtil, protože ho zajímala doba prehistorická a že příštího koně pojmenuje podle ledové vrstvy, která kdysi pokrývala Skalnaté hory, Cordilleran Ice. Pryč z toho její muž měl radost. Takže v tu chvíli stojím na kordillerském ledu, pomyslel jsem si, ačkoli pokud se ledovce pohybují rychleji než dějiny, asi ne. Ať tak či onak, trochu mi to pomohlo dívat se na Julia Apolla s určitým nadhledem.

Když jsem se vrátil do zámku, šel jsem do svého pokoje a napsal stručný nástin další scény divadelní hry. Sotva jsem skončil, už klepal na dveře Zak a ptal se, jestli to mám. Šli jsme spolu do jeho pokoje, kde už čekali ostatní herci. Rozhlédl jsem se po všech sedmi tvářích a zeptal se, jestli s námi ještě stále spolupracuje „loudil“ Ben, protože v místnosti nebyl. Ne, už s námi nespolupracuje, řekl Zak, vrátil se do Toronta. Jestli prý to vadí.

„Ne, vlastně ne. Jen jsme ho mohli použít jako poslíčka. To nic. Předpokládám, že věc s poslíčkem vyřešíme.“ Všichni přikýkli.

Zak se podíval na hodinky. „Za dvě a půl hodiny začíná představení, takže co se od nás očekává?“

„Za prvé se Raoul pohádá s Pierrrem,“ odříkával jsem. „Raoul zuří, protože vyšlo najevo, že je manžel Angeliky, a začne tvrdit, že ví zcela bezpečně, že Pierre dluží celé tisíce v sázkách a že je v životě nesplatí. On ví, komu je dluží, a taky ví, že se o tom dotýcném ví, že když mu lidé nesplácejí, nechá je zbít.“

Raoul i Pierre pilně přikyvovali. „Já to ještě nějak vyzdobím,“ řekl Raoul. „Budu tvrdit, že ty dluhy nadělal při nezákonnech sázkách na dostihách a že to vím, protože sázel na Bricknellovy koně, jo?“

„Souhlas?“ Zak se obrátil ke mně.

„Ano jistě. Pak Raoul začne napadat Pierra, předhodí mu, že vzít si za ženu Donnu je jeho jediná šance jak získat peníze, a Walter Bricknell potom prohlásí, že pokud je Donna tak hloupá, že by byla schopná si Pierra vzít, vydědí ji. Prohlásí, že v žádném případě Pierrovy dluhy nezaplatí.“ Všichni přikyvovali.

„Jo, a v tu chvíli příběhne do salónu, kam se chodí na skleničku, Mavis Bricknellová a začne křičet, že jí někdo ukradl její krásné drahocenné šperky...“ Všichni rázem ožili a Mavis Bricknellová se dala do smíchu začala tleskat.

„Kdo mi je ukrad?“ zeptala se.

„K tomu dojdeme, trpělivost,“ usmál jsem se. „Raoul obviní Pierra, Pierre samozřejmě obviní Raoula, začnou do sebe strkat a nenávid, kterou v sobě tlumili, najednou vyvře na povrch. V tom do toho vstoupí Zak. Odtrhne je od sebe a rozhodne, že se všichni odeberou k Pierrovi a k Raulovi a všechno prohledají, jestli se tam šperky nenajdou. Zak odejde s Raulem, Pierrrem a Mavis.“

Všichni přikyvovali.

„Takže,“ pokračoval jsem, „v sále zůstane jenom Donna, Walter Bricknell a Giles. Donna a Walter se zase pohádají kvůli Pierrovi Donna má co dělat, aby přemohla pláč, pak se od diváků oddělí Giles a jde se Donny zastat. Řekne, že prošla těžkými dny a že je nejvyšší čas, aby se lidé začali k sobě chovat trochu líc.“

Giles přikývl. „Výborně. Tak se do toho dáme.“

„Ještě něco. Zak a ostatní se vrátí s tím, že šperky nikde nenašli. Giles začne utěšovat Mavis. Mavis bude naříkat, že ty šperky byly celý její život, že pro ni každý kus mnoho znamenal. Bude zoufalá. Chvíli to musí

vydržet táhnout.“

„Skvělé,“ vydechla Mavis.

Pokračoval jsem: „Walter říká, že nevidí, co by na špercích bylo tak strašně důležitého, pro něj největší poklad jsou koně, žije pro ně. Pak trošku přepjatě prohlásí, že kdyby nemohl mít dostihové koně a nechávat je běhat, že by radši nežil.“

Walter se mračil, ale dychtivě přikyvoval. Až do té chvíle moc slavnou roli neměl, teď jsem mu dával šanci na krásnou sólovou scénu, i když pravda bylo těžké sehrát ji přesvědčivě.

„Walter potom prohlásí, že mu Raoul kazí potěšení z jeho koní a že vůbec kazí všem celý výlet a oficiálně ho jako trenéra propustí. Raoul se brání a namítá, že si to nezaslouží. Walter pak řekne, že Raoul je pravděpodobně jak vrah tak zloděj a že ho taky podváděl, pokud jde o koně. Raoul se rozzuří a chce Waltera napadnout. Zak ho zarazí. Zak potom všechny požádá, aby se pokusili uklidnit. Řekne, že zajistí, aby se prohledaly všechny pokoje, že se pokusí najít klenoty. Taký řekne, že promluví s hotelovým detektivem a kdyby bylo třeba, že zavolá policii. Všichni se tváří, že by se bez policie raději obešli. Tím scéna končí.“

Čekal jsem námítky nebo návrhy ke změně. Celkem se nikdo neozval. Podal jsem písemný nástin Zakovi. Ten si ho s herci prošel, a ti pak začali každý pro sebe mumlat a připravovat si texty.

„A co zítra?“ řekl potom Zak. „Jak to všechno zakončíme?“ v193

„Ještě jsem to nenapsal.“

„Ale v hlavě to doufám máte! Nemohl byste to napsat dnes večer?“

Přikývl jsem.

„Výborně. Takže bude nejlepší, když se tu všichni ráno sejdem po snídani. Projdeme si to tak dvakrát nebo třikrát, abychom měli ve věci jasno. Musíme tomu všemu dát nějakou logiku, a nezapomeňte prosím vás všichni, že zítra zase hrajeme v jídelním voze, takže tam nebude moc prostoru na to, abychom se prali a tak dále, čili hlavní akce vyžadující prostor se musí odehrát dnes večer. To se musí využít.“

„Zítra někdo zastřelí Pierra,“ řekl jsem.

„No nazdar,“ řekl Pierre.

„Ale nebude to smrtelné, ještě budete moct mluvit“

„Čím dál tím lepší!“

„A budeme potřebovat krev.“

„Výborně. Kolik krve?“

„No...“ dal jsem se do smíchu. „Nechám na vás, kam vás mají trefit a kolik krve asi tak cestující snesou, ale potřebujeme, abyste nakonec zůstal naživu.“

Snažili se ze mne vytáhnout, co ještě chystám, ale já jim to odmítl říct. Bránil jsem se tím, že by to třeba nechtěně vyrazili, kdyby věděli, jak všechno má dopadnout, a oni se zase bránili, že jsou přece profesionálové a že se jim taková věc nemůže stát. Já jim však moc nedůvěřoval, patrně jsem nedůvěřoval jejich bohatým schopnostem improvizace, proto jsem jim víc neřekl. Pokrčili rameny a přijali to téměř bez urážky. Sledoval jsem generálku, šla celkem dobře. Jak mě potom Zak ubezpečil, nedalo se to srovnat s vlastním představením odehrávajícím se při koktejlech.

Přišel za mnou do pokoje v jedenáct, stejně jako včera v noci. a popíjel bohatě zaslouženou whisky, celý vyčerpaný. „Ti dva, Raoul a Pierre, to opravdu rozbílili,“ řekl.

„Opravdu umějí předstírat opravdickou rvačku, učili se to ve škole. Procvičili si to předem, takže to bylo perfektní. prali se skvěle po celý místnosti, až bylo člověku líto je z toho vůbec vyrušit. Dobře polovina cestujících rozlila koktejly, jak se Raoul a Pierre váleli po podlaze a vráželi jim do nohou, ale všichni dostali zdarma další pití,“ rozesmál se. „Milá Mavis sehrála nádhernou tragickou scénu, kdyžpřišla říct, že jí ukradli klenoty, a pak o chvíli později zase skvělou citovku, jak ztratila všechny svoje šťastný vzpomínky, dárky, co měly takovou cenu jako památka. Většina cestujících slzela. No bylo to ohromný. Pak měl Waltersův výstup a musím říct, že mu to šlo perfektně, přestože si předtím stěžoval, že není logický, aby se normálně myslící člověk byl ochotnej zabít jenom proto, že nemůže nechat běhat svoje dostihový koně. No nic. Když to skončilo, tak si představte, že se mě většina cestujících zeptala, jak jsme přišli na tu myšlenku, že by se někdo ochotně zabil, protože nemůže na dostihy.“

„Co jste na to řekl?“ zeptal jsem se úzkostlivě.

„Nic, že nás to prostě napadlo.“ Díval se na mě a všiml si, že se mi ulevilo. Zeptal se: „Jak vy jste na to přišel?“

„Kdysi jsem někoho znal, kdo to opravdu udělal.“ Od té doby uplynulo jenom třináct dní... a mně to připadalo jako věčnost.

„To je šílenství.“

„Kdo se vás na to ptal?“

„Teďsi nevzpomínám,“ zamyslel se. „Možná pan Young.“ Věru, že to byl nejspíš pan Young. Ezra Gideon byl jeho přítel. Taky to ovšem mohl být Filmer, protože Ezra Gideon byl jeho obět’.

„Jste si jistý?“ zeptal jsem se.

Chvilí ještě uvažoval. „Jo, byl to pan Young. Seděl s tou svojí milou paní a zdvihl se a šel se mě na to zeptat.“

Upil jsem trochu vína a pak jsem se jakoby nic zeptal:

„Reagoval ještě někdo jiný na tu scénu?“

Zak, vždy připravený zaostřit, došel k intuitivnímu závěru. „Nepřipomíná to všechno trochu Hamleta?“

„Jak to myslíte?“ zeptal jsem se, i když mi bylo zcela jasné, jak to myslí.

„Chci mít důkaz, jenž plyne z věci samé. Hra je sítí, v níž Jeho Veličenstvo vrah se chytí... Je to tak? Šlo vám o tohle?“

„Svým způsobem ano.“

„A co zítra?“

„Zítra taky.“

Zatvářil se zasmušile. „Doufám, že nás nepřivedete do průšvihů, aby nás nikdo nemohl zažalovat pro pomluvu. Ne?“

„Slibuju, že ne.“

„Možná bych vás ten zejtřek neměl nechat psát.“

„Je to na vás,“ řekl jsem, sáhl po hotovém scénáři připraveném na stole a podal mu ho. „Nejdřív si to přečtěte a pak se rozhodněte.“

„OK.“

Nandal si brýle a začal číst. Četl až do konce, pak se s úsměvem na mě podíval.

„Je to skvělý,“ řekl. „Jsou tam všechny moje původní myšlenky a ty vaše navíc, ty to završí.“

„Výborně.“ Byl jsem rád, že se mu líbí, co jsem vymyslel. Bylo to od něj velkorysé.

„Co z toho je Hamlet?“ zeptal se.

„Když člověk miluje ne moudře, leč příliš vroucně.“

„To je z Othella.“

„Tak pardon.“

Uvažoval. „Mně to připadá neškodný, ale...“

„Nejde mi o nic jiného,“ řekl jsem, „než někomu trochu otevřít oči. Chtěl bych varovat dva z lidí, kteří tu jsou, že jsou na nesprávné cestě. Já dost dobře nemůžu jít a říct jim přímo do očí, co si myslím, že? Tommy jim to prostě říct nemůže, ode mne by to nevzali. Ale když to uvidí jako ve hře... třeba si z toho něco vyberou.“

„Jako Hamletova matka.“

„Ano.“

Upíjel skotskou. „V čem je chcete varovat?“ zeptal se potom.

„Bude lepší, když vám to neřeknu, pak to nebude na vás.“

„Proč vlastně s náma tím vlakem jedete?“ zeptal se zamračeně.

„Přece to víte, abych lidi udržoval v dobré náladě a padouchy na uzdě.“

„Pomůže vám tahle scéna?“

„Doufám, že ano.“

„Dobře.“ Už se rozhodl. „Nemám nic proti tomu držet padouchy na uzdě. Budem dělat, co můžem.“ Pak se zeširoka rozesmál. „Těm ostatním se bude tahle hamletovská věc líbit.“

„Ne,“ vylekal jsem se, „prosím vás, nic jim neříkejte.“

„Proč ne?“

„Jde mi o to, aby si cestující mysleli, že jakákoli podobnost mezi zápletkou vaší hry s jejich životem a jejich zkušenostmi je čistě náhodná. Byl bych velmi nerad, kdyby jim herci řekli, že v tom byl záměr.“

Ušklíbl se. „Jde vám o možnost žaloby?“

„Ne, to neriskujeme. Spíš jde o to... Byl bych velmi nerad, kdyby si uvědomili, že já jsem ten, kdo toho o nich tolik ví. Kdyby se snad náhodou někdo zeptal některého z herců, odkud tu zápletku mají, bylo by mi mnohem milejší, kdyby řekli, že je z vaší hlavy.“

„A tím bude všechno na mně, že jo?“ řekl téměř vesele.

„Vás nikdo nemůže z ničeho podezírat.“ Usmál jsem se. „Pokud jde o mne, tak kromě toho, že padouchy udržím na uzdě, chci zůstat v roli Tommyho až do konce cesty, aby se nikdo nedozvěděl, co ve vlaku dělám, až do samého konce.“

„Jste něco jako špión?“

„Jsem člen bezpečnostní služby, to je vše.“

„Mohl bych vás použít jako postavu v naší příští vlakový detektivce?“

„Klidně.“

Zasmál se, zazíval, odložil skleničku a vstal.

„No kamaráde, ať už jste, kdo jste, stálo za to se s váma seznámit.“

Nell mi telefonovala do pokoje v sedm ráno. „Jste vzhůru?“ zeptala se.

„Naprosto.“

„V noci zase sněžilo, hory jsou dočista bílé.“

„Vidím je z postele.“

„Spíte s roztaženými záclonami?“

„Já vždycky. Vy ne?“

„Taky.“

„Jste oblečená?“

„Ano, jsem. Proč se na to ptáte?“

„Jenom jestli jste v obranném postavení i u telefonu.“

„Já vás nenávídím.“

„No člověk nemůže mít všechno.“

„Poslyšte,“ řekla přísně a přemáhala smích. „Buďte rozumný. Volám vám proto, abych se zeptala, jestli chcete zase jít dneska odpoledne na stanici pěšky, až budeme nastupovat do vlaku, anebo jestli pojedete s posádkou autobusem.“

Chvilí jsem uvažoval. „Spíš autobusem.“

„Dobře. Takže autobus jede od budovy pro zaměstnance ve tři hodiny třicet pět minut. Vemte si zavazadla.“

„Dobře. Děkuju.“

„Celý vlak i s koňmi, s dostihovými diváky a se vším všudy přijede z Banffu do Lake Louise ve čtyři patnáct. To znamená, že než vyjedeme, budou mít naši cestující dost času, aby nastoupili a zabydleli se ve svých kupé a začali se vybalovat. Vyjíždíme přesně ve čtyři třicet pět. Pravidelný Kanadčan pojedete za námi jako předtím a vyjíždí z Lake Louise v pět hodin deset minut. Musíme tedy skutečně nastoupit včas, abychom včas vyjeli.“

„Jasně.“

„Řeknu tohle všechno cestujícím při snídani a taky jim řeknu, že v pět třicet budeme podávat šampaňské a chlebičky všem, kteří budou v jídelním voze. V šest hodin přijde rozuzlení a zakončení detektivky, pak koktejly, pokud někdo bude chtít, a pak teprve začne gala banket Herci se potom vrátí do jídelního vozu na fotografování a tak, aby všechno probrali při koňaku. Bude to všechno hrozné.“

Zasmál jsem se. „Všechno vyjde perfektně.“

„Až to skončí, půjdu do kláštera.“

„Věděl bych o lepších místech.“

„Jako třeba?“

„Co takhle Havaj?“

V telefonu bylo náhle ticho. Pak řekla: „Musím zpátky za psací stůl.“

„Tak psací stůl vezmeme s sebou.“

Zasmála se. „Zjistím, jak se stěhují psací stoly.“

„Takže domluveno?“

„Ne... Ještě nevím... Dám vám vědět ve Vancouveru.“

„Ve Vancouveru jsme zítra ráno.“

„Tak tedy až po dostizích.“

„Před ospalým speciálem?“

„Vy se hned tak nevzdáte, co?“

„To záleží na odezvě z druhé strany.“

16

Cestou ze zámku k vlaku v Lake Louise nepustil Filmer aktovku z ruky, ale větší zavazadlo nechal odvézt se zavazadly všech ostatních a postavit na nádraží do dlouhé řady, kde zavazadla čekala, až se jich chopí nosiči.

Stál jsem v hloučku členů posádky s Emilem, Oliverem, Cathy, Angusem, Simonou, barmanem a se zřízenci spacích vozů a sledoval Filmera i ostatní cestující, jak vystupují z autobusu a kontrolují, jestli mají

svoje kufry a tašky v řadě. Lorrिमorovi dorazili samostatně se šoférem, ten jim donesl věci a postavil zvlášť na malou hromádku.

Kolem projel se skřipěním a rachotem nákladní vlak. Zdál se být nekonečný, Cathy spočítala vagóny a tvrdila, že jich bylo sto dva. Vezly obilí. Mnoho obilí na mnoho bochníků chleba.

Vzpomínal jsem na paní Baudelairovou, se kterou jsem hovořil krátce před odjezdem ze zámku.

„Mám vám vyřídit od Billa,“ řekla, „že se Lenny Higgs opravdu rozsypal a že je o něho dobře postaráno. Pro LaUrentide Ice získali nového stájníka. Trenér jim to odsouhlasil telefonicky. Řekli mu, že to Lenny Higgs vzdal. Bill odjel z Winnipegu a vrátil se do Toronta. Říká, že se radil s plukovníkem, protože jde o závažnou věc, a že se dohodli, že Bill co možná brzy promluví s Daffodil Quentinovou. Rozumíte tomu všemu?“

„Ano, samozřejmě,“ řekl jsem procítěně.

„To je dobře.“

„Má Bill pořád v plánu přijet do Vancouveru?“ zeptal jsem se.

„Ano, myslím že ano. Myslím, že by měl přijet v pondělí večer, aby stihl v úterý dostihy. Ve středu se má zase vrátit. Tyhle časové rozdíly jsou nepříjemné pro každého.“

„Kanada je příliš velká.“

„Pět tisíc pět set čtrnáct kilometrů z jednoho konce na druhý, Dal jsem se do smíchu. „Vyzkoušejte mě, jestli to umím v mílích.“

„Tak si to spočítejte, mladíku.“

Později jsem si to skutečně ze zvědavosti spočítal. Bylo to tři tisíce čtyři sta dvacet šest mil. Zeptala se, jestli mám ještě nějaké dotazy, ale už mě nic nenapadlo. Dohodli jsme se, že jí zavolám ráno z Vancouveru. „Dobře se vyspíte,“ řekla vesele.

„Vy taky,“

„No,“ řekla trochu váhavě a já si uvědomil, že nejspíš nikdy nespí dobře.

„Tak ať se vám aspoň něco hezkého zdá.“

„No to by se mohlo podařit. Takže dobrou noc. Jako obvykle položila, než jsem stačil něco dodat. Zdálky zahoukal vlak. Pro poutníka je to jeden z nejsvůdnějších a nejlákavějších zvuků. Houkání vlaku a hluboké dunivé houkání vyjíždějící lodi. Pokud mě něco svádí a láká, pak je to hlavně okamžik, kdy člověk vyráží na cestu, nikoli kdy dojede k cíli.

V jasném odpoledním slunci zazářily reflektory obrovské žluté lokomotivy. Vlak s tlumeným duněním zpomalil do stanice a jak nás míjel, vyklonil se z otevřeného okna jeden ze strojvůdců. Strojvůdci, jediní z celého posádky, smínají až z Toronta. Střídali se, každý úsek trati měl své specialisty. Protože v Lake Louise nebyla žádná vedlejší kolej, zkrácená souprava, kterou jsme tam přijeli, se musela na ty dva dny strávené v horách vrátit do Banffu.

George Burley jel vlakem, měl ho na povel. Teď se s celou soupravou vrátil, veselý, zavalitý, sestoupil na perón a vítal se s cestujícími, jako by to byli jeho dávní přátelé.

Celá společnost v nejlepší náladě a s elánem nastoupila a odebrala se do svých už důvěrně známých obydlí. Zasmušilá čtveřice Lorrिमorových působila nevesele. Šli dozadu ke svému soukromému vozu, až na samý konec vlaku. Nell za nimi běžela a snažila se je trochu povyrazit. Mercer se zastavil, hovořil s ní a usmál se. Ostatní šli dál. Nemá smysl si s nimi lámat hlavu, pomyslel jsem si, vděku se člověk stejně nedočká. Jenomže ono bylo těžké na ně nemyslet, když Mercer byl takový dobrák, slepý dobrák.

Filmer nastoupil otevřenými dvířky na konci svého spacího vozu. Viděl jsem pak oknem, jak se v kupé pohybuje. Pověsil si saka, umyl si ruce. Prostě dělal, co se dělá. Čím to je, že někteří lidé jsou dobří a jiní špatní, jak to vzniká? Jeden člověk vynaloží všechno úsilí na to, aby něco vybudoval, druhý ničí a děsí lidi. Paradoxní na tom všem bylo, že ten špatný je v daném případě možná spokojenější a úspěšnější než ten dobrý.

Došel jsem k vozu, kde bylo moje kupé. Složil jsem si tam tašku, svlékl si plášť do deště a byl zase ve své uniformě. Už jen jednu noc budu Tommy, jednu večeri a jednu snídani. Bylo mi to skoro líto, protože jsem si ho docela oblíbil.

George se vyhoupl do vlaku, když už se souprava dávala zvolna do pohybu. Vesele a přátelsky se na mne usmál.

„Máme kliku, že je ve vlaku teplo,“ řekl.

„Proč? Přece je tady stále teplo.“

„Nemohli nastartovat bojler.“ Zřejmě mu to připadalo docela žertovné. „Hádejte proč.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Nebylo palivo.“

Zatvářil jsem se nechápavě. „Přece... to se přece dá doplnit, ne?“

„To víte že jo. Jenže palivo do nádrže doplnili před dvěma dny, když jsme byli dole v Banffu, nebo teda měli ho doplnit. Tak jsme se šli podívat, a ze spodního výpustního ventilu kapalo. To je ventil jenom na vyplachování nádrže, a ta se vyplachuje jenom zřídka, víte?“

Vyčkávavě se na mne díval živýma očima.

„Takže někdo to palivo ukradl?“

Zasmál se. „Buď ho vycucal z nádrže, nebo se tam vůbec nedoplnilo a pak otevřeli ventil, aby nás zmátli.“

„Bylo na zemi hodně nafty?“ zeptal jsem se. „Vy nejste špatnej detektiv, co? Jo bylo.“

„Co si tedy o tom myslíte.“

„Já si myslím, že nádrž pořádně nenaplnili, že tam dali jenom tolik, abysme dojeli bez problémů do Lake Louise, a pak dole otevřeli výpusť, abysme si mysleli, že to prostě je náhoda a že nafta vytekla za jízdy. Jenže udělali chybu. Otevřeli výpusť až moc.“ Zase se smál. „To by byl průšvih, co? Kdyby ve vlaku najednou začala bejt v horách zima, koně by zmrzli. To by teda byla pěkná panika.“

„Vám to ani nedělá starosti, jak se zdá.“

„Protože k tomu nedošlo.“

„To máte pravdu.“

„No nic. Nádrž jsme zase v Revelstoku naplnili,“ řekl. „Jinak by to pěkně pokazilo ten váš gala banket, co? Ale nebylo by to nikoho zabilo. Dokonce si myslím, že by ani nikdo neomrznu. To by se mohlo stát tak leda v lednu. Teplota vzduchu po slunce západu už sice bude brzy pod nulou, ale trať vede údolím a ne po vrcholcích, takže není nebezpečí, že se vzduch ještě ochladí větrem, aspoň teď vevnitř, ve vlaku.“

„Ale bylo by to hodně nepříjemné.“

„Velice.“ V očích mu jiskřilo. „Když jsem odjel z Banffu, tak se tam všichni rojili jako vosy a snažili se zjistit, kdo za to vlastně může.“

Já to tak lehce jako George nebral. Zeptal jsem se: „Co se může ještě ve vlaku pokazit? Je v bojleru voda?“

„Nedělejte si starosti,“ uklidňoval mě. „Vodu jsme zkontrolovali, je doplněná až nahoru, to jsme zkoušeli tím hořením kohoutkem. Prostě cisterna je plná a bojler nebouchne.“

„A co stroje?“

„Překontrolovali jsme všechno, každej centimetr. Nejspíš to byl docela obyčejnskej uličník, co naftu ukrad.“

„Docela obyčejnský uličník jako ten, kdo odpojil vůz Lorrimerových?“

Zamyslel se. „No je fakt, že tenhle vlak asi přitahuje vadný lidi, protože se s ním tak nadělá, tolik se o něm píše, takže takovej lidem dělá o to víc dobře, když s ním něco provedou. Taky jsou toho plný noviny. Já ale nevidím mezi těma dvěma věcmama žádnou souvislost.“

Zase se smál. „Lidi jsou schopný ukrást cokoli, nejen naftu. Jednou, to už je dýl, někdo ukrad osum z těch modrejch kožených křesel, co jsou v jídelně. Když vlak stál prázdněj na vedlejší koleji v Mimicu v Torontu, tak někdo prostě zajel k jídelnímu vozu s velkým stěhovákem s firmou Opravy nábytku a těch osm naprosto nepoškozených křesel naložil. Víckrát jsme je neviděli.“

Otočil se ke svým úředním papírům rozloženým po stole a já ho opustil. Chystal jsem se do jídelního vozu. Stačil jsem udělat sotva dva kroky, kdyžvtomjsemsivzpomněl na toho hubeného člověka. Zašel jsem pro jeho fotografii a vrátil se k Georgovi.

„Kdo to má být?“ Mračil se. „Jo, řek bych, že asi ve vlaku je. Byl dole v Banffu, když jsme stáli na vedlejší koleji...“ Snažil se rozpomenout. „To bylo vlastně dneska odpoledne,“ řekl najednou. „No jasně. Když jsme zase napojovali soupravu. Jo, koně dovezli z Calgary dneska ráno jako první vagón v nákladní soupravě. Pak je odpojili na vedlejší koleji. Naše lokomotiva pro ně dojela a pak jela pro vagóny dostihovejch diváků...“ Snažil se soustředit. „Tenhle člověk, ten byl dole na peróně, klepal na vagón, co v něm jsou koně, nějakým klackem, a když paní dračice vyšla ke dveřím a ptala se, co chce, tak řek, že má vzkaz pro stájníka, co se stará o toho grošovanýho bělouše. Tak mu dračí dáma řekla, aťpočká, a za chvíli se vrátila se stájníkem. Jak se ukázalo, tak to nebyl ten pravej. Ten stájník tomu člověku prozradil, že jeho předchůdce už toho nechal, vystoupil v Calgary, on sám od tý chvíle nastoupil. Ten člověk, co mi ho tady ukazujete, pak odešel. Kam, to nevím, to jsem si nevšimnul. Nepřipadalo mi to důležitý.“

Povzdechl jsem si. „Nevypadal rozzlobeně?“

„Já fakt nevím, já šel za paní Brownovou, protože jsem se jí než vyjedeme chtěl zeptat, jestli je u koní všechno v pořádku. Řekla že jo. Všichni stájníci jsou u svých koní, starali se o ně pořád a u koní zůstanou, dokud nevyjedeme. Ona se opravdu dobře stará, co? O koně i o stájníky. Jí se fakt nedá nic vytknout.“

„To tedy ne.“

Podával mi fotografii, ale já řekl, ať si ji nechá. Zeptal jsem se nesměle, jestli by nemohl promluvit se zřízenci spacích vozů pro dostihové diváky, pokud na to bude mít čas, a od nich zjistit, jestli ten hubený člověk s námi jede už z Toronta.

„Co proved? Už něco udělal?“

„Vystrašil toho stájníka tak, že utekl.“

Upřeně se na mne zadíval. „To snad ale není zločin, ne?“ Oči se mu smály. „Za to ho těžko zavřou.“ Uznal jsem, že má pravdu. Opustil jsem ho pobaveného nedokonalostí lidstva a odešel do jídelního vozu. Cestou jsem potkal svého přítele, zřízence spacích vozů, jak odpočívá v chodbičce a oknem sleduje zasněžené velikány.

„Tohle vidím zřídka,“ řekl, když jsme se pozdravili. „Já většinou dál jak do Winnipegu nejezdím. Je to nádhera, co?“

Přikývl jsem. Byla to nádhera. „Kdy začnete stlát?“ zeptal jsem se.

„Jakmile všichni cestující odejdou do jídelního vozu. Teď jsou většinou v kupé a převlíkají se. Před chvílí jsem zrovna dvěma z nich nesl čisté ručníky.“

„Já vám pak s těmi postelemi pomůžu, kdybyste chtěl.“

„Fakt?“ Byl překvapený a potěšený. „To bych byl rád.“

„Když vezmete napřed vyhlídkový vůz,“ řekl jsem „tak mě vyzvedněte, až pak půjdete jídelnou, já půjdu s vámi a pomůžu vám s tímhle vagónem.“

„Ale nemusíte.“

„Je to příjemná změna od posluhování u stolu.“

„A co vaše scéna?“ řekl s chápavým úsměvem. „Kdy na ni dojde?“

„Až později.“

„Tak to teda předem děkuju.“

„Není zač.“ Prošel jsem kolem Filmerových zavřených dveří, pak těžkými dveřmi na konci vagónu a spojovací chodbičkou do horké chodbičky u kuchyně. Konečně jsem byl v malé předsínce mezi kuchyní a jídelnou, kde Emil, Oliver a Cathy pilně vyndávali z krabic sklenice na šampaňské.

Sáhl jsem po utěrce a začal skleničky leštit. Moji tři společníci se usmívali.

Ve chvějivém horku kuchyně právě probíhal spor mezi Angusem a Simonou. Angus požádal Simonu, aby oloupala mísu natvrdo uvařených vajec, Simona odmítala poslušnost, ať prý si to udělá sám.

Emil pobaveně povytáhl obočí. „Je čím dál tím protivnější a mrzutější. Angus je génius a to se jí nelíbí.“

Angus jako kdyby měl šest rukou, jako obvykle. Právě vyráběl čerstvé taštičky. Dával je na plech, aby byly přichystané k zapékání. V tenkém těstíčku bylo krabí maso a sýr v jednom druhu, ve druhém bylo kuřecí maso s taragonem, ve třetím sýr se slaninou. Simona stála s rukama na bocích, hlavu vzdorně vztyčenou. Angus ji ignoroval a to ji samozřejmě tím víc popudilo.

Cestující přišli do jídelního vozu zase dřív, než bylo v programu, a spokojeně seděli a čekali. Dramatický pohled z okna všechny upoutával. Stíny v údolí se začaly prodlužovat a vrcholky hor místy zářily, stále tlumeněji, až zmizely ve tmě. Setmělo se rychle a brzy. Při soumraku v horách je nebe světlejší než zem, noc jako by postupovala zdola.

Celá řada cestujících si stěžovala Nell, že vlak projíždí nejkrásnější kanadskou přírodou za tmy. Když jsme rozdávali skleničky na šampaňské, zaslechl jsem, jak někdo prohlásil, že je to totéž, jako kdyby Francouzi zhasli v noci v Louvru. Nell řekla, že je jí to líto, ale že si jízdní řád nevymyslela a že doufá, že cestující přece jenom nějaký ten kopec viděli v Lake Louise. Většina jich vyjela na vrchol Sulphur Mountain do větrné výšiny lanovkou s kabinkami pro čtyři. Zbytek však prohlásil, že jet nechtějí, a zůstal dole. Filmer seděl tentokrát s velebohatými majiteli Redi Hota a vykládal, že na autobusový výlet nejel a že byl rád, že může využít tělocvičnu v Lake Louise.

Filmer přišel do jídelního vozu směrem od vyhlídkového, ne od svého spacího, a spokojeně se uškleboval, což mně připadalo zneklidňující. Kdykoli se Julius Apollo tvářil takhle spokojeně, spokojeně sám sebou, věštilo to nepříjemnost.

Lorrimorovi dorazili společně, seděli u jednoho stolu, mladí vypadali vzdorně a rodiče zasmušile. Bylo mi jasné, že Xanthe ještě svého tatínka nepotěšila. Rose a Cumber Youngovi seděli s Unwinovými, majiteli Upper Gumtree, a Flokatiovi seděli s majiteli Wordmastera. Zvláštní, říkal jsem si, jak se majitelé koní vzájemně přitahovali, jako kdyby patřili k zvláštnímu soudržnému bratrství. Možná že tohle Filmer pochopil a že se právě proto snažil dostat do vlaku jako majitel, protože jako majitel měl určité postavení, budil důvěru a získal pozici síly. Pokud mu šlo o tohle, pak uspěl. Všichni cestující ve vlaku věděli, kdo je Julius Filmer.

Emil vystřelil zátku ze šampaňského. Angus smetl vonící horký předkrm z plechu na servírovací tácy. Jakoby odnikud vykouzil oloupaná, na plátky nakrájená, natvrdo vařená vejíčka s kaviárem, kouskem citrónu na okrouhlých topinkách. Vyrázili jsme z kuchyně jako malé procesí. Emil a já jsme nalévali šampaňské, Oliver a Cathy zručně stříbrnými kleštičkami servírovali cestujícím, co si vybrali na talířcích s předkrm.

Nell se na mě tiše smála. To jí bylo podobné. Měl jsem kamenný obličej, když jsem jí naléval a taky když jsem naléval u téhož stolku Gilesovi, sedícímu do uličky a připravenému k akci.

„Děkuji vám,“ řekl Giles znuděně, když jsem mu dolil.

„Prosím pane,“ uklonil jsem se.

Přikývl. Nell měla co dělat, aby se nedala do hlasitého smíchu, a schovala se za skleničku. Lidé proti ní však nic nezpозorovali.

Když jsem došel k Lorrimorovým, byla Xanthe nesvá. Nalil jsem Bambi a pak jsem se vrátil ke Xanthe.

„Budete si také přát, slečno?“

Krátce se na mě zadívala. „Mohl byste mi přinést coca-colu?“

„Zajisté slečno.“

Nalil jsem Mercerovi a Sheridanovi a pak zašel do kuchyně pro colu.

Když jsem se vrátil, obrátila se Xanthe ke svému otci a řekla:

„Za tu se platí.“

„Kolik stojí?“ zeptal se Mercer, a když jsem odpověděl, zaplatil a poděkoval.

„Prosím pane.“

Tvářil se nepřítomně, nebyl vlídný a laskavý jako jindy. Xanthe se na mě znova ustrašeně zadívala a pak se uklidnila, protože jsem jí sebemenším náznakem nepřipomněl naše setkání u jezera. Jen jsem se na ni zdvořile a uctivě usmíval, což bylo v pořádku a jistě by to schválila i její matka. Ta se na nás však nedívala, byla podobně jako Mercer ponořená do sebe.

Šel jsem k dalšímu stolu a v duchu jsem doufal, že Filmerův úšklebek a Mercerova zasmušilost spolu nijak nesouvisejí. Ale bál jsem se, že spíš ano. Úšklebek a zasmušilost se dostavily do jídelního vozu v příliš rychlém sledu.

Když všichni snědli Angusovy zapečené dobroty do posledního drobcečku a my znova nalili šampaňské, dostavil se Zak a s elánem rozehrál poslední dějství. Nejdřív ze všeho prohlásil, že jeho lidé provedli důkladnou prohlídku všech pokojů v zámku a že se nikde nenašla sebemenší stopa po klenotech Mavis Bricknellové.

Všichni začali Mavis litovat. Cestující se do hry zapojili s velikou vervou. Mavis děkovala za soucitné poznámky. Pak se do jídelního vozu přičítal Raoul, celý rozběsněný na rozčileného, rozrušeného Waltera Bricknella. Raoul vykřikoval, že zřejmě není dost na tom, že ho Walter nezaslouženě vyhodil jako trenéra, ale že navíc zjistil, že Walter ze zámku poslal dopis dostihovému vedení, že jeho kůň Calculator nepoběží ve Vancouveru pod jeho jménem a že tím pádem Raoul nezíská jako trenér žádnou slávu, jestliže kůň uspěje.

„Je to nespravedlivý,“ vykřikoval. „Pracoval jsem s tím koněm a připravoval ho celou tu dobu na tenhle jedinej dostih, a to jsem s ním v minulosti zvítězil pětkrát. To je podtrh a černej nevděk! Budu si stěžovat Jockey Clubu!“ Walter se tvářil naprosto nepřístupně. Raoul se do něj znova pustil, ale Walter namítl, že si s koněm může dělat, co chce, protože Calculator je jeho. Pakliže ho prodá... nebo někomu daruje... je to výhradně jeho věc a nikomu do toho nic není.

Raoul křičel: „Přece jste včera říkal, že kdybyste neměl koně, kdybyste je nenechával běhat a nemohl jezdit na dostihy, že byste radši nežil, že byste se zabil. Tak se teda zabte! Zabijete se?“

Všichni se na Waltera vyděšeně a nechápavě zadívali. Zak Waltera vyzval, ať řekne, o co běží. Walter odsekl, že mu do toho nic není. Zak se ohradil, že všechno, co se děje ve vlaku, se ho týká. Obrátil se k Walterovi a zeptal se ho: „Všichni bychom rádi věděli, kdo bude novým majitelem Calculatora.“

Ne, na tu otázku prý nehodlá odpovědět, ale Mavis, celá zmatená, se ho taky zeptala. Walter se na ni utrhl a vzbudil obecné pohoršení. Pak si uvědomil, že se choval nevhodně, a řekl, že lituje, že prostě Calculatora prodá a hotovo, protože je kůň zapsaný na jeho jméno, ne na jméno jeho ženy, tak se s tím nedá nic dělat. Mavis se rozplakala.

Donna se odhodlala jít na pomoc matce a napadla otce.

„Ty buď zticha,“ zarazil ji Bricknell rozzlobeně, „už tak jako tak toho máš na svědomí dost.“

Pierre vzal Donnu kolem ramen a řekl Walterovi, ať s dcerou takhle nejedná. Řekl že on, Pierre, si vypůjčí peníze, splatí dluhy a začne pracovat, tentokrát skutečně poctivě pracovat a bude šetřit, aby všechno splatil. Prý nechce, aby otec Donnu podporoval; jakmile se zbaví dluhů, vezme si Donnu a Walter mu

nemůže stát v cestě.

Donna kvílela: „Ach Pierre!“ Přitulila se k němu. Pierre ve sněhobílé košili ji oběma rukama objal a hladil ji po vlasech. Spanilý, mužný ochránce. Diváci jim oběma přáli a začali tleskat.

„Je to skvělé,“ ozvala se vedle mě Cathy, „že to je prima?“

„Ano jistě.“

Stáli jsme ve stínu, v šeru, v malé předsínce před kuchyní a přihlíželi. Jako naschvál byly všechny tváře, které mě zajímaly, ode mne odvrácené. Viděl jsem Filmerovu šíji napjatou vzrušením, u dalšího stolu Cumbera Younga, který podvědomě vstal, když Raoul vyzval Waltera, ať se tedy zabije, když tím vyhrožoval, a pak si zase zvolna sedl. Rose něco vzrušeně povídala. Mercer sedící o kousek dál při pravé straně měl skloněnou hlavu a scénu nesledoval. Určitě však slyšel každé slovo. Všichni herci riskovali zánět hlasivek, aby dobře slyšeli diváci i v těch nejvzdálenějších koutech.

Pak se Mavis dala do Waltera. Nejdřív rozněvaně, poté prosebně, nakonec řekla, že od něj odejde, protože už ji nemá rád a vůbec s ní nepočítá. Chystala se k odchodu. Walter, rozčilený na krajní mez, jí něco zašeptal. Zůstala jako zkamenělá.

„Cože?“ zeptala se.

Walter zase něco zašeptal.

„Říká, že ho vydírají,“ vykřikla Mavis rozčileně. „Copak může někdo někoho vydírat a donutit, aby prodal koně?“

Filmer uvězněný na svém místě vlevo u stěny proti Unwinovým sedícím do uličky byl napjatý a záda měl rovná jako zeď. Mercer se otočil a upřeně se na Waltera díval. Seděl zády k Filmerovi a mě v tu chvíli napadlo, jestli si tak nesedl úmyslně, aby na svého nedávného přítele neviděl. Seděl proti Sheridanovi vedle Bambi. Xanthe seděla vedle bratra do uličky. Viděl jsem na obě ženy, ale raději bych viděl na oba muže. Napadlo mě, že jsem se měl radši dívat z druhého konce vozu, jenomže tam bych byl lidem na očích a cestující by viděli, že sleduju je a ne herce.

Walter, rozčilený a pod tlakem, nakonec vykřikl že ano, že ho skutečně vydírají, ale že neřekne jak a proč... a odmítl o věci dál hovořit. Prý má velmi pádné důvody k tomu, co dělá, a už tak jak tak je rozčilený a nešťastný, protože přijde o koně, tak ať ho všichni nechají na pokoji.

Zak se zeptal, komu koně předává. Přece bude jasné, kdo je vyděrač, až se jeho jméno objeví ve Vancouveru jako jméno majitele.

Všichni začali přikyvovat. Walter řekl, že je to všechno jinak. Vyděrač ho donutil, aby koně někomu daroval.

„Ale komu?“ dotíral Zak. „Řekněte nám komu, stejně se to dozvíme. Dozvíme se to v úterý při dostizích.“

Walter se vzdal. „Daroval jsem koně Gilesovi.“

Nastalo všeobecné rozčilení a zděšení. Mavis nechtěla Walterovi uvěřit. Giles je přece tak milý, příjemný člověk. Ostatně ho skoro neznají.

Raoul hoře Walterovi vyčetl, že měl dát koně raději jemu, když se s ním tolik nadřel...

Giles prohlásil, že mu Walter koně nabídl a že on, Giles, ho samozřejmě neodmítl. Prý se teprve po úterních dostizích rozhodne, jak s Calculatorem naloží. Walter se tvářil nevyzpytatelně a Giles se snažil být odzbrojující.

Donna se najednou odtrhla od Pierra a vykřikla: „Ne tati, to ti nedovolím! Dobře vím, co se děje... ne, to nedopustím.“

Walter na ni zuřivě křikl, ať je zticha, ale Donnu už nedokázal zarazit. Křičela, že otce vydírají kvůli ní a že nedopustí, aby kvůli ní přišel o koně.

„Buď zticha,“ vyštěkl Walter.

„Ne, to já jsem ukradla maminčiny klenoty,“ řekla Donna nešťastně. „Ukradla jsem je, abych zaplatila Pierrovy dluhy. Řekl mi, že když nezaplatí, že ho zbijou. A ty klenoty jsem stejně měla zdědit, jako by byly moje. Maminka mi je chtěla odkázat... takže jsem je vlastně kradla sama sobě... jenže on to nejspíš uhádl...“

„Kdo nejspíš uhádl?“ dorážel Zak.

„Giles,“ řekla, „viděl mě vycházet z maminčina pokoje. Asi jsem vypadala vyděšená... provinilá. Měla jsem ty šperky v plátěné tašce. No a když potom maminka přišla a řekla, že je někdo ukradl, nejspíš si domyslel... donutil mě, abych mu je dala... řekl, že by mě jinak zavřeli a že by naši byli nešťastní...“

„Zastavte ho!“ vykřikl Zak velitelsky, když se Giles pokusil utéct z vagonu. Raoul, velký a rozložitý, mu zastoupil cestu, zkroutil mu ruku za zády a Giles sténal bolestí.

Zak pak vyzval Waltera, ať řekne plnou pravdu.

Nešťastný Walter vyprávěl, jak mu Giles vyhrožoval, že zveřejní, že Donna ukradla šperky, pokud mu

nedá koně. Jestliže Walter odmítne žalovat a stíhat vlastní dceru, řekl prý Giles, nic mu to nepomůže, protože se všichni stejně dozvědí, že jeho dcera je zlodějka. Walter tvrdil, že Giles řekl: „Jakou cenu má kůň ve srovnání s pověstí vaší dcery?“ Dodal, že skutečně neměl na vybranou. Donna plakala. Mavis plakala. Plakala dobrá polovina diváků.

Filmer seděl rovně, zpříma, jak vytesaný z kamene. Mercer, Bambi a Sheridan byli taky zkamenělí.

„Nebylo moudré, že jste dceru příliš vroucně miloval,“ řekl Raoul. „Ty šperky ukradla, to jste těžko mohl pominout. Uvědomte si, jak vás to vytrestalo. Ocitl jste se v rukách vyděrače a mohl jste ztratit koně, kterého milujete. Copak jste si představoval, že to tím skončí? Jenom jedním koněm? Máte u mě v tréninku dva další a on vás drží v šachu. Uvědomte si to!“

„Přestaňte,“ Mavis bránila Waltera. „Je to skvělý člověk, chtěl se vzdát toho, co je mu nejdražší, jenom aby zachránil svou dceru.“

„To byla bláhovost,“ řekl Raoul.

V tu chvíli se Zak přemístil k nám do předsínky, jako by si šel pro nějaký vzkaz. Pak se vrátil do středu jídelního vozu, v ruce obálku. Vytáhl z obálky list papíru a přečetl si ho. Řekl, že to je dopis od Bena, od toho člověka, který ode všech loudil peníze, jestli prý si ho cestující pamatují. A pokračoval, že Ben utekl z vlaku, protože měl strach, ale zanechal dopis s tím, že ho mají otevřít, až bude pryč. Zak, tvářící se náležitě důležitě, přečetl obsah dopisu:

„Vím, kdo zabil Rickyho. Vím, kdo ho shodil z vlaku. Ricky mi řekl, že ví, kdo zabil tu paní, Angeliku, nevím, jak se jmenovala dál. Ricky viděl vraha, jak balí zakrvácený igelit. Samozřejmě ještě nevěděl, že je to vrah. Ten člověk tehdy prošel vlakem až tam, kde bydlí stájníci, a spojovací chodbičkou mezi spacími vagony zakrvácený igelit vyhodil. Pak si všiml Rickyho a pochopil, že ho Ricky viděl. Ricky si s tím nejdřív nedělal žádnou hlavu, až když se dozvěděl o smrti té Angeliky a o tom, že asi existovala igelitová pláštěnka od krve. Dostal strach a všechno mi řekl, a pak ho shodili z vlaku. Já vím, kdo to udělal, já vím, kdo to určitě je, ale bál jsem se to říct. Nechtěl jsem skončit u trati jako Ricky. Ale teď už jsem v bezpečí, takže už se nebojím. Za všechno může takový ten sympaticky vyhlížející mužský, co si říká Giles. Už jsem ho viděl v Torontu, a Ricky taky. Byl to on.“

Zak přestal číst a Giles snažící se vyprostit z Raoulova sevření křičel, že to jsou samé lži. Nic než lži a výmysl!

Když Raoul vyslechl, že Giles zabil Angeliku, málem mu zlomil ruku, protože koneckonců Angelika byla jeho žena, i když spolu nežili.

„Copak by si takový stájník jako Ben dokázal něco podobného vymyslet?“ řekl Zak a mával dopisem nad hlavou. Řekl, že je načase, aby někdo prohledal Gilesovo kupé, jestli by se tam nenašly šperky nebo cokoli jiného, co by ho mohlo usvědčit.

„Na to nemáte právo. Nemáte povolení k prohlídce a tenhle člověk mi málem zlomil ruku.“

„Vy jste mu zabil ženu. tak se nedivte,“ vyštěkl Zak. „Apovolení k prohlídce nepotřebuju. Jsem zodpovědný za bezpečnost ve vlaku, jsem hlavní železniční detektiv, nezapomínejte na to. Ve vlcích smím vyšetřovat a prohledávat kde a co chci.“ Vykročil, prošel kolem mne a kymácel se chodbičkou. Zastavil se na konci vagonu u kuchyně, kde měl připravenou tašku plnou rekvizit.

Za chvíli se vrátil do jídelního vozu. Ostatní herci mezitím hráli ostošest, plýtvali city, rozčilovali se nad Gilesem-vrahem a vydě-račem. Zak vzal tašku a postavil ji přímo proti Lorrimerovým.

Snad náhodně, aspoň se mi to zdálo. Hosté sedící u příslušného stolu rychle odklidili talíře a skleničky, aby uvolnili Zakovi místo a Zak u tašky položené na růžovém ubrusu otevřel zip. Nikoho nepřekvapilo, když vytáhl klenoty. Mavis zase měla své poklady, ale když teď věděla, kdo je ukradl, nemohla se z nich tolik radovat. Vyčítavé pohledy a tak dále a tak dále.

Zak potom v tašce objevil slohu s listinami.

„Vida!“ řekl.

Giles se snažil vyprostit, ale marně.

„Teď už víme, co bylo motivem k vraždě Angeliky,“ prohlásil Zak. „Tady jsem našel dopis od Stevena, Angeličina milence a partnera, ve kterém Gilesovi vyčítá, že Giles jako obchodník s koňmi nedodal Angelice a Stevenovi ty koně, které přislíbil a za které zaplatili, ale docela jiné, že si to ověřil. Steve Gilesovi píše, že pokud nevysvětlí, jak k záměně mohlo dojít, obrátí se na policii.“

„To jsou samé lži!“ křičel Giles.

„Tady to všechno je černé na bílém,“ Zak mával dopisem, který potom nechal kolovat jako Benův vzkaz. Zak měl vskutku dobře připravené rekvizity. „Giles zpronevěřil Angelice a Stevenovi peníze,“ řekl Zak, „a když mu začali vyhrožovat, že ho udají a znemožní, tak je zabil. Pak zabil stájníka, který toho věděl příliš mnoho. Potom se snažil vydírat Waltera Bricknella, který příliš miloval svoji dceru. Tento muž, Giles, je

opovrženíhodný člověk. Požádám vlakvedoucího, aby uvědomil policii a aby ho zavřeli, jakmile dojedeme do Revelstoku. Vlak tam stojí dvě hodiny.“

Odešel znova do předsíně.

Giles se konečně Raoulovi vytrhl, pak se rychlým pohybem zmocnil Zakova pouzdra s pistolí a začal s ní mávat. Zak křikl:

„Okamžitě tu pistoli položte, je nabitá!“

Giles křičel na Donnu: „Za všechno můžeš ty, neměla ses doznávat. Tys to všechno pokazila a zničila. Teď zničím já tebe.“

Namířil na Donnu a Pierre rychle skočil před ni, aby ji kryl, takže Giles zasáhl Pierra. Jak se ukázalo, Pierre si jako místo zásahu zvolil romantické rameno. Tiskl si ruku na sněhobílou košili, po které se začala šířit rudá skvrna. Efektivně se skácel k zemi. Diváci lapali po dechu. Donna padla vedle Pierra na kolena a sehrála velkou dramatickou scénu. Giles se pokusil utéct, ale Zak s Raou-lem ho tvrdě zneškodnili. Pak se objevil na scéně George Burley, samozřejmě se smíchem, v ruce želízka. Jak se potom Zak vyjádřil, bylo to prostě veliké.

17

Emil prohlásil, že šampaňského je dost, takže ještě můžeme nalít každému půl skleničky. Zatímco jsme to spolu obcházel, Oliver a Cathy sklízeli talířky po předkrmu, narovnávali ubrusy a začali prostírat na banket.

Zadíval jsem se krátce na Filmera. Byl nápadně bledý a potilo se mu čelo. Ruku ležící na ubruse pevně zatínil do pěsti. Vedle sedící Redi-Hotovi se nadšeně bavili se Zakem, stál vedle nich, a všichni tři si přizvukovali, že Pierre není tak zlý, že se určitě napraví a bude z něho dobrý člověk. Zak se na mě krátce usmál a ustoupil, abych mohl Redi-Hotovým dolít.

Filmer se chraplavým hlasem zeptal: „Kde jste vzali ten námět?“

Zak polichoceně odpověděl: „To jsme si vymysleli sami.“

„Někde jste to vzít museli,“ Filmer hovořil vztekle a Redi-Hotovi se na něj překvapeně zadívali.

„Vždycky si všechno vymýšlím,“ řekl Zak klidně. „Proč... Vám se to nelíbilo?“

„Šampaňské, pane?“ oslovil jsem Filmera. Už jsem si hodně troufal.

Filmer mě nevnímal. Paní Redi-Hotová mi podala jeho skleničku a když jsem ji dolil, zase ji před Filmera postavila. Vůbec si toho nevšímal.

„Mně to připadalo výborné, ten námět,“ řekla. „Taková odporná vražda. Ten člověk vypadal tak sympaticky a dělal tak dobrý dojem...“

Obešel jsem Zaka a zachytil jeho pohled. Vděčně jsem se na něj zadíval, že se zachoval tak diskrétně. Tvářil se pobaveně.

U sousedního stolu Rose Youngová přesvědčovala Cumbera, že to s tou sebevraždou i se ztrátou nejlepšího koně bylo určitě náhodné... a že přece Ezra koně prodal a nedal ho darem, že ho nikdo nevydíral.

„Jak víme, že ne?“ namítal Cumber.

Unwinovi poslouchali s otevřenými ústy. Tiše jsem jim dolil. Ve všeobecném vzrušeném hovoru si mě nikdo nevšímal.

„Mě by zajímalo, kdo teď Ezrovy koně má. To bych opravdu chtěl vědět,“ řekl zarytě Cumber. „To se ostatně snadno zjistí.“

Mluvil hlasitě. Určitě dost hlasitě, aby ho Filmer slyšel, pokud ovšem poslouchal.

Emil mě předběhl k Lorrimorovým, ale na ty se stačilo podívat. Mercer seděl lokty opřené o stůl a hlavu svěšenou. Bambi se slzami v chladných očích natáhla ruku a pohladila ho po zatátých pěstech, laskavě a útěšně. Xanthe se úzkostlivě zeptala: „Co je to s váma všema?“ Sheridan se tvářil nevyzpytatelně. Ani pohrdavě, ani arogantně, ani vyděšeně. Prostě bez výrazu. V uličce stála spousta lidí. Byli tam nejen členové posádky, ale taky herci, ještě oblečení do role, a všichni probírali zakončení dramatu, každý po svém. Walter a Mavis kupříkladu zdůrazňovali, že Pierre zachránil Donně život, že určitě není v zásadě špatný a že si možná Donnu skutečně vezme... pokud přestane s hazardem.

Mezi skupinkami postávajícími v chodbě se protáhl zřízenec spacích vozů mířící do vyhlídkového vagónu chystat lůžka. S úsměvem na mne kývl, když mě viděl, a já kývl na něj. Uvědomil jsem si, že můj hlavní problém je dost velký úspěch hry a že hlavní aktéři skutečného života jsou příliš rozčilení, než aby v jídelním voze zůstali až do večere.

Pomalu jsem se vrátil do kuchyně, kde mezitím Angus dokončoval své umělecké dílo s chobotnicí, a tiše jsem doufal, že Filmer nebude příliš neklidný, že se nezdvihne a neodejde.

Ani se nehnul. Strnutí v jeho svalech zvolna povolovalo a šok ze hry míjel. Možná uvěřil, že si to Zak

skutečně vymyslel.

Prostíral jsem stoly hned vedle kuchyně. Automaticky jsem skládal ubrousky a dával na místo nože a vidličky. Zřízenec spacích vozů se pak za chvíli vrátil z vyhlídkového vagónu, takže jsem prostírání přerušil a šel s ním.

„Vážně jste si to nerozmyslel?“ zeptal se přes rameno. „Zdá se, že v jídelním voze je dost práce.“

„Ještě máme čas,“ ubezpečoval jsem ho. „Do večera zbývá patnáct minut. Co kdybych začal z tohoto konce a prostě toho nechal, až začnu mít výčitky svědomí?“

„Dobře,“ řekl. „Pamatujete se ještě, jak se skládají křesla?“ Zaklepal na Filmerovy dveře. Dodal: „Všichni jsou ještě v jídelním voze, ale přece jenom radši napřed klepejte.“

„Dobře.“

Vešli jsme do Filmerova kupé.

„Složte to křeslo, dokud tu ještě jsem, že bych vám případně pomoh.“

„Dobře.“

Skládal jsem křeslo Julia Apolla úmyslně pomalu. Zřízenec spacího vozu mě poplácal po zádech a odešel s tím, že začne z opačného konce jako obvykle a že se někde uprostřed potkáme.

„Mockrát děkuju,“ dodal.

Zamával jsem mu. Netušil, že děkovat bych měl hlavně já jemu. Nechal jsem otevřené dveře, sklopil Filmerovu postel na noc, uhladil prostěradlo, urovnal příkrývku a roh přehodil tak, jak se to dělá.

Pak jsem šmátral pod Filmerovými věšáky, až jsem nahmatal černou krokodýlí tašku a vytáhl ji na postel. Nula-čtyři-devět. Jedna-pět-jedna.

Prsty se mi třásly, protože jsem měl tak málo času.

Nastavil jsem malá kolečka a nešlo mi to, protože musela být nastavená zcela přesně. Nula-čtyři-devět... stisknout zámek.

Klap!

Jedna-pět-jedna. Stisknout zámek. Klap! Aktovka byla otevřená.

Položil jsem ji na postel, příkrývku jsem trochu poodhrnul, abych měl dost místa, a otevřel jsem aktovku dokořán. Srdce mi tlouklo a dech se užil.

Nejprve jsem našel Filmerův cestovní pas. Nejdřív jsem si ho prohlédl jen zběžně, pak jsem se podíval pořádně. Konečně jsem chytil dech a málem se dal potichu do smíchu. Číslo Filmerova pasu bylo Ho 049151. Ať žije plukovník!

Položil jsem pas na postel a prohlížel další listiny, aniž bych je vyndával nebo jakkoli přehodil. Většinou byly nezajímavé. Informace o cestě vlakem, několik stránek z novin týkajících se dostihů. Pak výstřižek z místních cambridgeských novin o výstavbě nové univerzitní knihovny, za kterou univerzita vděčí velkorysosti kanadského filantropa Mercera P. Lorrimora... Dobrý bože, pomyslel jsem si.

Pod výstřižkem byl dopis – lépe řečeno fotokopie dopisu. Bleskově jsem si ho přečetl a cítil, jak mě současně polévá horko a mrazí v zádech.

Dopis byl stručný, napsaný na stroji, bez adresy, data, bez oslovení a bez podpisu. Stálo v něm:

Jak jste si přál, provedli jsme vyšetření sedmi uhynulých koček nalezených v zahradách koleje, vykastrovaných, eviscerovaných a dekapitovaných.

Nenašel jsem nic, co by svědčilo pro cokoli jiného než úmyslnou zlobu. Podle mého názoru nešlo o kultovní oběti. Kočky byly zabity postupně, v průběhu asi tří týdnů, poslední včera.

Všechna zvířata až na poslední byla ukryta pod listím a byla již posmrtně napadena hmyzem a mrchožravci.

Všechna zvířata byla kastrováná, dekapitovaná a eviscerovaná in vivo. S pozůstatky zvířat jsme naložili dle Vašich instrukcí.

Cítil jsem, jak se mi třesou ruce. Prohledal jsem ještě několik listin, vesměs zpráv od burzovních makléřů, a pak jsem téměř na dně tašky narazil na list běžného formátu, nadepsaný PŘEVOD VLASTNICTVÍ. Na listině byl přilepený žlutý papírek.

Na papírku stálo: Tohle musíte podepsat vy, Ivor Horfitz nestačí. Myslím si ale, že se to ven nedostane.

Tupě jsem se díval na suchá právníká slova dokumentu:

... pozemek vyznačený v pozemkové katastrální knize jako SF 90155 na zadní straně...

V tom jsem zaslechl hlas zřízence odněkud z chodbičky.

„Tommy... kde jste?“

Rychle jsem aktovku zavřel a strčil pod příkrývku. Pas jsem honem schoval pod polštář. Vyšel jsem ze

dveří a zavřel za sebou.

„Vám to tam trvá věčnost,“ řekl shovívavě. „Nešla vám sundat postel?“

„Nakonec se mi to povedlo,“ řekl jsem.

Měl jsem sucho v ústech.

„Dobrý. Zapomněl jsem vám dát čokoládu.“ Podal mi krabici bonbónů zabalených ve staniolu. „Vždycky položte jeden bonbón na polštář.“

„Dobře,“ přikývl jsem.

„Není vám něco?“

„Ne, vůbec ne, to jenom že v jídelním voze bylo vedro.“

„To je fakt.“ Odešel na vzdálený konec vozu, ničeho netuše. Vrátil jsem se do Filmerova kupé, srdce mi ještě bušilo, vytáhl jsem pas zpod polštáře, vrátil ho do aktovky, zavřel zámky, otočil kolečky číselné kombinace, uvědomil si, že vlastně nevím, jak byla nastavená, když jsem přišel, a tiše jsem doufal, že je Filmer nenastavil na určitá čísla. Vrátil jsem aktovku na místo, uhladil postel a pečlivě položil na polštář čokoládu.

Vyšel jsem z kupé, zavřel za sebou a vykročil k dalším dveřím.

V tom se za mnou ozval vzteklý Filmerův hlas. „Hej vy tam, co jste tam dělal?“

Otočil jsem se a tvářil se nevinně. Ale byl jsem celý strnulý.

„Připravoval jsem vám postel na noc, pane.“

„Aha,“ pokrčil rameny.

Podával jsem mu krabici s bonbóny. „Nechtěl byste ještě jeden navíc, pane?“

„Ne, nechtěl,“ řekl, vešel do kupé a zabouchl za sebou.

Třásla se mi kolena. Čekal jsem, že z kupé zase vyletí a začne běsnit, že se mu někdo hrabal ve věcech. Nic... nic... nedělo se nic.

Vešel jsem do vedlejšího kupé, složil křesla, vyklopil lůžka, přehodil cíp příkrývek a dal na polštáře bonbóny. Počínal jsem si automaticky a s pocitem absolutní neskutečnosti. Dvakrát chybělo maličko, aby mě dopadl. Zjistil jsem, že nemám žaludek na riziko špionáže.

Trochu mi vadilo, že jsem takový zbabělec. Předtím jsem mnoho o odvaze neuvažoval, považoval jsem ji za samozřejmost... Tedy fyzickou odvahu nebo fyzickou tvrdost a odolnost. Už mnohokrát v minulosti jsem se ocitl v nebezpečné situaci, jenomže takové riziko, jaké jsem podstoupil dnes, bylo zcela jiné a mnohem tísnivější, aspoň pro mne. Dokončil jsem třetí kupé a střetl se se zřízencem, který pracoval mnohem rychleji a dokončil skoro všechna ostatní.

„Moc vám děkuju,“ řekl vesele, „fakt jste mi pomohl.“

„S radostí.“

„Už máte po vystoupení?“

Přikývl jsem. „Šlo to dobře.“

V tom Filmer vykoul ze svého kupé a zavolal: „Hej vy tam!“

Zřízenec mu šel vstříc. „Pane?“

Filmer mu něco říkal, ale já ho neslyšel, protože ho přehlušil rachot vlaku. Pak se Filmer znovu zavřel do kupé.

„Není mu dobře,“ hlásil zřízenec, když se ke mně vrátil a vydal se na cestu ke svému malému útulku.

„Chce něco na žaludek.“

„To vy tady máte?“

„Jasně, že máme, antacid a další základní léky.“

Nechal jsem ho jít za prací a vrátil se do jídelního vozu, kde mě Emil přivítal s povytaženým obočím a hned mi vrazil do ruky táč s malými talířky, na každém kousek játrové paštiky s plátečkem aspiku.

„Chyběl jste nám tu, potřebovali jsme vás,“ řekl Emil.

„Slané sušenky k paštice už jsou na stole.“

„Dobře.“ Šel jsem s tácem nejdřív ke stolu, kde seděli Redi-Hotovi. Zeptal jsem se paní, jestli se pan Filmer ještě vrátí a jestli mu tam mám nechat talířek s paštikou.

Tvářila se trochu nejistě. „Neřekl, jestli se vrátí, odešel náhle... šlápl mi na nohu.“

„Nechte tu paštiku tady,“ řekl pan Redi-Hot. „Když se nevrátí, tak ji sním.“

S úsměvem jsem položil talířek na Filmerovo místo a šel k Youngovým. Cumber už mezitím přestal hovořit o Ezrovi Gideonovi, ale tvářil se přísně a zamyšleně. Rose přijala paštiku s úsměvem a snažila se udržovat dobrou náladu, nechtěla, aby Cumber špatným rozpoložením zkazil večer Unwinovým.

Cathy odnesla paštiku Lorrimorovým. Ti seděli v zasmušilém tichu, až na Xanthe. Slyšel jsem, jak rozčileně a nechápavě říká: „Proboha, dneska si to přece máme užívat.“

Ostatní cestující si to opravdu užívali. Tvářili se vesele, usmívali se. Zábavná, příjemná cesta je všechny spojila, všichni z ní měli stejné potěšení. Byl to poslední večer ve vlaku a cestující se rozhodli, že se musí vydat.

Nell procházela uličkou a rozdávala věci na památku: stříbrné náramky z malých třpytivých železničních vozíčků pro dámy, onyxová těžítka s miniaturními lokomotivami pro pány. Krásné dárky, všichni se z nich radovali. Xanthe si okamžitě náramek připnula a přestala se tvářit mrzutě.

S Emilem jsme posbírali papíry dárkového balení. Emil poznamenal:

„Taky s tím slečna Richmondová mohla počkat až po večeři.“

Naservírovali jsme a sklídili zbývající chody banketu. Salát ze žlutých rajských jablíček s bazalkou, šerbet ze šampaňského, rostbíf se zeleninou a nakonec jablečné sněhové koule plovoucí v pyré z ostružin.

Nejmíň šest lidí včetně Rose Youngové chtělo recept na tu dobrotu, a tak jsem se šel Anguse zeptat.

Pohyboval se pomalu, byl unavený, ale ochotně odpověděl:

„Řekněte jim, že do toho přijde pasírované jablečné pyré, cukr, šlehačka a našlehaný bílek. Smíchá se to až na poslední chvíli, ale je to úplně jednoduché.“

„Je to skvělé,“ řekla Rose, když jsem jí recept vyřídil. „Prosím vás dovedte nám sem kuchaře, abychom mu blahopřáli.“

Emil přivedl a představil Anguse a všichni mu mohutně a dlouze zatleskali. Nabručená Simona zůstala v kuchyni. Pak Rose Youngová řekla, že by se slušelo, aby poděkovali i ostatním členům posádky, protože všichni skutečně celou cestu pilně pracovali. Znova se ozval vytrvalý potlesk. Bylo to hezké.

Xanthe taky tleskala, jak jsem si povšiml. Xanthe mi připadala opravdu nadějná.

Podařilo se mi Nell pošeptat do ucha: „Xanthe by se strašně ráda bavila. Nemohla byste ji vysvobodit?“

„Co je s těmi všemi?“ zeptala se ustaraně.

„Třeba vám to Xanthe poví.“

Nell se na mě pátravě zadívala. „A vy byste chtěl, abych to potom řekla vám, co?“

„Prosím ano.“

„Jednou mi to musíte všechno vysvětlit.“

„To jednou bude už brzy.“

Vrátil jsem se s ostatními do kuchyně a společně jsme se vrhli na hromadu špinavého nádobí. Taky jsme snědli zbytky, kterých, ale mnoho nebylo. Angus pak vytáhl ze skříňky láhev skotské a zhluboka se napil, aniž se namáhal nalít si whisky do skleničky. V kuchyni panovala výborná, družná nálada, jen Simona zmizela. Nebyl bych o to chtěl přijít ani zanic.

Když jsme konečně všechno vydrhli, umyli, naleštli a uklidili, opustili jsme Anguse, který se – ačkoli je to k nevíře – chystal péct chleba na ráno. Stál jsem chvíli v malé předsínce a sledoval, jak se jídelní vůz zvolna vyprazdňuje, jak lidé odcházejí do vyhlídkového vozu, do salónu, kde se budou bavit a smát, kde bude hrát hudba. Lorrimorovi odešli, Nell, Unwinovi a Youngovi taky. Už ze zvyku jsem spolu s Oliverem začal sbírat špinavé ubrusy a ubrusy, aby všechno bylo připravené pro čisté prostírání na snídani. Pak se vrátila do vozu Nell a unaveně si sedla o kousek ode mne.

„Pokud jsem se mohla dozvědět, řekla, „tak Xanthe neví, proč jsou její rodiče tak vyvedení z míry. Prý to začalo od chvíle, kdy pan Filmer něco řekl jejímu tatínkovi v hale, ještě před koktejly, ale prý to znělo úplně nesmyslně.“

Nell přikývla. „Xanthe tvrdí, že pan Filmer požádal jejího tatínka, aby mu přenechal Voting Righta, a tatínek řekl, že koně nedá za žádnou cenu. Oba prý se u toho usmívali, řekla Xanthe. Pak pan Filmer ještě pořád s úsměvem řekl: V tom případě si musíme promluvit o kočkách. A to bylo všechno. Pan Filmer potom odešel do jídelního vozu. Xanthe se zeptala tatínka, co tím pan Filmer myslel, a Mercer jí řekl: Netrap mě, zlato.“ Nell potřásla nechápavě hlavou. „No nic, Xanthe se teď výborně baví ve vyhlídkovém voze dole v salónu a ostatní členové rodiny odešli do svého soukromného vozu. A jestli chcete ještě něco vědět, tak jsem k smrti utahaná.“

„Tak si jděte lehnout.“

„Herci jsou v salónu a všichni si je fotografuji,“ řekla. Mou radu přešla jako bláhovost. „Ale dnes byli skvělí, co?“

„Byli vynikající.“

„Někdo se ptal Zaka, kterého koně se to vlastně pokoušeli v Torontu ukrást.“

„Co na to řekl?“ zeptal jsem se pobaveně. Bylo to nejslabší místo našeho rozuzlení.

„Řekl, že se mu to předtím zdálo jako dobrý nápad,“ dala se do smíchu. „Řekl, že musel změnit scénář, protože si herec, který měl hrát roli únosce, zlomil ruku a nemohl se dostavit. Tím se všichni spokojili.“

Vůbec všem se líbilo, jak hra skončila. Všichni objímají a líbají Donnu a Mavis. AMavis má na sobě

všechny šperky.“ Zívla a pak se zamyslela. „Pan Filmer nepřišel k večeři, že? Asi bych se měla za ním podívat, jestli je v pořádku.“

Vymluvil jsem jí to. Řekl jsem jí, že už dostal něco na žaludek. Co komu naordinovat na špatnou duši, těžko říct.

Ze svého hlediska táhl předčasně. Kdyby už nebyl začal s vyhrožováním, nebyla by hra měla tak dramatický efekt ani na Mercera, ani na něj samého... Pro Mercera by to bylo varování, což byl můj záměr, byl by se nad věcí aspoň zamyslel. Nemohl jsem tušit, že se věci vyvinou tak, jak se vyvinuly, i když Filmerův samolibý úsměv a Mercerova zasmušilost cosi předznamenávaly. No nic, stalo se možná dobře. Možná bylo dobře, že když jsem si vymýšlel krádež klenotů, ještě jsem o kočkách nevěděl. Možná bych byl upadl v pokušení vymyslet něco, co by se ještě víc blížilo skutečnosti, třeba týrání koní, co já vím?

„Co se vám zase líhne v hlavě?“ zeptala se Nell. „Máte takový ten nepřítomný pohled.“

„Já nic neprovedl.“

„Nejsem si tím tak docela jistá.“ Vstala. Na banket si oblékla černou krajkovou halenku s lodičkovým výstřihem, šňůru perel kolem krku a širokou černou sukni. Vlasy měla vysoko stažené, upevněné hřebenem, ne spletené do copu, místo toho se krásně kadeřily. Přepadl mě zoufalý pocit, že ji nechci ztratit, že to pro mě přestala být hra. Znal jsem ji týden a jeden den. Rozum mi napovídal, že to je příliš krátce, instinkt že ne.

„Kde ve Vancouveru bydlíte?“ zeptal jsem se.

„Se všemi cestujícími v hotelu Four Seasons.“

Usmála se na mě a odešla za zákazníky a jejich radovánkami. Oliver mezitím všechny ubrusy poskládal a prostřel čisté, aby jídelna vypadala úpravně, jak řekl. Opustil jsem ho při tom a vydal se vlakem k lokomotivě, abych promluvil s Georgem Burleym. Cestou jsem minul Filmerovy zavřené dveře.

Zřízenec spacích vozů seděl ve svém malinkém kupé s otevřenými dveřmi. Nakoukl jsem tam a zeptal se, jak se daří tomu cestujícímu, který si přál něco na žaludek.

„Před chvílí šel dopředu a pak se zase vrátil. Neříkal nic, prostě tady jenom prošel, takže je asi v pořádku.“ Přikývl jsem a šel dál, až jsem došel k Georgovi sedícímu u stolu s věčnými papíry.

„Jen pojďte dál,“ pozval mě a já si sedl na své obvyklé místo. „Ukázal jsem tu fotku našim lidem. To jste asi chtěl slyšet, co?“

„Ano.“

„Tak ten člověk je zaručeně ve vlaku. Podle seznamu cestujících se jmenuje Johnson. Má malé kupé až úplně vpředu a většinu času tráví v něm, jí v předním jídelním voze, ale jenom večer. Teď tam zrovna byl, když jsem šel do strojovny, ale než jsem se vrátil, už zmizel. Na snídani a na oběd nechodí, s nikým se nebaví. Jasný?“

„To se mi nelíbí,“ řekl jsem.

George se zasmál. „To jste ještě neslyšel to nejhorší.“

„Co je nejhorší?“

„Můj zástupce, jeden ze zřízenců z předních spacích vozů říká, že ho někde viděl, jasný?“

„Kde ho viděl?“

George se na mě upřeně díval a čekal, jak zareaguju. „Na dráze.“

„Na – chcete říct, že je železničář?“

„Můj zástupce si není tak docela jistý, říká, že mu připomíná jednoho zřízence ze zavazadlového vozu, se kterým kdysi dělal na trati Toronto – Montreal, ale už prej dávno. Prej to může bejt tak patnáct let, možná dvacet. Jestli prej to je on, tak byl věčně nespokojený a nikdo ho neměl rád. Taky je hodně agresivní, bylo lepší s ním nějak vyjít. Ale co já vím, tak to třeba on není. Vypadá starší. Ten můj zástupce si jméno Johnson nepamatuje, ačkoli je to dost obvyklé jméno, to člověk v hlavě neudrží.“

Zeptal jsem se pomalu: „Dokázal by zřízenec ze zavazadlového vozu vyprázdnit nádrž na palivo... a odpojit vůz Lorrimerových?“

George se vítězně usmíval. „Zřízenci zavazadlovejch vozů jezděj vlakem, žejo, a nejsou na hlavu padlí. Na zastávkách nakládaj menší věci a dohlížej na to, aby se vyložily správný zavazadla. Když žijete ve vlaku a kolem vlaku, tak se samozřejmě naučíte, jak se co dělá.“

„Je teď v našem vlaku v zavazadlovém voze taky zřízenec?“

„To víte že jo. Ale nesedí v tom zavazadlovém voze věčně, aspoň když jedeme. Chodí se najíst, že jo? Ale když stojíme ve stanici, tak je vždycky ve vagónu a odmyká. Ten, co teď jede s námi, není zrovna nejlepší. Už stárne a je moc při těle,“ zasmál se. „Tvrdí, že Johnsona v životě neviděl, jenže on vždycky jezdil Vancouver – Banff a nikdy ne Toronto – Montreal.“

„Mluvil ten váš zástupce někdy s Johnsonem?“

„Můj zástupce říká, že Johnson se s nikým nebaví, jedine s jedním z majitelů, co vždycky přijde a zabuší Johnsonovi na dveře, když se jde podívat na svého koně. Šel tam taky dneska večer, teď před chvilkou, a prej se venku na chodbičce pohádali.“

„Georgi! Slyšel váš zástupce, o co šlo?“

„Je to důležitý, co?“ zářil George.

„Mohlo by být. Velmi.“

„Vlastně neslyšel.“ S politováním potřásl hlavou. „Říká, že má dojem, že ten majitel Johnsonovi zakázal udělat něco, na co se Johnson chystal. Snad na sebe i křičeli, jenže on je neposlouchal, jo? Jeho to prostě nezajímalo. Každopádně ten majitel pak šel pryč, jako směrem sem, a můj zástupce ještě slyšel, jak Johnson říká – a stejně si udělám, co budu chtít. Řek to hodně nahlas, ale ten majitel to asi neslyšel, protože už byl pryč.“

„Takže jsme si moc nepomohli.“

„Zdá se, že pustit vlak z kopce je snadnější než ho zastavit, co?“

„Hm.“

„Víc jsem pro vás udělat nemoh.“

„No nic. Teď aspoň víme, že je ve vlaku, víme, že se možná jmenuje Johnson –anebo taky ne, víme, že možná byl železničář – nebo taky ne, a já vím s naprostou jistotou, že to je agresivní člověk. Všechno nasvědčuje tomu, že se na něco chystá a my nevíme na co. Jste si úplně jistý, že nepřemůže paní dračiči?“

„Nic není jistý.“

„Co kdybyste takhle požádal vašeho zřízence od zavazadel, aby u koní seděl s ní.“

Sklonil hlavu ke straně. „Vy si myslíte, že by to vzala?“

„Když jí řeknete, že je to v zájmu bezpečnosti koní, což taky je...“

Zasmál se. „Nakonec proč ne.“ Podíval se na hodinky. „Za chvíli je tu Sicamous. Až zastavíme, tak tam dojdou venkem. Stojíme tam asi čtyři nebo pět minut Jo, pak si taky musíme posunout hodinky o hodinu dopředu. Řekla to slečna Richmondová všem cestujícím?“

„Ano. Většinou si už hodinky posunuli na pacifické časové pásmo, aspoň myslím, ona už bude pomalu půlnoc.“

Předtím než skončila večere, vlak asi půl hodiny stál v malé stanici jménem Revelstoke, kde všem vozům doplnili vodu. Ve dvě ráno máme zastavit v mnohem větším městě, v Kamloopsu, ale jenom nakrátko. V pět čtyřicet nás čeká zastávka v North Bendu, a pak už poslední úsek do Vancouveru, kam máme dorazit v pět hodin deset minut v neděli ráno, přesně týden poté, co jsme vyjeli.

Byl jsem ještě u George, když vlak zvolna zpomaloval před Sicamousem.

„Tady odtud,“ řekl, „pojede vlak podél břehu jezera Shuswap, a pojede pomalu. Jezero ale neuvidíme.“

„Nedá se říct, že by horama jel rychle.“

Dobromyslně přikývl. „No, jedeme tak třicet pět mil za hodinu. To snad je dost rychle, ne, když to jde z kopce do kopce a klikatí se to zatačkama? A to nás ještě čekají hory.“

Seskočil na perón, sotva vlak zastavil, a odešel se domluvit se zřízencem zavazadlového vozu.

Venku sněžilo. Velké suché vločky dopadaly na sněhovou vrstvu na zemi a věštily tvrdou zimu. Nicméně George tvrdil, že trať zůstane průjezdná.

Napadlo mě, že bych se mohl jít podívat, jak probíhají radovánky, ale zjistil jsem, že veselí pomalu uhasíná, nebylo to jako po dostizích ve Winnipegu. Salón ve vyhlídkovém voze byl poloprázdný a nahoře v patře byla jenom hrstka lidí. Hráči pokeru v košilích s vyhrnutými rukávy už počítali peníze. Herci zmizeli. Nell šla proti mně, vedla Xanthe do bezpečí na horním lůžku za plstěnou záclonou v otevřeném oddělení.

„Dobrou noc,“ řekla Nell tiše.

„Spěte dobře,“ odpověděl jsem.

„Dobrou noc,“ řekla Xanthe.

Usmál jsem se. „Dobrou noc.“

Díval jsem se, jak odcházejí chodbičkou kolem baru. Nell se otočila, chvilku váhala a pak zamávala.

Xanthe se taky otočila a zamávala mi. Já zamával jim.

Něžně, řekl jsem si. To je to slovo – něha. Jdi s něhou do této dobré noci... Ne, tak to není. Správně je Někračej s něhou do této dobré noci. Zvláštní, jak člověku utkví v hlavě slova básníka. Tohle napsal Dylan Thomas, nebo ne? Někračej s něhou do této dobré noci... protože tato dobrá noc může znamenat smrt. Vlak zvolna usínal.

V duších Lorrimorových, otce, matky a syna mnoho klidu nebude, pomyslel jsem si. Ani Filmer nebude

klidný, protože už ví od Johnsona, že ho zmizení Lennyho Higgse připravilo o zbraň proti Daffodil. V tuhle chvíli taky nemůže tušit, jak se Mercer zachová. Zato ví, že Cumber Young velice záhy zjistí, komu patří koně Ezry Gideon, a uvědomuje si, že se na něj řítí povodeň pohrdání. Nepřál jsem mu nic dobrého, bolení žaludku bylo málo. Přál jsem si, aby litoval, ale to je to poslední, co on dokáže.

Vracel jsem se vlakem kolem Georgovy kanceláře. Byla prázdná. Ve svém kupé jsem se oblečený natáhl na postel, nechal jsem otevřené dveře a nezhasl jsem, chtěl jsem si jenom odpočinout, spát jsem nechtěl. Samozřejmě jsem okamžitě usnul.

Probudil mě někdo volající George. Podíval jsem se na hodinky. Spal jsem jenom chvíli, sotva deset minut, ale vlak mezitím zastavil. Vylekal jsem se.

Okamžitě jsem byl zpostele. Podle jízdního řádu jsme měli ještě hodinu stále jet bez zastávky. Vyšel jsem do chodby a narazil na staršího člověka v šedé uniformě VIA, stejné jako měl George, nakukovat do jeho kanceláře. Podíval se na mě, na moji uniformu a rozčileně řekl: „Kde je George?“

„Já nevím, co se děje?“

„Hoří nám nába.“ Tvářil se ustaraně. „Musím hned vysílačkou volat dispečera, aby zastavil Kanaďan.“

Už zase, pomyslel jsem si zoufale. Vešel jsem do Georgovy kanceláře spolu s tím člověkem v uniformě.

Později mi řekl, že je Georgův zástupce, pomocný vlakvedoucí. „Umíte s tou vysílačkou zacházet?“ zeptal jsem se. „Ne, tu používá jen vlakvedoucí.“

Pomocným vlakvedoucím byl jeden ze zřízců z předních spacích vagónů. Napadlo mě, že bych se sám mohl pokusit s někým domluvit, protože jsem předpokládal, že George má nejspíš nastavenou správnou vlnovou délku. Ale když jsem zmáčkl knoflík na vysílání, nestalo se vůbec nic, ani to neklaplo. Pak jsem najednou viděl, proč vysílačka nefunguje... Byla úplně promočená. Vedle stál prázdný hrnek od kávy.

Zděšeně jsem se zeptal Georgova zástupce: „Co to znamená, když hoří nába?“

„No, že je rozžhavená, že se zadřelo ložisko,“ řekl, „maznice u ložiska na konci osy toho vozu s kořma, a nába je rozžhavená úplně dočervena, až svítí. Nemůžem jet dál, dokud se nezchladí, dokud tam nedoplníme olej.“

„Jak dlouho to trvá?“

„Hodně dlouho, musíme ji chladit sněhem.“ Pak pochopil, co se stalo s vysílačkou. „Je mokrá...“

„Ta fungovat nebude,“ řekl jsem. Bylo mi jasné, že nebude fungovat ani radiotelefon, protože jsme v horách. „Jak jinak se dá zastavit Kanaďan? Přece musí existovat nějaký způsob. Dřív nebyly vysílačky.“

„Ano ale...“ Tvářil se nemálo rozčileně, docházelo mu, v jaké jsme situaci. „Musíme jít po trati a zapíchat tam pochodně.“

„Pochodně?“

„Ano pochodně, něco jako rakety. Jste mladší než já... budete muset... musíte utíkat... jste rychlejší.“

Otevřel skříňku v Georgově kanceláři a vyndal odtamtud tři asi jednu stopu dlouhé válce, na jednom konci ostrý kovový hrot, na druhém konci zrnění. Vypadaly jako mamutí sirky, a to taky vlastně byly.

„Zapálej se, když s nima škrtnete po něčem drsnějším,“ řekl, „třeba o skálu nebo o koleje. Hoří jasně červeně... asi tak dvacet minut. Zabodnete hrot... do prážců mezi koleje. Jak strojvedoucí Kanaďanu pochodeň uvidí, okamžitě zastaví.“ Myslelo mu to rychleji, než stačil mluvit. „A pozor, musíte jít aspoň půl míle, protože tak dlouho Kanaďanu trvá, než zastaví... Teď chvátejte... aspoň míli. Jo a kdyby strojvedoucí nebyli v kabině...“

„Jak to myslíte, kdyby nebyli v kabině?“ zeptal jsem se zděšeně. „Nejsou tam pořád. Jeden z nich chodí proplachovat bojler... a druhý může jít třeba na záchod... Kdyby tam teda nebyli a kdyby neviděli ty pochodně na trati a nezačali zpomalovat, tak musíte škrtnout ještě jednu a hodit ji do kabiny okýnkem, tu potom uviděj, až přijdou zpátky.“

Vytřeštěně jsem se na něj zadíval. „Ale to přece nejde!“

„Však oni tam budou, oni ty pochodně uviděj. Radši už jděte. Běžte. Ale nezapomeňte, takhle to musíte udělat. Jednu pochodně musíte hodit dovnitř.“ Sáhl do skříňky pro další pochodně a podal mi ji. „Vemte si radši ještě jednu, kdyby náhodou...“

„Kdyby náhodou co? Co by ještě mohlo být?“

„Kdyby se objevil medvěd.“

18

S pocitem, že se mi to snad všechno zdá, jsem vyrazil od vlaku po kolejích směrem na Toronto.

Pod jednou paží jsem si u těla přidržoval všechny čtyři pochodně, ve druhé jsem svíral Georgovu výkonnou baterku, abych viděl na cestu.

Půl míle. Jak dlouhá je asi půl míle?

Prý si mám pospíšet, řekl Georgův pomocník. To mi věru říkat nemusel.

Chvilími jsem šel, chvilími běžel středem jediné trati, snažil se stoupat na pražce, protože kameny mezi pražci se viklaly a nedalo se po nich rychle běžet.

Medvědi... můj bože.

Byla zima. Sníh přestal padat, ale na zemi ležel poprašek. V běhu mi nevadil. Nenapadlo mě obléct si kabát, to nic, věděl jsem, že se zahřeju. Zahřeju se pohybem, rozčilením a strachem.

Najednou jsem měl pocit, že bych to přece jen mohl dokázat, že to není nemožné, kdysi dávno to takhle přece dělali, pořád to ještě patří mezi normální opatření. Přece ty pochodně měli připravené! Ať tak či tak, připadalo mi neskutečné a strašidelné takhle běžet nocí mezi skalami pokrytými sněhovým popraškem, tyčícími se po obou stranách kolejí blyštících se dodaleka stříbrem.

Nebezpečí jsem včas nepozoroval, protože to nebyl medvěd. Měl dvě nohy a byl to člověk. Nejspíš se schovával za skalami nebo mezi stromy ve tmě, takže jsem ho ve světle baterky nezahlédl. Zpozoroval jsem ho až na poslední chvíli koutkem oka, jak jsem ho míjel. Jenom na zlomek vteřiny jsem zahlédl, jak zvedá ruku s nějakou tyčí, jak se chystá k úderu.

Měl jsem sotva setinu vteřiny času. Nestačil jsem udělat nic víc než se předklonit, takže mě nezasáhl do hlavy, ale přes ramena.

Přesto se mi zdálo, že mě přerazil na dva kusy, ale naštěstí tomu tak nebylo. Ruce, nohy, všechno fungovalo. Zapotácel jsem se, upustil pochodně i baterku, spadl na jedno koleno.

Tušil jsem, že je na cestě další rána. Napřed myslet, pak teprve jednat... Neměl jsem čas. Otočil jsem se a vyrazil proti útočníkovi. Octl jsem se pod jeho rukou, hlavou jsem mu zespoda vrazil do brady a kolenem a pěstí jsem ho jako zuřivec praštil do krku. Jednu věc jsem se za svých různých dobrodružství naučil, a sice prát se nefér. Tentokrát se mi to velice vyplatilo.

Zaskuhral, zalapal po dechu, zkroutil se nečekanou bolestí a padl na kolena. Vyrval jsem mu z ruky těžký dřevěný klacek a praštil ho vší silou do hlavy. Doufal jsem, že ho to omráčí a nezabije. Padl tváří do sněhu mezi koleje a já ho nohou otočil. Ve světle baterky ležící o kousek dál (naštěstí se nerozbila) jsem zahlédl obličej hubeného člověka jménem Johnson.

Dostal určitě víc medicíny, než na kolik byl zvyklý, a já se přiznám, že mě to naplnilo hlubokým zadostiučiněním. Chvályhodné to nebylo, ale nemohl jsem si pomoci.

Shýbl jsem se, vzal ho za zápěstí a bez velkých cavyků odtáhl přes koleje stranou od trati. Byl těžký. Jak jsem ho táhl, uvědomil jsem si, že mi přece jenom nějaké škody na těle nadělal. Sice nepřerazil záda, ačkoli mi to tak první chvíli připadalo, ale určitě jsem měl hodně pohmožděné svaly, moc mě neposlouchaly a velice se bouřily, když jsem se namáhal. Shýbl jsem se pro baterku a pak se rozhlížel po pochodnách. Věděl jsem, že čas letí a že věc je vážná. Tři pochodně jsem našel. Rozhodl jsem se, že už se nebudu zdržovat a aťmně medvědi vlezou na záda.

Trochu jako bych měl v hlavě, ale teď pohyb, říkal jsem si. Určitě ještě nejsem půl míle od vlaku. Zamířil jsem baterku, odkud jsem přišel, ale náš vlak nebyl v dohledu, byl za zatáčkou. Ani jsem si nevšiml, že jsem předtím zatáčkou běžel. V tu chvíli jsem najednou nevěděl, z které strany jsem vlastně přišel. Bylo by příliš hrozné, kdybych se rozběhl na špatnou stranu.

Probůh, myslí trochu!

Posvítíl jsem baterkou vlevo i vpravo podél trati. Stromy, skály, stříbrné koleje. Vlevo i vpravo to vypadalo stejně.

Odkud jsem přiběhl? Myslí!

Vyrazil jsem na jednu stranu a hned jsem cítil, že to je chyba. Vrátil jsem se. Ano. To je správný směr, proti větru jako předtím. Vítr mi chladil tváře.

Koleje a pražce jako by se táhly do nekonečna. Uvědomil jsem si, že běžím z kopce. Přede mnou byla další zatáčka doprava.

Jak dlouhá může být půlka míle? Zadíval jsem se na hodinky a jak jsem stočil zápěstí, zabořilo mě rameno. Nechtěl jsem uvěřit, že uplynulo jenom deset minut... od chvíle, kdy jsem vyrazil.

Za běžných okolností uběhnout míli za deset minut je snadné... ale jednu míli po pražcích a kamení...

Johnson na mě zaručeně čekal, pomyslel jsem si. Tedy ne přímo na mě, ale na někoho, kdo poběží od vlaku s pochodněmi. To znamená, že věděl, že vysílačka nefunguje.

Začínal jsem si dělat starosti o George.

Možná se Johnson postaral o to, aby se to ložisko zadřelo. Aby se vlaky srazily a sám aby byl v bezpečí.

Já se sakra postarám, aby se mu to nepovedlo.

S novou energií i s nadějí, že se mi opravdu podaří Kanadčan zastavit, jsem běžel po trati dál. Vzpomněl jsem si, co mi říkal George, jak se Johnson pohádal s Filmerem, když mu Filmer údajně zakázal udělat něco, na co se Johnson chystal. Prý stejně udělá, co bude chtít. Filmer mu možná řekl, ať už se o žádnou

sabotáž ve vlaku nepokouší, protože si uvědomil, že začíná být na horké půdě, tak horké, že by se nevymotal, kdyby k něčemu vážnějšímu došlo.

Jenže když už Johnson jednou začal, nebyl k zastavení. Jak říkal George, je snadnější pustit vlak z kopce než ho zastavit. Johnson, věčně ukřivděný a nespokojený, bývalý železničář, darebák a umělec v zastrašování.

Ted' už jsem určitě uběhl půl míle, pomyslel jsem si. Jenže mi přišlo, že půl míle není dost. Vždyť vlak sám je půl míle dlouhý. Zastavil jsem se a podíval na hodinky. Kanaďan přijede za několik minut a přede mnou je další zatáčka. Už to nemůžu odkládat.

Běžel jsem ještě rychleji, abych se dostal za zatáčku. O sto yardů dál byla další, ale tam už jsem běžet nemohl. Položil jsem baterku vedle trati, vzal jednu z pochodní a škrtl s ní vší silou o kolej. V duchu jsem se modlil, aby se vznítla. Rozhořela se s hlasitým zasyčením jasně červeně, až mě to polekalo. Málem jsem pochodeň pustil. Pak jsem zabodl hrot do jednoho z pražců. Pochodeň zářivě plála a musela být vidět dobře na míli, ovšem na rovné trati.

Vzal jsem baterku a běžel k další zatáčce. Pochodeň, kterou jsem nechal za sebou, vrhala na sních růžové světlo. Za zatáčkou se trať na chvíli vyrovnala. Běžel jsem dobrý kus cesty a pak se znovu zastavil, škrtl další pochodní a zabodl ji do pražce jako předchozí.

Kanaďan musí přijet co nevidět. Přestal jsem sledovat čas. Přijede s rozsvícenými reflektory, uvidí pochodně a zastaví včas.

V tom jsem v dálce zahlédl maličká světylka. To je zvláštní, řekl jsem si, já myslel, že jsme ve zcela neobydlené přírodě. Pak jsem si uvědomil, že se světla pohybují a že se blíží. Byl to Kanaďan. Nejdřív se mi zdálo, že jede pomalu... ale pak se přibližoval rychleji... ještě rychleji... a nebrzdí... Není slyšet skřípění brzd!

Se strachem z nezadržitelné pohromy jsem zapálil třetí pochodeň o kolej takovou silou, že jsem ji málem zlomil. Cítil jsem, jak zasyčela, jak vzplála, a mával jsem s ní vedle trati kousek od pochodně zabodnuté v pražci.

Kanaďan se nezadržitelně blížil. Nechtěl jsem se s tím smířit; Nechtělo se mi tomu věřit... Připadalo mi prakticky nemožné prohodit pochodeň okénkem... Okénko je příliš malé, příliš vysoko a lokomotiva se pohybuje rychlostí třicet pět mil za hodinu. Jak se obrovská žlutá řvoucí obluda blížila, připadal jsem si velmi malý. Byla neúprosná, měla oslňující světla, ale žádný mozek. Už byla u mne. Ted' nebo nikdy! Z kabiny se nikdo nedíval. Křičel jsem jak blázen „stát“, ale vítr to bláhové a zbytečné slovo odvál.

Hodil jsem pochodeň. Hodil jsem ji příliš vysoko a příliš brzy, do okénka jsem se nestrefil.

Pochodeň spadla kousek před ně, na čelní sklo a na předsunutou část lokomotivy. Víc jsem už neviděl. Celý hřmící stříbrný had se mihl kolem mne nezměněnou rychlostí, země se pod ním třásla a poslední zabodnutá pochodeň zmizela pod koly. Vlak jel neúprosně dál, zmizel za zatáčkou a byl pryč.

Udělovalo se mi nanic, připadal jsem si úplně zničený, jako kdybych se rozpadal. Bolest, kterou jsem do té chvíle nevnímal, mě najednou přepadla spolu s pocitem bezmoci. Vlaky do sebe narazí, srazí se, roztříští se ve vražedné změti... Zničeně jsem zdvihl baterku a poklusem se vydal za Kanaďanem. Věděl jsem, že musím čelit tomu, čemu jsem nedokázal zabránit... Musím běžet na pomoc, i když se cítím mizerně a provinile... Nechtěl jsem ani pomyslet na to, jak Kanaďan vráží do vozu Lorrimorových... Ačkoli někdo přece jistě Lorri-morovy varoval... někdo musel varovat všechny cestující. Jistě všichni z vlaku vystoupili a jsou daleko od trati... Nell... Zak... všichni.

Běžel jsem zatáčkou. Přede mnou kousek od trati ležela pochodeň, kterou jsem předtím hodil na lokomotivu. Spadla z ní. První pochodeň, kterou jsem zarazil asi sto yardů dál za další zatáčkou, zmizela dočista. Kanaďan ji smetl.

Nikde nic. Žádný hluk, nic, jen kvílení větru. čekal jsem s mrazením, kdy konečně uslyším náraz. Neměl jsem tušení, jak daleko může být dostihový vlak, jak daleko jsem uběhl.

Byla mi čím dál větší zima. Nohy jsem měl jak z olova. Těžce jsem klopýtal kolem dohořívající pochodně, pak kolem další za tou dlouhou plynulejší zatáčkou. Ještě stále jsem neslyšel náraz ani tříštění a praskot drceného kovu a skla. Jen v hlavě mi strašilo. Určitě museli varovat Lorrimorovy, museli... Třásl jsem se v mrazivých horách nejen zimou.

Přede mnou se na trati objevila dvě červená světla. Nebyla příliš jasná ani neplála jako pochodeň. Byla malá a nenápadná. Jako reflektory. Přemýšlel jsem, co to tak asi může být... po pěti dalších krocích jsem si uvědomil, že to nejsou reflektory, ale světla... nehýbající se světla... dal jsem se znovu do běhu a pomalu ve mně klíčila naděje. Pak jsem poznal, že ta světla jsou skutečně koncová světla vlaku... vlaku... mohl to být jenom ten jediný vlak... K žádnému nárazu nedošlo... Kanaďan zastavil! Zaplavila mě taková úleva, že jsem se málem rozbřečel a sotva jsem lapal po dechu. Vlak zastavil... nedošlo ke srážce...

žádná katastrofa... Kanaďan zastavil!

Běžel jsem za těmi červenými světly, až už jsem ve světle baterky rozeznal obrysy velkého vlaku. Přepadl mě nesmyslný strach, že se strojvůdci rozhodnou znova rozjet. Běžel jsem, sotva jsem dech popadal, až jsem konečně dorazil k vagónům a běžel jsem podle nich co nejrychleji. Nemohl jsem se dočkat, až už konečně někomu řeknu, že nesmí jet dál.

U lokomotivy stálo dole na zemi několik lidí. Viděli, že k nim někdo běží s baterkou, a když jsem se k nim blížil, jeden z nich na mě velitelsky křikl: „Nastupte si zpátky do vlaku. Tady nikoho nepotřebujeme.“

Zvolna jsem zpomalil do kroku. Sotva jsem dýchal. „Já... já...“ volal jsem na ně. „Jsem z vlaku před vámi.“ Mávl jsem rukou kupředu a ukázal na prázdné koleje, na kterých nebylo vidět nic, jen kam dosvítala světla Kanaďanu.

„Jakého vlaku?“ zeptali se mě, když jsem k nim došel.

„Dostihového vlaku.“ Snažil jsem se chytit dech. Šlo mi to špatně. „Z transkontinentálního... dobrodružného... vlaku.“

Chvilí bylo ticho. Pak jeden z těch lidí řekl: „Ten by měl být třicet pět minut před náma.“

„Jenže má...“ Stále jsem nabíral dech, „jenže mu hořela nába.“

V okamžiku jim bylo všechno jasné.

„Aha.“ Pak si všimli mé uniformy. „To vy jste zapálil pochodně?“

„Ano.“

„Jak daleko odtud je váš vlak?“

„Já nevím... nemůžu si vybavit... nevím, jak daleko jsem doběhl.“

Chvilí se radili. Jeden z nich byl podle uniformy vlakvedoucí, dva ve sportovním asi strojvůdci. Pak tam byl ještě jeden člověk, možná zástupce vlakvedoucího. Rozhodli se, že pojedou dál, ale velmi zvolna. Prý at'si k nim nastoupím do kabiny.

Pomalů se mi vracel dech. Vděčně jsem se vyšplhal na lokomotivu a díval se, jak strojvůdce povoluje brzdu, opatrně vyjíždí. Jel skoro krokem. Reflektory jasně osvětlovaly prázdné koleje. „Vy jste jednu z těch pochodní hodil?“ zeptal se mě strojvůdce. „Bál jsem se, že nezastavíte.“

Vzal to prozaicky a vůbec se nevzrušil. „My jsme zrovna nebyli v kabině,“ řekl, „ale ta pochodeň, co jste hodil, padla na čelný světlo a já jsem vevnitř ve strojně zahlídl, jak svítí. Díval jsem se tam na jeden ventil. Dobře jste udělal, že jste tu pochodeň hodil... honem jsem běžel sem a jen tak tak jsem zahlídnul tu, co byla na trati, než jsme ji přejeli. To teda byla klika.“

„Ano. Klika...“ zachránila mě před výčitkami svědomí pro celý život.

„Proč váš vlakvedoucí nepoužil vysílačku?“ zeptal se vlakvedoucí Kanaďanu mrzutě.

„Nefunguje.“

Zatvářil se povážlivě. Pomalu jsme se plížili vpřed z pravotočivé zatáčky.

„Myslím, že teď už je to blízko. Dávejte pozor.“ „Dobře.“ Ještě zpomalili. Strojvůdce se zatáčkou plazil a dobře dělal, protože když pak zabrzdil, zastavila žlutá lokomotiva sotva dvacet yardů od naleštěného mosazného zábradlí zadní plošiny vozu Lorrimorových.

„No,“ řekl strojvůdce věčně. „Musím říct, že by mě netěšilo vjet do týhle zatáčky a netuší, že na nás čeká tohle.“

Teprve v tu chvíli jsem si uvědomil, že Johnson zůstal někde u trati. Cestou, jak jsme se vraceli, jsem ho nikde bezvědomého ani mrtvého ležet neviděl a posádka Kanaďanu ho zřejmě taky nezahlédla. Napadlo mě, kde asi je, ale v tu chvíli mi to bylo vlastně jedno. Všichni jsme vystoupili z kabiny Kanaďanu a posádka se vydala naproti svým kolegům z našeho vlaku.

Šel jsem s nimi. Obě posádky se pozdravily, jako by se nic nedělo. Lidé z dostihového vlaku se zřejmě s naprostou samozřejmostí spolehli, že Kanaďan zastaví včas. Nebavili se o pochodních, ale o zadřených ložiscích.

Nába na poslední nápravě vagónu, ve kterém byli ustájení koně, se přehrála zřejmě proto, usoudili, že z maznice unikl olej. To prý většinou bývá příčina hořící náby. Zatím ji ještě neotevřeli, sice už nežhne červeně, ale je ještě příliš horká a nedá se na ni sáhnout. Vytrvale na nábu přikládali čerstvý sníh. Prý to potrvá dobře ještě deset minut.

„Kde je George Burley?“ zeptal jsem se.

Zřízenec zavazadlového vozu řekl, že ho nemůžou najít, ale že dva další zřízenci ještě vlak prohledávají a snaží se ho sehnat. Prohlásil, že to byl dobrý nápad, že ho poslali hlídat do vagónu s koňmi, protože tu horkou nábu cítil. Říkal, že se s podobným zápachem už setkal v minulosti. Prý to hrozně smrdí. Šel okamžitě říct strojvůdci, aby zastavil. „Jinak se mohla zlomit osa a mohli jsme vykolejit.“ Ostatní přikyvovali. Věděli, o čem mluví.

„Varoval jste cestující?“ zeptal jsem se.

„Proč? Ne. Nebylo třeba je budit.“

„Ale... co kdyby Kanaďan nezastavil...“

„Bylo jasné, že zastaví, jak uvidí pochodně.“

Jejich jistota mě skoro děsila. Vlakvedoucí Kanaďanu prohlásil, že se vysílačkou spojí s Kamloopsem a že tam oba vlaky zastaví, protože tam je víc kolejí. Řekl, že v Kamloopsu si už jistě dělají starosti, protože dostihový vlak nedorazil. Šel do svého vlaku k vysílačce.

Obešel jsem vůz s koňmi a vyšplhal se nahoru. Jak jsem nastoupil, potkal jsem Georgova zástupce.

„Kde je George?“ zeptal jsem se rychle.

Tvářil se starostlivě. „Nemůžu ho najít.“

„Vím, kde by mohl být.“ V duchu jsem se modlil, aby tam byl. Modlil jsem se, aby neležel daleko za námi vedle trati celý polámaný.

„Kde?“ zeptal se jeho zástupce.

„V jednom kupé. Podívejte se do seznamu, které kupé má Johnson.“

„Kdo?“

„Johnson.“

V tu chvíli se objevil další zřízenec ze spacího vagónu. „Nemůžu ho najít,“ řekl.

„Nevíte náhodou, kde má kupé Johnson?“ zeptal jsem se úzkostlivě.

„Vím, hned vedle mě má minikupé.“

„Tak se tam pojdte podívat.“

„Rušit cestující uprostřed noci nejde,“ namítal.

„Pokud tam Johnson bude, tak se mu omluvíme.“

„Nevím, co by tam George dělal,“ bručel, ale zavedl nás tam a ukázal na dveře. „Je to tady.“

Otevřel jsem. George ležel na posteli svázaný, kroutil se, snažil se vyprostit a ústa měl zalepená. Byl velmi naživu.

Neuvěřitelně se mi ulevilo. Strhl jsem mu z úst náplast.

„Sakra, to pěkně zabořilo,“ ulevil si George. „Kde jste byl tak dlouho?“

George seděl ve své pracovně, zasmušile popíjel čaj a odmítal si lehnout. Na očích mu bylo vidět, že má otřes mozku, ale nechtěl přiznat, že by rána do hlavy, kterou utřil, způsobila víc než krátké bezvědomí. Jakmile se zbavil pout a pochopil, co se stalo, že šlo o hořící nábu, trval na tom, že si musí promluvit s vlakvedoucím Kanaďanu. Svolal schůzku do předního patrového vozu, kam přišli i další členové posádky (včetně mne).

Vlakvedoucí Kanaďanu hlásil, že dispečer z Kamloopsu vzkazuje, abychom tam vyjeli, jakmile to bude možné. Kanaďan že má vyjet deset minut po nás. Prý uvědomí a varují nákladní vlak jedoucí za Kanaďanem. Dostihový vlak měl zůstat v Kamloopsu hodinu, před ním vyjede Kanaďan, aby nasbíral co nejmenší zpoždění. Chystají se tam překontrolovat všechna kola dostihového vlaku, jestli nejsou přehřátá, než vyjedeme do Vancouveru. Vyšetřovat se prý v Kamloopsu nic nebude, protože tam dojedeme v neděli ve tři ráno. Vyšetřování začne až ve Vancouveru. Všichni přikývli. George byl bledý a viditelně litoval, že vůbec hlavou pohnul.

Pak přišel strojvůdce našeho vlaku s tím, že nábu konečně otevřeli a zjistili, že všechny hadry shořely. Ale prý už je všechno v pořádku, nába vychladla, mazníci zase naplnili olejem, prý nikde neuniká, a vlak může jet dál.

Neztráceli čas. Posádka Kanaďanu vystoupila a dostihový vlak chvíli poté vyrazil, jako kdyby se vůbec nic nestalo. Šel jsem s Georgem do jeho kanceláře a donesl mu čaj. Mátožným, jako opilým hlasem mě požádal, ať mu od začátku až do konce vypravuju, co se vlastně sběhlo.

„Radši mi vy napřed povězte, jak se stalo, že vás omráčili,“ řekl jsem. „To si právě nepamatuju. Šel jsem do strojovny,“ tvářil se zmateně, „a pak už nevím nic, probral jsem sesvázanej. Ležel jsem tam celou věčnost. Ničemu jsem nerozuměl.“ Nepřipadalo mu to k smíchu.

„Prý jsem byl v Johnsonově kupé. To asi provedl on, že jo? Počíhal si na mě.“

„Ano.“

„Kde je teď?“

„Boží vědí.“ Vyprávěl jsem mu, jak mě Johnson napadl a kde a jak jsem ho zanechal, a že jsem ho na zpáteční cestě nikde neviděl.

„V tom případě jsou tu dvě možnosti. Vlastně tři,“ řekl George. „Buď se prostě někam ztratil, utekl, anebo v tuhle chvíli sedí jako cestující v Kanaďanu.“

Zůstal jsem na něj vytřeštěně koukat. Tahle alternativa mě nenapadla. „A co je třetí možnost?“ zeptal jsem

se.

V Georgových unavených, zmatených očích nepatrně zajiskřilo.

„Ta hora, pod kterou jsme zůstali stát, se jmenuje Squilax a Squilax je indiánsky černý medvěd.“

Polkl jsem na sucho. „Já žádné medvědy neviděl.“

„To je dobře.“

Nevím proč, ale nezdálo se mi pravděpodobné, že by Johnsona napadl medvěd. Prostě jsem na to nevěřil. Asi to bylo bláhové, ale celou dobu svého pobytu pod černou medvědí horou jsem prostě na medvědy nevěřil.

„Chcete něco vědět?“ řekl George. „Teď ty nové vagóny se jen tak snadno nezadrou, protože mají kuličkový ložiska, víte? Už žádný hadry. Jenom starý vozy jako ten, co jsou v něm koně, jsou rizikový. Víte co? Vsadil bych se, že Johnson z náby hadry vyndal, když jsme stáli v Revelstoku.“

„Proč pořád mluvíte o hadrech?“ zeptal jsem se.

„No prostě hadry, hadry namočený v oleji. Jsou pro konec nápravy lepší, než jenom olej. Teda já už jsem takovouhle sabotáž zažil. Jenomže tehdy ten člověk nejenže vyndal hadry, ale dal tam železný piliny, takže vlak vykolejil. Taky to byl zakomplexovanej ukřivděnej železničář. Jenže kolo se může zadřít i jinak, proto maj u trati na některých místech tepelný čidla s poplachovým zařízením. Nechápu, jak si Johnson moh myslet, že mu to projde.“

„Nevěděl, že máme jeho fotografii.“

George se zasmál, ale brzy zjistil, že mu smích nedělá dvakrát dobře. „Tommy, já z vás umřu. Jo, ale jak si vlastně představoval můj zástupce, že s těma pochodněma poslal vás! To přece byla jeho povinnost, ne? To měl udělat on.“

„Řekl, že mně to půjde rychleji.“

„No to měl asi pravdu, jenže vy nejste řádný člen posádky.“

„To si v tu chvíli neuvedomil,“ namítl jsem. „Spíš myslím, měl varovat Lorrimorovy... a všechny ostatní... měli být v bezpečí.“

George se zamyslel. Pak řekl: „Neříkám, že to měl udělat, ani neříkám, že neměl.“

„Železničáři drží partu?“

„Už má před penzí a nakonec se nic nestalo. Ani to s vlakem netrhlo, ne?“

„To bylo štěstí.“

„Vlak vždycky zastaví, když vidí pochodně,“ řekl s klidem. Nepřel jsem se. Napadlo mě, že připravit někoho o penzi jenom proto, že neudělal něco, co se nakonec ukázalo zbytečné, by bylo zbytečné. Konečně jsme dojeli do Kamloopsu, kde zkontrolovali všechna kola a dali nám novou vysílačku. Všechno pokračovalo podle plánu. Jakmile jsme se znova rozjeli, George se konečně uvolil, že si oblečený lehne a pokusí se usnout. O dvoje dveře dál jsem se pokusil o totéž.

Když je člověk potlučený, začne ho to bolet, teprve až má čas, na to myslet. Tupá bolest po Johnsonově ráně v levém rameni začala občas bodavě vystřelovat. Když jsem stál, bylo to lepší, než když jsem ležel. Pěkná otrava. Ráno to bude ještě horší, pomyslel jsem si.

Takže až budu servírovat snídani, žádná radost Pak jsem se začal usmívat. Navzdory všem snahám Johnsonovým a Filmerovým Velký transkontinentální dobrodružný dostihový vlak nakonec přece jen dojede do Vancouveru bez úrazu.

Spočinout na vavřínech není nikdy chytré. Měl jsem si to uvědomit.

19

V šest hodin ráno už jsem byl vzhůru a na nohou, přestože jsem byl celý bolavý. Věděl jsem, že by Emilovi nevadilo, kdybych přišel pozdě, pasažéři nechodili na snídani brzy, ale přišlo mně, že mi v jídelně asi bude líp. Sundal jsem si vestu a košili, abych se oholil a abych si v zrcadle prohlédl modřiny, které se mi na zádech zvolna rozrůstaly a vybarvovaly. Lepší záda než hlava, pomyslel jsem si odevzdaně. Člověk se na to musí dívat z lepší stránky.

Oblékl jsem si čistou košili a čistou vestu a rozhodl se, že ten den budu asi jediný ze zaměstnanců VIA, kdo si nevyčistí boty, jakkoli jsem jim dal předchozí noc zabrat. Zato jsem se pečlivě učesal. Tommy vypadal před svým posledním vystoupením úpravně.

Byla ještě tma. Prošel jsem spícím vlakem do kuchyně, kde Angus byl nejen vzhůru, ale zpíval z plných plic skotské balady a naplňoval vzduch líbeznou vůní pečiva. Zdálo se, že těsto přes noc poslušně nakynulo.

S Emilem, Oliverem a Cathy jsme prostřeli stoly, dali na ně po jedné malé vázičce s čerstvými kytičkami a když přišel čas a venku už bylo modré nebe, nalévali jsme kávu a roznášeli klobásky a slaninu. Vlak zastavil asi na čtvrt hodiny ve stanici North Bend. Byla to naše poslední zastávka před VancoUverem, pak

jsme ujížděli nad hlubokou roklí, kterou zeměpisu znalí cestující nazývali Fraser Canyon. Prý co nevidět přijedeme k Ďábově bráně, říkali s nadšením.

Trať vedla prudkým úbočím, přimknutá ke skále. Když jsem se podíval z okénka vedle kuchyně, viděl jsem až dolů na dno hluboké kamenné propasti na zpěněné hnědé peřeje řeky. S potěšením jsem zaznamenal, že vlak se po tom technickém stavitelském veledíle pohybuje náležitě opatrně a zvolna. Kdyby do některé ze zatáček vjel rychle, nejspíš by se vzněsl do prostoru.

Právě jsem nesl košíček s pečivem na konec jídelního vozu, když od vyhlídkového vagónu přišel Mercer Lorrimore. Přestože kousek ode mne stála Cathy, požádal mne, abych mu přinesl do soukromého vagónu čaj.

„Zajisté pane. Budete si přát i pečivo?“

Zadíval se nejistě na můj košíček. „Ne, jen čaj, čaj pro tři.“ Přikývl, otočil se a odešel.

Cathy povytáhla obočí a poznamenala: „Pracháč jeden!“ Nemyslela to zle.

Emil nad soukromou objednávkou potřásl hlavou, dohlédl nicméně na to, abych měl tác ve všem všudy jak se patří, než mě vypravil na cestu. Potácel jsem se chodbičkami až na konec vlaku.

Dvířka vozu Lorrimorových byla otevřená. Zaklepal jsem a Mercer vyšel ze dveří salónu na konci vozu.

„Doneste to sem prosím.“

Šel jsem do salónu. Mercer byl v obleku s kravatou a pokynul mi, abych tác položil na servírovací stůl. Bambi nikde. Sheridan se rozvaloval v křesle, na sobě džíny, tenisky a objemnou bílou teplákovou bundu s nápisem na hrudi.

Musel jsem se přemáhat, abych se k němu choval příjemně. Nešly mi z hlavy ty kočky. Sheridan se tvářil nevyzpytatelně, nepřítomně, stejně jako včera večer, jako by odmítal myslet.

„My si nalejeme sami,“ řekl Mercer. „Ale vraťte se prosím asi tak za půl hodiny pro tác s nádobím.“

„Ano pane.“

Opustil jsem je a vrátil se do jídelního vozu. Pomyslel jsem si, že Bambi je tak mrazivá kvůli oněm kočkám. V mé nepřítomnosti dorazily na snídani Nell a Xanthe. „No nazdar, vy se tváříte pohřebně,“ řekla Nell. Pak si uvědomila situaci a s větším odstupem dodala: „Já... co je prosím k snídani?“ Rychle jsem odložil zasmušilý výraz a podal jí jídelní lístek. Xanthe prohlásila, že sní všechno, co je k mání. „Už vám George řekl, že máme zpoždění?“ zeptal jsem se Nell. „Ne, měl u sebe zavřeno. Máme zpoždění? Velké?“

„Asi jednu a půl hodiny.“

Než se stačila zeptat, vysvětloval jsem: „Museli jsme zastavit v noci v Kamloopsu, protože se musela spravit vysílačka. Pak jsme tam ještě čekali, až nás předjede Kanaďan.“

„Tak to musím oznámit. V kolik hodin máme dojet do Vancouveru?“

„Asi v jedenáct třicet myslím.“

„Dobře. Děkuju.“

Málem jsem řekl: „Potěšení je na mé straně,“ ale to se pro Tommyho nehodilo. Nell se na mě usmívala očima. V tu chvíli kolem procházela Catty s plným tácem a vrazila do mě. Přesně tam, kde to bylo nejcitelnější.

„Promiňte,“ řekla omluvně a šla dál.

„Nic se nestalo.“

Když se lidé za jízdy míjeli v uličce, snadno do sebe narazili.

Tomu se člověk těžko vyhnul.

Pak přišel do jídelního vozu Filmer a usadil se u nejmíň vyhledávaného stolu u kuchyně. Nevypadal, že by se dobře vyspal. Kývl na mě: „Hej vy tam!“ Zřejmě odložil roli milého sympatického pána.

„Ano pane?“

„Kávu,“ řekl. „Ihned.“

„Ano pane.“

Předal jsem objednávku pro Xanthe Simoně. Právě bez nálady vkládala do trouby plech s klobáskami. Dávala najevo, že je všeobecně nespokojená se životem. Vzal jsem tác s konvičkou s kávou a odnesl to Filmerovi.

„Proč jsme v noci stáli?“ zeptal se.

„Myslím, že bylo třeba spravit vysílačku, pane.“

„Ale my jsme stáli dvakrát,“ řekl vyčítavě. „Proč?“

„To prosím nevím, pane. Jistě vám to vysvětlí vlakvedoucí.“

Tak mě napadlo, co by asi udělal, kdybych řekl: „Váš člověk Johnson málem zlikvidoval celý vlak včetně vás.“ Pak jsem si uvědomil, že se mě na ty zastávky ptal spíš ze strachu, že se nic vážného nepříhodilo.

Má odpověď ho očividně uspokojila, bylo vidět, že se mu ulevilo, a já měl co dělat, abych přemohl pokušení mu sdělit, že vysílačku bylo třeba opravit, protože ji zničil sabotér. Nemohl jsem o tom promluvit už proto, že lidé u sousedního stolu naslouchali a já nemám v náplni práce rozsévat mezi cestujícími neklid a strach. Ovšem u vybraných cestujících, neklid a strach jednoho... to jistě ano.

Někteří z ostatních hostů si taky všimli, že jsme v noci stáli, ale nikdo si nestěžoval, nikomu nevadilo, že nás Kanadán předjel. Všeobecná dobrá nálada a pocit soudržnosti způsobily, že nikomu nic nevadilo. Cesta vlakem se chýlila ke konci, ale ještě stále byl z okna nádherný pohled na úchvatnou propast a bylo na co se těšit. Všechny čekal Vancouver a poslední dostih jako slavnostní zakončení. Velký transkontinentální dostihový vlak, jak říkali, byl prostě skvělý.

Přibližně za půl hodiny jsem se znovu vydal k Lorrimorovým pro tác a šálky od čaje. Zaklepal jsem na dveře, ale nikdo nepřišel otevřít. Vešel jsem dál, až do salónu.

Mercer tam stál a tvářil se nepřítelně.

Byl v šoku, zcela zdrcený.

„Prosím, pane?“

Zmateně se na mě podíval.

„Můj syn...“ řekl „Prosím?“

Mercer byl v salónu sám. Sheridan nikde.

„Zastavte vlak,“ řekl Mercer. „Musíme se pro něj vrátit.“

Ach můj bože, pomyslel jsem si.

„Vyšel ven... na plošinu... podívat se na řeku...“ Mercer sotva mluvil. „Pak jsem se ohlédl... a už tam nebyl.“

Dveře na plošinu byly zavřené. Prošel jsem kolem Mercera, otevřel a vyšel ven. Na plošině skutečně nikdo nebyl.

Foukal tam vítr a branky po obou stranách naleštěného mosazného zábradlí byly pevně zavřené.

Po pravé straně bylo chvílemi vidět až na dno hluboké, hrůzu budící propasti, kde tekla řeka. Ze dna lákala smrt. Rychlá smrt.

Vrátil jsem se do salónu a zavřel za sebou.

Mercer se potácel. Nebylo to jen pohybem vlaku.

„Prosím sedněte si, pane,“ vzal jsem ho za paži. „Jdu to říct vlakvedoucímu, bude vědět co dál.“

„Musíme se vrátit,“ podlamovaly se pod něj nohy. „Šel ven... a když jsem se otočil...“

„Budete v pořádku, než se vrátím s vlakvedoucím?“ Tupě přikývl. „Ano, ale spěchejte.“

Spěchal jsem a stejně jako Mercer jsem byl v šoku. Nechtělo se mi věřit, že se stalo, co se stalo, i když jsem nesdílel Mercerův zármutek. Pouhou půl hodinu předtím Sheridan určitě nevypadal jako člověk, který se právě chystá skočit ze skály. Jenže já jsem se nikdy s nikým, kdo pak skočil ze skály, v takový okamžik nesetkal, takže co vlastně vím. Možná že ten nepřítomný pohled byl varovný signál, který nikdo nedocenil. Spěchal jsem, téměř jsem utíkal, jenom jídelním vozem jsem prošel důstojně, abych nikoho nevystrašil.

Když jsem došel k Georgovu kupé, byly dveře ještě zavřené. Zaklepal jsem. Nic. Zaklepal jsem znovu hlasitěji a zavolal: „Georgi!“

Zevnitř se ozvalo zabručení. George ležel oblečený na posteli a probouzel se z hlubokého spánku. Zavřel jsem za sebou a sedl si na kraj postele. Řekl jsem mu, že jsme přišli o cestujícího. „Do Fraser Canyonu,“ opakoval po mně. Pracně se posadil a držel se za hlavu. Přivíral oči. „Kdy?“

„Řekl bych, že tak asi před deseti minutami.“

Natáhl se pro vysílačku a podíval se z okna, aby se zorientoval. „Nemá smysl se vracet, víte? Nemá to smysl, jestli spadl do vody z týchle výšky. Řeka je ledová, hrozně prudká, však to vidíte... a jsou tam víry.“

„Jeho otec tam ale bude chtít jet.“

„To je samozřejmé.“

Tentokrát se spojil s dispečerem ve Vancouveru. Vysvětlil mu, že syn Mercera Lorrimora – ano, toho Mercera Lorrimora – jeho dvacetiletý syn spadl ze zadní plošiny vlaku do Fraser Canyonu někde za Dáblovou branou, asi jednu nebo dvě míle od Yalu. Řekl dispečerovi, že si Mercer Lorrimore přeje, aby vlak zastavil a aby se sám mohl vypravit hledat syna. On, George Burley že očekává instrukce z Montrealu. Dispečer ho celý omámený požádal, ať chvíli počká.

Tak, teď už nemáme šanci dostat se do Vancouveru bez nehody. Sheridan je nehoda mamutích rozměrů a tisk se nepochybně dostaví k vlaku na vancouverské nádraží kvůli němu a ne kvůli úspěchu celé výpravy.

„Myslím, že bych se měl k Mercerovi vrátit,“ řekl jsem.

George opatrně přikývl. „Řekněte mu, že za ním přijdu a promluví s ním, jakmile mi dají z Montrealu

instrukce, jo?“ Hladil si bradu. „Bude se muset smířit s tím, že jsem neoholenej.“

Vrátil jsem se do jídelního vozu, kde jsem našel Nell sedící ještě stále vedle Xanthe. Pošeptal jsem Nell do ucha:

„Zaveďte Xanthe do soukromého vagónu.“

Tázavě se na mě zadívala, ale určitě z mé tváře nic nevyčetla. Podařilo se jí Xante odvést, aniž by ji vyplašila. Šel jsem před nimi vyhlídkovým vagónem spojovací chodbičkou do posledního vozu a zaklepal na odemčené dveře.

Mercer vyšel z ložnice. Byl bledý až šedý, s propadlýma očima, ve tváři vepsané zoufalství.

„Tati!“ Xanthe proběhla kolem mne. „Co se stalo?“

Objal ji kolem ramen a přitiskl k sobě. Odvedl ji potom do , salónu. Nell ani já jsme neslyšeli, co jí říká, ale zato jsme zaslechli, jak vykřikla.

„Ne, to není možné!“

„Co není možné?“ zeptala se mne Nell tiše.

„Sheridan spadl z plošiny do kaňonu.“

„Chcete říct...“ byla zděšená, „že je mrtvý?“

„Předpokládám.“

„Zatraceně!“ ulevila si Nell.

Mluvila mi z duše. Šli jsme do salónu. Mercer opakoval jako automat: „Proč jsme nezastavili? Musíme se vrátit.“ Podle toho, jak se tvářil, už neočekával ani nedoufal, že najde Sheridana živého.

„Vlakvedoucí čeká u vysílačky na instrukce z Montrealu,“ řekl jsem.

Přikývl. Ve většině záležitostí byl velmi rozumný. Stačilo se podívat z okna a bylo jasné, že nemá smysl se vracet. Taky jistě věděl, že z plošiny nikdo jen tak náhodně spadnout nemůže. Určitě byl přesvědčený, to jsem na něm viděl, že Sheridan vyskočil.

Mercer seděl na pohovce, objímal Xante, ta si položila hlavu na jeho rameno. Neplakala. Tvářila se vážně, ale byla klidná. Pro Xanthe nedošlo k tragédii dnes a teď. Pro ni probíhala tragédie celý život. Ztratila bratra dávno, když ještě žil.

„Máme odejít, pane Lorrimore?“ zeptala se Nell. Myslela tím sebe a mne. „Nebo bych mohla být nějak platná paní Lorrimorové?“

„Ne, ne, nikam nechodte. Zůstaňte.“ řekl. Je třeba, abyste věděli, na čem se dohodneme... taky co říct lidem...“ Bezmocně potřásl hlavou. „Budeme se muset nějak rozhodnout“

V tu chvíli přišel George a sedl si do křesla vedle Mercera. Předklonil se, opřel se lokty o kolena a řekl, že je mu ze srdce líto, že se stalo, co se stalo. „Musíme se vrátit,“ opakoval Mercer.

„Ano pane, ale celý vlak se vracet nebude. Z Montrealu vzkazují, že musíme podle plánu pokračovat do Vancouveru.“ Mercer se chystal něco namítat, ale George mluvil dál: „Z Montrealu mi řekli, pane, že už vyhlásili pohotovost podél celého kaňonu a že tam budou vašeho syna hledat. Vám zařídí transport, tedy vám a vaší rodině, jakmile dojedeme do Vancouveru. Přece vidíte...“ podíval se z okna... „že to tady je neobydlené, ale dole u řeky pracujou lidi. Poblíž kaňonu vede silnice a další trať je na druhé straně. Aje tu taky jedno městečko, jmenuje se...“ odkašlal si... „Hope. Je na jižním konci kaňonu, víte? Tam, kde se řeka rozšiřuje a teče pomaleji. Už tam pomalu budeme. Z Montrealu vzkazují, že kdybyste jel tam, byl byste po ruce, kdyby došla nějaká zpráva.“

„Jak se tam dostanu?“ zeptal se Mercer. „Jede tam vlak?“

„Ano pane, jede,“ odpověděl George. „Ale jenom jednou denně, jmenuje se Supercontinental. Vyjíždí z Vancouveru ve čtyři odpoledne, v sedm jste u cíle.“

„To je k ničemu,“ potřásl hlavou Mercer. „A co autem?“

„Je to asi sto padesát kilometrů.“

Zamyslel se. „Tak si objednáám vrtulník.“

V tu chvíli mě napadlo, že když už je člověk bohatý je zcela namísto toho využít, když je třeba... 'Rozumné, logické přípravy na návrat Mercera trochu uklidnily, bylo to na něm vidět. George mu slíbil, že náš vlak zrychlí, jakmile vyjedeme z kaňonu, a že bychom měli být ve Vancouveru za dvě a půl hodiny. Pak se dohadovali o tom, jak najmout vrtulník. Na Mercera mělo na nádraží čekat auto objednané společností Merry a spol. a Nell prohlásila, že když její společnost mohla zařídit auto, jistě zařídí všechno ostatní, že určitě všechno klapne, jenom když bude mít možnost spojit se s kanceláří telefonicky. George zavrtěl hlavou. Řekl, že jedině on může do kanceláře společnosti vysílačkou poslat vzkaz prostřednictvím Montrealu. Vytáhl notes, napsal si telefonní číslo Merry a spol. a vzkaz: „Zajistěte vrtulník. Nell zavolá z Vancouveru.“

Potom vstal. „Tak já jdu, pane Lorrimore. Udělám všechno, co se dá.“ Velký, nemotorný, neoholený,

poskytl Mercerovi něco ze své síly. Mercer mu byl vděčný. George ještě řekl: „Prosím vyřídte moji upřímnou soustrast paní Lorrimorové.“

Tác s šálky od čaje ještě stál tam, kam jsem ho položil, na servírovacím stolku. Vzal jsem ho a zeptal se pana Lorrimora, jestli si ještě něco přeje. Zavrtěl hlavou.

„Přijdu a najdu si vás,“ řekla Xanthe, „kdybychom něco potřebovali.“ Mluvila klidně a rozhodně, najednou byla dospělá, jako by od snídaně o několik let dožrála. Nell se na ni laskavě a s uznáním zadívala. Pak jsme se s Nell a s Georgem vrátili do vyhlídkového vozu. George spěchal ke své vysílačce a Nell vzdychala. Dělal jí starost, jak to sdělí cestujícím.

„Zkazí jim to závěr výletu,“ řekla.

„Naschvál jestli ano.“

„Jste cynik!“

„Často.“

Potřásla hlavou, jako bych byl ztracený případ, a odešla sdělit zlou zprávu do jídelny. Cestující ji pochopitelně přijali se zděšením, ale bez zármutku.

Rose Youngová vzdychla „chudák Xanthe“ a paní Unwinová „chudák Bambi“. Lítost a soucit vydržely asi tak deset vteřin. Zbytek dopoledne přetrvávaly vzrušené tváře a „není to strašné?“

Julius Apollo Filmer už v jídelním voze nebyl a já litoval, že neuvidím, jak se zatváří, až uslyší, co se stalo. Nešťastná náhoda ho připravila o zbraň proti Mercerovi. Ačkoli si třeba pomyslí, že by Mercer přece jen obětoval koně, aby uchránil pověst mrtvého. Jenže v tom se mohl mýlit.

Týž večer se měl v hotelu ve Vancouveru konat večírek, kde se místní elita setká s majiteli koní. Několik majitelů se úzkostlivě zeptalo, jestli večer neodpadne.

„Jistěže ne,“ prohlásila Nell statečně. „Večírek i dostihy se budou konat podle plánu.“

Nikdo neměl tolik černého humoru, aby poznamenal, že by si to Sheridan jistě přál. Dokonce ani já ne.

Pomohl jsem sklidit ze stolů po snídani, umýt nádobí a zabalit všechno do krabic, které se měly poslat dodavatelům do Toronta. Když jsme se všim skončili, zjistil jsem, že Nell mezitím vybrala od cestujících peněžní poděkování obsluhujícímu personálu. Emil, Cathy a Oliver peníze rozdělili na čtyři díly. Emil mi s úsměvem podal svazek bankovek. Ostatní se taky usmívali. „To nemůžu přijmout,“ bránil jsem se.

„My víme, že nejste číšník,“ řekl Emil. „Taky víme, že nejste herec, ale poctivě jste si to vydělal. Patří vám to.“

„Taky víme, že jste dneska celý dopoledne dělal, přestože je nám jasný, že se vám něco stalo s rukou,“ řekla Cathy. „Ajá ještě: do vás tak nešikovně vrazila... je mi to líto.“

„Bez vás bychom to měli těžší,“ řekl Oliver. „Tak jsme se rozhodli, že bychom vám chtěli dát dárek.“

„A to je právě ten dárek,“ ukázala Cathy na bankovky. Dychtivě čekali, až poděkuju.

„Já... totiž...“ Pak jsem chytil Cathy do náruče a políbil ji. „Dobře, tak já si za to něco koupím jako vzpomínku na vás, jako vzpomínku na celou tuhle cestu, a moc vám všem děkuju!“

Potěšeně se zasmáli. „Bylo to prima,“ řekla Cathy a Emil dodal: „Pokaždý se to tak nepovede.“

Potřásl jsem Emilovi rukou, Oliverovi taky, a Cathy jsem znovu políbil. Pak jsem si potřásl rukou s Angusem, Simona mi nastavila tvář k políbení. Rozhlédl jsem se po jejich tvářích a snažil se je vštípit do paměti.

„Snad se zase setkáme,“ řekl jsem. Všichni přikývli, ačkoli jsme všichni věděli, že to je málo pravděpodobné. Odešel jsem kymácející se chodbičkou, pomalu jsem se loučil s Tommym. Tommy zmizí, jako toho zmizelo v minulosti mnoho. Nemá smysl vzpomínat, člověk pak darmo lituje.

Ve spacích vagónech lidé balili, pořádali improvizované dýchánky, scházeli se v kupé. Vycházeli a vcházeli dokořán otevřenými dveřmi. Filmer měl zavřeno.

Nell byla u sebe a balila.

„Co máte s rukou?“ zeptala se a skládala přitom sukni.

„Je to tolik vidět?“

„Nejvíc to bylo vidět, když do vás Cathy vrazila tím tácem. Viděla jsem, že vám to projelo celým tělem.“

„To sice projelo, ale není to nic vážného.“

„Opatřím vám doktora.“

„Nemluvte nesmysly.“

„Předpokládám, že v úterý Mercer svého koně nenechá běžet. Taková škoda! Prokletý Sheridan.“

Ten biblický výraz vlastně přesně seděl.

Nell ukládala do kufru sukni.

„Xanthe říká, že jste na ni byl hodný v Lake Louise. Vy jste jí skutečně vyprávěl, jak zničující může být pocit nadřazenosti a vlastní důležitosti? Prý se od vás hodně naučila.“

„Dnes ráno najednou dospěla,“ řekl jsem.

„Vidíte?“

„Pokud pojedeme na Havaj, budete smět chodit v sarongu s květem ibišku za uchem.“ Přestala na chvíli balit „K tomu by se skutečně nehodily desky se spisy.“

George vyšel ze své místnosti a řekl Nell, že radiotelefon už funguje, takže pokud si chce zavolat, může jít k němu. Já zašel do svého kupé, svlékl si Tommyho uniformu a zabalil. Cesta vlakem skončila, řekl jsem si, ale můj úkol zdaleka ne. Ještě toho zbývalo mnoho. Filmer se možná opravdu necítí dobře, ale je obecně známo, že nemocní žraloci nejspíš zaútočí na plavce. Člověk musel být pořád ve střehu a sledovat nebezpečí pod hladinou.

Nell vyšla z Georgovy pracovny a došla k mým dveřím.

„Už nepotřebujeme vrtulník, Sheridan našli. Prý spadl do řeky na schody pro lososy.“

„To si děláte legraci.“

„Ne, doopravdy.“ S ovládáním zachovala vážnou tvář, neboť smích skutečně nebyl namístě. „George říká, že to je takové dřevěné schodiště dlouhé stovky metrů, vybudované na dně řeky, bez kterého lososi nedokážou plavat proti proudu. Od té doby, co se koryto zúžilo sesuvem skály, je řeka mnohem prudší.“

„Věřím vám,“ řekl jsem.

„Na dolním úseku schodiště pracovali dělníci a Sheridan k nim voda donesla.“

„Mrtvého?“

„Velmi.“

„Měla byste to říct Mercerovi.“

Zatvářila se zdráhavě. „Řekněte mu to vy.“

„Já nemůžu, ale mohl by mu to říct George.“

George se uvolil, že špatnou zprávu sdělí a spěchal se svého úkolu zhostit, aby byl včas na svém místě, až vjedeme do stanice.

„Věděla jste,“ zeptal jsem se Nell, „že Cathy, Emil a Oliver se chtějí se mnou podělit o spropitné?“

„Ano, ptali se mě, jestli si myslím, že to je v pořádku.“

Najednou se zatvářila starostlivě. „Doufám, že jste to od nich přijal. Říkali, že jste byl skvělý a chtěli vám poděkovat. Byli celí pyšní, že to tak vymysleli.“

Byl jsem rád, že můžu přikývnout. „Ano, přijal jsem to. Slíbil jsem jim, že si za ty peníze koupím něco, co by mi je připomínalo co by bylo jako památka na celou tuhle cestu. Taky že to udělám.“ Ulevilo se jí. „Měla jsem vás varovat, ale asi jsem... asi jsem si myslela, že to není zapotřebí.“ Usmála se. „Co vlastně jste?“

„Šťastný člověk.“

„Snažím se, aby to nebylo znát, ale ono to přece vyvěrá na povrch. Můj šéf mi vyhrožuje, že mě kvůli tomu vyhodí.“

„Kdo je váš šéf?“

„Plukovník Valentin Catto.“

Zamrkala. „Nikdy nevím, kdy se jen tak s člověkem kočkujete a kdy mluvíte vážně.“

Kočkování, pomyslel jsem si, kočky, to není veselé. Pak jsem zvolna řekl: „Právě mě napadla geniální myšlenka.“

„Ano, vypadáte na to.“ Čas, říkal jsem si, potřebujeme čas. „No tak. Vraťte se na zem,“ řekla Nell.

„Nemáte náhodou světový letový řád?“

„Máme jich několik v kanceláři. Co chcete vědět?“

„Jak to lítá zítra z Londýna do Vancouveru?“ Povytáhla obočí, odešla do Georgovy kanceláře, poradila se s telefonem a zase se vrátila. „Air Canada letí z Heathrow ve tři odpoledne a přistává ve Vancouveru ve čtyři dvacet pět.“

„Myslete si, že jsem vás políbil.“

„Jste stále ještě číšník, pokud jde o cestující?“

Chodbička byla cestujících plná.

„Asi ano,“ řekl jsem zamyšleně. „Aspoň ještě dva dny, prostě až do konce.“

„Dobře.“

George se vrátil a hlásil, že všichni tři Lorrimorovi přijali zprávu o Sheridanovi statečně a odevzdaně, ubytují se v hotelu, jak bylo plánováno, a pak teprve zařídí další.

„Chudáci. Je to strašné.“

Zeptal jsem se George, jaké plány má on. Prý pojede zpátky do Toronta co možná brzy, nejspíš vlakem, jen co skončí vyšetřování! což patrně bude zítra. Pak jsem se zeptal, jestli by se nemohl zdržet až do dostihů a vrátit se do Toronta v úterý. Prý si není jistý. Šel jsem s ním do kanceláře a přemluvil ho. Když

vlak zpomaloval a plazil se do stanice ve Vancouveru, George se ještě stále otřásal smíchem. Kola se zastavila. Skoro na hodinu sedm dní poté, co jsme vyrazili, vystoupili cestující z pojiždného hotelu a postávali v malých skupinkách na peróně. Usmívali se a povídali si. Zak a ostatní herci procházeli mezi nimi a potřásali si s kým rukou. (Herci měli další angažmá v Torontu, proto nemohli zůstat až do dostihů.) Zak mě zahlédl za oknem, vyšplhal se ke mně do spacího vozu, aby se rozloučil.

„Neztraťte se mi z dohledu,“ řekl. „Kdybyste náhodou potřeboval místo a chtěl psát detektivky, dejte mi vědět.“

„Dobře.“

„Tak nashle kamaráde,“ řekl. „Na shledanou.“

Seskočil zpátky z vlaku a vzdaloval se. Viděl jsem, jak jeho kudrnatá kštice mizí směrem k budově nádraží s Donnou, Pierrem, Raoulem, Mavis, Walterem a Gilesem. Obklopovali ho jako meteority kometu. Čekal jsem, až půjde Filmer. Šel sám. Vypadal zasmušile, soustředěně. Měl na sobě plášť nesl si aktovku a vůbec se nesnažil být milý. Šel odhodlaně a cílevědomě, což se mi nelíbilo. Když k němu přistoupila Nell a na něco se ho ptala, krátce ji odbyl a ani nezpomalil.

Když zmizel, seskočil jsem na perón k Nell. Pečlivě si odškrta-vala cestující z listiny v deskách, jak kolem ní procházeli. Když jsem se jí podíval přes rameno, viděl jsem, že si odškrta-vá ty, kteří měli jet zvláštním autobusem do hotelu Four Seasons. S úlevou jsem zaznamenal, že u Filmera si taky udělala znamínko.

„Už jsou všichni,“ řekla konečně. Zadívala se na konec vlaku. „Až na Lorrimorovy samozřejmě. Asi bych jim měla jít pomoci.“

Nastoupil jsem znova do vlaku, abych si posbíral věci, a oknem jsem se díval, jak kolem prochází smutná skupinka. Mercer se vztyčenou hlavou, zarmoucený, Bambi s prázdným výrazem, Xanthe starostlivá, Nell vážná.

Chvilí po jejich odchodu jsem prošel vlakem dopředu. Všude ticho, prázdno, dostihoví diváci pryč, mrzutý kuchař z hlavního jídelního vozu taky pryč, v lehátkovém voze už se nezpívalo, u prázdných kupé otevřené dveře. Čínský kuchař zmizel i se svým úsměvem.

Znova jsem vystoupil, šel až k zavazadlovému vozu a vyzvedl od zřízence kufr. Pak jsem došel k vozu s ustájenými koňmi, kde se Leslie Brownová vykláněla z okna. Stále ještě byla dračice. „Na shledanou,“ řekl jsem. Zadívala se na mě, jako kdyby nevěděla, kdo jsem, pak mě poznala. Calgary a Lenny Higgs už tři dny patřili minulosti.

„Aha... to jste vy.“

„Sbohem.“

Vlak měli odsunout dozadu a vagón s koňmi a se stájníky na vedlejší kolej. Odtamtud je potom měli odvézt po silnici do Exhibition Parku. Paní Brownová zřejmě jela s sebou.

„Mnoho štěstí při dostizích,“ řekl jsem.

„Nikdy nesázím.“

„Tak se aspoň dobře bavte.“

Podívala se na mě, jako bych byl blázen. Zamával jsem statečně strážkyni a šel k lokomotivě, kde jsem neuvěřitelně malým okénkem viděl strojvůdce jako stín. Pak jsem odešel do nádražní budovy.

Rodinu Lorrimorových obklopili lidé s notesy a kamerami, museli stihnout uzávěrku. Mercer se choval zdvořile. Nell celou rodinu vysvobodila, odvedla do vozu, sama nasedla do dlouhého autobusu s majiteli. Počkal jsem, až všichni odjedou, pak jsem si vzal taxík, zaregistroval se v Hyattu a zavola-l do Anglie. Plukovník nebyl doma, nebyl v Newmarketu. Zkusil jsem zavolat jeho klub v Londýně a čísi hlas mi dal známé číslo. Zavola-l jsem tedy do klubu Hobbs Sandwich. K mé velké úlevě tam plukovník byl.

Právě popíjel svou dobře nařaděnou večerní skotskou.

„Tore! Kde jste?“

„Ve Vancouveru.“ Slyšel jsem z dálky cinkot skleniček a hlasy.

V duchu jsem si představoval tmavým dřevem obložené stěny a portréty důstojných pánů s knírem, s malými čepičkami a vycpanými rameny. Připadalo mi to všechno strašně vzdálené jak v čase, tak v prostoru.

„Smím vám zavolat znova, až budete sám? Bude to dlouhý hovor a potřeboval bych se s vámi domluvit brzy.“

„Je to naléhavé?“

„Dost.“

„Tak to držte, jdu nahoru do svého pokoje a nechám si tam hovor přehodit. Nezavěšujte.“

Čekal jsem. Ozvalo se několik klapnutí, pak se mi opět ozval už bez vedlejších zvukových efektů.

„Tak jsem tady. Co se stalo?“

Hovořil jsem dlouho. Aspoň se mi zdálo. Občas, když jsem se odmlčel, něco zabručel, abych věděl, že ještě poslouchá, a když jsem skončil, řekl: „Nejste zrovna skromný, co? Chcete zázraky.“

„Z Heathrow letí zítra Air Canada ve tři hodiny,“ řekl jsem.

„Na to, aby našli tu informaci, budou mít celé úterý, protože když je ve Vancouveru jedenáct dopoledne, je v Anglii sedm večer. Můžou to poslat faxem.“

„Pokud mají v Jockey Clubu v Exhibition Parku fax,“ namítl suše.

„To si ještě prověřím, a pokud ho nemají, tak ho obstarám.“

„Co si o tom myslí Bill Baudelaire?“ zeptal se.

„Ještě jsem s ním nemluvil, chtěl jsem napřed hovořit s vámi.“

„Jaké tam máte číslo telefonu?“ zeptal se. „Promyslím si to a zavolám vám za deset minut.“

„Napřed myslet, pak teprve jednat?“

„To neškodí, pokud na to je čas.“

Přemýšlel dvacet minut, až už jsem byl nesvůj. Když konečně telefon zazvonil, zhluboka jsem se nadechl a sáhl po něm.

„Půjdem do toho,“ řekl. „Pokud s tím ovšem bude souhlasit Bill Baudelaire. Jestliže se nám nepodaří do té doby získat informace, které potřebujeme, museli bychom to vzdát.“

„Dobře.“

„Jinak... dobrá práce.“

„Dobrá týmová práce.“

Dal se do smíchu. „Lichocením si povýšení nevysloužíte.“

20

Těšil jsem se, až zase uslyším paní Baudelairovou. Vytočil jsem její číslo, ale zdvihl to Bill. „Haló, tady je Tor Kelsey,“ řekl jsem překvapeně. „Jak se daří vaší mamince?“

Nastalo dlouhé, hrozivé ticho.

„Není jí dobře?“ řekl jsem ustaraně.

„Maminka... zemřela... dnes časně rána.“

„Ne!“ To přece není možné, říkal jsem si, to nemůže být pravda. „Přece jsem s ní včera mluvil.“

„Věděla... věděla... že už jí zbývá jen pár týdnů. Ale včera večer nastala krize.“

Mlčel jsem. Byla to pro mne ztráta. Jako kdyby se mi vrátila teta Vív a pak mi ji zase vzali. Tolik jsem si přál se s ní setkat! „Tore?“ ozval se Bill.

Polkl jsem. „Vaše maminka... byla skvělá.“ Jistě poznal, že je mi do pláče. Asi si myslí, že jsem se zbláznil. „Pokud vás to potěší,“ řekl, „tak vám musím povědět, že k vám měla zvláštní vztah. Vaší zásluhou měla hezký poslední týden života. Chtěla se dožít, jak to všechno dopadne. Jedna z jejích posledních vět byla: Nechci odejít, než to všechno skončí. Chci se setkat s tím neviditelným mladým mužem... Ale to už se pomalu ztrácela... pomaličku.“

Nekráčej s něhou do této dobré noci, stáří má bouřit na konci dne, bouřit a bouřit se proti bezmoci...

„Tore?“ ozval se Bill. „Je mi hrozně líto.“ Už jsem se ovládal. „Moc líto.“

„Děkuji vám.“

„Takže vy asi...“ odmlčel jsem se, nevěděl jsem jak dál.

„Žádné asi,“ ozval se ihned. „čekám tady na vaše zavolání. Oba bychom ji zradili, kdybychom to nedotáhli do konce. Měl jsem celé hodiny na to, abych si vše promyslel. Určitě by si nepřála, abychom to vzdali.“

Takže nejdřív ze všeho vám řeknu, že jsme dostali Filmerův telex, ve kterém nám oznamuje, že je jediným majitelem Laurentide Ice. My mu ovšem sdělíme, že Dostihový výbor Ontaria ho zbavuje oprávnění vlastnit koně. Současně mu oznámíme, že nebude pozván na oběd pořádaný prezidentem závodiště.“

„Já... já... bych si to představoval trochu jinak.“

„Jak?“

Zhluboka jsem se nadechl a dlouho jsem mluvil. Poslouchal mlčky jako plukovník, jen občas se ozval nějakým zabručení a nakonec řekl stručně: „Je mi líto, že se toho nedožila, že to všechno neslyší.“

„Ano, mně taky.“

„Dobře,“ řekl. „Dáme se do toho. Nemáme moc času.“

„Ne.“

„Budete muset promluvit s Mercerem Lorrimorem sám.“

„Ale.“

„Žádné ale, jste nejbliž. Já se tam nedostanu dřív jak zítra pozdě odpoledne, pokud mám vyřídit všechno, co po mně žádáte. Promluvejte s Mercerem okamžitě, protože nechceme, aby odjel do Toronta.“

Neochotně jsem souhlasil. Ostatně mi bylo už předtím jasné, že to bude na mně.

„Dobře. Jedněte z pozice síly. Val i já vás podpoříme.“

„Děkuju vám... moc děkuju.“

„Uvidíme se zítra,“ řekl.

Zvolna jsem položil telefon. Smrt je strašně nespravedlivá. To jsem věděl, ale bouřil jsem se, bouřil... Byl jsem zarmoucený i rozhněvaný. Nekráčej s něhou do této dobré noci... Jestli si správně vzpomínám, říkal jsem si, tak poslední slova, která mi řekla, zněla: Takže dobrou noc... Dobrou noc, drahá, drahá, paní Baudelairová. Kráčejte s něhou, kráčejte s něhou do této dobré noci.

Chvilí jsem seděl zcela bez elánu. Najednou na mne dolehl nedostatek spánku, v zádech mě vytrvale bolelo. Byl jsem ze smrti paní Baudelairové tak skleslý, až jsem se bál, že na příští dva dny nestačím, že to nezvládnou, i když jsem si všechno sám vymyslel.

Uplynula celá věčnost, než jsem se odhodlal zatelefonovat do hotelu Four Seasons a říct, že chci mluvit s Mercerem. Ozvala se mi Nell.

„Přepínají na mě všechny hovory,“ řekla. „Bambi si šla lehnout a Mercer s Xanthe jsou ve vrtulníku směr Hope. Znova jsem pro ně vrtulník objednala, aby mohli identifikovat Sheridana. Toho tam vezou autem.“ Zní to strašně prozaicky.

„Úřady trvají na tom, že někdo musí potvrdit Sheridanovu totožnost, než se začne zařizovat další.“

„Kdy se má Mercer s Xanthe vrátit? Nevíte?“

„Předpokládáme že v šest.“

„Já... Jockey Club mě požádal, abych se s ním na chvíli sešel. Myslíte, že na to Mercer přistoupí?“

„Chová se ve všem nesmírně vstřícně. Je až příliš klidný.“

Chvilí jsem uvažoval. „Dokázala byste ho dohonit teď?“

Okamžik váhala. „Ano, myslím že ano. Mám adresu a telefonní číslo toho zařízení, kam jede. Myslím, že to je policejní stanice... nebo márnice.“

„Mohla byste mu... prosím říct, že až se vrátí do hotelu, bude na něj čekat vůz, aby ho dovezl na krátké jednání s Jockey Clubem. Řekněte mu taky, že Jockey Club mu vyjadřuje upřímnou soustrast a prosí ho, aby obětoval aspoň malou chvíli času na to setkání.“

„No to bych snad mohla,“ řekla váhavě. „A co s Xanthe?“

„Jenom Mercera,“ řekl jsem rozhodně.

„Je to důležité?“ Představoval jsem si, jak se přitom mračí.

„Je to důležité pro Mercera.“

„Dobře.“ Dospěla k rozhodnutí. „Xanthe bude brát telefony za maminku, protože já musím na ten večírek.“

Pak ji najednou něco napadlo. „Poslyšte, lidé z Jockey Clubu přece jdou na ten večírek.“

„Mercer tam určitě nebude chtít jít. Chtějí s ním hovořit v klidu.“

„Tak dobře. Pokusím se to zařídit.“

„Mockrát děkuju,“ řekl jsem ze srdce. „Ještě vám zavolám, jak jste dopadla.“

Zavola jsem v pět. „Helikoptéra je už na zpáteční cestě,“ hlásila „a Mercer přistoupil na to, že ho někdo vyzvedne v hotelu.“ Jste skvělá.“

„Řekněte pánům z Jockey Clubu, ať ho dlouho nezdržují. Bude unavený... a identifikoval Sheridana.“

„Nejradši bych vás políbil,“ řekl jsem. „Cestu do mužského srdce nejrychleji najde cestovní agent.“

Dala se do smíchu. „Pokud tam chce.“

Tiše položila telefon. Nechtěl jsem ji ztratit.

Vůz, který jsem poslal pro Mercera, ho v pořádku vyzvedl a dovezl do Hyattu. Šofér mu podle mých pokynů řekl, aby šel přímo nahoru do pokoje. Zavvonil u dveří apartmá, které jsem si najal víceméně na jeho počest. Otevřel jsem mu a pozval ho dál.

Udělal asi dva kroky, pak se zarazil a s nelibostí se na mě zadíval.

„Co to má znamenat?“ zeptal se rozhněvaně a chystal se k odchodu.

Zavřel jsem za ním.

„Pracuju pro Jockey Club,“ řekl jsem, „pro britský Jockey Club. Taky kanadský Jockey Club mě vyslal na celou dobu trvání cesty dostihového vlaku a oslav kanadských dostihů.“

„Ale vy jste... vy jste... přece...“

„Jmenuju se Tor Kelsey. Bylo usouzeno, že bude lepší, nepojedu-li vlakem oficiálně jako pracovník bezpečnostní služby Jockey Clubu, tak jsem tedy jel v roli číšníka.“

Prohlédl si mě od hlavy až k patě. Viděl dobře ušitý, drahý oblek (vzal jsem si ho zvlášť pro tuhle příležitost), viděl drahé místnosti.

„Můj ty bože,“ hlesl. Pak postoupil o několik kroků dál.

„Proč tu jsem?“

„Pracuju pro plukovníka Valentina Catta v Anglii,“ řekl jsem, „a pro Billa Baudelaira tady. Jsou řediteli bezpečnostní služby Jockey Clubu.“

Přikývl. Znal oba.

„Protože se sem nemohli dostavit osobně, pověřili mě, abych s vámi jednal jejich jménem.“

„Ano, ale... o čem?“

„Nechcete si sednout? Nepřejete si něco k pití?“

Zadíval se na mě skoro pobaveně. „Máte nějaký průkaz?“

„Ano.“ Došel jsem si pro cestovní pas. Otevřel ho. Přečetl si jméno, podíval se na fotografii a vyhledal zaměstnání vyšetřovatel. Pak mi pas vrátil. „Ano, dal bych si něco k pití,“ řekl. „Když umíte tak pěkně nalévat. Nejradši bych koňak.“

Otevřel jsem skříňku vybavenou vedením hotelu na moji žádost vínem, vodkou, skotskou a brandy a nalil jsem tolik, kolik jsem věděl, že si přeje. Dokonce jsem mu dal do skleničky i kacířský led. Vzal si sklenku s nepatrným úsměvem a posadil se do křesla.

„Nikdo neměl sebemenší tušení, že nejste, co předstíráte,“ řekl. „Ale ani nejmenší!“

Zamyšleně upil. „Proč jste jel tím vlakem?“

„Vyslali mě kvůli jednomu z cestujících. Kvůli Juliu Filmerovi.“

Relativní pocit pohody z něj okamžitě vyprchal. Odložil skleničku na stolek a upřeně se na mne zadíval.

„Pane Lorrimore,“ sedl jsem si proti němu. „Je mi skutečně líto, že vašeho syna potkalo neštěstí, opravdu líto. Celý Jockey Club si přeje, abych vám jejich jménem vyslovil soustrast. Ale myslím, že úvodem bych vám měl povědět, že jak plukovník Catto, tak Bill Baudelaire a ovšem i já, my všichni víme o tom incidentu... s kočkami.“

To jím otřásl. „To nemůžete vědět!“

„Předpokládám, že Julius Filmer o věci taky ví.“

Bezmocně mávl. „Jak na to mohl přijít?“

„Plukovník to teď v Anglii zjišťuje.“

„Ale jak jste na to přišel vy?“

„Nevím to od nikoho, kdo vám slíbil, že bude mlčet“

„Od nikoho z univerzity?“

„Ne.“

Zakryl si tvář dlaní.

„Julius Filmer na vás možná stejně bude naléhat, abyste mu přenechal Voting Rights, pokud chcete, aby mlčel,“ dodal jsem.

Sňal ruku z tváře, přiložil si ji k hrdlu a zavřel oči. „Uvažoval jsem o tom,“ řekl a oči otevřel. „Viděl jste poslední jednání té detektivky?“

„Ano.“

„Od té chvíle opravdu nevím... jak dál.“

„Rozhodnutí je samozřejmě na vás, ale pokud byste dovolil, tak bych vám několik věcí řekl.“

Unaveně kývl a já začal. Mluvil jsem dlouho. Poslouchal naprosto soustředěně a díval se mi do očí. Pokud lidé podvědomě odmítají, co jim člověk říká, pak se na něj nedívají. Dívají se do země nebo na stůl, kamkoli jinam, ne člověku do očí. A tak než jsem skončil, bylo mi jasné, že udělá, oč ho požádám, a byl jsem mu za to vděčný, protože to pro něho nebude lehké.

Když jsem se odmlčel, řekl zamyšleně: „Takže to rozuzlení nebyla náhodná shoda, co? Jak otce vydírali, protože se jeho dítě dopustilo zločinu, jak došlo k vraždě stájníka, který věděl příliš mnoho, jak majitel koní vyhrožoval sebevraždou, pokud nebude smět koně vlastnit... Psal jste to sám?“

„Tu závěrečnou část ano, začátek ne.“

Mírně se usmál. „Ukázal jste mi, čeho jsem se dopouštěl... co jsem se chystal udělat. Ale kromě toho... jste to předvedl Sheridanovi.“

„Ano, taky mě to napadlo.“

„Opravdu?“

„Jak jste to poznal?“

„V tom spočívá mé povolání.“

Zatvářil se překvapeně. „Takové povolání přece není.“

„Ale ano, je.“

„Prosím o vysvětlení.“

„Sleduju... snažím se zjistit, jestli něco není jinak, než by člověk očekával, a pokud ano, snažím se pochopit proč.“

„To děláte pořád?“

Přikývl jsem. „Ano.“

Upil zamyšleně trochu brandy. „Jakou změnu jste zpozoroval na Sheridanovi?“

Chvilí jsem váhal. „Prostě se mi zdálo, jako by se mu to v hlavě nějak posunulo. Jako by se na věci díval z jiného úhlu. Jako by prohlédl. Neměl jsem ovšem tušení, jestli to vydrží.“

„Možná by to nevydrželo.“

„Možná ne.“

„Řekl... odpusť tati.“

V tu chvíli jsem se já vytřeštěně zadíval na Mercera.

„Řekl mi to, než vyšel na plošinu.“ Mercer obtížně polkl a pokračoval: „Byl předtím tak nápadně tichý. Nemohl jsem spát. Když začalo svítat, šel jsem do salónu a on tam seděl. Ptal jsem se, co se děje. Řekl: Já to všechno pěkně pomrivil, co? Ale to nebylo nic nového, to jsme všichni věděli. Jenomže to bylo poprvé, že to sám přiznal. Nahlas! Pokusil jsem se... pokoušel jsem se ho utěšit, slíbil jsem mu, že při něm budeme stát, aťse děje, co se děje. Věděl o Filmerově výhrůžce. Filmer před námi přede všemi řekl, že ví o těch kočkách.“ Zadíval se nepřítomně před sebe přes okraj skleničky. „To nebyl jediný případ, víte? Sheridan zabil stejným způsobem dvě kočky u nás na zahradě, když mu bylo čtrnáct. Tehdy jsme ho poslali na léčení. Řekli nám, že to je jenom přechodný rozvrat osobnosti související s dospíváním.“ Odmíchl se. „Pak jeden psychiatr řekl, že Sheridan je psychopat, že není plně zodpovědný za své počínání... jenže on byl, aspoň většinou. Byl by dokázal chovat se slušně, bez arogance, jenže on byl přesvědčený, že když je bohatý, má právo... Marně jsem mu vysvětloval, že ne.“

„Proč jste ho poslal do Cambridge?“ zeptal jsem se.

„Chodil tam můj otec a založil tam nadaci na stipendia. Ten rok dali stipendium Sheridanovi jako poděkování –jako dar. Sheridan se nedokázal na nic pořádně soustředit, takže by se na univerzitu jinak nedostal. No a pak... děkan jeho fakulty řekl, že ho tam nelze nechat, přestože dostal stipendium. Já to samozřejmě chápal... samozřejmě ho tam nechat nemohli. Ale my předtím všichni věřili, že obstojí... doufali jsme.“

Vložili do Sheridana mnoho marných nadějí, pomyslel jsem si.

„Nemám tušení, jestli dnes ráno šel na tu plošinu s tím, že vyskočí, nebo jestli to byl chvilkový nápad. Byl velmi impulsivní... někdy iracionální... skoro nepříčetně.“

„U toho kařonu to bylo svůdné, člověk si snadno představil, jak skáče.“

Mercer se na mě vděčně zadíval. „Vy jste to cítil?“

„Do určité míry.“

„Sheridanovo prohlédnutí vydrželo do dnešního rána,“ řekl Mercer.

„Ano. Bylo mi to jasné... když jsem vám přinesl čaj.“

„Číšník...“ Pořád si to nemohl srovnat v hlavě.

„Byl bych vám vděčný, kdybyste se o mé roli číšníka před nikým nezmiňoval.“

„Proč ne?“

„Protože moje práce je do značné míry podmíněná mojí anonymitou a mí nadřazení si nepřejí, aby lidé jako Filmer věděli, že existuju.“ Zvolna s pochopením přikývl. „Nikomu to neřeknu.“

Vstal a potřásl mi rukou. „Kolik vám platí?“ zeptal se.

Usmál jsem se. „Dost.“

„Byl bych si tolik přál, aby Sheridan někde pracoval, jenže on u ničeho nevydržel,“ povzdechl si. „Chci věřit že to, co dnes ráno udělal, udělal pro nás. Odpusť tati...“ Mercer se mi podíval do očí a pak bez zábran a bez ostychu pronesl prosté vyznání: „Miloval jsem svého syna.“

V pondělí ráno jsem zašel na vancouverské nádraží, abych podpořil George Burleyho při vyšetřovacím řízení vedeném železniční společností ve věci zadřené osy a sebevraždy cestujícího.

Zapsali si mě jako T. Titmusse, náhradníka posádky, což mě pobavilo, protože se to dalo interpretovat různými způsoby. George se choval rozhodně a přímočaře, obvyklé úsměvy odložil. Jen v očích mu občas zajiskřilo. Platil za zkušeného, váženého železničáře, jak jsem viděl, a chovali se k němu s vážností, ne-li dokonce s úctou. Jeho závěrům a úsudkům všichni naslouchali.

Předal vyšetřovatelům Johnsonovu fotografii a řekl, že ho sice neviděl lít tekutinu na vysílačku, ale může dosvědčit, že se probudil svázaný se zalepenými ústy v kupé právě tohoto člověka a že rovněž může zodpovědně vypovědět, že právě tenhle člověk napadl Titmusse, když ten šel rozmístit výstražné pochodně.

„Bylo tomu tak?“ zeptali se. Poznávám ho s určitostí? Mohl bych ho identifikovat?

„S určitostí,“ přikývl jsem.

Pak se věnovali Sheridanově smrti. Je to neštěstí, řekli. Zapsali si dobu události a obsah vysílaných zpráv, jinak nebylo co řešit. Rodina si na železniční společnost nestěžovala, nikoho nežalovala. Jakékoli další závěry budou na orgánech policejního vyšetřování.

„Tak co, že to šlo přežít?“ řekl George, když jednání skončilo.

„Prosím vás, nemohl byste na dostihy přijít v uniformě?“ požádal jsem ho.

„Když si to přejete.“

„Ano prosím, přeju.“ Podal jsem mu lístek, na kterém byly pokyny a další údaje. Taky jsem mu dal propustku na závodistiště, kterou jsem vyloudil na Nell.

„Tak se uvidíme zítra, ano?“

Přikývl jsem. „V jedenáct.“

Rozešli jsme se. Neochotně, ale z nutnosti jsem vyhledal lékaře, kterého mi doporučili v hotelu, a nechal se vyšetřit.

Lékař byl postarší, hubený, měl malé srpkovité brejličky a sklon k žertování.

„A jej,“ řekl, když jsem si svlékl košili. „Bolí to při kašli?“

„Bolí to prakticky při všem, abych řekl pravdu.“

„Tak to si raději uděláme snímek, co?“

Přistoupil jsem na „snímek“ a čekal celou věčnost, než se znova objevil s velkým celuloidovým obrázkem. Připevnil snímek na osvětlovací skříňku.

„No tak nejdřív dobrou zprávu, a sice že nemáte žádná zlomená žebra ani ulámané trny obratlů.“

„Výborně,“ řekl jsem s úlevou, ale taky trochu překvapeně.

„Zato máte zlomenou lopatku.“

Užasle jsem se na něj zadíval. „Já vůbec nevím, že se lopatka může zlomit.“

„Všechno se může zlomit,“ řekl. „Tady se podívejte. To je skutečně krásná fraktura, vidíte? Linie lomu jde napříč celou lopatkou. Spodní část scapuly je zcela oddělená od části horní,“ řekl vesele.

„Aha. A co s tím uděláme?“

Zadíval se na mě přes brejličky. „Kdybychom to šroubovali, tak bychom to trochu přehnali, co? Já bych řekl, že by to spravila pořádná fixace, desault tak na dva týdny.“

„A co kdybychom neudělali vůbec nic? Zahojilo by se to?“

„Pravděpodobně ano. Kosti jsou obdivuhodné, zvlášť mladé kosti. Mohl byste to zkusit se závěsem, ale kdybyste mě nechal, abych vám to pořádně přifixoval, abych vám přivázal paži k tělu, k hrudníku, pod košili, byl byste na tom líp.“

Zavrtěl jsem hlavou a řekl, že se chystám na jakousi svatební cestu na Havaj.

„Když člověk jede na svatební cestu se zlomenými kostmi, musí se umět smát,“ prohlásil s vážnou tváří.

Okamžitě jsem mu to předvedl a zasmál se. Pak jsem ho poprosil, aby mi napsal lékařskou zprávu a popis snímku, zaplatil jsem a ten důležitý doklad si odnesl.

Cestou do hotelu jsem se zastavil v lékárně, koupil si černý látkový závěs na předloktí a hned si ho zkusil. Musím říct, že vše bylo rázem snesitelnější. Měl jsem ruku ještě v závěsu, když jsem večer otevíral nejdřív plukovníkovi, který dorazil z Heathrow, a pak Billu Baudelairovi, který přijel z Toronta.

Bill Baudelaire se rozhlédl po přijímacím salónu a k plukovníkovi prohodil, že mi věru dávají štědré diety.

„Houby diety,“ pravil plukovník a upil skotskou. „Platí si to sám.“

Bill Baudelaire se zatvářil pohoršeně. „Ale to přece od něho nemůžete chtít,“ namítl.

„On vám nic neřekl?“ plukovník se zasmál. „Je bohatý jako Krésus.“

„Ne... to mi neřekl.“

„On se s tím nechlubí. Asi se za to stydí.“

Bill Baudelaire se zrzavou kšticí a poďobanou pletí se na mě zvědavě zadíval. „Proč tuhle práci děláte?“ zeptal se.

Plukovník odpověděl za mne. „A co by měl dělat, aby se nenudil? Hrát karty? Tohle je lepší hra. Že mám pravdu, Tore?“

„Tohle je lepší hra.“ přikývl jsem.

Plukovník se usmál. Ačkoli byl menší než Bill Baudelaire, starší a hubenější, se světlými prořídilými vlasy, jako by v místnosti zabíral víc místa. Já sám jsem o tři palce vyšší než on, ale přece mám vždy pocit, že k němu vzhlížím.

„Tak do práce,“ řekl. „Strategie, taktika, plán útoku.“ Přivezl s sebou z Anglie nějaké papíry, další ještě čekal. Co měl, rozložil před námi na stole, abychom na ně všichni viděli.

„Tore, dobře jste uhádl, že by ta zpráva o kočkách mohla být z počítače, protože na ní není žádná hlavička. Mercer Lorrimore dnes ráno v osm hodin zavolał děkana fakulty... tam musela být půlnoc... a zplnomocnil ho, aby nám řekl všechno, na co se zeptáme. Děkan nám dal název a adresu své patologické laboratoře a poslal nám fax dopisu, který od nich má. Je stejný jako ten, který jste našel ve Filmerově aktovce, Tore?“ Přisunuli přede mne list papíru a já se na něj zadíval. „Je stejný – až na to, že tenhle má hlavičku.“

„Dobře. Patologická laboratoř potvrdila, že dopis majívpočítači a nebylo jim jasné, jak se mohl dostat do cizích rukou mimo laboratoř. Ještě se to pokoušíme zjistit. Oni samozřejmě taky nejsou rádi, že došlo k úniku.“

„A co takhle seznam zaměstnanců?“ řekl jsem, „včetně sekretárek přijatých na přechodnou dobu a vypráskaných kancelářských poslíčků?“

„Kam chodíte na ty výrazy?“ zeptal se plukovník. Vytáhl jmenný | seznam. „Víc toho nemáme,“ řekl. Přečetl jsem si jména, ale žádné z nich se mi nezdálo povědomé. „Je opravdu nezbytné, abychom se dozvěděli, jak ten únik vznikl?“ zeptal se Bill Baudelaire. „Bylo by to takové ucelenější.“

Plukovník přikývl. „Pracuje na tom John Millington. Budu s ním telefonicky hovořit zítra před dostihy. Tak a teď další věc: převod vlastnictví, který jste našel v aktovce. Jak jste nám doporučil, tak jsme si to přezkontrolovali v pozemkové knize číslo SF 90155.“ Potěšeně se zasmál, skoro jako George Burley. „Už kvůli tomu se vaše cesta vyplatila.“

A vysvětlil proč. Bill Baudelaire pak spokojeně prohlásil: „Takže ho máme!“ Oba vrchní velitelé se začali dohadovat o zahájení palby.

Julius Apollo vstoupil do výsostně neveřejné místnosti na dostihovém závodišti Exhibition Park v úterý ráno, aby podepsal a obdržel doklad, že je jediným majitelem Laurentide Ice a že kůň to odpoledne poběží na jeho jméno. Aspoň si to tak představoval. Na jednom konci konferenčního sálu prezidenta závodiště byl velký předsednický stůl se třemi křesly, na druhém konci stůl s osmi podobnými křesly. Dveře z chodby byly asi uprostřed mezi oběma stoly, takže k předsednickému se od dveří šlo doprava, ke konferenčnímu stolu doleva. Na podlaze světlý koberec ode zdi ke zdi, na zdech obrazy koní, křesla čalouněná světlou kůží.

Místnost byla pohodlná i praktická. Nebyla tam okna, ale zajímavé stropní osvětlení.

Když Filmer vstoupil, seděli oba ředitelé bezpečnostní služby za předsednickým stolem, zatímco u konferenčního stolu seděli tři hlavní funkcionáři vancouverského Jockey Clubu a Dostihového výboru Britské Kolumbie. Byli tam jako svědci a aby celému jednání dodali váhu. Sami se rozhodli, že se účastní opravdu jenom jako pozorovatelé, a příslibili, že jednání nebudou rušit dotazy. Prý si budou psát poznámky a kdyby nějakou otázku měli, nechají si ji na konec. Za zavřenými dveřmi, na druhé straně místnosti u konferenčního stolu, v malé přípravně, odkud vedly dveře do chodby, čekali další tři lidé. Já s nimi.

Když dorazil Filmer, vyšel jsem ven na chodbu a zamkl dveře, kterými vstoupil. Klíč jsem strčil do kapsy šedého pláště do deště zapnutého až po krk. Pak jsem se chodbou vrátil do přípravný a tam jsem tiše stál vedle ostatních.

Na psacím stole před řediteli byl mikrofon, další byl na konferenčním stole a oba byly napojené na magnetofon. Vedle v přípravně jsme slyšeli všechno, co se odehrává uvnitř.

Bill Baudelaire hlubokým hlasem Filmera pozdravil a vyzval ho, aby si sedl na protilehlou stranu psacího stolu. Pak řekl: „Vy samozřejmě znáte plukovníka Catta, že?“ Oba muži se na sebe nenávisťně podívali. Filmer přikývl že ano, že Catta zná. „Ti další pánové jsou z Jockey Clubu a z Dostihového výboru tady z Vancouveru.“

„Co to má znamenat?“ zeptal se Filmer dopáleně. „K čemu to všechno je? Já nechci nic víc než vyřídit krátkou úřední věc, formalitu.“

Plukovník řekl: „Využíváme této příležitosti, abychom zahájili předběžné vyšetřování některých dostihových záležitostí. Usoudili jsme, že bude nejlepší začít teď, protože řada lidí, kterých se týkají, je teď právě ve Vancouveru.“

„O čem mluvíte?“ zeptal se Filmer.

„Měli bychom vás upozornit,“ prohlásil plukovník klidně, „že natáčíme každé slovo, které tu dnes odpoledne padne. Nejde o oficiální vyšetřování ani o žádné soudní líčení, nicméně to, co tady bude proneseno, možná v budoucnosti bude třeba opakovat před soudem. Prosím, abyste to měl na paměti.“ Filmer se energicky ohradil. „Proti tomu vznáším námitky.“

„Ovšem pokud by v budoucnosti došlo k soudnímu líčení nebo oficiálnímu vyšetřování v Jockey clubu,“ dodal Bill Baudelaire, „pak předpokládám, že by vás provázel váš právní zástupce. Necháme vám

vyhotovit kopii magnetofonového záznamu z dnešního předběžného jednání, kterou pak předáme vašemu právníkovi.“

„To nemůžete,“ bránil se. „Jdu odtud!“

Když došel ke dveřím, zjistil, že jsou zamčené.

„Pustte mě ven,“ křikl rozzuřeně. „Tohle je nepřipustné!“

Mercer Lorrimore se v přípravně zhluboka nadechl, otevřel dveře do konferenční místnosti, vstoupil a zavřel za sebou.

„Dobré jitro, Julie,“ řekl.

„Co vy tady děláte?“ Filmer byl překvapený, ale nezalekl se.

„Řekněte jim prosím vás, aťmi dají moje papíry a hotovo.“

„Sedněte si, Julie,“ řekl Mercer. Mluvil do mikrofonu na konferenčním stole. Bylo ho slyšet mnohem líp než Filmera.

„Sedněte si k hlavnímu stolu.“

„Toto předběžné vyšetřování,“ ozval se plukovník, „se týká především vaší činnosti před cestou dostihového vlaku, během cesty a ve spojení s touto cestou.“ Pak bylo chvíli ticho, asi čekali, až si Filmer sedne. Pak znovu promluvil plukovník: „Pane Lorrimore... smím vás poprosit...?“

Mercer si odkašlal. „Můj syn Sheridan,“ řekl klidně, „který zemřel před dvěma dny, trpěl čas od času duševní poruchou. Ta zavinila, že prováděl bizarní... nepěkné věci.“

Bylo ticho. Filmer mlčel.

Mercer pokračoval: „Takovou ošklivou věc provedl loni v květnu, sám toho pak litoval, zabil tehdy... několik zvířat. Mrtvoly zvířat byly z místa nálezu odvezeny k veterinárnímu patologovi, který pak na soukromou objednávku provedl pitvu.“ Odmlčel se. Bylo znát, že mluví rozčileně, ale ovládal se. „Vy, Julie, jste řekl mně i ostatním členům mé rodiny během cesty vlakem, že o této příhodě víte, a my tři... moje žena Bambi, můj syn Sheridan a já... jsme onen večer velmi dobře pochopili, že vědomosti o Sheridanově činu hodláte použít k nátlaku na mou osobu, abych vám dal svého koně Voting Rights.“ Filmer vztekle vykřikl: „To způsobila ta hra, zatraceně!“

„Ano, ta hra všechno osvětlila. Poté, co Sheridan zemřel, jsem dal děkanovi synovy fakulty, bezpečnostní službě Britského Jockey Clubu a samotnému patologovi souhlas, aby zjistili, jak se tato informace dostala do vašich rukou.“

„My jsme to skutečně zjistili,“ řekl plukovník a opakoval to, co se dozvěděl před necelou hodinou od triumfujícího Johna Millingtona. „Došlo k tomu čirou náhodou. Vy, pane Filmere, jste v Newmarketu v Anglii vlastnil koně v tréninku, ten kůň uhynul. Měl jste podezření, že mohlo jít o nějakou otravu, a trval jste na pitvě. Požádal jste trenéra, aby zařídil odeslání vzorků orgánů do patologické laboratoře. Laboratoř potom napsala vašemu trenérovi, že se v orgánech nenašly žádné cizí látky. Na vaši žádost vám poslali kopii tohoto dopisu. Jenomže někdo, kdo obsluhoval jejich počítač, nebyl zrovna nejchytřejší a ten dopis uložil na zvlášť okódovaný tajný disk, což samozřejmě byla chyba. Na tom disku nebyl nález jenom pro vás, bylo tam nálezů víc. A vám pak poslali nejen vámi požadovaný doklad, ale i tři další, důvěrné nálezy navíc.“ Plukovník se na chvíli odmlčel.

„Víme přesně, že se to tak odehrálo, protože když jeden z našich pracovníků požádal laboratoř, aby nám poslala z počítače kopii vašeho dopisu, z tiskárny vypadl i záznam těch dalších, protože všechny byly pod jedním tajným kódem.“

Millington nám předtím řekl, že patolog je z toho úplně zdrcený a že by nejradši vyměnil počítač za nový. „Jenže počítač za to nemůže,“ řekl. „Mohla za to nějaká hloupá holka, která prostě myslela, že když jde o podezření z možného podání jedu v případě Filmerova koně, je to taky tajné, a prostě to dala do tajné paměti. Ani vyhodit ji nemůžou, protože před několika týdny dala výpověď a odkráčela středem.“

„Nebylo by možné toho patologa žalovat?“ zeptal se plukovník Millingtona.

„Těžko, když je Sheridan mrtvý.“

Pak jsme slyšeli mluvit Filmera. Trochu chřaptěl. „To jsou samé nesmysly.“

„Dopis jste si nechal,“ řekl plukovník. „Byl to dynamit, jenom vědět, koho se týká. Vy jste si nepochybně ponechal všechny dopisy, i když ve zbývajících dvou nešlo o nic kriminálního. Pak jste se náhodou jednoho dne v místních novinách dočetl, že Mercer Lorrimore věnoval peníze na novou knihovnu pro univerzitu. Stačilo se trochu přeptat a snadno jste zjistil, že Lorrimoreův syn z fakulty poněkud náhle odešel v průběhu května. Nepochybně vám v tu chvíli bylo jasné proč. Byl jste si jistý, že se onen dopis týká právě Sheridana Lorrimora. Nechal jste si to pro sebe a nic jste s tím nedělal až do chvíle, kdy jste se dozvěděl, že Mercer Lorrimore pojede Transkontinentálním dostihovým vlakem. Tehdy vás napadlo, že byste mohl situace využít a pokusit se o trochu vydírání, že byste mohl tlačit na pana Lorrimora, aby vám

dal svého koně Voting Righta.“

„To nemůžete dokázat,“ ohrazoval se Filmer.

Pak se ozval Bill Baudelaire: „Všichni víme, pane Filmere, že rád lidi ničíte a že vás těší, když se lidé trápí. Víme dobře, že si můžete dovolit koně koupit, jenomže vám nestačí koně vlastnit, to vás neuspokojuje.“

„Nechte si to kázání. Když mi nemůžete nic dokázat, tak mi dejte pokoj.“

„Jak myslíte,“ řekl plukovník. „Poprosíme našeho dalšího návštěvníka, aby se připojil.“

Daffodil Quentinová stojící v přípravně vedle George a poslouchající s pootvřenými ústy a stoupajícím vztekem, teď dramaticky vešla do konferenční místnosti. Prudce za sebou zabouchla dveře.

„Jste odporný plaz,“ pravila silným hlasem, takže jsme ji velice dobře slyšeli.

Výborně děvče, pomyslel jsem si.

Měla na sobě rudé šaty s širokým lesklým páskem a v ruce černou lesklou kabelku. Se svými kudrlinkami, rozlícená na nejvyšší míru, šla do útoku jako furie.

„Svou polovinu Laurentide Ice vám nikdy neprodám,“ řekla rozzuřeně. „A můžete mi vyhrožovat a můžete mě vydírat, až zčernáte! Moje stájníky třeba vystrašíte, myslíte si přitom, že jste bůhvíco, ale mně, rozumíte, mně strach nenaženete! Mně ne! Podle mého jste odporný a hnusný a patříte do zoologický zahrady. Mezi plazy!“

21

Nechala se předtím přemluvit a přijela do Vancouveru s Billem Baudelairem. Bill si odkašlal a jako by přemáhal smích. „Paní Quentinová,“ řekl zřetelně, „je připravena proti vám svědčit...“

„To se vsadte, že jsem,“ skočila mu Daffodil do řeči. „... Dosvědčí, že jste jí vyhrožoval žalobou za zabití jednoho z jejích vlastních koní, pokud vám nedá... opakuji pokud vám nedá... tedy nedaruje zbývající podíl na Laurentide Ice.“

„Vy jste mě zneužil,“ syčela Daffodil vztekla. „Všechny jste uplatil, abyste se vecpal do vlaku, pak jste byl na všechny strany roztomilý a okouzlující a přitom vám nešlo o nic jiného, než abyste se zalíbil Merceru Lorrimerovi a mohl se mu potom posmívat, způsobovat mu bolest a připravovat ho o koně. Dělá se mi z vás nanic.“

„Tyhle řeči poslouchat nemusím,“ prohlásil Filmer.

„Ale jo, musíte. Je nejvyšší čas, aby vám někdo řekl, jak odporný smrdutý hnůj jste a aby vám vrátil trochu toho jedu, co kolem sebe dštíte.“

„Hm,“ přerušil ji Bill. „Máme tu dopis od pojišťovny paní Quentinové, se včerejším datem, kde pojišťovna udává, že po úhynu koně paní Quentinové provedli všechny možné zkoušky a že došli k závěru, že nárok na plnění byl oprávněný. Máme tu také zpověď stájníka Lennyho Higgse, a sice v tom smyslu, že jste se při jedné ze svých prvních návštěv ve vagóně, kde byli koně ustájeni, dozvěděl o případu s kolikou a o tom, že Laurentide Ice dostává číslované dávky s krmením. Lenny Higgs přísahá, že jste ho potom tak vystrašil, až řekl, že paní Quentinová dala svému koni něco žrát předtím, než zašel na koliku.“ Bill si odkašlal. „Jak jste teď právě slyšel, pojišťovna stvrzuje, že ať paní Quentinová dala svému koni cokoli, v žádném případě to nezpůsobilo jeho smrt Lenny Higgs dále stvrzuje, že člověk, který ho tak vyděsil, když mu vyhrožoval, že ho pošle do vězení, kde dostane AIDS a umře, že ten člověk je někdejší zřízenec ze zavazadlového vagónu, kdysi zaměstnanec společnosti VIA jménem Alex Mitchell McLachlan.“

„Cože?“ Ve Filmerově hlase poprvé zazněl podtón strachu.

Radost to slyšet.

„Lenny Higgs ho na této fotografii jednoznačně poznává.“ Chvilí bylo ticho, fotografie zřejmě kolovala.

„Tento muž cestoval s dostihovými diváky v přední části vlaku pod jménem Johnson. Během včerejšího dne jsme fotografii nechali ukázat řadě zaměstnanců společnosti VIA v Torontu i v Montrealu a několik jich jasně muže na fotografii identifikovalo jako Alexe McLachlana.“

Filmer mlčel.

„Byl jste viděn, jak s McLachlanem mluvíte...“

„To teda určitě,“ skočila mu do řeči Daffodil. „Nejenže jste se s ním bavil, vy jste se s ním hádal... V Thunder Bayi, a ten člověk se mi pranic nelíbil. To je on na tom obrázku! Já ho taky poznávám. Toho jste použil, aby strašil Lennyho a pak jste mi řekl, že Lenny bude proti mně vypovídat. Netušila jsem, že jste ho tak vyděsil. Takovou strašnou výhrůžkou! Mně jste tvrdil, že mě Lenny nenávidí a že bude s potěšením o mně říkat lži.“ Daffodil se až zajíkala nad tou neslýchaností. „Nechápu, jak sám se sebou vydržíte. Nechápu, jak někdo může být tak hříšný.“

Hlas jí duněl pravým, nejhlubším významem toho slova: hříšný, hřešící proti Bohu. Silné slovo, pomyslel jsem si.

Po krátkém tichu se opět ozval plukovník. „Možná že se vám to bude zdát méně zajímavé, ale rád bych

ted' přešel ke zcela jiné věci. Je to věc, která bude předmětem řádného řízení vyšetřovací komise Jockey Clubu na Portland Square, a to v nejbližší budoucnosti. Jedná se o vlastnictví parcely zanesené v pozemkové knize jako SF 90155."

Plukovník mi potom řekl, že Filmer v tu chvíli zezelenal a začal se potit.

"Tento pozemek," pokračoval energický vojenský hlas, "je obecně znám pod jménem Stáje Hillside v Newmarketu. Tyto stáje vlastnil Ivor Horfitz a provozoval jeho soukromý trenér, a to takovým způsobem a tak nepoctivě, že Ivoru Horfitzovi doživotně zakázali přístup na dostihová závodiště a do stájí. Dostal pokyn, aby stáje Hillside prodal, což patrně učinil. Nový majitel nicméně nyní chtěl sám stáje prodat a našel si kupce. Jenomže právníci kupce byli pečliví a důkladní, takže zjistili, že stáje vůbec Horfitzovi nepatřily a nemohl s nimi disponovat. Patřily podle práva dosud patří vám, pane Filmere."

Odpovědělo mu zamručení.

"Pokud tomu tak je, je třeba, abychom se dozvěděli víc o vašem vztahu k Ivoru Horfitzovi a ke všem protizákonným machinacím, které po celá léta ve stájích Hillside probíhaly. Důvodně se také domníváme, že syn Ivora Horfitze Jason věděl, že stáje patří vám, a že za způsob, jakým jsou řízeny, zodpovídáte vy. Jason tuto skutečnost vyzradil svému příteli, stájníkovi Paulovi Shackleburymu. Vražda Paula Shackleburyho, jak se nepochybně pamatujete, byla předmětem soudního líčení, které se odehrálo na počátku tohoto roku."

Nastalo dlouhé ticho.

Pak jsem slyšel, jak Daffodil šeptá: "Já tomuhle vůbec nerozumím, vy ano?"

Mercer tiše odpověděl: "Přišli na to, jak mu doživotně zastavit činnost."

"Jé, to je senzační, jenže mně to připadá nezajímavé."

"Jemu ne," zašeptal Mercer.

"Ted' bych se rád chvíli zabýval vaším pokusem zničit vlak," pokračoval Bill Baudelaire hlasitě. Odkášlal si.

"Pana Burleyho prosím."

Usmál jsem se na George. Vyslechl předchozí výpovědi zděšeně, pasáž o Horfitzovi naprosto nechápal.

"Jsme na řadě," řekl jsem a sundal si plášť do deště. Odložil jsem plášť na servírovací pult. "Až po vás."

Vyšli jsme z přípravný, já jako druhý, a vstoupili do konferenční místnosti. George měl na sobě šedou uniformu a v ruce čepici vlakvedoucího. Já měl Tommyho šedé kalhoty, šedobíle proužkovanou košili, tmavozloutou vestu a úpravnou proužkovanou kravatu. Nažehlený, načesaný, naleštěný, dělal jsem čest společnosti VIA.

Julius Filmer viděl vstoupit vlakvedoucího a číšníka, kterého si ve vlaku sotva všiml, protože měl svých starostí dost. Plukovník a Bill Baudelaire v tu chvíli viděli číšníka poprvé. Oběma se rozšířily oči. Přestože jsem jim řekl, že jsem ve vlaku pracoval jako člen posádky, asi si neuměli představit, jak dobře jsem byl zamaskovaný.

"Aha, tak to jste vy," vykřikla Daffodil. Seděla v jednom z křesel u konferenčního stolu. "Venku jsem vás nějak nemohla poznat." Mercer ji pohladil po ruce a na mě se nepatrně usmál. Tři vysocí funkcionáři z vancouverského Jockey Clubu mě prostě brali jako číšníka.

"Prosím přistupte blíže," řekl Bill Baudelaire.

George i já jsme prošli kolem konferenčního stolu, až jsme se octli poblíž předsednického. Seděli za ním oba ředitelé a proti nim Filmer. Šíji měl tuhou, oči temné a zapadlé a po spáncích mu stékal pot.

"Vlakvedoucí George Burley včera při vyšetřování společnosti VIA vypověděl o třech sabotážích ve vlaku," prohlásil Bill Baudelaire. "Naštěstí se ve všech případech podařilo odvrátit nebezpečí, ale máme důvodné podezření, že všechny byly dílem Alexe McLachlana, jednatel na váš návod a za vaše peníze."

"Ne," řekl Filmer tupě.

"Ještě jsme neskončili vyšetřování, ale víme, že kanceláře společnosti VIA v Montrealu navštívil asi tak před třemi nebo čtyřmi týdny člověk odpovídající zhruba vašemu popisu. Tvrdil, že hledá materiál pro studii o motivaci průmyslové sabotáže. Chtěl jména železničních sabotérů, aby s nimi mohl promluvit a zjistit, jakým způsobem uvažují. Dostal k dispozici krátký seznam osob, které nesměly být v žádném případě zaměstnány u železnice v jakékoli funkci."

Vyšší pán od společnosti VIA předtím prohlásil, že budou padat hlavy. Ten seznam byl sice na všech železničních stanicích v celé zemi, ale bylo naprosto nepřipustné, aby byl dán k dispozici komukoli kromě zaměstnanců.

"McLachlan na tom seznamu je," dodal Bill Baudelaire. Filmer mlčel. Vědomí absolutní pohromy se odráželo ve všech křivkách jeho těla a každém zachvění tváře.

"Jak už jsme řekli," pokračoval Bill Baudelaire, "McLachlan cestoval ve vlaku pod jménem Johnson. První večer, v zastávce jménem Cartier, odpojil soukromý vagon Lorrimerových a nechal ho tmavý a nehybný

stát na trati. Železniční vyšetřovatelé se domnívají, že někde poblíž nejspíš čekal, až přijede další vlak, pravidelný transkontinentální rychlík Kanaďan, a do opuštěného vagónu narazí. Prý vždy čekal poblíž místa sabotáže, aby viděl následky svého činu. Proto byl také odsouzen do vězení. Když se však dostihový vlak vrátil a vagón znovu připojil, McLachlan jednoduše nastoupil a pokračoval v cestě.“

„To neměl dělat,“ řekl Filmer.

„To víme. Také víme, že jste si ustavičně pletl Winnipeg s Vancou-verem. Dal jste McLachlanovi pokyn, aby vlak poškodil před Winnipegem, ale ve skutečnosti jste měl na mysli Vancouver.“

Filmer se tvářil ohromeně.

Daffodil se napřímila. „To je fakt, Winnipeg a Vancouver, pořád si to pletl.“

Bill Baudelaire pokračoval: „V Banffu někdo uvolnil výpustní kohout od palivové nádrže pro bojler zásobující celý vlak horkou párou. Kdyby se na to nebylo včas přišlo, vlak by byl jel dál do noci, do mrazivých hor bez tepla pro koně a cestující. Pane Burley, mohl byste nám prosím jako přímý svědek sdělit, jak tyto události proběhly?“ George vyprávěl o odpojení vagónu a vypuštění palivu se spravedlivým rozhořčením železničáře. Filmer jako by se najednou zmenšil. Tvářil se zarytě. „Poslední večer,“ řekl Bill Baudelaire, „jste se rozhodl, že pokyny McLachlanovi zrušíte a šel jste s McLachlanem promluvit. Pohádali jste se. Vy jste trval na tom, aby se už do ničeho nepouštěl, jenomže jste se přepočítal. McLachlan je opravdu rozený sabotér, to jste nedocenil. Snadno jste ho sice rozhýbal, ale pak nebyl k zastavení. Jste nicméně zodpovědný za to, že vůbec přišel na myšlenku vlak zničit, a my se postaráme, abyste se z toho nevyvlékl.“

Filmer se vzmohl na chabý odpor, ale Bill Baudelaire nemilosrdně pokračoval.

„Váš člověk McLachlan pak omráčil vlakvedoucího a zanechal ho svázaného se zalepenými ústy ve svém kupé vedeném na jméno Johnson. Potom vyřadil vysílačku tím, že ji polil tekutinou. Považoval to za nezbytné, neboť předtím v zastávce Revelstoke odstranil mazání z náby kola u vagónu, ve kterém byli ustájeni koně. Situace se mohla vyvinout dvěma různými způsoby: buď se mohlo stát, že si posádka nepovšimne toho, že se osa zahřívá, a osa se nakonec zlomí a způsobí velké škody, možná dokonce vykojení vlaku. Pokud by posádka zjistila, že kolo začíná žhnout, vlak by zastavil a čekalo by se, až se osa zchladí. V obou případech by se vlakvedoucí snažil spojit vysílačkou s dispečerem ve Vancouveru, aby o tom dal zprávu vlakvedoucímu pravidelného vlaku, Kanaďanu, který jel za vámi, aby zastavil a aby nedošlo ke srážce. Je to jasné?“

Bylo to jasné všem.

„Posádka vlaku opravdu zjistila, že se osa přehřívá, neboť je zadřené ložisko, a strojvůdce vlak zastavil. Vlakvedoucího nemohli najít, protože ležel svázaný v Johnsonově kupé. Do Vancouveru nikdo zprávu podat nemohl, protože vysílačka byla vyřazená. Jediný způsob jak varovat a zastavit Kanaďan byl starý historický postup. Bylo třeba rozmístit po trati výstražné pochodně.“ Na chvíli se odmlčel. „Železničář McLachlan věděl, že není jiné cesty, proto se sám vrátil po trati, jakmile vlak zastavil, ozbrojil se dřevěným kyjem a v záloze čekal na člověka s pochodněmi.“

Filmer na Billa upřeně hleděl. Všechno co slyšel, mu bylo nové; „McLachlan člověka s pochodněmi přepadl, ale naštěstí ho neomráčil. S pochodněmi běžel po trati tento muž.“ Ukázal na mne. „Podařilo se mu pochodně zapálit a skutečně Kanaďan zastavit.“ Odmlčel se a obrátil se ke mně. „Souhlasí to prosím?“

„Ano pane.“ Souhlasilo to doslova.

Bill pokračoval. „Strojvůdci dostihového vlaku zchladili nábu sněhem, pak ji znovu naplnili olejem a vlak pokračoval v jízdě.“

Vlakvedoucího potom objevili v McLachlanově kupé. McLachlan už se do vlaku nevrátil a bude na něho v nejkratší době vydán zatykač. Vy se pane Filmere zodpovíte společně s McLachlanem za všechno, k čemu došlo.“

„Já mu říkal, ať to nedělá,“ zakvílel Filmer. „Já nechtěl, aby se do toho pouštěl.“ Pomyslel jsem si, že tohle prohlášení určitě potěší Filmerovy obhájce.

„Útok McLachlana na tohoto muže zanechal vážné následky,“ řekl Bill Baudelaire klidně a sáhl po popisu mého rentgenového snímku a lékařském nálezů. Oběma doklady zamával Filmerovi před očima.

„McLachlan tomuto členu posádky zlomil lopatku. Tento muž jednoznačně McLachlana poznal a identifikoval jako člověka, který ho přepadl. Vlakvedoucí identifikoval McLachlana jako cestujícího jménem Johnson. Vlakvedoucí utrpěl otřes mozku, což dosvědčuje další lékařské vysvědčení.“

Dobrý advokát by v naší verzi nepochybně našel slabá místa, ale Filmer byl v tu chvíli tak zahnaný do kouta, tak ohromený a tak provinilý, že přestal myslet logicky. Nenapadlo ho zeptat se jak to, že příslušný člen posádky McLachlanovi utekl a dokončil svůj úkol, ani se nezamýšlel nad tím, co jsou pouhé dohady a

co můžeme prokázat.

Vidět Filmera jak se krčí a potí, bylo to nejkrásnější zadostiučinění pro nás všechny – pro Mercera, Daffodil, pro Vala Catta, Billa Baudelaira i pro mne – víc jsme si ani nemohli přát. Čiň jiným, pomyslel jsem si suše, jak oni činili tobě a jak činili tvým přátelům. „Hodláme proti vám zahájit řízení ve všech zmíněných věcech,“ prohlásil nakonec plukovník důstojně.

V tu chvíli se Filmer přestal ovládat. Vyletěl z křesla rozběsněný, s neovladatelným puzením mlátit, ničit, bušit, bojovat proti prohře, někoho za ni potrestat, i když to k ničemu nebylo.

Vybral si za oběť mne. Napadlo mě, že nemůže dost dobře tušit, ani podvědomě, že já jsem od počátku jeho hlavní nepřítel. Spíš naopak, spíš ve mně viděl nejslabšího odpůrce, člověka, na kterého se může vrhnout beztréstně.

Viděl jsem na dálku, že jde po mně. Taky jsem viděl, že se plukovník zatvářil polekaně, a bylo mi jasné proč.

Kdybych se bránil, což by bylo přirozené, kdybych Filmera ztrestal, jako jsem ztrestal McLachlana, oslabil bych tím naši pozici. Napřed myslet, pak teprve jednat. Pokud na to je čas.

Myslet se dá bleskurychle, a já čas měl. Kdyby škody nastaly na mé straně a ne na druhé, byla by to pro nás ovšem nečekaná výhoda...

Má velkou sílu. Škody budou značné. No co...

Dal jsem hlavu trochu ke straně. Praštil mě dvakrát dost tvrdě. Jednou přes tvář, jednou do čelisti. Srazil mě prudce ke zdi, což se příliš nelíbilo mé lopatce. Zvolna jsem zády sklouzl podél stěny až k zemi, kde jsem dosedl se skrčenými koleny, hlavu opřenou o zed'

Filmer stál nade mnou a uhodil mě ještě dvakrát. V duchu jsem si říkal, no tak kamarádi, je čas, aby kavalerie přišla na pomoc. Kavalerie v podobě George Burleyho a Billa Baudelaira na pomoc přišla. Chytila Filmera za rozmáchlé paže a odtáhla ho.

Zůstal jsem sedět, připadal jsem si jako z hadrů a díval se, co bude dál.

Plukovník stiskl knoflík na psacím stole a téměř okamžitě se objevili dva statní členové bezpečnostní služby závodistiště. Jeden z nich k Filmerovu úžasu připevnil milému Juliu Apollovi na zápěstí pouta.

„Tohle nemůžete,“ křičel Filmer. Člen bezpečnostní služby si druhé železko klidně přidělal na vlastní silné zápěstí.

!Pak poprvé promluvil jeden z vancouverských velkých pánů. !Velitelsky nařídil: „Odvedte pana Filmera do kanceláře bezpečnostní služby a držte ho tam, dokud nesejdu dolů.“ Oba strážníci přikýkli.

Odtáhli Filmera, jako by nic nevážil, pohybovali se jako tanky. Filmer byl pokořený až na dno. Člověk by ho skoro litoval. Nebýt Paula Shackleburyho a Ezry Gideona, on pro ně žádné slitování neměl. Daffodil Quentinová se tvářila ohromeně. Pak přišla ke mně a s účastí se na mě zadívala.

„Ale chudák chlapec,“ řekla pohoršeně. „To bylo hrozné!“

„Pane Burley,“ ozval se Bill Baudelaire, „byl byste tak laskav a doprovodil paní Quentinovou? Když se dáte chodbou doprava, přijdete k dvojitým dveřím. Za těmi je recepční místnost, kde se teď právě scházejí cestující a majitelé z vlaku na koktejly a na oběd. Byl byste tak laskav a dovedl paní Quentinovou tam? My se postaráme o našeho člena posádky... Obstaráme mu ošetření... Potěšilo by nás, kdybyste se i vy zdržel na oběd.“

George se obrátil ke mně. „Jste v pořádku, Tommy?“ Odpověděl jsem, že ano. George se s úlevou zasmál a prohlásil, že se na oběd zdrží taky s potěšením.

Ustoupil stranou, aby Daffodil mohla dveřmi na konci místnosti projít první. Daffodil se ve dveřích ještě otočila. „Chudák chlapec,“ opakovala. „Julius Filmer je zvíře.“ Pánové z vancouverského Jockey Clubu vstali, zamumlali něco soucitného na moji adresu, pak prohlásili, že Filmera předají policii a že ohlásí, že se dopustil násilného napadení. Prý bude později zapotřebí sepsat se mnou svědeckou výpověď. Pak vykročili za Daffodil, protože byli ten den hostiteli celého podniku.

Jakmile odešli, plukovník vypnul magnetofon, zaznamenávající až do té chvíle každé slovo.

„Chudák chlapec... to určitě!“ obrátil se ke mně. „Vy jste ho prostě nechal, ať vás praští, naschvál, viděl jsem to na vás.“ Kysele jsem se usmál, ale neodporoval jsem. „To přece není možné,“ namítal Mercer a vykročil ke mně. „Přece by nikdo dobrovolně nedopustil, aby... to by přece nikdo nedokázal...“

„Ale ano, on to dokázal.“ Plukovník k nám přešel od psacího stolu. „To byla rychlá reakce. Skvělá.“

„Ale proč?“ zeptal se Mercer nechápavě.

„Abychom měli Filmera bezpečně v hrsti.“ Plukovník se přede mnou zastavil, podal mi ruku a jakoby nic mně pomohl vstát.

„Byl to skutečně úmysl?“ Mercer se na mě nechápavě díval.

„Ano,“ přikývl jsem a trochu se narovnal.

„O toho si nedělejte starosti,“ řekl plukovník. „Jezdával nezkrocené koně a bůhvíco ještě jiného.“

Všichni tři muži tu stáli jako triumvirát a prohlíželi si mě jako člověka z jiné planety.

„Poslal jsem ho tím vlakem,“ řekl plukovník, „aby zabránil Filmerovi uskutečnit, na co se chystá.“ Usmál se. „Bylo to trochu jako soutěž... jako dostih dvou koní.“

„Občas to bylo hlava – hlava,“ řekl Mercer.

Plukovník se zamyslel. „Možná, ale náš kůň byl přece jen v cíli první.“

Díval jsem se s Mercerem Lorrimorem na dostih v malé místnosti přiléhající k recepčním prostorám. Byla to soukromá místnost prezidenta, sem se občas uchyloval se svými přáteli, když se mu to hodilo. Zařízení bylo neobyčejně pohodlné, celé tyrkysové a zlaté. Prezident závodistiště byl sice zklamaný, ale samozřejmě chápal, že se Mercer nechce zúčastnit slavnostního oběda, neboť krátce předtím ztratil syna. Nabídl mu svou soukromou místnost. Mercer prezidenta požádal o svolení, abych se k němu připojil. Takže jsme svorně pili prezidentovo šampaňské a dívali se z velké výšky oknem na trať. Vyprávěli jsme si především o Filmerovi. „Víte, já ho měl docela rád,“ řekl Mercer a vrtěl hlavou. „Dovedl být milý, když chtěl.“

„Ve Winnipegu se mě Bill Baudelaire pokoušel před ním varovat,“ řekl Mercer, „ale já na něho prostě nedal. Já si skutečně myslel, že to soudní líčení nebylo na místě a že je Filmer nevinný. Sám mi o tom vyprávěl... a také tvrdil, že Jockey Clubu celou tu záležitost nezazlívá.“

Usmál jsem se. „Ale zazlívá, a ne málo. Vyhrožoval jim přímo do očí, že udělá všechno, co je možné, jen aby jim zmařil mezinárodní prestiž. Že jim nasype písek do soukolí. Ten písek byl McLachlan.“

Mercer se usadil do křesla, já stál opodál u okna. „Proč vůbec Filmera žalovali, když neměli dost důkazů?“ zeptal se.

„Měli víc než dost důkazů. Jenže Filmer si najal darebáka, který všechny čtyři svědky obžaloby zastrašil, a tak se to všechno rozsypalo. Opravdu skvěle ovládal umění zahnat lidi do kouta, držet je v šachu.“

Tentokrát... dnes dopoledne... prostě jsme si řekli, že uspořádáme takový jako předběžný soud, před kterým se ke svědkům nedostane, nebude je moct ovlivnit, a všechno zaznamenáme pro případ, že by snad někdo potom chtěl couvnout.“

Váhavě se na mě zadíval. „Vy jste si myslel, že bych couvl? Ubezpečuji vás že ne, teď už by na mě nestačil.“

Po krátkém mlčení jsem řekl: „Vy máte Xanthe, víte? Ezra Gideon měl taky dcery a vnoučata. Jedna ze svědkyň z případu Paula Shackleburyho vycouvala ze strachu o šestnáctiletou dceru, když jí řekli, co by jí udělali, kdyby ona vypovídala.“

„Můj bože,“ vydechl. „Doufám, že ho pošlou do vězení.“

„V každém případě dostane zákaz činnosti, toho se bojí ze všeho nejvíc. Kvůli tomu nechal zabít Paula Shackleburyho. Myslím, že se ho v dostihovém sportu zbavíme. Pokud jde o to ostatní... uvidíme, co dokáže kanadská policie a společnost VIA. Doufám taky, že najdou McLachlana.“

Kéž McLachlana nesežrali medvědi. (Jak se pak později ukázalo, skutečně ho nesežrali. Byl přistižen při krádeži náradí ze železničního skladiště v Edmontonu asi o týden později. Pak ho společně s Filmerem odsoudili za prastarý zločin pokusu o sabotáž vlaku, hlavně díky svědectví jednoho náhradního člena posádky v uniformě společnosti VIA. VIA mě se zpětnou platností registrovala jako zaměstnance a poděkovala mi. Filmer si šel sednout, ačkoli se bránil tím, že McLachlanovi v žádném případě nedal pokyn, aby dělal, co udělal, dokonce se ho pokoušel zarazit. Prokázalo se však, že si za peníze najal nebezpečného sabotéra, a to bylo podstatné. Že si to potom údajně rozmyslel, bylo naopak nepodstatné. Filmer nikdy nepřišel na to, že nejsem číšník, protože jeho obhájce nenapadlo se na to zeptat. To bylo dobře, porota totiž Filmerovi nejvíc ze všeho zazlívala, že přepadl bezbranného, prostého zaměstnance železnice zcela bezdůvodně a před mnoha svědky, když ještě ke všemu věděl, že ten zaměstnanec má zlomenou lopatku. Plukovník zachoval kamennou tvář. Pak si o tom se mnou povídal.

„Fungovalo to krásně... A co jste říkal Daffodil Quentinové, že byla skvělá, když jim vyprávěla, jak toho ubohého chlapce brutálně zbil proníc zanic, leda snad proto, že všechny cestující ve vlaku zachránil od smrti. Nádhera! Filmerovo tvrzení, že si to rozmyslel a že litoval, se tím úplně smazalo. Členové poroty se nemohli dočkat, aby ho mohli prohlásit vinným.“

McLachlan u soudu tvrdil, že jsem ho málem přizabil, když jsme se spolu prali na kolejích. Já naopak tvrdil, že zakopl a ztratil vědomí, jak upadl hlavou na koleje. McLachlan neměl žádné rentgenové snímky a nikdo mu nevěřil. Marně zuřil. Řekl: „Ať už má něco polámanýho nebo ne, ten číšník se pere jako tygr. Vylučuju, že by ho Filmer dokázal přeprat.“

Jenže Filmer ho přeprat. Byli u toho svědci. Byl to fakt.

V ono úterý, kdy se běžel zvláštní dostih Dobrodružného vlaku v Exhibition Parku, celé měsíce předtím, než došlo k soudu, kdy jsem ještě cítil Filmerovy pěsti jako vzpomínku života nikoli jako blednoucí, přišel

za námi do své soukromé místnosti prezident závodistiště, aby Mercerovi a mně ukázal, že když odhrneme záclony podél zdi, uvidíme do přijímacího sálu.

„Sem vidět není,“ řekl. „To sklo je průhledné jen jednostranně.“ Odtáhl záclonu a my spatřili veselící se společnost.

„Jak jsem slyšel, tak to dnes dopoledne proběhlo dobře, až na to zakončení.“ Tázavě se na mě zadíval.

„Pan Lorrimore i Bill Baudelaire projeví přání, abych se k vám choval jako ke zvlášť váženému hostu. Promiňte, ale neměl byste si jít lehnout?“

„V žádném případě pane,“ řekl jsem. „O tenhle dostih bych nechtěl přijít ani za nic.“

Bylo až neuvěřitelné, jak jsme tím zvláštním sklem viděli všechny tváře, tak důvěrně známé po společně strávených deseti dnech. Unwinovi, Redi-Hotovi, Youngovi...

„Směl bych mít prosbu?“ zeptal jsem se.

„Můžete žádat o cokoli, o celý svět. Aspoň podle pokynů Billa Baudelaira a plukovníka Catta.“

Usmál jsem se. „Celý svět nechci, ale tamhle ta mladá žena v šedém kostýmu se světlými vlasy spletenými do copu se tváří ustaraně...“

„Nell Richmondová,“ doplnil Mercer. „Nevadilo by vám, kdyby sem na chvíli zašla?“

„Ale vůbec ne,“ řekl prezident a za několik minut jsem viděl, jak s Nell hovoří. Určitě jí neřekl, kam ji vede a za kým, protože I, když vstoupila a zahlédla mě, zatvářila se překvapeně a myslím že i radostně.

„Vy jste tady a na nohách! Daffodil nám vyprávěla, že číšníka těžce zranili.“ Zmlkla a pracně polkla. „Měla jsem strach...“

„Že se nepojede na Havaj?“

„Ale...“ Nevěděla, jestli se má smát. „Myslím, že vás nemám ráda.“ Tak se trochu snažte.“

„Já...“ otevřela kabelku, podívala se do ní, pak vzhledla a zadívala se na společnost ve vedlejší místnosti.

„To je skvělé,“ řekla Mercerovi. „Jste s námi, i když s námi nejste.“ Vytáhla z kabelky složený list papíru a podala mi ho. „Musím se vrátit, protože musím lidi rozsadit k obědu.“

Nechtěl jsem, aby odcházela. „Nell...“ uvědomil jsem si, že mluvím příliš úzkostlivě, příliš bolestně, ale už se stalo. Zvážněla. Smích ji přešel.

„Přečtete si to, až odejdu,“ řekla. „Uvidíte mě tam... za tím sklem...“

Bez ohlednutí odešla. Brzy se objevila mezi ostatními. Zvolna jsem list papíru rozložil. Tolik jsem si přál, aby tam nebyla špatná zpráva. Byl to telex. Richmondová, hotel Four Seasons, Vancouver.

Souhlas ke dvěma týdnům osobního volna. Nástup dovolené okamžitě.

Dobře se bavte. Mery. Přivřel jsem oči. „Je to špatné?“ zeptal se Mercer.

Podíval jsem se na něj a znova na telex. Stejná slova, četl jsem dobře. Podal jsem telex Mercerovi.

„Troufám si hádat,“ řekl s úsměvem, „že se Val Catto také vytáhne.“

„Když ne, dám výpověď.“

V přátelství jsme strávili odpoledne a dívali se na první dostih s nábožným zájmem. Když nastal čas pro zvláštní dostih, rozhodl se Mercer smutek nesmutek sejít dolů k sedlání Voting Righta. Pak se výtahem vrátí do našeho orlího hnízda dívat se na dostih.

Když odešel a vedlejší místnost se taky skoro vyprázdnila, zadíval jsem se na vlajky, vlajčičky, transparenty, balónky a všechno to pestrobarevné pozlátko, kterým Exhibition Park soutěžil s Assi-niboia Downs a Woodbinem. Přemýšlel jsem o všem, co se přihodilo během naší cesty napříč Kanadou, a taky jsem uvažoval o tom, jestli mě ještě vůbec bude bavit brouzdat se v dešti po britských závodistištích, jestli se k tomu vůbec vrátím. Pak jsem si řekl, že čas ukáže, co je správné, jako to ukázal vždycky.

Vzpomínal jsem na paní Baudelairovou, se kterou se už nesetkám, a byl bych si tolik přál, aby se mohla dívat na příští dostih se mnou. Taky jsem si vděčně vzpomínal na tetu Viv. Mercer se vrátil se spokojeným úsměvem, klidnější, jako by zaplašil strašidla. „Daffodil je neuvěřitelná,“ řekl. „Stojí dole, nechává se obdivovat, líbá Laurentide Ice, směje se. Je prostě šťastná. Zdá se, že kuň může bez obtíží startovat, i když poloviční podíl ještě teoreticky patří Filmerovi.“

„V programu ale je pod Daffodilovým jménem.“

„Ano, to je pravda. A Youngovi... Rose a Cumber... se Sparrowgrassem, a RediHotovi. Jsou tam dole jako spiklenci. Tvrdili, že mají radost, že jsem přišel.“

To určitě mysleli upřímně, pomyslel jsem si, bez Mercera by to nebylo ono.

V prezidentově místnosti byl velký televizor, který nám zprostředkoval troubení fanfáry, když koně vyšli na trať, pak jsme slyšeli hlučící dav diváků a komentář. Samozřejmě se to nedalo srovnat s tím, když je člověk skutečně dole pod tribunou, ale bylo to lepší než ticho. Dostih televize vysílala živě po celé Kanadě, pro ostatní svět se připravoval záznam. Na začátku pořadu vychvalovali kanadský dostihový

sport a jak nabývá mezinárodní vážnosti, taky vychvalovali Velký transkontinentální dobrodružný dostihový vlak, jak se o něj veřejnost zajímala a jak to vše Kanadě prospěje.

Mercer, ochotný obětovat pro kanadské dostihy mnoho, sledoval Voting Righta, jak ho provádějí před dostihem před tribunami s ostatními koňmi. Na obrazovce kůň vypadal podstatně větší než ve skutečnosti dole na dráze.

„Vypadá dobře,“ řekl Mercer. „Tolik doufám...“ zarazil se. „Řekl bych, že bude asi ze všech mých koní nejlepší. Tedy v budoucnosti. Možná dnes ještě ne. Možná je to na něho brzy. Sparrowgrass běží jako favorit. Přál bych to Youngovým...“ Dívali jsme se na rozčileně tančícího Sparrowgrasse. „Cumber Young už zjistil, že to Filmer koupil... spíš se zmocnil... koní Ezry Gideonu. Kdyby byl Cumber dnes dopoledne s námi, asi by Filmera rozsápal na kusy.“

„Čímž by se octl v nesnázích,“ poznamenal jsem.

„Jako Filmer?“

„Asi tak nějak, zhruba.“

„Zhruba je to právě slovo.“ Zadíval se na mě koutkem oka, ale další komentář si nechal pro sebe.

„Dívejte se radši na koně,“ řekl jsem klidně. Radši na koně než na otékající modřiny.

Trochu mu škubaly rty. Odvrátil se ode mne a díval se na | Redi-Hota. Vypadal ohromně fit a jako by byl opravdu horký, narozdíl od Laurentide Ice, bílého jako led.

Devět z deseti přihlášených koní přijelo v dostihovém vlaku. Desátý kůň byl místní, z Vancouveru. Koupili ho Unwinovi speciálně pro tenhle dostih. Neměl sice velké šance, zdaleka to nebyl Upper Gumtree, ale Unwinovi nechtěli při vyvrcholení celého zájezdu chybět.

Všichni majitelé a Nell, drahá Nell, sledovali dostih ze zasklené části tribun přímo pod oknem prezidentovy místnosti, takže jsme se s Mercerem dívali přes jejich hlavy, když jezdci zajížděli s koňmi do startovních boxů a když pak jako barevné střely vyletěli na dráhu. „Napříč celou Kanadou pro příští dvě minuty,“ zašeptal Mercer.

Napříč celou Kanadou, pomyslel jsem si, ve starostech, lásce a bolesti pro syna.

Voting Right vyrazil do čela.

Mercer si povzdychl. „Jde moc dopředu.“

Laurentide Ice a Sparrowgrass šli jako druhý a třetí, nespěchali, ale udržovali dobré tempo, těsně bok po boku, hlava – hlava. Za nimi pět nebo šest koní ve skupině, Redi-Hot pole uzavíral.

Zpěvavý hlas komentátora odříkal čas, když Voting Right uběhl první čtvrt míle.

„Příliš rychle,“ vydechl Mercer.

Za půl míle byl už Voting Right v čele o dvacet délek, a stále běžel naplno.

„Je to beznadějně,“ řekl Mercer. „Na rovince odpadne. Takhle ho ještě nikdo nikdy nejel.“

„Vy jste se s jezcem na ničem nedomluvil?“

„Ne, já mu jen popřál štěstí. Koně zná.“

„Třeba má kůň zvláštní elán právě po té cestě vlakem,“ poznamenal jsem.

„Taková dlouhá cesta, aby nakonec...“ Mercer mě neposlouchal. „No nic, takové už jsou dostihy.“

„Ještě neodpadl,“ poznamenal jsem.

Na vzdáleném rovném úseku dráhy byl Voting Right stále ještě daleko v čele. Běžel určitě s mnohem větší rychlostí, než jakou jel vlak horami. Netušil, že běží příliš rychle. Prostě běžel, jak umí.

Jezdci Sparrowgrasse Laurentide Ice a Redi-Hota i ostatní začali koně vyjíždět za posledním obloukem a roztáhli se po trati, aby na cílové rovince kolem sebe měli prostor.

Pak odpadl Laurentide Ice, jak správně předpověděla paní Baudelairová, Redi-Hot najednou výrazně zrychlil a Sparrowgrass se začal přibližovat Voting Rightovi.

„Prohraje,“ hlesl Mercer zoufale.

Už to tak vypadalo. Těžko předpovídat, ale běžel skutečně až příliš rychle.

Voting Right běžel dál, Sparrowgrass cválal naplno až k cíli, ale jak paní Baudelairová předpověděla, byl to Voting Right, kdo prolétl kolem cílového sloupu o ostří nože první, v rekordním čase dráhy. Nejlepší kůň, jakého kdy Mercer měl. Filmer už ho nemohl ohrozit.

Sheridan dřímával v klidu věčnosti. Nakonec měl třeba Mercer pravdu, že svým způsobem jeho impulsivní syn zemřel, aby svému otci dopřál právě tenhle okamžik.

Mercer se ke mně otočil. Nenacházel slova, vzrušený, dojatý, nevěděl, jestli se má smát nebo plakat. Jako všichni majitelé, když se jim splní tak velký sen. Oči mu zářily, jako září v takovém okamžiku všem. Zářily láskou k nádherným letícím plnokrevníkům, radostí z dokonalého vítězství ve velkém dostihu.

Pak konečně našel slova. Zadíval se na mě, v očích jiskru a hluboké pochopení.

„Děkuji vám,“ řekl.

